ΤΗΣ ΤΩΝ

ΑΜΑΡΤΩΛΩΝ

ΣΩΤΗΡΙΑΣ

ΜΕΡΟΣ ΤΡΙΤΟΝ

Ἐκ τῶν ὑπερφυῶν Θαυμάτων τῆς Ὑπεραγίας Δεσποίνης ἡμῶν Θεοτόκου,

ΚΑΙ ΑΕΙΠΑΡΘΕΝΟΥ ΜΑΡΙΑΣ.

Ὀλίγα τινὰ συγγραφέντα ἐκ διαφόρων Διδασκάλων, καὶ μεταγλωττισθέντα παρ' ἐμοῦ εἰς κοινὴν ὠφέλειαν.

Ἀγάπιος τοῖς ἐντευξομένοις.

Ὅταν ἀκούσῃ τινὰς κλινήρης καὶ ἀσθενὴς πολυχρόνιος, ὅτι εὑρέθη ἕνας ἔμπειρος καὶ μαθηματικὸς ἰατρός, ὁποῦ θεραπεύει πᾶσαν ἀσθένειαν, εὐφραίνεται, σκιρτᾷ, καὶ ἀγάλλεται, ἐλπίζωντας νὰ ἀπολαύσῃ τὴν ποθουμένην ὑγείαν ταχύτερον. Ὅσοι γοῦν ἔχετε ἀσθένειαν τινὰ ψυχῆς τε ἢ σωματος, χαίρετε, καὶ ἀγαλλιᾶσθε, σκιρτήσατε εὐφραινόμενοι, καὶ πνευματικῶς ἑορτάσατε, ἢ μᾶλλον εἰπεῖν, ἂς εὐφρανθοῦμεν ὅλοι, καὶ χαρμονικῶς ἂς πανηγυρίσωμεν, ὅτι ἀποκτήσαμεν ἕνα θαυμάσιον ἰατρὸν, ὁποῦ ἀναργύρως καὶ χωρὶς πληρωμὴν, ἢ μισθὸν τινὰ θεραπεύει πᾶσαν ἀσθένειαν. Ἀλλὰ τὶς εἶναι οὗτος ὁ ἐλεήμων τοσοῦτον καὶ πάνσοφος ἰατρός; Ὁ κοινὸς βοηθὸς ἁπάντων ἡμῶν τῶν Χριστιανῶν, καὶ πρὸς Θεὸν πρέσβυς καὶ μεσίτης θερμότατος, ὁ φωτισμὸς τῶν ἐν σκότει, ὁ λιμὴν τῶν χειμαζομένων, καὶ τῶν αἰχμαλώτων ἡ λύτρωσις, ἡμῶν τῶν πενθούντων παράκλησις, καὶ τῶν παραλύτων ἀνόρθωσις, ἡ ἐλπὶς τῶν ἀπηλπισμένων, καὶ πάντων τῶν ἀπεγνωσμένων παντελὴς λύτρωσις· ἡ βασίλισσα λέγω τῶν Ἀγγέλων, ἡ τιμιωτέρα καὶ Ἁγιωτέρα πάσης τῆς Κτίσεως, καὶ Ἀειπάρθενος Θεοτόκος, ὁ κοινὸς ἰατρὸς τῶν ἐν νόσοις καὶ θλίψεσι, καὶ πρὸς τὸν Δεσπότην ἄλλος παράκλητος, ἤτις ἐλύτρωσε καὶ ῥύεται καθ' ἑκάστην τόσους ἁμαρτωλοὺς ἀπὸ τὰς χεῖρας τῶ δαίμονος. Πόσους χωλοὺς καὶ παραλύτους ἀνώρθωσε; Πόσους νεκροὺς ἀνέστησε; Πόσους φυλακωμένους ἐρρύσατο; Πόσους ὀδυνωμένους ὑπὸ νόσων

διαφόρων ἰάτρευσε, καὶ εἰς παντελῆ ὑγείαν ἀπεκατέστησεν; Ἐπ' ἀληθείας, ἀγαπητοί, ἐὰν εἶχα πάσας τὰς γλώσσας τῶν Ἀγγέλων καὶ τῶν ἀνθρώπων, πάλιν δὲν ἤθελα δυνηθῆ νὰ διηγηθῶ τὰς ἀναριθμήτους καὶ παραδόξους τερατουργίας, ὁποῦ καθ' ἑκάστην ἐργάζεται αὕτη ἡ πλουσιόδωρος εὐεργέτις, εἰς κοινὴν ὠφέλειαν ἁπάντων ἡμῶν τῶν Χριστιανῶν. Ἀλλὰ τί θαυμαστὸν, ἐπειδὴ οἱ δοῦλοί της ἐκτελοῦσι παρόμοια θαύματα; Πόσα ἔκαμεν ὁ μυροβλύτης Νικόλαος; ὁ Τριμυθοῦντος Σπυρίδων; ὁ Νεοκαισαρείας Γρηγόριος, καὶ ἕτεροι ἀναρίθμητοι. Καὶ ἐὰν αὐτοὶ μὲ τὴν θείαν δύναμιν, καὶ τὴν ταύτης βοήθειαν ἐδυνήθησαν νὰ ἐργάσωνται τοιαῦτα, πάσα νομίζετε νὰ ἠμπορῇ νὰ τελέσῃ ἡ πάντων Δεσπόζουσα, ὡς Θεὸν γεννήσασα, ὁποῦ δὲν εἶναι μεγαλειότερον θαῦμα, καὶ ἐξαισιώτερον τερατούργημα, ὡσὰν νὰ γεννήσῃ μία Παρθένος τὸν ἁπάντων Θεόν; Ἐπεὶ οὖν τοσοῦτον ἐχαριτώθη ἀπὸ τὸν Υἱὸν αὐτῆς, δὲν εἶναι παράξενον νὰ ἐργάζεται τοιαύτας θαυματουργίας.

Ὅπου γὰρ βούλεται Θεὸς, νικᾶται φύσεως τάξις. Καὶ ὅπου Θεὸς ἐνεργεῖ, τὸ ἀδύνατον ἀργεῖ.

Διὰ νὰ καταλάβῃ γοῦν καὶ νὰ γνωρίσῃ πᾶς ἕνας πόσην βοήθειαν εὑρίσκει ψυχῇ τε καὶ σώματι, ἔχωντας πόθον καὶ εὐλάβειαν εἰς αὐτὴν τὴν οὐράνιον Ἄνασσαν, ἠθέλησα νὰ γράψω μερικὰ θαύματα, ἀπὸ τὰ ἀναρίθμητα ὁποῦ ἐτέλεσε, καὶ καθ' ἑκάστην ἐργάζεται. Ὅσοι δὲ ἀναγνώσουσι τὰ τοιαῦτα, εἰς μὲν εἶναι ἀμελεῖς τε καὶ ῥάθυμοι, ἂς ἐγερθοῦν εἰς μετάνοιαν καὶ ἀγάπην πρὸς τὴν Ἀειπάρθενον Δέσποιναν, οἱ δὲ ἐνάρετοι καὶ ἀγωνισταὶ εἰς περισσότερον ἀγῶνα, καὶ πρὸς αὐτὴν θερμοτέραν εὐλάβειαν. Δέξασθε οὖν ἐν Χριστῷ ἀδελφοί, τοῦτο τὸ δῶρον ὡς πολυτίμητον, ψυχωφελές τε καὶ σωτηριωδέστατον, καὶ μὴν ἐναντιωθῇ τινὰς σοφὸς καὶ γραμματισμένος, νὰ εἰπῇ διὰ κἀνένα θαῦμα, πῶς νὰ μὴν εἶναι ἀληθινὸν, ἀλλὰ ἐδικά μου εὑρέματα. Ὁ γὰρ τοιοῦτος θέλει ἔχει ἀντίδικον τὴν Ὑπεραγίαν, ὡς τῆς ἀληθείας ἀντιμαχόμενος. Διατὶ τὸν Θεὸν τῶν ὅλων σᾶς δίδω μάρτυρα, δὲν ἔγραψα τίποτας ἀπὸ τὸν νοῦν μου, ἀλλὰ καθὼς τὰ ηὗρα τετυπωμένα εἰς διαφόρους βίβλους διδασκάλων Ἰταλῶν τε καὶ Γραικῶν, οὕτω καὶ ἐγὼ τὰ ἱστόρησα. Εἶναι πολλὰ θαύματα, ὁποῦ δὲν γράφουσι τὸ Ἔτος, μήτε τὸν τόπον ὅπου ἔγειναν, ἢ κἂν τὸ ὄνομα ποῦ ἀνθρώπου, τὰ ἐβούλημουν νὰ τὰ γράψω ἀφ' ἑαυτοῦ μου, διὰ νὰ λαμβάνῃ πᾶς ἕνας, βλέπων τὸ ὄνομα, τὸν τόπον, καὶ τὸν καιρὸν, περισσοτέραν πίστωσιν· ἀμὴ ὁ Πνευματικός μου Πατὴρ μὲ ἐπρόσταξε νὰ μὴ προσθέσω τίποτας ἀπὸ λόγου μου, μόνον νὰ τὰ γράψω καθὼς τὰ εἶχασιν οἱ παλαιοὶ γεγραμμένα. Μὴν ἀμελήσῃ τινὰς λοιπὸν εἰς τὴν ἀγάπην καὶ πόθον πρὸς τὴν εὐεργέτιν ἡμῶν καὶ μεσίτριαν, ἀλλὰ ἂς αὐξάνῃ πρὸς αὐτὴν τὴν εὐλάβειαν μάλιστα, καὶ ἂς ἀναγινώσκῃ καθ' ἑκάστην τοὺς κδ'. Οἴκους, ἤγουν τὸ, Ἄγγελος πρωτάτης, καὶ τὰ ἑξῆς, καθὼς εἰδῶ παρακάτω τὸ ἔχομεν τυπωμένα, ὅτι πολλὴν ὠφέλειαν εὑρίσκει δι' αὐτὸ ἡ ψυχή του. Ὅς τις δὲ πάλιν εἶναι περίσσα ἁμαρτωλὸς, μὴ πέσῃ εἰς τὴν ἀπόγνωσιν, ἀλλὰ ἂς ἔχῃ ὅλην του τὴν ἐλπίδα πρὸς τὸ ἄπειρον ἔλεος τοῦ πανοικτίρμονος Θεοῦ, καὶ τὸ θάρρος του πρὸς τὴν Ἀειπάρθενον, καὶ ἐξομολογούμενος μὲ κατάνυξιν, ἂς φυλάξῃ ἀκριβῶς τὸν κανόνα τοῦ Πνευματικοῦ καὶ οὕτως ἂς ἔχῃ θάρρος, ὅτι δὲν τὸν ἀφίνει ἡ Παναγία νὰ κολασθῇ, ἀλλὰ τὸν ἀξιώνει τῆς αἰωνίου μακαριότητος. Καθὼς εἰδῶ μέσα φαίνεται πόσον ἔλεος ἔκαμεν εἰς τινὰς ἁμαρτωλοὺς, οἱ ὁποῖοι, ἐὰν ἦτον καὶ μεγάλη ἡ ἀνομία τους, ὅμως διατὶ ἐμίσησαν αὐτὴν ἐξ ὅλης καρδίας, καὶ ἔκλαυσα ἱκανὸν καιρὸν, ἠξιώθησαν συγχωρήσεως. Καὶ διὰ τὴν ὑπόθεσιν ταύτην ἔγραψα τὴν παροῦσαν βίβλον, ἤγουν, διὰ ἐκείνους ὁποῦ ἐμόλυναν

τὸ κατ' εἰκόνα Θεοῦ καὶ ὁμοίωσιν, διὰ νὰ μὴν ἀπελπισθῆσι τελείως τῆς σωτηρίας αὐτῶν, νομίζοντες ὅτι δὲν εὑρίσκουσιν ἄφεσιν. Διατὶ δὲν εἶναι ἀνόμημα, ὁποῦ νὰ νικᾷ τὴν Θείαν εὐσπλαγχνίαν καὶ ἔλεος. Ἀλήθεια, νὰ μὴ γένῃ μὲ πανουργίαν καὶ πραγματείαν, ἀλλὰ ἐξ ἀπροσεξίας, ἢ βίας ἀπὸ πολὺ σκάνδαλον τῆς σαρκός. Λόγου χάριν, ὅταν πράξῃ τινὰς μίαν ἁμαρτίαν, καὶ δὲν γνωρίζει αὐτὴν τὴν ὥραν τὸ βάρος της, ἢ ἔχει πολὺ σκάνδαλον τῆς σαρκὸς, καὶ πορνεύσῃ, ἢ τοῦ δώσουσιν διάφορα παιδευτήρια, καὶ μὴ δυνάμενος νὰ ὑποφέρῃ ἀρνεῖται τὴν Πίστιν, ἢ ἄλλο ὅμοιον ἀνόμημα πράξῃ, ἐπειδὴ αὐτὰ δὲν εἶναι ἀπὸ τὴν κακίαν καὶ πονηρίαν του, ἀλλὰ συνεργείᾳ τοῦ δαίμονος καὶ βίᾳ τῆς φύσεως ἔγειναν, ὅταν μετανοήσῃ ὁ εἰς ταῦτα πεσὼν, ἀξιῶται συγγνώμης, ὅτι ὑπερνικᾷ τὸ φιλάνθρωπον τοῦ Δεσπότου πᾶσαν ἀσέβειαν. Ἀλήθεια, πρέπει νὰ ἦναι καὶ ὁ πόνος τῆς μετανοίας ἰσόρροπος τῆς ἁμαρτίας, ἤγουν, ὅσον ἦτον ἡ πληγὴ τῆς ψυχῆς θανάσιμος, τόσον νὰ ἦναι καὶ τὸ φάρμακον τῆς μετανοίας δριμύτερον, καὶ τῶν δακρύων οἱ κρουνοὶ καὶ οἱ ὀχετοὶ περισσότερον. Ὅταν δὲ γένῃ ἡ ἁμαρτία χωρὶς πειρασμοῦ τινὸς τῶν ἄνωθεν, ἀλλὰ μὲ πραγματείαν, καθὼς τινὲς ἀσύνετοι πράττουσι, λέγοντες· Ἂς τελέσωμεν τώρα τῆς σαρκὸς τὰ θελήματα, καὶ ὅταν ἀπολαύσωμεν τὰ τοῦ κόσμου, θέλομεν κάμνει ἀποχήν, νὰ δουλεύσωμεν διὰ τὴν ψυχήν μας, οἱ τοιοῦτοι δὲν ἀξιώνονται ἀπὸ τὸν Θεὸν νὰ μετανοήσουν ἀλλὰ πρὸ καιρῆ τελευτῶσιν, ὅταν δὲν τὸ θαρροῦσι, διατὶ ἁμαρτάνουσιν ἑκουσίως τε καὶ ἐν γνώσει, μὲ πανουργίαν καὶ πραγματείαν κατὰ τῆ Θεῆ. Ταῦτα γράφω διὰ τινὰς ἀγραμμάτες καὶ χωρικὲς, νὰ μὴ πέσσσιν εἰς τὴν πλάνην ταύτην, ἀκούοντες ἐδῶ εἰς τὴν βίβλον, ὅτι πολλοὶ πόρνοι, λῃσταὶ, καὶ ἁρπαταὶ τῆ Κυρίου ἐσώθησαν, διατὶ εἶχασι τὴν Δέσποιναν εἰς εὐλάβειαν, νὰ εἰποῦσιν· Ἂς ἁμαρτήσωμεν καὶ ἡμεῖς, καὶ μὲ ὀλίγην μετάνοιαν δυνόμεσθεν νὰ τύχωμεν συγχωρήσεως. Μὴ γένοιτο, νὰ βάλῃ τινὰς λογισμὸν τοιοῦτον εἰς τὴν διάνοιαν· ἀλλ' ὅστις ἀναγνώσῃ ταῦτα τὰ θαύματα, συλλογιζόμενος ἐξ αὐτῶν τὴν πρὸς Θεὸν παῤῥησίαν τῆς αὐτοῦ πανυπεράγνου Μητρὸς, εἰ μὲν ἔχει παραμικρὰν ἀρετὴν καὶ πρὸς τὸν Θεὸν εὐλάβειαν, μὴν ἀμελήσῃ, ἀλλ' ἂς αὐξήσῃ τὸ ἀγαθὸν ὅσον δύναται, καὶ ἂς ἀναγνώθῃ καθ' ἑκάστην πρὸς τὸν Θεὸν καὶ τὴν Ἀειπάρθενον Εὐχὰς καὶ Κανόνας, δεόμενος νὰ τὸν ἀξιώσουν νὰ τελειώσῃ εἰς τὴν ἀγαθὴν πολιτείαν, ὁποῦ εὑρίσκεται. Εἰ δὲ καὶ εἶναι πάλιν εἰς πολλὰς ἀνομίας βεβυθισμένος, μὴ δειλιάσῃ τὸ πλῆθος τῶν ἁμαρτημάτων αὐτοῦ, μηδὲ φοβηθῆ τὴν βραδύτητα, ὅτι ὁ Δεσπότης, ὡς πανοικτίρμων καὶ πολυέλεος, πληρόνει ἐκεῖνον ὁπῆ ἔφθασε τὴν ὕστερην ὥραν, ὡσὰν καὶ αὐτὸν, ὁποῦ ἐργάτευεν ἀπὸ τὴν πρώτην, καὶ τὸν ὕστερον ἐλεεῖ, καὶ τὸν πρῶτον θεραπεύει. Μόνον ἂς δράμῃ πρὸς τὴν κοινὴν ἁπάντων ἡμῶν τῶν ἁμαρτωλῶν σωτηρίαν, τὴν Ἀειπάρθενον Θεομήτορα, ὅτι, ὁ ἔχων αὐτὴν συνήγορον καὶ μεσίτην πρὸς τὸν Δεσπότην, ἀξιωθήσεται συγχωρήσεως. Πολλὰ γὰρ ἰσχύει δέησις Μητρὸς πρὸς εὐμένειαν Δεσπότου. Ὅσοι δὲ ἀναγινώσκοντες ταύτην τὴν δέλτον, ὠφεληθῆτε τῇ τοῦ Θεοῦ συνεργείᾳ καὶ χάριτι, εὔξασθε ὑπὲρ ἐμοῦ τοῦ ἁμαρτωλῆ, καὶ ἱκετεύσατε τὸν Δεσπότην, καὶ τὴν πανύμνητον Μητέρα αὐτοῦ, νὰ μὲ ἀξιώσουν νὰ τελειώσω τὸν δρόμον τῆς παροικίας μὲ καλὴν μετάνοιαν, ὅπως ἐπιτύχω τῆς αἰωνίου Μακαριότητος, ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ τῷ Κυρίῳ ἡμῶν. Ὧ πρέπει πᾶσα δόξα, τιμὴ, καὶ προσκύνησις, σὺν τῷ ἀνάρχῳ αὐτῆ Πατρὶ καὶ τῷ Παναγίῳ καὶ ἀγαθῷ, καὶ ζωοποιῷ αὐτῆ Πνεύματι, πάντοτε, νῦν, καὶ ἀεὶ, καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων.

ΚΑΝΩΝ

ΧΑΙΡΕΤΗΣΙΜΟΣ

ΕΙΣ ΤΗΝ ΥΠΕΡΑΓΙΑΝ ΘΕΟΤΟΚΟΝ.

ΠΟΙΗΜΑ ΤΟΥ ΕΥΣΕΒΕΣΤΑΤΟΥ ΒΑΣΙΛΕΩΣ ΘΕΟΔΩΡΟΥ ΤΟΥ ΛΑΣΚΑΡΙ.

Ὠδὴ Α'. Ἦχος Α'. Σοῦ ἡ τροπαιοῦχος δεξιά.

Χαῖρε ἱλαστήριον ψυχῶν, Παρθενομήτωρ χαρὰν ἡ κυήσασα. Χαῖρε ἡ βασίλισσα. Χαῖρε Ναὶ Χριστοῦ. Χαῖρε ἡ πάνσεμνος. Χαῖρε προστασία, ψυχῶν ὁμῦ καὶ κραταίωμα.

Χαῖρε εὐζωΐας ἀπαρχή. Χαῖρε ἀρᾶς ἡ ἀναίρεσις Δέσποινα. Χαῖρε Μητροπάρθενε, ὑπερφυῶς τὸν Θεὸν ἡ γεννήσασα. Χαῖρε Θεία ῥάβδος, παθῶν πελάγη ἡ ῥύπτουσα.

Χαῖρε γαλουχὸς ὁ τῆς ζωῆς. Χαῖρε τοῦ Λόγου ἡ Μήτηρ Θεόνυμφε. Χαῖρε στάσις γνώσεως. Χαῖρε Ἀγγέλων δοξασμὸς καὶ καύχημα. Χαῖρε Θεομήτωρ. Χαῖρε λυχνία αὐγάζουσα.

Χαῖρε ἡ χωρήσασα Χριστόν. Χαῖρε τῆς πρὶν παραπτώσεως ὕψωσις. Χαῖρε ἡ ἀνίκητος. Χαῖρε προστάτις κόσμου. Χαῖρε ἄχραντε. Χαῖρε βασιλείας Χριστοῦ τοῦ Θεοῦ ἡ οἰκείωσις.

Ὠδὴ γ'.

Ὁ μόνος εἰδὼς τῆς τῶν βροτῶν.

Χαῖρε ὅλβος ἄσυλος Πιστῶν. Χριστοῦ χαῖρε διάδημα. Χαῖρε ἀστὴρ Κυρίου λαμπρότατε. Ψηλίκον ὕψος, χάριν μοι ὄρεξον, τοῦ βοᾶν σοι Δέσποινα· Χαῖρε μόνη Ἄνασσα, ἡ παστὰς τοῦ Παντάνακτος.

Χαῖρε νύμφη πάναγνε Θεοῦ. Χαῖρε Θεοχαρίτωτε. Δι' ἧς βροτοὶ ἐθεώθημεν. Χαῖρε ἡ βάτος ἀκατάφλεκτος. Χαῖρε τὸ γαλήνιον. Χαῖρε ἡ ἀφάνισις τῆς ἀρᾶς. Χαῖρε μόνη πανύμνητε.

Χαῖρε ὁ λιμὴν ὁ σωστικός. Λειμὼν χαῖρε ὁ εὔοσμος. Χαῖρε λαμπτὴρ ψυχῶν πανάχραντε. Χαῖρε ἀπάντων τὸν Κτίστην ἡ τέξασα. Χαῖρε ἣν ἀνύμνησε, Προφητῶν ὁ σύλλογος, Γαβριὴλ δὲ τὸ Χαῖρε προσήγαγε.

Χαῖρε ἡ βασίλισσα βροτῶν. Ἀγγέλων χαῖρε Δέσποινα. Χαῖρε Ἀρχῶν αὐτῶν ὑπερέχουσα. Ταμεῖον χαῖρε Χριστοῦ πανάμωμε. Χαῖρε πύλη ἄβατε. Χαῖρε πόκε ἔμψυχε. Χαῖρε μόνη ἐλπὶς τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Ὠδὴ δ'. Ὄρος σε τῇ χάριτι.

Χαῖρε Μητροπάρθενε, Ἁγνή. Χαῖρε πύρινε Στύλε φωτὸς Ἡλιακέ. Χαῖρε σεμνὴ περιστερά. Χαῖρε τιμαλφέστατον τῦ βασιλέως παλάτιον. Χαῖρε ἡ μόνη τὴν πτῶσιν μειώσασα.

Χαῖρε ἡ ὁλόφωτος, νεφέλη πανάχραντε. Ναὶ Θεῦ χαῖρε σεμνή. Χαῖρε νυμφῶν ὁ εὐπρεπής. Χαῖρε σέλας ἄδυτον, τοῦ νοητοῦ Φωσφόρου. Χαῖρε ἀείφωτε, κόσμου λαμπτήρ. Χαῖρε πάναγνε Δέσποινα.

Χαῖρε ἡ βασίλισσα. Σκέπη βροτῶν ἀκατάληπτε, κόσμου μεσίτρια σεμνή. Χαῖρε ἀστὴρ ἀειλαμπής. Χαῖρε ἀλάβαστρον φρικτὸν, τοῦ μύρου τοῦ τῆς χάριτος, τῆ νοητοῦ Φυτοῦ τοῦ βλαστήσαντος, ἐκ τοῦ Θεοῦ καὶ Πατρός. Χαῖρε πάναγνε Δέσποινα.

Χαῖρε ἡ πολύπτυχος, Χριστοῦ βίβλος Ἁνασσα· τῶν διεστώτων συνδρομή. Χαῖρε τὸ ῥεῖθρον τῆς ζωῆς. Χαῖρε τὸ ξύλον τῆς τρυφῆς, Ἁγνὸν οἰκητήριον. Τράπεζα, Χαῖρε καὶ στάμνε καὶ γέφυρα.

Ὠδὴ ε'. Ὁ φωτίσας τῇ ἐλλάμψει.

Χαῖρε τόμε, ὁ Θεῦ τὴν Σοφίαν δεξάμενος. Χαῖρε πλὰξ ἐγγραφεῖσα τὸν Λόγον τῷ Πνεύματι. Χαῖρε Θεοπάροχον, Δῶρον βροτῶν εἰς σωτηρίαν. Εὐλογημένη πανύμνητε.

Χαῖρε ἄνθος, ἡγνισμένον ἀρδείαις τῆ Πνεύματος. Χαῖρε ἄστρον τηλαυγέστερον πάσης καθάρσεως. Χαῖρε ἀδιάδοχε, Κρατὴρ πιστῶν ἀειζωΐας, Μαρία Μήτηρ Χριστοῦ τοῦ Θεοῦ.

Χαῖρε ὄρος, τὸν ἀκρόγωνον λίθον ἡ τέξασα. Χαῖρε πύργε τῶν ἐχθρῶν ἀπαντῶσα τὸ φρύαγμα. Χαῖρε φῶς αἴδιον, τῆς ὑπεράρχου Θεαρχίας, εἰσδεξαμένη Πανάμωμε.

Τὸν κλύδωνα τῶν πολλῶν μου πταισμάτων κατεύνασον· καὶ τὸν σάλον τῶν παθῶν μου Ἁγνὴ καταπράϋνον· καὶ πρὸς ἀπαθείας με, βαθεῖαν ἴθυνον γαλήνην, τὸν σὲ γνησίως δοξάζοντα.

Ὠδὴ ς'. Τὸν Προφήτην Ἰωνᾶν.

Χαῖρε λύχνε φαεινέ. Χαῖρε φῶς ἀειλαμπές. Χαῖρε πλοῦτε νοητέ. Χαῖρε Μήτηρ τῆ Θεῦ Πανάμωμε. Χαῖρε ἡ μόνη Θεὸν κυήσασα.

Χαῖρε βάσις ἀσφαλής. Χαῖρε φαῦσις ἀστραπῆς. Χαῖρε νύμφη τοῦ Πατρός. Χαῖρε Μήτηρ τοῦ Χριστοῦ, Πανύμνητε, τοῦ κόσμου σκέπη, ἡ πάντων ἐλπίς.

Χαῖρε κλίμαξ νοητή, ἀπὸ γῆς πρὸς οὐρανὸν, ἡ μετάγουσα Πιστούς. Χαῖρε στάσις εὐσεβῶν. Παντάνασσα. Χαῖρε Ἀγγέλων τὸ ἐγκαλλώπισμα.

Ἐπί σὲ διαπαντὸς, καταφεύγω ἀγαθή. Σὲ γὰρ μόνην ἀσφαλῆ, καὶ βεβαίαν ἐν δεινοῖς, Πανάχραντε, ὁ σὸς οἰκέτης ἄγκυραν κέκτημαι.

Ὠδὴ ζ'. Σὲ νοητήν.

Χαῖρε ψυχῶν ὅρμος ὁ γαλήνιος. Χαῖρε παστὰς χρυσοειδής. Χαῖρε κλίνη βασιλική. Θρόνε ἀστραπόμορφε. Χαῖρε Μητροπάρθενε. Δι' ἧς ἡμῖν ἐξανέτειλεν ὁ αἰνετὸς τῶν πατέρων Θεὸς καὶ ὑπερένδοξος.

Χαῖρε σαφὴς νοσημάτων ἴασις, τῶν προστρεχόντων ἐπὶ σοί. Χαῖρε σκέπη πολυκλεής. Χαῖρε εὐσυμπάθητε. Χαῖρε ῥᾳδὲς ἀέννασος, τὸν ἱλασμὸν πελαγίζουσα, καὶ νοσημάτων κρουνοὺς ἀποξηραίνουσα.

Χαῖρε ζωῆς ἀπαρχὴ καὶ γέφυρα. Διαβιβάζουσα λαοὺς, ἀπὸ τῆς γῆς πρὸς οὐρανόν. Χαῖρε οἰκητήριον. Ἄχραντον ἀκήρατον. Θεοῦ Λόγου ὡς ηὐδόκησε. Χαῖρε Πιστοῖς φωσφοροῦσα λυχνία τὰ χαρίσματα.

Χαῖρε πηγὴ ἀειζώου νάματος. Χαῖρε Παράδεισε τρυφῆς. Χαῖρε τεῖχος τὸ τῶν Πιστῶν· χαῖρε Ἀειπάρθενε. Χαῖρε μόνη Δέσποινα. Δι' ἧς ἡμῖν ἐξανέτειλεν. Ὁ αἰνετὸς τῶν Πατέρων Θεὸς καὶ ὑπερένδοξος.

Ὠδὴ ἡ. Ἐν καμίνῳ παῖδες Ἰσραήλ.

Χαῖρε στάμνε πάγχρυσε Θεὸν, ὡς μάννα δεξαμένη. Ὡς ῥεῖθρον ἀειζωΐας τοῖς λαοῖς. Χαῖρε σεμνή. Χαῖρε πανακήρατε Θεομῆτορ. Χαῖρε ὀρθοδόξων λιμὴν καὶ προστασία. Χαῖρε τῆς ψυχῆς μου ἐλπὶς ἀῤῥαγεστάτη.

Χαῖρε αὐγὴ Ἥλιον Χριστὸν, εἰσάξασα τῷ κόσμῳ. Τὸ κάλλος τῆς βασιλείας τοῦ Χριστοῦ. Χαῖρε ἁγνὴ χαρᾶς ἡμῖν πρόξενος. Εὐλογοῦμεν, πάντα τὰ ἔργα τὸν ἄχρονόν σου Τόκον, καὶ σὲ κατὰ χρέος γεραίρομεν ἀπαύστως.

Χαῖρε ῥάβδος ἡ νικοποιὸς, πάντων τῶν ἀντιπάλων, συνθλῶσα τῇ σῇ πρεσβείᾳ τὰς ἐπάρσεις κραταιῶς. Χαῖρε μυριώνυμε Παναγία. Χαῖρε Μοναζόντων κραταίωμα καὶ φύλαξ. Χαῖρε τῆς ψυχῆς μου καταφυγὴ καὶ σκέπη.

Κοίμισόν μου δὲ τὰς ἐμπαθεῖς ὀρέξεις, παθῶν τε τῶν ψυχοφθόρων τὰ ἐνδάλματα Ἁγνὴ, εἰς τέλος ἐξάλειψον Θεομῆ-

τορ. Ἵνα δοξάζω ἀεὶ καὶ εὐλογῶ σε.
Τὴν μόνην αἰτίαν τῆς πάντων σωτηρίας.
Ὠδὴ Δ'. Τύπον τῆς ἁγνῆς λοχείας σε.

Χαῖρε Θεοτόκε Δέσποινα. Χαῖρε τὸ ὕψος τῆς σοφίας ἡ τέξασα. Σοφίαν καὶ Λόγον τοῦ Πατρὸς ἐνυπόστατον. Χαῖρε πέλαγος γνώσεως ἄπειρον, χαρᾶς ἀδιαδόχου καταξιοῦσα τοὺς τιμῶντάς σε.

Χαῖρε χελιδὼν ἡ εὔσημος. Περιστερά τε τὴν γαλήνην εἰσάξασα. Χαῖρε ἄσπιλε. Χαῖρε τὸ ἄνθος τῆς φύσεως. Βασιλίδων πασῶν χαίροις Ἄνασσα. Ἡ Βασιλέα πάντων τῶν Βασιλέων Κόρη τέξασα.

Χαῖρε κρίνον ὄντως εὔοσμον. Ῥοδωνία χαρίτων λαοῖς σωτήριος. Χαῖρε ἀστραπὴ τὸν μαργαρίτην εἰσάγουσα. Χαῖρε φύσεως ὅλης τὸ ἔξοχον. Παστὰς Ἐπουρανία. Χαῖρε ἐλπίς μου ἀκαταίσχυντε.

Ἄρον τὸ βαρὺ φορτίον μου τῶν ἐγκλημάτων Παναγία πανύμνητε. Καὶ τὸν ἐλαφρότατον ζυγὸν καταξίωσον. Τοῦ Υἱοῦ καὶ Θεοῦ σου βαστάζειν με, τρίβον διοδεύειν, τὴν πρὸς τὴν ἄνω λῆξιν ἄγουσαν.

Προσόμοια ποιηθέντα παρὰ Ἀγαπίου.

Ἦχος ά. Τῶν Οὐρανίων ταγμάτων.

Ἁμαρτωλῶν σὺ ὑπάρχεις καταφυγὴ καὶ λιμήν· χειμαζομένων Πόλις, Θεοτόκε Μαρία. Δέξαι οὖν βοῶ σοι κἀμοῦ τὴν εὐχήν, καὶ τὴν δέησιν Ἄχραντε· ἣν καὶ προσάγαγε τάχει τῷ σῷ Υἱῷ, ἵνα σώσῃ με τὸν ἄσωτον.

Ἡ Θεοτόκος.

Θεὲ καὶ Κτίστα τῶν ὅλων, Υἱέ μου φίλτατε, συγχώρησιν πταισμάτων, δώρησαι τῷ σῷ δούλῳ, ἵνα γνῶσι πάντες, ὅτι πρὸς σέ, παῤῥησίαν ὡς Μήτηρ σου, μεγίστην ἔχω Χριστέ μου τοῦ δυσωπεῖν, ὑπὲρ πάντας τοὺς Ἁγίους σου.

Ὁ Χριστός.

Ἄχραντε Μήτηρ Παρθένε, τῇ σῇ δεήσει καμφθείς, τὴν ἄφεσιν πταισμάτων, ᾧ ἀγνώμονι τούτῳ δίδωμι, καὶ ἄφες τοῦ ἐκβοᾶν, ἀλλ' εἰπὲ τούτῳ παύσασθαι, τοῦ ἁμαρτάνειν καὶ ἕλκειν με πρὸς ὀργήν. Φύσει γὰρ εὔσπλαγχνος πέφυκα.

Ἡ Θεοτόκος πρὸς τὸν Ἀγάπιον.

Ἰδοὺ τὴν ἄφεσιν ἔσχες, τῶν ἐγκλημάτων σου, ἐμοῦ λιταῖς καὶ πρόσχες, τὸν ὑπόλοιπον βίον, θεάρεστον τελέσαι, ὅπως τρυφῆς ἀπολαύσῃς τὴν εὔκλειαν, ἐν Παραδείσῳ σὺν πᾶσι τοῖς ἐκλεκτοῖς, τὴν οὐδέπω λῆξιν ἔχουσαν.

Κοντάκιον.

Τῇ ὑπερμάχῳ στρατηγῷ τὰ νικητήρια, ὡς λυτρωθεὶς ἐκ τῶν δεινῶν εὐχαριστήρια, ἀναγράφω σοι ὁ δοῦλός σου Θεοτόκε. Ἀλλ' ὡς ἔχουσα τὸ κράτος ἀπροσμάχητον, ἐκ παντοίων με κινδύνων ἐλευθέρωσον, ἵνα κράζω σοι· Χαῖρε Νύμφη ἀνύμφευτε.

Οἱ Οἶκοι.

Ἄγγελος πρωτοστάτης, οὐρανόθεν ἐπέμφθη, εἰπεῖν τῇ Θεοτόκῳ τό· Χαῖρε. Καὶ σὺν τῇ ἀσωμάτῳ φωνῇ, σωματούμενόν σε θεωρῶν Κύριε, ἐξίστατο καὶ ἵστατο κραυγάζων πρὸς αὐτὴν τοιαῦτα· Χαῖρε δι' ἧς ἡ χαρὰ ἐκλάμψει. Χαῖρε δι' ἧς ἡ ἀρὰ ἐκλείψει. Χαῖρε τοῦ πεσόντος Ἀδὰμ ἡ ἀνάκλησις. Χαῖρε τῶν δακρύων τῆς Εὔας ἡ λύτρωσις. Χαῖρε ὕψος δυσανάβατον ἀνθρωπίνοις λογισμοῖς. Χαῖρε βάθος δυσθεώρητον καὶ Ἀγγέλων ὀφθαλμοῖς. Χαῖρε ὅτι ὑπάρχεις βασιλέως καθέδρα. Χαῖρε ὅτι βαστάζεις τὸν βαστάζοντα πάντα. Χαῖρε ἀστὴρ ἐμφαίνων τὸν Ἥλιον. Χαῖρε γαστὴρ ἐνθέου σαρκώσεως. Χαῖρε δι' ἧς νεουργεῖται ἡ κτίσις. Χαῖρε δι' ἧς βρεφουργεῖται ὁ Κτίστης.

Χαῖρε Νύμφη ἀνύμφευτε.

Βλέπουσα ἡ Ἁγία ἑαυτὴν ἐν ἁγνείᾳ, φησὶ τῷ Γαβριὴλ θαρσαλέως· Τὸ παράδοξόν σε τῆς φωνῆς δυσπαράδεκτόν μοι τῇ ψυχῇ φαίνεται· ἀσπόρου γὰρ συλλήψεως τὴν κύησιν πῶς λέγεις; κράζων·

Ἀλληλούϊα.

Γνῶσιν ἄγνωστον γνῶναι ἡ Παρθένος ζητοῦσα ἐβόησε πρὸς τὸν λειτουργοῦντα· Ἐκ λαγόνων ἁγνῶν υἱὸν πῶς ἐστὶ τεχθῆναι δυνατόν; λέξον μοι. Πρὸς ἣν ἐκεῖνος ἔφησεν ἐν φόβῳ, πλὴν κραυγάζων οὕτω· Χαῖρε βουλῆς ἀπορρήτου μύστις. Χαῖρε σιγῆς δεομένων πίστις. Χαῖρε τῶν θαυμάτων Χριστοῦ τὸ προοίμιον. Χαῖρε τῶν δογμάτων αὐτοῦ τὸ Κεφάλαιον. Χαῖρε κλί-

μαξ ἐπουράνιε, δι' ἧς κατέβη ὁ Θεός. Χαῖρε γέφυρα μετάγουσα τοὺς ἐκ γῆς πρὸς οὐρανόν. Χαῖρε τὸ τῶν Ἀγγέλων πολυθρύλλητον Θαῦμα. Χαῖρε τὸ τῶν δαιμόνων πολυθρήνητον τραῦμα. Χαῖρε τὸ φῶς ἀῤῥήτως γεννήσασα. Χαῖρε τὸ πῶς μηδένα διδάξασα. Χαῖρε σοφῶν ὑπερβαίνουσα γνῶσιν. Χαῖρε πιστῶν καταυγάζουσα φρένας.

Χαῖρε Νύμφη ἀνύμφευτε.

Δύναμις τοῦ Ὑψίστου ἐπεσκίασε τότε πρὸς σύλληψιν τῇ ἀπειρογάμῳ, καὶ τὴν εὔκαρπον ταύτης νηδὺν, ὡς ἀγρὸν ὑπέδειξεν ἡδὺν ἅπασι τοῖς Θέλουσι θερίζειν σωτηρίαν, ἐν τῷ ψάλλειν οὕτως·

Ἀλληλούϊα.

Ἔσχουσα Θεοδόχον ἡ Παρθένος τὴν μήτραν, ἀδέδραμε πρὸς τὴν Ἐλισάβετ. Τὸ δὲ βρέφος ἐκείνης εὐθὺς ἐπιγνοῦν τὸν ταύτης ἀσπασμὸν, ἔχαιρε, καὶ ἅλμασιν ὡς ᾄσμασιν ἐβόα πρὸς τὴν Θεοτόκον· Χαῖρε βλαστοῦ ἀμαράντου κλῆμα. Χαῖρε καρποῦ ἀκηράτου κτῆμα. Χαῖρε γεωργὸν γεωργοῦσα φιλάνθρωπον. Χαῖρε φυτουργὸν τῆς ζωῆς ἡμῶν φύουσα. Χαῖρε ἄρουρα βλαστάνουσα εὐφορίαν οἰκτιρμῶν. Χαῖρε τράπεζα βαστάζουσα εὐθηνίαν ἱλασμῶν. Χαῖρε, ὅτι λειμῶνα τῆς τρυφῆς ἀναβάλλεις. Χαῖρε, ὅτι λιμένα τῶν ψυχῶν ἑτοιμάζεις. Χαῖρε δεκτὸν πρεσβείας θυμίαμα. Χαῖρε παντὸς τοῦ κόσμου ἐξίλασμα. Χαῖρε Θεοῦ πρὸς βροτοὺς εὐδοκία. Χαῖρε βροτῶν πρὸς Θεὸν παῤῥησία.

Χαῖρε Νύμφη ἀνύμφευτε.

Ζάλην ἔνδοθεν ἔχων λογισμῶν ἀμφιβόλων ὁ σώφρων Ἰωσὴφ ἐταράχθη, πρωὶν ἄσπιλόν σε γινώσκων, καὶ ἔγκυόν σε θεωρῶν, ἄμεμπτε· μαθὼν δέ σου τὴν Σύλληψιν ἐκ Πνεύματος Ἁγίου, ἔφη·

Ἀλληλούϊα.

Ἤκουσαν οἱ ποιμένες τῶν Ἀγγέλων ὑμνούντων τὴν ἔνσαρκον Χριστοῦ παρουσίαν· καὶ δραμόντες ὡς πρὸς ποιμένα, θεωροῦσι τοῦτον ὡς ἀμνὸν ἄμωμον ἐν ταῖς ἀγκάλαις Μαριὰμ, ὡς ἐπὶ Θρόνου Χερουβὶμ ἀναπαυόμενον· ὃν ὑμνοῦντες εἶπον· Χαῖρε ἀμνοῦ καὶ ποιμένος Μήτηρ. Χαῖρε αὐλὴ λογικῶν προβάτων. Χαῖρε ἀοράτων ἐχθρῶν ἀμυντήριον· Χαῖρε Παραδείσου θυρῶν ἀνοικτήριον. Χαῖρε, ὅτι τὰ οὐράνια συναγάλλεται τῇ γῇ. Χαῖρε ὅτι τὰ ἐπίγεια συγχορεύει οὐρανοῖς. Χαῖρε τῶν Ἀποστόλων τὸ ἀσίγητον στόμα. Χαῖρε τῶν Ἀθλοφόρων τὸ ἀνίκητον θάρσος. Χαῖρε στερρὸν τῆς Πίστεως ἔρεισμα. Χαῖρε λαμπρὸν τῆς χάριτος γνώρισμα. Χαῖρε δι' ἧς ἐγυμνώθη ὁ Ἅδης. Χαῖρε δι' ἧς ἐνεδύθημεν δόξαν.

Χαῖρε Νύμφη ἀνύμφευτε.

Θεοδρόμον ἀστέρα θεωρήσαντες μάγοι, τῇ τούτου ἠκολούθησαν αἴγλῃ· καὶ ὡς λύχνον κρατοῦντες αὐτὸν, δι' αὐτοῦ ἠρεύνων κραταιὸν Ἄνακτα· καὶ φθάσαντες τὸν ἄφθαστον, ἐχάρησαν αὐτῷ βοῶντες·

Ἀλληλούϊα.

Ἴδον παῖδες Χαλδαίων ἐν χερσὶ τῆς Παρθένου τὸν πλάσαντα χειρὶ τοὺς ἀνθρώπους· καὶ Δεσπότην νοοῦντες αὐτὸν, εἰ καὶ δούλου ἔλαβε μορφὴν, ἔσπευσαν τοῖς δώροις θεραπεῦσαι, καὶ βοῆσαι τῇ εὐλογημένῃ· Χαῖρε ἀστέρος ἀδύτου Μήτηρ. Χαῖρε αὐγὴ μυστικῆς ἡμέρας. Χαῖρε τῆς ἀπάτης τὴν κάμινον σβέσασα. Χαῖρε τῆς Τριάδος τοὺς μύστας φωτίζουσα. Χαῖρε τύραννον ἀπάνθρωπον ἐκβαλοῦσα τῆς ἀρχῆς. Χαῖρε Κύριον φιλάνθρωπον ἐπιδείξασα Χριστόν. Χαῖρε ἡ τῆς βαρβάρου λυτρουμένη θρησκείας. Χαῖρε ἡ τοῦ βορβόρου ῥυομένη τῶν ἔργων. Χαῖρε πυρὸς προσκύνησιν παύσασα. Χαῖρε φλογὸς παθῶν ἀπαλλάττουσα. Χαῖρε πιστῶν ὁδηγὲ σωφροσύνης. Χαῖρε πασῶν γενεῶν εὐφροσύνη.

Χαῖρε Νύμφη ἀνύμφευτε.

Κύρυκες θεοφόροι γεγονότες οἱ Μάγοι ὑπέστρεψαν εἰς τὴν Βαβυλῶνα, ἐκπελέσαντές σου τὸν χρησμὸν, καὶ κηρύξαντές σε τὸν Χριστὸν ἅπασιν, ἀφέντες τὸν Ἡρώδην ὡς ληρώδη, μὴ εἰδότα ψάλλειν·

Ἀλληλούϊα.

Λάμψας ἐν τῇ Αἰγύπτῳ φωτισμὸν ἀληθείας, ἐδίωξας τοῦ ψεύδους τὸ σκότος· τὰ γὰρ εἴδωλα ταύτης, Σωτὴρ, μὴ ἐνέγκαντά σου τὴν ἰσχὺν πέπτωκεν, οἱ τούτων δὲ ῥυθέντες, βοῶσι πρὸς τὴν Θεοτόκον· Χαῖρε ἀνόρθωσις τῶν ἀνθρώπων. Χαῖρε κατάπτωσις τῶν Δαιμόνων. Χαῖρε ἡ τὴν πλάνην σαφῶς ἀφανίσασα. Χαῖρε τῶν εἰ-

δώλων τὸν δόλον ἐλέγξασα. Χαῖρε θάλασσα ποντίσασα Φαραὼ τὸν νοητόν. Χαῖρε πέτρα ἡ ποτίσασα τοὺς διψῶντας τὴν ζωήν. Χαῖρε πύρινε στύλε ὁδηγῶν τοὺς ἐν σκότει. Χαῖρε σκέπη τοῦ κόσμου πλατυτέρα νεφέλης. Χαῖρε τροφὴ τοῦ Μάννα διάδοχε. Χαῖρε τρυφῆς ἁγίας διάκονε. Χαῖρε ἡ γῆ τῆς ἐπαγγελίας. Χαῖρε ἐξ ἧς ῥεῖ μέλι καὶ γάλα.

Χαῖρε Νύμφη ἀνύμφευτε.

Μέλλοντος Συμεῶνος τοῦ παρόντος αἰῶνος μεθίστασθαι τοῦ ἀπατεῶνος; ἐπεδόθης ὡς βρέφος αὐτῷ, ἀλλ' ἐγνώσθης τούτῳ καὶ Θεὸς τέλειος· διόπερ ἐξεπλάγη σου τὴν ἄῤῥητον σοφίαν, κράζων·

Ἀλληλούϊα.

Νέαν ἔδειξε Κτίσιν, ἐμφανίσας ὁ Κτίστης ἡμῖν τοῖς ὑπ' αὐτοῦ γενομένοις, ἐξ ἀσπόρου βλαστήσας γαστρὸς, καὶ φυλάξας ταύτην ὥσπερ ἦν ἄφθορον, ἵνα τὸ θαῦμα βλέποντες, ὑμνήσωμεν αὐτὴν βοῶντες· Χαῖρε τὸ ἄνθος τῆς ἀφθαρσίας. Χαῖρε τὸ στέφος τῆς ἐγκρατείας. Χαῖρε ἀναστάσεως τύπον ἐκλάμπουσα. Χαῖρε τῶν Ἀγγέλων τὸν βίον ἐμφαίνουσα. Χαῖρε δένδρον ἀγλαόκαρπον, ἐξ οὗ τρέφονται πιστοί. Χαῖρε ξύλον εὐσκιόφυλλον, ὑφ' οὗ σκέπονται πολλοί. Χαῖρε κυοφοροῦσα ὁδηγὸν πλανωμένοις. Χαῖρε ἀπογεννῶσα λυτρωτὴν αἰχμαλώτοις. Χαῖρε Κριτοῦ δικαίου δυσωπησις. Χαῖρε πολλῶν πταιόντων συγχώρησις. Χαῖρε στολὴ τῶν γυμνῶν παῤῥησία. Χαῖρε στοργὴ πάντα πόθον νικῶσα.

Χαῖρε Νύμφη πάντα ἀνύμφευτε.

Ξένον τόκον ἰδόντες ξενωθῶμεν τοῦ κόσμου, τὸν νοῦν εἰς οὐρανὸν μεταθέντες. Διὰ τοῦτο γὰρ ὁ ὑψηλὸς Θεὸς ἐπὶ γῆς ἐφάνη ταπεινὸς ἄνθρωπος, βουλόμενος ἑλκύσαι πρὸς τὸ ὕψος τοὺς αὐτῷ βοῶντας·

Ἀλληλούϊα.

Ὅλος ἦν ἐν τοῖς κάτω, καὶ τῶν ἄνω οὐδ' ὅλως ἀπῆν ὁ ἀπερίγραπτος Λόγος. Συγκατάβασις γὰρ Θεϊκὴ, οὐ μετάβασις δὲ τοπικὴ γέγονε· καὶ τόκος ἐκ Παρθένου Θεοληπτου ἀκουούσης ταῦτα· Χαῖρε Θεοῦ ἀχωρήτου χώρα. Χαῖρε σεπτοῦ μυστηρίου θύρα. Χαῖρε τῶν ἀπίστων ἀμφίβολον ἄκουσμα. Χαῖρε τῶν πιστῶν ἀναμφίβολον καύχημα. Χαῖρε ὄχημα παναγίου τοῦ ἐπὶ τῶν Χερουβὶμ. Χαῖρε οἴκημα παναγίου, τοῦ ἐπὶ τῶν Σεραφὶμ. Χαῖρε ἡ ταναντία, εἰς ταὐτὸ ἀγαγοῦσα. Χαῖρε ἡ παρθενίαν καὶ λοχείαν ζευγνῦσα. Χαῖρε δι' ἧς ἐλύθη παράβασις. Χαῖρε δι' ἧς ἠνοίχθη Παράδεισος. Χαῖρε ἡ κλεὶς τῆς Χριστῦ Βασιλείας. Χαῖρε ἐλπὶς ἀγαθῶν αἰωνίων.

Χαῖρε Νύμφη ἀνύμφευτε.

Πᾶσα φύσις Ἀγγέλων κατεπλάγη τὸ μέγα τῆς σῆς ἐνανθρωπήσεως ἔργον. Τὸν ἀπρόσιτον γὰρ ὡς Θεὸν, ἐθεώρει πᾶσι προσιτὸν ἄνρθωπον, ἡμῖν μὲν συνδιάγοντα, ἀκούοντα δὲ παρὰ πάντων οὕτως;

Ἀλληλούϊα.

Ῥήτορας πολυφθόγγους, ὡς ἰχθύας ἀφώνους, ὁρῶμεν ἐπὶ σοὶ Θεοτόκε· ἀποροῦσι γὰρ λέγειν τὸ πῶς, καὶ Παρθένος μένεις, καὶ τεκεῖν ἴσχυσας. Ἡμεῖς δὲ τὸ μυστήριον θαυμάζοντες, πιστῶς βοῶμεν· Χαῖρε σοφίας Θεοῦ δοχεῖον. Χαῖρε προνοίας αὐτοῦ ταμεῖον. Χαῖρε Φιλοσόφους ἀσόφους δεικνύουσα. Χαῖρε τεχνολόγους ἀλόγους ἐλέγχουσα. Χαῖρε ὅτι ἐμωράνθησαν οἱ δεινοὶ συζητηταί. Χαῖρε ὅτι ἐμαράνθησαν οἱ τῶν μύθων ῥιζηταί. Χαῖρε τῶν Ἀθηναίων τὰς πλοκὰς διασπῶσα. Χαῖρε τῶν ἁλιέων τὰς σαγήνας πληροῦσα. Χαῖρε βυθοῦ ἀγνοίας ἐξέλκουσα. Χαῖρε πολλοὺς ἐν γνώσει φωτίζουσα. Χαῖρε ὁλκὰς τῶν θελόντων σωθῆναι. Χαῖρε λιμὴν τῶν τοῦ βίου πλωτήρων.

Χαῖρε Νύμφη ἀνύμφευτε.

Σῶσαι θέλων τὸν κόσμον ὁ τῶν ὅλων κοσμήτωρ, πρὸς τοῦτον αὐτεπάγγελτος ἦλθε· καὶ ποιμὴν ὑπάρχων ὡς Θεὸς, δι' ἡμᾶς ἐφάνη καθ' ἡμᾶς ἄνθρωπος· ὁμοίῳ γὰρ τὸ ὅμοιον καλέσας, ὡς Θεὸς ἀκούει·

Ἀλληλούϊα.

Τεῖχος εἶ τῶν παρθένων, Θεοτόκε Παρθένε, καὶ πάντων τῶν εἰς σὲ προστρεχόντων. Ὁ γὰρ τοῦ οὐρανοῦ καὶ τῆς γῆς, κατεσκεύασέ σε ποιητὴς ἄχραντε, οἰκήσας ἐν τῇ μήτρᾳ σου, καὶ πάντας σοι προσφωνεῖν διδάξας. Χαῖρε ἡ στήλη τῆς Παρθενίας. Χαῖρε ἡ πύλη τῆς σωτηρίας. Χαῖρε ἀρχηγὲ νοητῆς ἀναπλάσεως. Χαῖρε χορηγὲ

Θεϊκῆς ἀγαθότητος. Χαῖρε σὺ γὰρ ἀνεγέννησας τοὺς συλληφθέντας αἰσχρῶς. Χαῖρε σὺ γὰρ ἐνουθέτησας τοὺς συληθέντας τὸν νοῦν. Χαῖρε ἡ τὸν φθορέα τῶν φρενῶν καταργοῦσα. Χαῖρε ἡ τὸν σπορέα τῆς ἁγνείας τεκοῦσα. Χαῖρε παστὰς ἀφθόρου νυμφεύσεως. Χαῖρε πιστὲς Κυρίῳ ἁρμόζουσα. Χαῖρε καλὴ κουροτρόφε παρθένων. Χαῖρε ψυχῶν νυμφοστόλε ἁγίων.

Χαῖρε Νύμφη ἀνύμφευτε.

Ὕμνος ἅπας ἡττᾶται, συνεκτείνεσθαι σπεύδων, τῷ πλήθει τῶν πολλῶν οἰκτιρμῶν σου. Ἰσαρίθμους γὰρ τῇ ψάμμῳ ᾠδὰς ἂν προσφέρωμέν σοι, Βασιλεῦ Ἅγιε, οὐδὲν τελοῦμεν ἄξιον, ὧν δέδωκας ἡμῖν τοῖς σοὶ βοῶσιν·

Ἀλληλούϊα.

Φωτοδόχον λαμπάδα τοῖς ἐν σκότει φανεῖσαν ὁρῶμεν τὴν ἁγίαν Παρθένον· τὸ γὰρ ἄϋλον ἅπτουσα φῶς, ὁδηγεῖ πρὸς γνῶσιν Θεϊκὴν ἅπαντας, αὐγῇ τὸν νοῦν φωτίζουσα, κραυγῇ δὲ τιμωμένη ταῦτα· Χαῖρε ἀκτὶς νοητοῦ Ἡλίου. Χαῖρε βολὶς τοῦ ἀδύτου φέγγους. Χαῖρε ἀστραπὴ τὰς ψυχὰς καταλάμπουσα. Χαῖρε ὡς βροντὴ τοὺς ἐχθροὺς καταπλήττουσα. Χαῖρε, ὅτι τὸν πολύφωτον ἀνατέλλεις φωτισμόν. Χαῖρε, ὅτι τὸν πολύῤῥυτον ἀναβλύζεις ποταμόν. Χαῖρε τῆς κολυμβήθρας ζωγραφοῦσα τὸν τύπον. Χαῖρε τῆς ἁμαρτίας ἀποσμήχουσα ῥύπον. Χαῖρε λουτὴρ ἐκπλύνων συνείδησιν. Χαῖρε κρατὴρ κιρνῶν ἀγαλλίασιν. Χαῖρε ὀσμὴ τῆς Χριστοῦ εὐωδίας. Χαῖρε ζωὴ μυστικῆς εὐωχίας.

Χαῖρε Νύμφη ἀνύμφευτε.

Χάριν δοῦναι θελήσας ὀφλημάτων ἀρχαίων ὁ πάντων χρεωλύτης ἀνθρώπων, ἐπεδήμησε δι' ἑαυτοῦ πρὸς τοὺς ἀποδήμους τῆς αὐτοῦ χάριτος· καὶ σχίσας τὸ χειρόγραφον, ἀκούει παρὰ πάντων οὕτως·

Ἀλληλούϊα.

Ψάλλοντές σου τὸν Τόκον, ἀνυμνοῦμέν σε πάντες ὡς ἔμψυχον Ναὸν Θεοτόκε. Ἐν τῇ σῇ γὰρ οἰκήσας γαστρὶ ὁ συνέχων πάντα τῇ χειρὶ Κύριος, ἡγίασεν, ἐδόξασεν, ἐδίδαξε βοᾶν σοι ταῦτα· Χαῖρε σκηνὴ τοῦ Θεοῦ καὶ Λόγου. Χαῖρε ἁγία ἁγίων μείζων. Χαῖρε Κιβωτὲ χρυσωθεῖσα τῷ Πνεύματι. Χαῖρε θησαυρὲ τῆς ζωῆς ἀδαπάνητε. Χαῖρε τίμιον διάδημα Βασιλέων εὐσεβῶν. Χαῖρε καύχημα σεβάσμιον Ἱερέων εὐλαβῶν. Χαῖρε τῆς Ἐκκλησίας ὁ ἀσάλευτος πύργος. Χαῖρε τῆς Βασιλείας τὸ ἀπόρθητον τεῖχος. Χαῖρε δι' ἧς ἐγείρονται τρόπαια. Χαῖρε δι' ἧς ἐχθροὶ καταπίπτουσι. Χαῖρε χρωτὸς τοῦ ἐμοῦ θεραπεία. Χαῖρε ψυχῆς τῆς ἐμῆς σωτηρία.

Χαῖρε Νύμφη ἀνύμφευτε.

Ὦ Πανύμνητε Μῆτερ, ἡ τεκοῦσα τὸν πάντων ἁγίων ἁγιώτατον Λόγον, δεξαμένη τὴν νῦν προσφοράν, ἀπὸ πάσης ῥῦσαι συμφορᾶς ἅπαντας, καὶ τῆς μελλούσης λύτρωσαι κολάσεως τοὺς σοὶ βοῶντας·

Ἀλληλούϊα.

ΘΑΥΜΑ Α'.

Περὶ τῶν ἐκτυφλωθέντων Ἰουδαίων, καὶ τῶ ἐκκοπέντος τὰς χεῖρας, καὶ μετὰ τὸ πιστεῦσαι τῷ Χριστῷ, ὑπὸ τῆς Θεοτόκου θεραπευθέντος.

Τὸν καιρὸν, ὁποῦ ἠθέλησεν ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστὸς νὰ μετοικίσῃ ἀπὸ τοῦτον τὸν κόσμον τὴν πανάχραντον Μητέρα αὐτοῦ εἰς τὴν οὐράνιον καὶ μακαρίαν ζωὴν, νὰ συμβασιλεύῃ μετ' αὐτοῦ αἰωνίως, καθὼς τῆς ἔπρεπεν, ἐπρόσταξε νὰ συναχθοῦν οἱ Ἀπόστολοι ἀπὸ ὅλον τὸν κόσμον, ὅπου εὑρίσκοντο διεσπαρμένοι, κηρύττοντες τὸν σωτήριον λόγον, καὶ νὰ ὑπάγουσιν εἰς τὸν χωρίον Γεθσημανῆ, ὅπου ἦτον ἡ Παναγία, νὰ τὴν ἐνταφιάσουν. Τότε λοιπὸν μὲ θεῖον νεῦμα καὶ βούλησιν τὲς ἅρπαξαν σύνεφα, καὶ εὑρέθησαν ἅπαντες εἰς μίαν στιγμὴν ἐνώπιον τῆς Ἀειπαρθένου. Ἥτις ἰδοῦσα τούτους, ἐχάρη κατὰ πολλὰ καὶ εἶπεν αὐτοῖς, ὅτι ὁ καιρὸς ἤγγικεν νὰ ὑπάγῃ, νὰ συνευφραίνεται μετὰ τὸ Υἱὸ αὐτῆς καὶ Δεσπότου. Καὶ ἀφοῦ ἐλάλησεν

ὅσα ἠθέλησε πρὸς νουθεσίαν αὐτῶν, καὶ τοὺς ἐπαρηγόρησε, καθὼς εἰς τὴν κοίμησιν αὐτῆς φαίνεται, σχηματίσασα τὸ πάντιμον αὐτῆς καὶ πάνσεπτον Σῶμα, εὐλόγησεν αὐτὲς, καὶ παρέδωκε τὴν παναγίαν Ψυχήν της εἰς τὰς ἀχράντους παλάμας τοῦ αἰωνίου Θεοῦ. Τότε κατὰ τὴν παραγγελίαν της οἱ Ἀπόστολοι ἔλαβον τὸ ἁγιώτατον ἐκεῖνο Σκῆνος, καὶ πορευόμενοι μὲ εὐταξίαν καὶ εὐλάβειαν, ἔψαλλον συμφώνως ὕμνον ἐξόδιον. Ὁμοίως δὲ καὶ οἱ Ἅγιοι Ἄγγελοι συνοδεύοντες τὴν Κυρίαν αὐτῶν καὶ Βασίλισσαν, ὑμνοῦσαν ἀοράτως, καὶ ἐγκωμίαζαν μὲ γλυκύταταις φωναῖς θαυμασίως, ὁποῦ εἰς τὸν ἀέρα ἠκούοντο. Ἀλλὰ οἱ φθονεροὶ καὶ ἀσεβεῖς Ἰουδαῖοι, δείχνοντες ἀκόμη τὸ μῖσος ὁποῦ εἶχαν πρὸς τὸν Κύριον, καὶ τὴν κακοσύνην τους, ὥρμησαν κατὰ τοῦ κραββάτου, ἔχοντες εἰς τὸν νοῦν τους νὰ ἀτιμάσουσι τὸ πολύτιμον καὶ θεϊκὸν Σκήνωμα. Ἀλλὰ παρευθὺς ἔφθασεν ἡ θεία δίκη τὲς τολμητὰς ὡς ἐπλησίασαν, καὶ ἐτυφλώθησαν ἅπαντες. Εἷς δὲ ἀπ' ἐκείνους πλέον αὐθάδης, ἐτόλμησε μὲ ἀναισχυντίαν ὁ ἀσυνείδητος, καὶ ἅρπαξε τὸν ἱερὸν κράββατον, βουλόμενος νὰ τὸν ῥίξῃ ἀπὸ τοὺς ὤμους τῶν Ἀποστόλων. Ἀλλὰ οἱ ἅγιοι Ἄγγελοι δὲν ὑπόφεραν νὰ γένῃ τοιαύτη ὕβρις εἰς τὸ Βασιλικὸν σκήνωμα, ἀμὴ ἐπαίδευσαν δικαίως τὴν ἀναισχυντίαν αὐτῆ καὶ αὐθάδειαν, κόπτοντες ἀοράτως τὰς χεῖράς του, αἱ ὁποῖαι ἔμειναν εἰς τὸν κράββατον κρεμασμέναις, εἰς φρικωδέστατον καὶ ἐλεεινὸν θέαμα. Ὁ δὲ πάσχων ἐθρήνει πικρῶς ὀδυρόμενος. Ὁ γοῦν Πέτρος ὡς μιμητὴς τοῦ διδασκάλου αὐτοῦ εὐσπλαγχνίσθη, καὶ ἐλυπήθη τότου τὰ δάκρυα, καὶ πλησιάσας εἶπεν αὐτῷ· Πίστευσον ἐξ ὅλης σου τῆς καρδίας ὅτι αὐτὴ εἶναι ἀληθῶς Μήτηρ τοῦ Υἱοῦ τοῦ Θεοῦ, ὅστις ἐγεννήθη ἄνευ σπορᾶς ἐξ αὐτῆς τῆς Ἀειπαρθένου, καὶ τότε νὰ γνωρίσῃς τὴν δύναμιν της νὰ λάβῃς πάλιν τὰς χεῖράς σου. Ὁ δὲ μετὰ δακρύων ἐφώνησε, λέγων· Πιστεύω Κυρία μου, καὶ ὁμολογῶ, ὅτι ἀληθῶς καὶ ἀφθόρως ἐγέννησας τὸν Δεσπότην καὶ Σωτῆρά μου Ἰησοῦν Χριστὸν, τὸν Υἱὸν τῆ ἀληθινοῦ Θεοῦ καὶ Πατρός. Τότε ὁ Ἱερὸς Πέτρος τὸν ἐπλησίασεν εἰς τὰ κομμένα χέρια, καὶ ἐγγίζωντας αὐτὰ εἰς τοὺς τόπους των (ὦ θαυμασίου τερατουργήματος) ἐκόλλησαν ὑπὲρ φύσιν, καθὼς καὶ πρώην θαυμασίως ἐκόπησαν, καὶ πάντες ἐδόξασαν τὸν Θεὸν, καὶ τὴν πανάχραντον Δέσποιναν. Οἱ δὲ ἐπίλοιποι ὁποῦ ἐτυφλώθησαν, ἀκούσαντες τὴν θαυματουργίαν ταύτην, ἐὰν ἦσαν καὶ σκληροκάρδιοι, ὅμως διὰ νὰ λάβωσι τὸ φῶς τους, ὡμολόγησαν μετὰ δακρύων τὴν ἁμαρτίαν τους, καὶ ἐπίστευσαν εἰς τὸν Κύριον. Ὁ δὲ Πέτρος εἶπεν αὐτοῖς· Πλησιάσετε καὶ ἐσεῖς, νὰ ἐγγίσετε τοὺς ὀφθαλμούς σας εἰς τὸ ῥῆχόν της, καὶ ὡς Μήτηρ ἐλέους σπλαγχνίζεται νὰ σᾶς ἰατρεύσῃ. Οὕτως γᾶν ποιήσαντες, καὶ αὐτοὶ ὁμοίως ἀνέβλεψαν. Καὶ τὶς διηγήσεται τὴν δόξαν ὁποῦ ἔδωσαν τῷ Θεῷ καὶ πρὸς τὴν Παρθένον εὐχαριστίαν; Ὅλοι τὴν ἐγκωμίαζαν, ἕως ὁπῆ ἔφθασαν εἰς τὴν Γεθσημανῆ, καὶ κηδεύσαντες τὸ πανάχραντον σῶμα, ἠκουσαν τρεῖς ἡμέρας τοὺς ὕμνους τῶν Ἀγγέλων, ἕως ὁπῆ τὴν ἐπήρασιν εἰς τοὺς οὐρανοὺς, ἀναστᾶθεῖσαν, καὶ τὴν ἐκάθισαν ἐκ δεξιῶν τοῦ Υἱοῦ αὐτῆς καὶ Σωτῆρός μας. Ἀλλὰ μὴ φανῇ τινὸς περισσὸν, πῶς ἐκεῖνο τὸ Θεοδόχον σῶμα ἀπέθανε, καὶ τὸ ἔθεσαν εἰς τὸν τάφον, ὅτι ἐὰν ὁ Υἱός της ἐκατάδεχθη καὶ ἐτάφη, πῶς καὶ ἡ ἁγία του Μήτηρ νὰ μὴ πάθῃ τὰ ὅμοια; Πρέπον ἦτον νὰ εἰσέλθῃ καὶ αὐτὴ εἰς τὸν τάφον, καὶ ἀπ' ἐκεῖ νὰ ὑπάγῃ εἰς τὸν Παράδεισον, διὰ νὰ πιστωθοῦμεν καὶ ἡμεῖς ὅτι ἀπὸ τὸ μνῆμα ἔχομεν νὰ ἀναστηθοῦμεν, ὅταν θελήσῃ ὁ Κύριος. Ἀλλὰ ἡμεῖς μὲν παθαίνομεν εἰς τὸν τάφον λύσιν τοῦ σώματος καὶ διαφθοράν, διὰ νὰ ξεριζωθῇ ἡ ἁμαρτία, ὁποῦ εἶναι εἰς τὴν σάρκα μας. Ἀμὴ τὸ ἁγιώτατον σῶμα τῆς Παρθένου, ὡσὰν ὁποῦ ἦτον ἀπὸ τὴν σύλληψιν ἡγιασμένον ἀπὸ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, δὲν ἔπαθε διαφθορὰς εἰς τὸ μνῆμα, ἀλλὰ παρευθὺς ἀνεστήθη παρὰ τοῦ Υἱοῦ αὐτῆς, καὶ βασιλεύει σὺν αὐτῷ αἰωνίως εἰς ἐκείνην τὴν ἀνεκλάλητον δόξαν καὶ ἄφραστον ἀγαλλίασιν. Ἧς ἀξιωθείημεν καὶ ἡμεῖς ταῖς αὐτῆς ἁγίαις πρεσβείαις. Ἀμήν.

ΘΑΥΜΑ Β'.

Περὶ τῆς γαλακτοθρεψάσης νεκρᾶς τὸ βρέφος αὐτῆς, καὶ μετὰ ἐνιαύσιον χρόνον ἀναστηθείσης.

Μετὰ τὴν Ἀνάληψιν τοῦ Κυρίς ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ χρόνους, ἰέ. Ἀφόντις ἐλιθοβόλησαν οἱ μιαροὶ Ἰουδαῖοι τὸν Πρωτομάρτυρα Στέφανον, καὶ ἐδίωξαν ὅλους τοὺς Ἀποστόλους ἀπὸ τὴν Ἱερουσαλὴμ, καὶ ὅσους ἄλλους ἐκήρυττον τὸν Χριστὸν, ἦτον ἕνας ἀπὸ τὲς ιβ'. Μαθητὰς, Μαξιμῖνος ὀνόματι, ὅστις ἦτον εἰς τὴν συνοδίαν τῆς Μάρθας καὶ Μαρίας τῆς Μαγδαληνῆς, καθὼς ὁ Ἀπόστολος Πέτρος τοῦ ἐπαράγγειλε, νὰ μὴ ξεχωρίσῃ ἀπὸ ταύταις· ἐπεὶ ὁ ἀδελφός τους ἔφυγεν εἰς τὴν Κύπρον διὰ τὸν φόβον τῶν Ἰουδαίων, νὰ μὴ τὸν φονεύσουν, αἱ δὲ ἀδελφαὶ αὐτοῦ ἔμειναν εἰς τὰ Ἱεροσόλυμα μὲ τὴν Παναγίαν, ἕως τὴν ταύτης Μετάστασιν· ἔπειτα ἐπούλησαν τὰ πράγματά τους ὅλα, καὶ ἔδωσαν τὰ χρήματα τοῖς πτωχοῖς, ἀποστολικῶς διάγουσαι. Οἱ γοῦν Ἰουδαῖοι βλέποντες, ὅτι ἐκήρυττον παῤῥησίᾳ τὸ Ὄνομα τοῦ Χριστοῦ, τὰς ἔβαλαν εἰς μίαν βάρκαν χωρὶς ἄρμενα, ἢ κουπία ποσῶς, διὰ νὰ πνιγοῦσι, καὶ ἄφησαν τὸ ξύλον νὰ ὑπάγῃ ὅπου τὸ διώξῃ ὁ ἄνεμος. Ἦτον δὲ ἔσω εἰς τὴν βάρκαν ἡ Μαρία, ἡ Μάρθα, Μαξιμίλλα ἡ δούλη των, ὁ ἄνωθεν Μαξιμῖνος, καὶ ἄλλος ἕνας Καλλιδώνιος ὀνόματι, ὅστις ἦτον ὁ τυφλὸς γεννηθείς, ὃν ὁ Κύριος ἐθεράπευσεν. Οὗτοι οἱ πέντε ἐδέοντο τοῦ Θεοῦ, νὰ τοὺς ὁδηγήσῃ εἰς τόπον, ὅπου θέλει ἡ χάρις του· οὗ ἡ δύναμις καὶ ἡ βοήθεια τοὺς ὑπῆγεν εἰς μίαν χώραν τῆς Γαλλίας πολυάνθρωπον, λεγομένην Μαρσίλιαν. Ἐξελθόντες οὖν τοῦ πλοίου, καὶ δοξάσαντες τὸν Θεὸν, ἀπῆλθον εἰς τὴν ἀγοράν, μήπως καὶ δώσῃ τους τινὰς ἐλεημοσύνην νὰ πορευθοῦσιν. Οἱ δὲ ἄνθρωποι τῆς Πόλεως, ὡς εἰδωλολάτραι, δὲν τοὺς εὐσπλαγχνίσθησαν. Ἦτον δὲ εἰς τὴν πόλιν αὐτὴν ἕνας Ἡγεμὼν ἄτεκνος, ὅστις εἶδεν εἰς τὸ ὅραμά του τὴν νύκτα ἐκείνην μίαν γυναῖκα, καὶ λέγει του· Ἐσὺ κοιμᾶσαι ἀναπαυόμενος εἰς τὸ κρεββάτι μὲ τὴν ἰμόζυγον, ἄσπλαγχνε, ἐμπεπλησμένος παντὸς ἀγαθοῦ, καὶ οἱ δοῦλοι τοῦ ἀληθινοῦ Θεοῦ ἀποθαίνουν ἀπὸ τὴν πεῖναν. Ἐγερθεὶς, ὕπαγε εἰς τὴν ἀγορὰν τὸ πρωΐ, ἔπαρε καὶ ἐκείνους τοὺς πέντε ξένους, καὶ ἀνάπαυσον αὐτοὺς εἰς τὸν οἶκόν σου· εἰ δὲ καὶ δὲν μὲ ἀκούσῃς, θέλεις λάβει κακὸν καὶ ἄσχημον θάνατον. Ταῦτα ἰδὼν ὁ Ἡγεμὼν, καὶ ἡ σύμβιος, ἐφοβήθησαν, καὶ τὲς ἐπῆραν εἰς τὸ παλάτιον, περιποιηθέντες αὐτὲς εἰς ὅλα τὰ χρειαζόμενα. Μετὰ δὲ ἡμέρας τινὰς ἀκούων τὴν διδαχὴν τῆς Μαρίας, ἥτις ἐκήρυττε τὸν Χριστὸν Θεὸν ἀληθινὸν, διηγουμένη τὰς θαυματουργίας, ὁπὲ ἐτέλεσεν, εἶπεν αὐτῇ· Ἐὰν ὁ Χριστὸς, ὁποῦ κηρύττεις Θεὸν παντοδύναμον, μοῦ δώσῃ ἕνα παιδί, ὁποῦ ἔχω πόθον εἰς τοῦτο, τάσσω σου νὰ γένω Χριστιανὸς, καὶ νὰ ἀφανίσω πάντα τὰ εἴδωλα. Ἡ δὲ ἀπεκρίνατο· Οὐχὶ μόνον αὐτὴν τὴν χάριν δύναται ὁ Δεσπότης Χριστὸς, ἀλλὰ καὶ εἴτι ἄλλο ζήτημα θέλεις. Μόνον πίστευσον εἰς αὐτὸν ἀδιστάκτως, καὶ θέλεις γνωρίσει τὴν τούτου δύναμιν. Εἰς ὀλίγας ἡμέρας ἡ σύζυγος αὐτοῦ ἐγκυώθη, καὶ εὐθὺς ἐβαπτίσθησαν ὅλοι τοῦ παλατίου· καὶ τόσην εὐλάβειαν ἔδειξεν ὁ Ἡγεμὼν, καὶ πόθον εἰς τὴν Πίστιν, ὁποῦ ἠθέλησε νὰ ὑπάγῃ εἰς τὰ Ἱεροσόλυμα, νὰ προσκυνήσῃ τοὺς ἁγίους τόπους. Ἡ δὲ γυνὴ αὐτοῦ, ὡς εὐλαβὴς, τὸν ἐπαρεκάλεσε μετὰ δακρύων, νὰ τὴν ἐπάρῃ καὶ αὐτὴν, ὅστις στανικῶς, διὰ νὰ μὴ τὴν πικράνῃ, ἔστερξε νὰ ὑπάγῃ μετ' αὐτοῦ. Ἀφῆκεν οὖν Ἐπίτροπον αὐτ' αὐτοῦ τὴν Μαρίαν, δίδωντάς της γραφικῶς ἐξουσίαν νὰ χαλάσῃ πάντας τοὺς βωμοὺς τῶν εἰδώλων, νὰ κτίσῃ Ναοὺς, καὶ εἴτι ἄλλο θελήσῃ νὰ κάμῃ ἀνεμποδίστως, δίδωντας τὰς κλεῖδας τῆς Πόλεως καὶ ὅλων

τὸν Θησαυρὸν εἰς τὰς χεῖρας της. Ἔπειτα εἰσῆλθεν εἰς πλοῖον μετὰ τῆς συμβίου, καὶ τινῶν ἄλλων, νὰ τοὺς ὑπηρετοῦσιν. Ἀρμένισαν οὖν τὴν πρώτην ἡμέραν, καὶ τότε ἠγέρθη ἐναντίος ἄνεμος· ἐσταμάτησαν πολὺν καιρὸν εἰς ἕνα ἕως λιμένα νὰ φυσήσῃ ἐπιτήδειος ἄνεμος, καὶ τότε πάλιν ἀρμένισαν. Εἰς τὸν δρόμον ἦλθεν ὁ καιρὸς τῆς γυναικὸς νὰ ἐλευθερωθῇ, καὶ ἐγέννησε μὲ πολλὴν βάσανον παιδίον ἀρσενικόν, καὶ τότες εὐθὺς ἐξεψύχησεν. Ὅθεν ὁ ἄρχων ἐλυπήθη κατὰ πολλά· πλὴν δὲν ἐσμίκρυνε ποσῶς ἡ εὐλάβειά του, νὰ σκανδαλισθῇ εἰς τὸν Θεόν, νὰ στρέψῃ ὀπίσω· μόνον, ἀφοῦ ἔκλαυσεν ἱκανῶς, εἶπε τοὺς ναύτας νὰ ὑπάγουσιν εἰς ἕνα ἐρημονῆσι, ὁποῦ ἦτον ἐκεῖ πλησίον· καὶ οὕτως εὗγαλαν τὴν ἀπεθαμμένην, καὶ τὴν ἔθεσαν εἰς ἕνα σπήλαιον μὲ τὸ βρέφος, καὶ σκεπάσας αὐτὴν, εἶπε ταῦτα· Ὑπεραγία Θεοτόκε, Μῆτερ τῶν ὀρφανῶν, καὶ τῶν ἀπηλπισμένων βοήθεια, καθὼς ἐγέννησες τὸν Θεὸν μὲ τρόπον θαυμάσιον, οὕτω περιφρούρησον καὶ τὸ βρέφος τοῦτο, καὶ οἰκονόμησον εἰς αὐτὸ εἴτι βούλεσαι. Οὕτως εἰπὼν, εἰσῆλθεν εἰς τὸ πλοῖον, καὶ εἰς ὀλίγας ἡμέρας ἔφθασαν εἰς τὰ ὅρια τῶν Ἱεροσολύμων, καὶ ἐξελθὼν ἀπῆλθε διὰ ξηρᾶς εἰς τὴν ἁγίαν Πόλιν, καὶ ἐκεῖ μὲ θέλημα Θεοῦ ηὗρε τὸν Ἀπόστολον Πέτρον, καὶ τοῦ ἀνήγγειλε τὰ γενόμενα. Ὁ δὲ εἶπεν αὐτῷ, εἰρήνη σοι τέκνον, ὁποῦ ἐπίστευσες εἰς τὸ σωτήριον Κήρυγμα. Περὶ δὲ τῆς σῆς ὁμοζύγου καὶ τέκνου σου, μὴ λυπᾶσαι, ὅτι ὁ Κύριος δύναται νὰ μετατρέψῃ τὴν θλῖψιν σου εἰς εὐφροσύνην καὶ ἀγαλλίασιν. Ἀπελθόντες οὖν ἀμφότεροι, τοῦ ἔδειξεν ὅλους τοὺς τόπους, ὅπου ἐπεριπάτησεν ὁ Κύριος, καὶ ἔκαμε τὰ θαυμάσια. Τὸν Δεῖπνον τὸν μυστικὸν, τὸν κῆπον, τὸν Γολγοθᾶ, καὶ τὸ ὄρος τῶν Ἐλαιῶν, ἀπὸ τὸ ὁποῖον ἀνελήφθη εἰς Οὐρανούς· καὶ ἐδίδαξεν αὐτὸν ἱκανῶς ἅπαντα τὰ τῆς θείας Οἰκονομίας καὶ Πίστεως. Καὶ ἀφοῦ ἔκαμεν ἐκεῖ περισσότερον ἀπὸ ἕνα χρόνον, τὸν ἐπροβόδησεν ὁ Ἀπόστολος, καὶ εὐχήθη του· ὅστις νεύσει τοῦ παντοδύναμου Θεοῦ εἰς ὀλίγας ἡμέρας ἔφθασεν εἰς τὸ ξηρονῆσι, ὅπου ἀφῆκε τὴν τελευτήσασαν μετὰ τὸ βρέφους. Καὶ ἀπελθὼν εἰς τὸ σπήλαιον, εἶδε τὸ βρέφος καὶ ἐθήλαζε τὴν νεκράν, ἥτις ἦτον σῶα καὶ ἀκέρεα, καθὼς τὴν ἀφῆκεν. Ὅθεν ἐξέστη, καὶ εἶπε ταῦτα μετὰ δακρύων πρὸς Κύριον, Θεὲ παντοδύναμε, ἡ χάρις σου, ὁποῦ ἔτρεφε τὸ βρέφος τοῦτο τόσον καιρὸν, πιστεύω ὅτι δύνασαι νὰ ἀναστήσῃς καὶ τὴν μητέρα αὐτοῦ, νὰ ἐπιστρέψῃ ἡ λύπη μου εἰς διπλῆν χαρὰν κατὰ τὴν πρόρρησιν Πέτρου τοῦ Ἀποστόλου σου. Ναὶ, πολυεύσπλαγχνε Δέσποτα, ἐπάκουσόν μου τοῦ ἀναξίου δούλου σου διὰ πρεσβειῶν τῆς Ἀειπαρθένου Μητρός σου, καὶ τῆς δούλης σου Μαρίας, ἥτις μὲ ἐφώτισε, καὶ εἰς τὴν σὴν ἐπίγνωσιν καθωδήγησεν. Οὕτως εἶπε μετὰ δακρύων καὶ πίστεως, καὶ εὐθὺς (ὦ τοῦ θαύματος) ἀνέστη ἡ νεκρὰ ὥσπερ ἐξ ὕπνου, καὶ στενάξασα, εἶπε ταῦτα· Ὦ γλυκυτάτη μου Δέσποινα, εὐλογημένον τὸ ὄνομά σου, ὁποῦ μὲ ἔσκεπες, καὶ ἐκυβέρνησες εἰς τὴν γένναν, καὶ ἔτρεφες τόσας ἡμέρας τὸ τέκνον μου. Τότες ἀνήγγειλε τοῦ ἀνδρός της, λέγουσα· Γίνωσκε, ὅτι ὅλους τοὺς ἁγίους τόπους ὁποῦ σοῦ ἔδειξεν ὁ Ἅγιος Πέτρος, ἐκεῖ ἤμουν καὶ ἐγὼ, καὶ τοὺς ἔβλεπα ὁπὸ μὲ ὡδήγα ὁ Ἄγγελος τοῦ Θεοῦ· καὶ οὕτω τοῦ εἶπεν ὅλα τὰ ὀνόματα τῶν ἱερῶν τόπων. Ὁ δὲ περισσῶς ἐξεπλήττετο. Καὶ εἰσελθόντες εἰς τὸ πλοῖον, ἀπῆλθον εἰς τὴν χώραν αὐτῶν, καὶ προσκυνήσαντες τὴν Ἁγίαν Μαρίαν, τῆς εἶπασι τὰ γενόμενα. Καὶ πάντες τῆς Πόλεως ἐβαπτίσθησαν, ἠδάφισαν ὅλα τὰ εἴδωλα, ᾠκοδόμησαν ἱερὰς Ἐκκλησίας, καὶ ἑτέρας ἀγαθοεργίας ἐτέλεσαν εἰς δόξαν Πατρὸς, Υἱοῦ, καὶ Ἁγίου Πνεύματος.

ΘΑΥΜΑ Γ'.

Περὶ Ἰωάννου τινὸς ὀπτασία ὠφέλιμος.

Τῇ κγ'. τοῦ Νοεμβρίου φαίνεται εἰς τὸ Συναξάριον, ὅτι, ἐν τοῖς χρόνοις Κωνσταντίνου τοῦ Βασιλέως, ἦτον τὶς ῥάπτης Ἰωάννης ὀνόματι, ζῶν ἀσέμνως εἰς ταῖς ἡδοναῖς τῆς σαρκὸς, χωρὶς νὰ συλλογισθῇ τὴν αἰώνιον κόλασιν, ὁποῦ ἐκδέχεται τοὺς ἁμαρτάνοντας. Ὁ δὲ ἐλεήμων, καὶ πολυεύσπλαγχνος Θεὸς, ὁ τὰ πάντα πρὸς τὸ συμφέρον οἰκονομῶν, τοῦ ἔδειξε μίαν φοβερὰν ὀπτασίαν, διὰ νὰ διορθώσῃ τὴν πολιτείαν του. Ἐφάνη του γὰρ εἰς τὸ ὄνειρον μίαν νύκτα, ὅτι ἐτελείωσεν ἕνα ἱμάτιον, καὶ τὸ ὑπῆγε τοῦ Βασιλέως, μὲ τὸν ὁποῖον ἐσυνωμίλει, καὶ ἀντάμα ἐχαίροντο. Ἔπειτα τοῦ ἐφάνη, πῶς ἐγύμνωσεν ὁ Βασιλεὺς μάχαιραν, καὶ τὸν ἅρπασεν ἀπὸ τὴν κόμην τῆς κεφαλῆς, ἤγουν τὰ μαλλία, τὰ ὁποῖα εἶχασι τότε μακρὰ, καὶ τὰ ἔκοπτε, λέγων πρὸς αὐτόν· Ὅταν ἀποκόψῃ τὰς τρίχας σου ἡ μάχαιρα, τότε θέλω κόψῃ καὶ τὴν κεφαλήν σου, καὶ οὕτως ἐγένετο. Λοιπὸν ἀπὸ τὸν πολὺν φόβον ὁποῦ ἐπῆρεν, ὅταν ἔκοψε τὸν τράχηλόν του ἡ μάχαιρα, ἐξύπνησεν ὅλος ἔντρομος, καὶ ἔλεγε ταῦτα· Εὐχαριστῶ σοι ὄνειρε, ὅτι τὸν φοβερὸν ἀγῶνα, ὁποῦ εἶδα, ἐτελείωσες εἰς φάντασμα. Ἔμεινεν οὖν ὁ αὐτὸς ἀδιόρθωτος, ἀστοχήσας τὸν φόβον ὁ ἄγνωστος. Λοιπὸν ἦλθέ του ἀσθένεια πολλὰ βαρέα. Τότε πάλιν ὁ ἐλεήμων Θεὸς τοῦ ἔδειξεν ὀπτασίαν, ἔχι εἰς τὸ ὄνειρον, ὡς τὸ πρότερον, ἀλλὰ μὲ ἔκστασιν· καὶ τοῦ ἐφάνη πῶς τὸν ἐπῆγασιν εἰς ἕνα τόπον, ὁποῦ εἶχασι συνήθειαν νὰ καθίζουσιν οἱ κριταὶ, ὅταν ἔκαμναν ἀπόφασιν, νὰ θανατώσουν τινά. Τότε βλέπει, καὶ ἐκάθετο ἕνας Βασιλεὺς φοβερώτατος, ἐνδεδυμένος Ἀρχιερατικὴν στολὴν καὶ Βασιλικήν. Πλησίον δὲ αὐτοῦ ἐστέκοντο ἐκ δεξιῶν μὲν τινὲς Ἱεροπρεπεῖς ἄνδρες καθεζόμενοι· ἐκ δὲ ἀριστερῶν ἔβλεπεν ἄλλους ἀγρίους καὶ ἀσχήμους τὴν θέαν, καὶ ὄπισθεν αὐτοῦ ἦτον ἕνας λάκκος σκοτεινὸς πολλὰ καὶ ὀδυνηρός. Οὕτω γοῦν ἱστάμενος εἰς πολὺν ἀγῶνα ὁ Ἰωάννης, καὶ ἔντρομος, τοῦ εἶπεν ὁ Βασιλεύς· Τάχα ἠξεύρεις τὶς εἶμαι ἐγὼ, ὦ νεανία; Ὁ δὲ μετὰ πολλοῦ φόβου ἀπεκρίνατο· Νομίζω Κύριε, ὅτι σὺ εἶ ὁ Υἱὸς τοῦ Θεοῦ, ὁ σαρκωθεὶς δι' ἡμᾶς, καθὼς αἱ Γραφαί μας διαλαμβάνουσι. Λέγει του ὁ Χριστός· καὶ ἐπειδὴ μὲ ἠξεύρεις ἀπὸ τὰς Γραφὰς, διατὶ ἀστόχησες τὴν ἀπειλὴν, ὁποῦ σὲ ἐφόβησεν ὁ Βασιλεὺς Κωνσταντῖνος; Ἢ δὲν ἠξεύρεις τοῦτο, ὁποῦ σοῦ λέγω; Ὁ δὲ εἶπεν· Ἠξεύρωτο Δέσποτα, καὶ ἀκόμη τὸν φόβον ἐκεῖνον βαστάζω εἰς τὴν ψυχήν μου· καὶ ὁ Βασιλεύς· Ἐπειδὴ, καθὼς λέγεις, ἀκόμη τὸν φόβον ἔχεις εἰς τὴν ψυχήν, πῶς δὲν ἐμετανόησες τὰς ἁμαρτίας σου; Ὅμως κάθου μὲ τὴν ξημίαν σου, ὅτι ἐγὼ ἤμουν, καὶ ὄχι ὁ Βασιλεὺς Κωνσταντῖνος, ὁποῦ σοῦ ἔδειξα τὴν φοβερὰν βάσανον. Ταῦτα εἰπὼν ἔκαμε νεῦμα εἰς τοὺς παρεστῶτας, νὰ τὸν ῥίψουν εἰς τὸν ὀδυνηρὸν ἐκεῖνον βόθρον. Ὁ δὲ γυμνὸς ἐβόησε ταῦτα μεγαλοφώνως· Παναγία Θεοτόκε, βοήθει μοι. Τότες εὑρέθη ἡ Παναγία ἐκεῖ ἔμπροσθεν, καὶ ἔκαμε δέησιν πρὸς τὸν Δεσπότην, νὰ τὸν ἐλεήσῃ. Καθὼς τὸν ἐτράβιζαν οὖν νὰ τὸν ῥίψουν εἰς τὸν λάκκον ἐκεῖνοι οἱ ἀνιλεεῖς, ἤκουσε τὴν φωνὴν ταύτην· Ἀφεῖτέ τον διὰ τὴν δέησιν τῆς Μητρός μου, καὶ ἂς ἔχῃ καιρὸν νὰ μετανοήσῃ. Μετὰ ταῦτα ἦλθεν εἰς τὸν ἑαυτόν του ὁ ἀσθενὴς, καὶ μὲ τὴν χάριν τῆς Παναγίας εὑρέθη ὑγιὴς ἀπὸ τὴν ἀσθένειαν. Λοιπὸν ἀπελθὼν εἰς ἕναν εὐλαβῆ Μοναχὸν, τοῦ ἀνήγγειλε τὰ γενόμενα. Ὁ δὲ εἶπεν αὐτῷ. Δὸς δόξαν τῷ Θεῷ, ἀδελφὲ, καὶ εὐχαρίστησον τὴν Παναγίαν, ὁποῦ σὲ ἠξίωσε τοιαύτης ὁράσεως. Διόρθωσε τὸν βίον σου συντομώτερον, νὰ μὴ τὸ πάθῃς καθὼς ἕνας Ἄρχων ἡμέραις περασμέναις, Γεώργιος

ὀνόματι· διὰ τὸν ὁποῖον εἰδέ τις φίλος του ὁμοίαν ὀπτασίαν, καὶ τὸν ἔσυρναν νὰ τὸν βυθίσουν εἰς τὸν ᾅδην, καὶ ἐλυτρώθη καὶ αὐτοῦ τοῦ κινδύνου διὰ πρεσβειῶν ἐκείνων ὁποῦ δύνονται πρὸς Κύριον, καὶ τοῦ ἔδωσαν διωρίαν ἡμέρας εἴκοσι. Ταύτην τὴν ὀπτασίαν ἀνήγγειλε πρὸς τὸν Γεώργιον ὁ εὐλαβὴς ἐκεῖνος ἀνήρ, ὁποῦ τὴν εἶδεν· ἀμὴ αὐτὸς δὲν ἐσυλλογίσθη ποσῶς τὰ λεγόμενα, ἄλλα ἔμεινεν ἀδιόρθωτος. Λοιπὸν μετὰ τὰς εἴκοσι ἡμέρας ἐξέψυξεν ὁ Γεώργιος, καὶ ἀπῆλθεν εἰς ἐκεῖνα τὰ φοβερὰ κολαστήρια. Φυλάγου λοιπὸν καὶ ἐσύ, καὶ ἐπιμελήσου τὸν βίον σου. Ἐπειδὴ εἶδες, ὅτι δὲν ηὗρες ἄλλον βοηθὸν, μόνον τὴν Παναγίαν· αὐτὴν πρέσβευε μετὰ δακρύων διηνεκῶς, νὰ σὲ ἀξιώσῃ τῆς αἰωνίου Μακαριότητος. Ταύτην τὴν σωτήριον συμβουλὴν ἀκούσας ὁ Ἰωάννης παρὰ τοῦ εὐλαβοῦς Μοναχοῦ, καὶ ἐνθυμούμενος πάντοτε τὸν φόβον τῆς φρικτῆς ἐκείνης ὁράσεως, ἐξωμολογήθη πάντα τὰ ἁμαρτήματα αὐτοῦ, ἔδωκεν ἐλεημοσύνην πολλὴν, ἔκαμε νηστείας, καὶ ἄλλας ἀρετὰς, καὶ τελειώσας εἰς πολιτείαν ἀρεστὸν, ἀπῆλθεν εἰς ζωὴν τὴν αἰώνιον.

ΘΑΥΜΑ Δ'.

Περὶ τοῦ ἐν Νεωρίῳ Ναοῦ τῆς Θεοτόκου.

Φαίνεται εἰς τὴν ὕστερην τοῦ Αὐγούστου, ὅτι τὸν καιρὸν τῶν εὐσεβεστάτων Μιχαὴλ καὶ Θεοδώρας ἦτον εἰς τὴν Κωνσταντινούπολιν τὶς Πατρίκιος, τὸ ὄνομά του Ἀντώνιος, ὅστις εἶχεν εἰς τὸν οἶκόν του κτισμένον Ναὸν ὡραῖον καὶ ἔνδοξον τῆς Ὑπεραγίας Θεοτόκου, ἐν τόπῳ λεγομένῳ Νεωρίῳ. Τὸν ὁποῖον Ναὸν οἱ πρότερον Βασιλεῖς, εἰκονομάχοι ὄντες, ἀπεγύμνωσαν πάσης εὐπρεπείας, καθὼς ἔκαμαν καὶ εἰς τὰς λοιπὰς Ἐκκλησίας, καὶ εὔγαλαν τὰς Εἰκόνας ὅλας, καὶ μόνον Σταυροὺς ἐχάραξαν εἰς τοὺς τοίχους καὶ ἐπροσκυνοῦσαν. Τότε γοῦν, ὁποῦ ἔλαμψεν ἡ Ὀρθοδοξία, πάλιν ἐστόλισεν αὐτὸν τὸν Ναὸν ὁ Πατρίκιος μὲ χρυσίον καὶ Εἰκονίσματα, καὶ κάτωθεν αὐτοῦ ἔκτισε μικρὸν λουτρὸν πρὸς σωματικὴν παραμυθίαν. Ἕως οὖν ἔζη ὁ εὐλαβὴς οὗτος Πατρίκιος, ἐκυβέρνα τὸν Ναὸν αὐτὸν, ἐξώδιαζεν εἴτι ἔκαμνε χρεία· καὶ οὕτως ἄνωθεν μὲν ἐτελεῖτο ἡ δοξολογία τοῦ Θεοῦ πάντοτε· κάτωθεν δὲ εἰς τὸ λουτρὸν ἐγίνοντο θαύματα ὑπὸ τῆς χάριτος τοῦ Θεοῦ διὰ πρεσβειῶν τῆς Ἀειπαρθένου Μαρίας· καὶ πολλοὶ ἄῤῥωστοι, καὶ βασανιζόμενοι ἀπὸ διαφόρους ἀσθενείας, ἐθεραπεύθησαν. Ἀφόντις δὲ ἀνεπαύθη ὁ Ἀντώνιος, κατελείφθη ἀνεπιμέλητον τὸ λουτρὸν, διατὶ δὲν εἶχασι ἔξοδον οἱ ἀπόγονοί του νὰ φέρνουσι νερὸν πρὸς αὐτάρκειαν, καὶ ἐπήρασι τινὲς καὶ πολλὰ ἀπὸ τὰ μάρμαρά του. Ὁ δὲ Ναὸς ἔμεινε εἰς τινὰ εὐλαβῆ Ἱερέα, ὅστις τὸν ἐφημέρευε μετὰ πάσης προθυμίας, διατὶ ἔκαμνε πολλὰ θαυμάσια ἡ Παναγία, καὶ εἶχεν ὁ λαὸς εἰς ἐκεῖνον εὐλάβειαν, παρέχωντας τὰ πρὸς τὴν χρείαν τοῦ Ἱερέως. Μετὰ δὲ καιρὸν, θέλωντας ὁ Βασιλεὺς Ῥωμανὸς νὰ κτίσῃ εἰς τὸ παλάτιον αὐτοῦ ἕνα οἶκον εὔμορφον, ἐγύρευε μάρμαρα, καὶ τοῦ εἶπασιν, ὅτι εἰς τὸ ἄνωθεν λουτρὸν ἦσαν ὡραιότατα, καθὼς τὰ ὡρέγετο. Λοιπὸν ἐμελέτα νὰ χαλάσῃ τὸ λουτρὸν, νὰ τὰ πάρῃ. Ἀλλὰ ἡ Παναγία Θεοτόκος, ὁποῦ ἐκατοίκα εἰς αὐτὸν τὸν Ναὸν, δὲν ἀμέλησεν, οὔτε ἀφῆκε νὰ καταστρέψουν τὸν οἶκόν της ἀμὴ ἐφάνη τὴν νύκτα εἰς ὀπτασίαν πρὸς τὸν Νέστορα (ὅστις ἦτον κτίστης, καὶ τοῦ ἔδωκεν ὁ Βασιλεὺς θέλημα νὰ χαλάσῃ τὸ λουτρὸν) καὶ λέγει του· Φυλάγου, μὴ τολμήσῃς νὰ εὐγάλῃς κἂν ἕνα λίθον ἀπὸ τὸν οἶκόν μου τοῦ Νεωρίου· εἰδὲ, μεγάλην ζημίαν λαμβάνεις. Ταῦτα ἀνήγγειλεν ὁ Νέστωρ τῷ Βασιλεῖ, ὅστις ὡς εὐλαβὴς καὶ ἐνάρετος, εἶπε ταῦτα· Δὲν θέλω νὰ ἔχω δίκην καὶ ἐγκαλέσιμον μὲ τὴν Ὑπεραγίαν Θεότοκον, ἀλλὰ μάλιστα καὶ τὸν οἶκον αὐ-

τῆς νὰ ἀνακαινίσω εἴτι χρειάζεται. Ἐπρόσταξεν οὖν εὐθὺς, καὶ ἐκατασκεύασαν τὸ λουτρὸν τρανήτερον, καὶ ἤρχετο νερὸν πολύ. Καὶ ἐλούσθησαν οἱ Βασιλεῖς εἰς αὐτὸ, Ῥωμανὸς, Χριστοφόρος, καὶ Κωνσταντῖνος, δίδοντες καὶ Χρυσόβουλλον, νὰ ἔχῃ ὁ Ναὸς ἐκεῖνος τόσα φλωρία ἐσοδίαν τὸν κάθε χρόνον ἀπὸ τὰ Βασίλεια. Ἔκαμνεν οὖν πάλιν θαύματα ἄπειρα ἡ Θεοτόκος, ὡς πρότερον ἀπὸ τὰ ὁποῖα νὰ γράψωμεν ἕνα εἰς πίστωσιν τῶν ἄλλων καὶ ἀψευδεστάτην βεβαίωσιν.

Γυνή τις περιφανὴς εἶχεν ἀσθένειαν δεινήν· καὶ ἐπρίσθη ὅλον τὸ σῶμά της τόσον, ὁπῦ ἐγέμησεν ἕλκη βρωμερὰ λίαν καὶ δυσωδέστατα, καὶ ἠσθάνετο ὀδύνην καὶ πόνον ἀνείκαστον. Δαπανήσασα γοῦν εἰς τὺς ἰατροὺς τὸν βίον αὐτῆς, καὶ μηδὲν ὠφεληθεῖσα, ἀκούσασα τὰ θαυμάσια, ὁπῦ ἐτέλει ἡ Θεοτόκος τοῦ Νεωρίου, ἀπῆλθεν ἐκεῖ, καὶ ἔμεινεν ἡμέρας πολλὰς· ἀμὴ δὲν τὴν ἐθεράπευσεν, ὅτι ὁ Κύριος θέλει νὰ ἔχωμεν ὑπομονὴν πολλήν· καὶ δὲν μᾶς ὑπακούει εὐθὺς, ὅταν τῦ ζητήσωμεν τίποτες, ἕως νὰ φανῇ ἡ ὑπομονὴ καὶ καρτερία μας. Ἀφοῦ γοῦν εἶδεν, ὅτι δὲν ὠφελήθη, ἀπῆλθεν εἰς τὸν ἐν Βλαχέρναις Ναὸν, καὶ πίπτουσα κατὰ γῆς ἐδέετο ταῦτα μετὰ δακρύων· Ἐλέησόν με, Μήτηρ Χριστοῦ τοῦ Θεοῦ, ὅτι ἄλλην ἐλπίδα δὲν ἔχω ἡ ταλαίπωρος, μόνον τὴν σὴν βοήθειαν, καὶ πρὸς σὲ μόνην κατέφυγον. Ταῦτα προσηύχετο πολλάκις· καὶ τὴν ἐννάτην ἡμέραν εἶδεν εἰς τὸ ὅραμά της μίαν σεμνοπρεπῆ καὶ ἔντιμον γυναῖκα, καὶ λέγει της· Τί ἔχεις, ὦ γύναι, καὶ δὲν ἡσυχάζεις ποσῶς, ἀλλὰ βοᾷς ἐνοχλοῦσά με; Ἡ δὲ ἀπεκρίνατο. Ἠξεύρω Δέσποινά μου, ὅτι διὰ τὰς ἁμαρτίας μου πειράζομαι· ἀλλὰ ἐπειδὴ δι' ἡμᾶς τοὺς ἁμαρτωλοὺς ἐσαρκώθη ἐκ σοῦ ὁ Υἱὸς τοῦ Θεοῦ, καὶ γέγονεν ἄνθρωπος, δι' αὐτὸ κατέφυγα πρὸς σὲ ἡ δυστυχὴς, ἵνα ἐλεήσῃς καὶ θεραπεύσῃς με. Λέγει της ἡ Δέσποινα. Ἄπελθε εἰς τὸν ταπεινόν μου οἶκον τοῦ Νεωρίου, καὶ ἐκεῖ εὑρήσεις τὴν ἴασιν. Ὡς ἐξύπνησεν οὖν ἡ ἀσθενὴς εὐχαριστήσασα τῷ Θεῷ, ἀπῆλθε πάλιν εἰς τὸν ῥηθέντα Ναὸν, καὶ ἐδέετο τῆς Παρθένου, νὰ πληρώσῃ τὴν εὐσπλαγχνίαν, ὁποῦ τῆς ἔταξεν. Ἀπεκοιμήθη οὖν, καὶ βλέπει ὁμοίως τὴν Δέσποιναν μὲ ἕνα εὐλαβῆ ἄνδρα, καὶ λέγει του· Σχίσον τὸν ὀμφαλὸν τῆς ἀσθενοῦς ταύτης. Ἐκεῖνος δὲ ἔκρουσε μὲ τὴν ῥάβδον του τὴν κοιλίαν αὐτῆς, καὶ οὕτως ἐξύπνησεν ἡ γυνὴ, καὶ βλέπει πῶς ἦτον τὸ ὅραμα ἀληθέστατον, καὶ ἔτρεχαν ἐκ τῆς γαστρὸς αὐτῆς τόσα ἕλκη καὶ σαπήματα βρωμερὰ, ὁποῦ ὅλοι ἐθαύμασαν. Εἰσῆλθεν οὖν εἰς τὸ λουτρὸν, καὶ ἐπλύθη, καὶ οὕτως ἔμεινεν ὁλιγὺς ὑγιὴς, δοξάζουσα, καὶ εὐχαριστοῦσα τὴν παντοδύναμον Ἄνασσαν. Ἧς ταῖς πρεσβείαις ἀξιωθείημεν τῆς Οὐρανίου Μακαριότητος.

ΘΑΥΜΑ Ε'.

Περὶ τοῦ Τυφλοῦ ὃν ἐφώτισε τὸ ὕδωρ τῆς Ζωοδόχου Πηγῆς.

Φαίνεται εἰς τὸ Πεντηκοστάριον τῇ ά. Παρασκευῇ, ὅτι εἰς τὴν Κωνσταντινούπολιν ἦτον τὶς στρατιώτης, εὐσπλαγχνος πολλὰ καὶ ἐνάρετος ἄνθρωπος, Λέων ὀνόματι, Μακέλλης τὸ ἐπώνυμον. Διὰ τὴν καλωσύνην αὐτοῦ τὸν ἠξίωσεν ὁ Θεὸς, καὶ ἔγεινε Βασιλεὺς εἰς τὸ ὕστερον. Ὅταν οὖν ἦτον ἀκόμη στρατιώτης, ἔτυχεν εἰς ἕνα δάσος πλησίον τῆς Πόλεως, καὶ ἐκεῖ εἶδεν ἕνα τυφλὸν, ὅστις ἦτον ἀπὸ τὴν ὁδοιπορίαν καὶ τὴν καῦσιν πολλὰ διψασμένος. Τοῦτον ἐλυπήθη ὁ Λέων, καὶ τὸν ἔσυρνεν ἀπὸ τὴν χεῖρα νὰ ὑπάγουσι παρεμπρός, μήπως καὶ εὕρῃ ὕδωρ νὰ τὸν ποτίσῃ. Ἀφοῦ γοῦν ἀπῆλθον ὀλίγον διάστημα, ἔπεσεν ὁ τυφλὸς, μὴ δυνάμενος πλέον νὰ περιπατῇ ἀπὸ τὴν δίψαν. Ὁ δὲ Λέων ἐγύρευεν ὥραν ἱκανὴν εἰς τὸ δάσος ὕδωρ καὶ δὲν εὑρίσκευ· ὅθεν ἐλυπᾶτο κατὰ πολλὰ, φοβούμενος μήπως καὶ ἀποθάνῃ ὁ τυφλὸς ἀπὸ τὴν λειποθυ-

μίαν του. Ἐρευνῶντας οὖν εἰς τὰ ἐνδιότερα μέρη, ἤκουσε φωνὴν λέγουσαν· Μὴ λυπᾶσαι, ὦ Λέον, ὅτι αὐτῆ σιμᾶ σου εἶναι τὸ ὕδωρ, καὶ πότισε τὸν τυφλόν. Ἔπειτα νίψαι τοὺς ὀφθαλμούς του μετ' αὐτὸ νὰ γνωρίσῃς τὴν δύναμίν μου. Σὺ δὲ γίνωσκε ὅτι μέλλει νὰ γένῃς Βασιλεὺς, καὶ τότε ἐνθυμοῦ νὰ μὲ κάμῃς ἐδῶ ἕνα Ναὸν, νὰ κατοικῶ εἰς αὐτὸν, νὰ ἔρχωνται ὅσοι χρειάζονται τὴν βοήθειάν μου, νὰ εὑρίσκουν σωτηρίαν ψυχῆς τε καὶ σώματος. Ταῦτα ἀκούσας ὁ Λέων ὅλος ἔντρομος ἠγαλλιάσατο, ὅτι ηὗρε τρεῖς δωρεὰς ἀπὸ μίαν, ὁποῦ ἐγύρευσεν. Ἀπελθὼν οὖν παρεμπρὸς τρία βήματα ηὗρεν ὕδωρ εἰς ἕνα λάκκον· καὶ πίνωντας ἐγροίκησεν ἔσω του πολλὴν εὐφροσύνην καὶ δύναμιν. Λαβὼν δὲ ἐξ αὐτοῦ ἐπότισε τὸν τυφλὸν, καὶ ἐσυνήφερεν. Ἔπειτα ἔνιψε τὰς ὀφθαλμούς του, κατὰ τὸ πρόσταγμα τῆς Ὑπεραγίας Θεοτόκου, καὶ παρευθὺς (ὡ τῶν θαυμασίων σου Δέσποινα), ἀνέβλεψεν ὁ πρώην πηρὸς, καὶ ἔλαβε τοσαύτην ἀγαλλίασιν, ὅσην ἠμπορεῖ πᾶς ἕνας νὰ καταλάβῃ. Εἰς ὀλίγον καιρὸν ἀνέβη ὁ Λέων εἰς τὴν ἀξίαν τῆς Βασιλείας, καὶ ἔκτισε Ναὸν εἰς αὐτὸν τὸν τόπον, ὅπου ηὗρε τὸ ἰαματικὸν ὕδωρ εἰς τὸ ὄνομα τῆς Ἀειπαρθένου Μαρίας, καὶ ἐπωνόμασε τὴν Ἐκκλησίαν νὰ λέγεται Ζωοδόχος Πηγή. Ἐπειδὴ τὸ ὕδωρ ἐκεῖνο ἦτον χάρισμα ἀπὸ τὴν ὄντως πηγὴν τῆς ζωῆς, τὴν παντοδύναμον Ἀνασσαν· καὶ οὐ μόνον ταύτην τὴν θαυματουργίαν ἐτέλεσεν, ἀλλὰ τόσας καὶ τοιαύτας ὁποῦ ὑπερβαίνουν εἰς τὸν ἀριθμὸν τὰ ἄστρα τῆ Οὐρανῆ. Ἀποστήματα γὰρ, καὶ δυσσουρίας, καρκίνων πάθη, αἱμορροΐας, πυρετὸς, λέπραν, λώβην, πυρώσεις, ὀμμάτων λευκώματα, καὶ ὑέλωπας, καὶ ἄλλα διάφορα νοσήματα ἐθεράπευσεν ἡ παντοδύναμος Ἄνασσα διὰ τοῦ ζωηροῦ αὐτοῦ ὕδατος, καὶ καθ' ἑκάστην θεραπεύει τοὺς πάσχοντας· καὶ νεκροὺς ἀνέστησε, καθὼς παρακάτω θέλομεν γράψει σαφέστερον, εἰς δόξαν τῆ ἐξ αὐτῆς ἀφράστως τεχθέντος, Θεοῦ ἡμῶν· ᾧ πρέπει τιμὴ καὶ προσκύνησις εἰς τοὺς αἰῶνας. Ἀμήν.

ΘΑΥΜΑ Ϛ.

Περὶ τοῦ σοφοῦ Βασιλέως Λέοντος.

Τὸν καιρὸν, ὁπῆ ἐβασίλευεν ὁ σοφώτατος Λέων, εἶχε μίαν σύζυγον ἐνάρετον διὰ τὰς ἀρετὰς αὐτῆς καθὼς εἰς τὸν Συναξαριστὴν φαίνεται ἰσ'. τοῦ Δεκεμβρίου. Πρὸ τοῦ νὰ τελευτήσῃ γοῦν ἡ Ἁγία, ἦλθε τοῦ Βασιλέως μεγάλη ἀσθένεια, καὶ ὀδύνη ἀνιάτρευτος, ἥτις λέγεται λιθίασις, ἤγουν φιάγκο, καὶ γεννοῦνται τινὲς πέτραις ἔσωθεν εἰς τὸ ἀπόκρυφον μέλος, καὶ φράσσουσι τὸν πόρον, καὶ δὲν ἠμπορεῖ νὰ εὔγῃ τὸ οὖρος, διὰ τὴν ὁποίαν αἰτίαν πολλοὶ ἐτελεύτησαν. Οὕτω γοῦν ὀδυνώμενος ὁ Κὺρ Λέων, ἐσυνάχθησαν ὅλοι οἱ ἰατροὶ, ἀμὴ δὲν ἐδύνοντο νὰ τὸν θεραπεύσουν. Τὴν Ἑβδομάδα τῆς Τυρινῆς τὸν ἔσφιγξαν οἱ πόνοι τόσον, ὁποῦ τὸν ἀποφάσισαν οἱ ἰατροὶ πῶς ἀποθαίνει, καὶ τοῦ ἡτοίμαζαν τὰ τοῦ θανάτου ἐφόδια. Τότες ἡ μακαρία Βασίλισσα, βλέπουσα, ὅτι τινὰς ἰατρὸς ἐπίγειος δὲν ἐδύνετο νὰ τὸν θεραπεύσῃ, ἔδραμεν εἰς τὸν Ἐπουράνιον. Εἰσῆλθεν εἰς τὸν Βασιλικὸν Θάλαμον, καὶ πίπτουσα ἐνώπιον τῆς Ἱερᾶς Εἰκόνος τῆς Θεομήτορος, μετὰ πίστεως καὶ δακρύων θερμῶν ἐδέετο, νὰ χαρίσῃ τῆ ἀνδρός της ὀλίγην ζωὴν ἕως νὰ ψηφίσῃ Βασιλέα Κωνσταντῖνον τὸν υἱόν τους νὰ μὴ κινδυνεύσῃ τὸ Βασίλειον. Προσευχομένη γὰρ ἡ Βασίλισσα τῆς Πόλεως, καὶ ἱκετεύσα τὴν Οὐρανοῦ καὶ γῆς ἁπάσης δεσπόζουσαν, ἤκουσε φωνὴν ἀοράτως λέγουσαν. Μὴ λυπᾶσαι, Θεοφανὼ, καὶ σήμερον ἔρχεται τὸ ἰατρικὸν βότανον, νὰ θεραπεύσῃ τὸν ἄνδρα σου. Ταῦτα ἀκούσασα ἡ Ἁγία ἐχάρη λίαν· καὶ τρέχουσα πρὸς τὸν ἀσθενῆ, βλέπει πῶς ἦτον εἰς τὴν ὕστερην ὥραν νὰ ξεψυχήσῃ. Καὶ οἱ ἰατροὶ ἔκαμαν συμβού-

λιον νὰ τὸν σχίσουν. Ἡ δὲ εἶπεν αὐτοῖς· Ἄφετε αὐτὸν, ὅτι ταχέως ἔρχεται ἄλλος ἰατρὸς νὰ τὸν θεραπεύσῃ. Καὶ μετὰ ὥραν πολλὴν, ὅταν ἐνόμιζαν ὅτι παντελῶς ἐνεκρώθη, βλέπουσι καὶ ἔρχεται, δρομαίως μία Μοναχὴ, Ἀγάθη ὀνόματι, ἥτις ἦτον εἰς τὸν Ναὸν τῆς Ὑπεραγίας Θεοτόκου τῆς Χρυσοπηγῆς, καὶ βαστάζουσα ἕνα ἀγγεῖον ὕδωρ ἀπ' ἐκεῖνο τὸ ἰαματικὸν, εἶπε ταῦτα πρὸς τὴν βασίλισσαν· Σήμερον, ὅταν ἠγέρθηκα τὸ πρωΐ, καὶ ἐφιλοκάλουν τὸν Ναὸν τῆς Ὑπεραγίας, ἤκουσα φωνὴν, καὶ λέγει μου· Ἀγάθη, ἔπαρε ταχέως ὀλίγον ὕδωρ ἀπὸ τὴν Πηγήν μου, νὰ ὑπάγῃς τοῦ Βασιλέως νὰ τὸ πίῃ, νὰ θεραπευθῇ καὶ αὐτὸς, καὶ νὰ παύσῃ ἡ λύπη τῆς ἀγαπημένης του Θεοφανοῦς, ἥτις μετὰ δακρύων πρός με βοᾷ. Ἔδωκεν οὖν ἡ Βασιλὶς τὸ ὕδωρ τῷ ἀσθενοῦς, καὶ παρευθὺς (ὢ τῆς ταχυτάτης λυτρώσεως), ὡς τὸ ἔπιεν, ἐθεραπεύθη τελείως, καὶ τόσην δύναμιν ἔλαβεν ὁποῦ ἠγέρθη τῆς κλίνης ὅλος ὑγιὴς, ὥσπερ ποτὲ νὰ μὴν εἶχεν ἀσθένειαν. Τοῦτο τὸ θαυμάσιον ἐξέπληξεν ἅπαντας. Ὁ δὲ Βασιλεὺς ἐπρόσταξε, καὶ ἐτέλεσαν Ἑορτὴν χαρμόσυνον εἰς ἐνθύμησιν τοιαύτης εὐεργεσίας, καὶ εὐχαριστίαν τῆς Ὑπερενδόξου Δεσποίνης ἡμῶν, καὶ τοῦ ἐξ αὐτῆς ἀφράστως τεχθέντος. Ὧ ἡ δόξα εἰς τοὺς αἰῶνας. Ἀμήν.

ΘΑΥΜΑ Ζ'.

Περὶ τῆ ἀναστηθέντος Θετταλῆ ὑπὸ τῆ ὕδατος τῆς Ζωοδόχου Πηγῆς.

Εἰς τὸ Πεντηκοστάριον, τῇ Παρασκευῇ τῆς Διακαινησίμου ἀναγινώσκεται ὁμοίως ὅτι, ἄνθρωπός τις πλούσιος ἐκίνησεν ἀπὸ τὴν Θεσσαλονίκην μὲ πολλὴν εὐλάβειαν νὰ ὑπάγῃ εἰς τὸν ἄνωθεν Ναὸν τῆς Ζωοδόχου Πηγῆς νὰ προσκυνήσῃ, ἀκούωντας τὰ ἐξαίσια θαύματα ὁποῦ ἐτέλει ἡ παντοδύναμος Δέσποινα μὲ τὸ ὕδωρ ἐκεῖνο, ἀπὸ τὸ ὁποῖον εἶχε πόθον νὰ πίῃ εἰς ἁγιασμὸν τῆς ψυχῆς του. Λαβὼν οὖν ἱκανὰ ἀργύρια διὰ ἔξοδον, διὰ νὰ δώσῃ εἰς τὸν Ναὸν, εἰσῆλθεν εἰς τὸ πλοῖον, καὶ ἀρμενίζοντες, τοῦ ἦλθε βαρέα ἀσθένεια, ὅθεν γνωρίσας ὅτι ἀποθαίνει, εἶπε τὸν ναύκληρον· Νομίζω, ὅτι δὲν ἤμουν ἄξιος νὰ προσκυνήσω τὸν Ναὸν τῆς Ὑπεραγίας, οὔτε νὰ πίω ἀπ' ἐκεῖνο τὸ ὕδωρ τὸ ἁγιώτατον· καὶ ἐπειδὴ αἱ ἁμαρτίαι μου ἐμπόδισαν νὰ μὴν ὑπάγω ζωντανὸς, ὁρκίζω σε εἰς τὸ ὄνομα τῆς Δεσποίνης Θεοτόκου, νὰ μὴ μὲ ῥίψῃς εἰς τὴν θάλασσαν, ἀλλὰ νὰ μὲ βάλῃς εἰς ἕνα σεντούκιον, νὰ μὲ ὑπάγῃς εἰς ἐκεῖνον τὸν ἅγιον Ναὸν, νὰ μὲ ἐνταφιάσῃς ἐκεῖ, καὶ οὕτω θέλεις ἔχει μὲν βοηθὸν τὴν Παναγίαν, ἀφίνω σου δὲ καὶ ἀπὸ τὰ ἄσπρα μου ἑκατὸν χρυσᾶ, καὶ τὰ ἐπίλοιπα νὰ δώσῃς εἰς τὸν Ναὸν ἐκεῖνον, διὰ μνημόσυνον τῆς ψυχῆς μου. Ταῦτα λέγων ὁ ἀσθενὴς, ὥρμοσεν αὐτῷ ὁ καραβοκύρης νὰ κάμῃ τὸ θέλημά του· καὶ οὕτω παρέδωκε τὸ πνεῦμα. Ὁ δὲ ναύκληρος ἐφύλαξε τὸ λείψανον, καὶ μετὰ τρεῖς ἡμέρας ἔφθασαν εἰς τὴν Κωνσταντινούπολιν, καὶ εὑγάζοντες τὸν νεκρὸν, ἐπροσκάλεσαν ἱερεῖς νὰ τὸν ψάλλουν κατὰ τὴν τάξιν, καὶ νὰ τὸν ἐνταφιάσουν εἰς τὸν ἄνωθεν Ναὸν τῆς Παρθένου. Καὶ καθὼς τὸν ἔψαλλαν, ἐφάνη τῷ Ἐφημερίου νὰ ἀνοίξῃ τὸ σεντοῦκι διατὶ δὲν ἐβρώμει ὡς οἱ ἄλλοι νεκροί. Ἀνοίξαντες δὲ, ἔρριψεν ἐπάνω εἰς τὸ λείψανον τὸν πηλὸν σταυροειδῶς, κατὰ τὸ σύνηθες, λέγων· Τὸν πηλὸν ὁ κεραμεὺς ζωοπλαστήσας ἐνέθηκάς μοι, καὶ τὰ ἑξῆς. Τότε λαβὼν εἷς σύντροφος τῷ πλοίου ὀλίγον ὕδωρ τῆς Ζωοδόχου Πηγῆς, καὶ πλησιάσας τῷ νεκρῷ, εἶπε ταῦτα; Ὦ πτωχὲ, πόθον εἶχες νὰ πίῃς ἀπὸ τοῦτο τὸ ὕδωρ, καὶ δὲν ἐπρόφθασες, ἀλλὰ κἂν τώρα νεκρὸς ἀποδέξου το. Οὕτως εἰπὼν, ἔχυσε τὸ νερὸν εἰς τὸ λείψανον, καὶ εὐθὺς (ὢ τῶν

ὑπερφυῶν θαυμασίων σε ζωοπάροχε Δέσποινα) ἠγέρθη ὁ νεκρὸς, καὶ ἐκάθησε, δοξάζον τὸν Κύριον, καὶ τὴν Μακαρίαν Παρθένον. Πόσην ἔκπληξιν, ἀδελφοί μου, νομίζετε νὰ ἔλαβον οἱ περιεστῶτες καὶ μάλιστα οἱ ναῦται, ὁποῦ τὸν εἶδασιν ὅτι ἐξέψυξε, καὶ τότες, ὁποῦ ἦτον ἡμέραι τέσσαρες, νὰ ἀναστηθῇ ὡς ὁ τετραήμερος Λάζαρος; Ἀλλ' αὐτοὶ μὲν περισσῶς ἐθαύμαζον· ὁ δὲ νεκρόγερτος εὐχαρίστησεν ἱκανῶς τὴν Ὑπεραγίαν, καὶ δὲν ἀστόχησε τὴν εὐεργεσίαν, ἀλλ' ὡς εὐγνώμων ἔμεινεν ἕως τέλους εἰς τὸν Ναόν της, ὑπηρετῶν μετὰ πάσης προθυμίας, γενόμενος Μοναχὸς εὐλαβὴς καὶ ἐνάρετος. Ἦρχοντο δὲ ἀπὸ διαφόρους τόπους, καὶ τὸν ἠρώτων διὰ τὸν ᾅδην, ἀλλ' αὐτὸς οὐδὲν περὶ τινὸς ἀπεκρίνατο, καθὼς καὶ ὁ Λάζαρος. Ζήσας δὲ θεάριστον καὶ θαυμαστὴν πολιτείαν χρόνους εἴκοσι μετὰ τὴν αὐτοῦ ἀναβίωσιν, ἀνεπαύσατο ἐν Κυρίῳ. Ὧ! ἡ δόξα εἰς τοὺς αἰῶνας. Ἀμήν.

ΘΑΥΜΑ Η'.

Περὶ τοῦ Ἁγίου Ῥωμανοῦ τοῦ Μελῳδοῦ, ὅστις ἐποίησε τὰ τῶν Ἁγίων Πάντων Κοντάκια.

Φαίνεται εἰς τὸν Μεταφραστὴν τῇ ά. τῆ Ὀκτωβρίου Μηνὸς, ὁπῆ ἑορτάζομεν τὸν Ἅγιον Ῥωμανὸν τὸν Μελῳδὸν, ὅτι αὐτὸς ὁ Ἅγιος ἦτον ἀπὸ τὴν Ἐδεσινῶν Πόλιν, καὶ ἀνεχώρησε τῆς πατρίδος, καὶ ἀπελθὼν εἰς τὴν Κωνσταντίνου, κατῴκησεν εἰς Μοναστήριον τῆς Ὑπεραγίας Δεσποίνης ἡμῶν, τὸ ἐν τοῖς Κύρου λεγόμενον. Καὶ πολλάκις ἀπήρχετο ἀπὸ τὸ κελλίον τε εἰς τὸν ἐν Βλαχέρναις Ναὸν τῆς Ἀειπαρθένου, καὶ ἐκεῖ ἐνυκτέρευεν εἰς τὴν παννυχίδα, ὅτι ἦτον κατὰ πολλὰ εὐλαβὴς καὶ ἐνάρετος, ἄγρυπνῶν τὰς Δεσποτικὰς Ἑορτὰς, καὶ προσευχόμενος ὅλην τὴν νύκτα. Διὰ τοῦτο ἠξιώθη νὰ λάβῃ τὸ ἀξίωμα τοῦτο ἀπὸ τὴν Δέσποιναν· ἦγεν, τὴν ἀγρυπνίαν τῶν Χριστουγέννων εὑρισκόμενος εἰς τὸν ἄνωθεν Ναὸν τῶν Βλαχερνῶν, ἀπεκοιμήθη ὀλίγον ἀπὸ τὸν κόπον, καὶ τότε βλέπει τὴν Παναγίαν εἰς ὀπτασίαν, καὶ ἐβάστα ἕνα Τόμον, ἤγουν μίαν βίβλον, καὶ λέγει του. Ἄνοιξε τὸ στόμα σου, νὰ φάγῃς τὸ χάρισμα τοῦτο, ὁποῦ σὲ δίδω. Ἐφάνη του γοῦν πῶς ἤνοιξε τὸ στόμα του, καὶ ἐκατάπιε τὸν Τόμον ἐκεῖνον. Καὶ τότε ἀφῆ ἐξημέρωσεν, ἀνέβη εἰς τὸν Ἄμβωνα, καὶ ἀρχίζει μὲ πολλὴν εὐλάβειαν τὸ Κοντάκιον τῆς Ἑορτῆς, ἤγουν·

Ἡ Παρθένος σήμερον τὸν ὑπερούσιον τίκτει, καὶ τὰ ἑξῆς. Τὸ ὁποῖον ἔψαλε μὲ τοιοῦτον μέλος καὶ τοσαύτην γλυκύτητα, ὁποῦ ἐγνωρίσθη σαφέστατα, πῶς ἦλθεν οὐρανόθεν, καὶ ὄχι ἐξ ἀνθρώπων ἡ χάρις, ὁποῦ τοῦ ἐδόθη, καὶ πάντες ἐθαύμασαν· ὅτι οὐ μόνον τοῦτο τὸ Κοντάκιον ἔκαμεν, ἀλλὰ καὶ τὰ λοιπὰ πάντα τῶν Ἑορτῶν τοῦ Σωτῆρος, τῆς Παναγίας, καὶ τῶν Ἁγίων ὅλων, καὶ ἐσύνθεσεν ὑπὲρ τὰ χίλια Κοντάκια, τουτέστιν ὅλου τοῦ χρόνου, ὅσα ψάλλει ἡ Ἐκκλησία μας. Ταύτην δὲ τὴν χάριν ἠξιώθη ὁ θαυμάσιος ὑπὸ τῆς Θεομήτορος, διατὶ τὴν εὐλαβεῖτο κατὰ πολλὰ, καὶ τὴν ἐσέβετο. Διὸ καὶ παρ' αὐτῆς ἐδοξάσθη εἰς τοῦτον τὸν Κόσμον τὸν πρόσκαιρον, καὶ τὴν Οὐράνιον καὶ μακαρίαν ζωὴν ἠξιώθη. Ἧς γένοιτο πάντας ἡμᾶς ἐπιτυχεῖν.

ΘΑΥΜΑ Θ'.

Περὶ τοῦ Ἁγίου Γρηγορίου Ἀρχιεπισκόπου Νεοκαισαρείας, τοῦ Θαυματουργοῦ.

Εἰς τὰς ί. Νοεμβρίου ἑορτάζει ἡ Ἐκκλησία μας τὸν Ἅγιον Γρηγόριον τὸν Θαυματουργὸν, ὅστις ἦτον Ἀσκητὴς ἀπάνω εἰς ἕνα ὄρος, καὶ ἐπέρνα διαγωγὴν καὶ πολιτείαν Θαυμάσιον. Διὰ τοῦτο ἐχειροτονήθη Ἀρχιερεὺς μὲ τρόπον ἐξαίσιον, ὅτι δὲν ἔγεινεν ὥσπερ τοὺς ἄλλους Ἀρχιερεῖς, νὰ τὸν ψηφίσουσι παρόντα, ἀλλὰ ἀγωνιζόμενος εἰς τὸ ὄρος, ἐχειροτονήθη ἀπὼν Ἀρχιεπίσκοπος Νεοκαισαρείας. Ὅστις ἀφοῦ ἀνέβη εἰς τὸν ὑψηλὸν Θρόνον τῆς Ἀρχιερωσύνης ἐσπούδαξε νὰ κάμνῃ καὶ ἀρετὴν περισσότερον· διὸ καὶ παρὰ Θεῦ μεγάλων χαρισμάτων ἠξιώθη, καθὼς εἰς τὸν βίον αὐτῦ φαίνονται τὰ ὑπὲρ φύσιν Θαυμάσια, ὁποῦ ἔκαμεν. Οὗτος ἦν ὁ Ἅγιος προσευχόμενος εἰς τὸ κελλίον του μίαν νύκτα, κατὰ τὸ συνηθες, ἦλθε Θεία λάμψις, καὶ ἐφωτίσθη ἡ οἰκία ἅπασα περισσότερον, παρὰ νὰ ἦτον αὐτὸς ὁ Ἥλιος. Τότε βλέπει μίαν Γυναῖκα εὐπρεπεστάτην, ὡραίαν τε καὶ Θαυμάσιον, καὶ πλησίον αὐτῆς ἕνα γηραιὸν τιμιώτατον καὶ αἰδέσιμον. Ἐθαύμαζεν οὖν ὁ Γρηγόριος, καὶ ἔκρινεν εἰς τὴν διάνοιαν αὐτοῦ, ὅτι ἐκείνη ἡ σεβασμιωτάτη Γυνὴ ἦτον ἡ τῶν Ἀγγέλων Βασίλισσα, ἀμὴ τὸν γηραιὸν δὲν ἐδυνήθη νὰ καταλάβῃ ἕως ὁποῦ ἤκουσε τὴν Παναγίαν, καὶ εἶπεν αὐτῷ· Ἰωάννη, Μαθητὰ τοῦ ἐμοῦ Υἱοῦ καὶ Δεσπότου, καὶ τῆς Θεολογίας ἐπώνυμε, παράδος τὸ μυστήριον τῆς ἀληθινῆς Πίστεως τῷ ἠγαπημένῳ δούλῳ τούτῳ τοῦ Διδασκάλου σου Γρηγορίῳ, νὰ καταλάβῃ τὴν ἀκρίβειαν τῆς Θεολογίας, διὰ νὰ μὴ τὸν νικήσῃ τινὰς αἱρετικὸς πώποτε. Ταῦτα ἀκούσας ὁ Ἅγιος, ἐγνώρισεν, ὅτι ἦτον ὁ Εὐαγγελιστὴς Ἰωάννης, καὶ ἦλθασι μὲ τὴν Παναγίαν νὰ τὸν διδάξουν τὴν Ὀρθόδοξον ὁμολογίαν τῆς Πίστεως, διατὶ τὸν καιρὸν ἐκεῖνον ἦσαν πολλοὶ αἱρετικοὶ, καὶ μὲ ταῖς πιθανολογίαις των ἐπλανῦσαν πολλὺς, καὶ τὺς ἔσερναν εἰς τὰ διεστραμμένα των δόγματα. Τότες ἦν ἔγραψεν ὁ μέγας ἦτος καὶ Θαυματουργὸς Γρηγόριος τὴν ὁμολογίαν τῆς ἀληθοῦς καὶ Ὀρθοδόξου ἡμῶν Πίστεως, καθὼς τὸν ἐφώτισεν ἡ Παναγία, καὶ τὸν ἐδίδαξεν ὁ Ἀπόστολος, καὶ παρέδωκεν αὐτὴν τῇ ἁγίᾳ τῦ Χριστῦ καὶ Καθολικῇ Ἐκκλησίᾳ, καθὼς εἰς τὸν βίον αὐτῦ σαφέστερον φαίνεται, τὸν ὁποῖον ἔγραψεν ὁ Ἅγιος Γρηγόριος Νύσης ὁ ἀδελφὸς τῦ Μεγάλου Βασιλείου. Οὐ μόνον δὲ ταύτην τὴν χάριν ἠξιώθη παρὰ τῆς Θεομήτορος ἦτος ὁ πιστὸς καὶ εὐγνώμων δοῦλός της, ἀλλὰ καὶ τὴν δύναμιν τοῦ Θαυματουργεῖν, καὶ ἐτέλεσε μὲ τὴν βοήθειαν αὐτῆς τῆς παντοδυνάμου Δεσποίνης τοιαῦτα τεράστια, ὁποῦ πάντες ταῦτα Θαυμάζουσι· καὶ ὅστις βούλεται ἂς ἀναγνώσῃ τὸν βίον αὐτοῦ, νὰ λάβῃ ψυχῆς εὐφροσύνην καὶ ἀγαλλίασιν. Τὰ ὁποῖα ἀφίνω, διατὶ δὲν εἶναι ἐδική μας ὑπόθεσις. Μόνον ἕνα νὰ εἰπῶ πρὸς πίστωσιν τῶν ἄλλων, διὰ νὰ γνωρίσετε πόσην χάριν εὑρίσκει παρὰ Θεῷ ὅστις ἐκπληροῖ τὰς ἐντολὰς αὐτοῦ, καὶ εὐλαβεῖται τὴν πολυύμνητον καὶ ὑπερένδοξον Ἄνασσαν.

Εἰς τὴν Νεοκαισάρειαν, ὅπου ἦτον Ἀρχιερεὺς οὗτος ὁ Ἅγιος, εἶναι ἕνας ποταμὸς μεγάλος, καὶ τὸν ὀνομάζουσι Λύκον, ὅστις ἐπλήθαινε τὸν χειμῶνα τόσον, ὁποῦ ἔκαμνεν ἀμέτρους ζημίας οὐ μόνον εἰς τὰ χωράφια καὶ οἴκους, ὁποῦ ἐχάλα, καὶ ἔπνιγε ζῶα, ἀλλὰ καὶ ἀνθρώπους πολλοὺς ἐθανάτωνεν. Ἀπῆλθον οὖν οἱ ἐγχώριοι πρὸς τὸν Μέγαν Γρηγόριον, καὶ τὸν ἐπαρακάλεσαν νὰ τὺς βοηθήσῃ. Ὁ δὲ Ἅγιος νουθετήσας αὐτοὺς νὰ ἔχουν τὴν ἐλπίδα τους πρὸς τὸν Θεὸν, ὑπῆγε μετ' αὐτοὺς βαστάζων εἰς τὰς χεῖράς του μίαν ῥάβ-

δον, τὴν ὁποίαν ἐκάρφωσεν εἰς τὸ χεῖλος τοῦ ποταμοῦ, καὶ πρῶτον μὲν ἔκαμε προσευχὴν μυστικὰ, ἔπειτα εἶπε καὶ ταῦτα ἐκφώνως· Ἐν ὀνόματι τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ παραγγέλω σοι ἐγὼ ὁ δοῦλος τοῦ Θεοῦ, καὶ τῆς Ἀειπαρθένου Μαρίας, νὰ μὴν εὔγῃς πλέον ἀπὸ τὸν τόπον σου, οὔτε νὰ περάσῃς τὸν ὅρον τοῦτον τῆς ῥάβδου μου. Ταῦτα εἰπόντος τοῦ Ἁγίου (ὦ τῶν μεγάλων Θαυμασίων σου Κύριε) ἡ ξηρὰ ῥάβδος ἐκείνη καὶ πάσης ὑγρότητος ἄμοιρος ἐρρίζωσε, καὶ ἔγεινε δένδρον μεγάλον καὶ εὐθαλὲς ὡραιότατον, καὶ Θαῦμα ἠκολούθει τῷ Θαύματι, διὰ νὰ κηρύττεται πάντοτε ἡ δύναμις τοῦ Χριστοῦ. Καὶ φαίνεται ἕως τὴν σήμερον τὸ δένδρον ἐκεῖνο, καὶ δὲν ἐσάπησεν ἀπὸ τὴν πολυκαιρίαν, οὔτε ὁ ποταμὸς ἐτόλμησε ποτὲ νὰ περάσῃ τὸν ὅρον, ὁποῦ τὸν ἐπρόσταξεν ὁ Ἅγιος, μόνον, ὅταν φθάσῃ εἰς τὸ δένδρον ἐκεῖνο, ἐπιστρέφει εἰς τὰ ὀπίσω τὴν πορείαν, καὶ εὐλαβεῖται τοῦ Ἁγίου τὴν ῥάβδον. Οὕτως οἶδε δοξάζειν ὁ Κύριος τοὺς αὐτὸν ἀντιδοξάζοντας. Βλέπετε, Χριστιανοί μου, πόσα τέρατα καὶ σημεῖα ἐποιοῦσαν οἱ εὐλαβεῖς δοῦλοι τῆς Θεοτόκου, διατὶ εἶχασι πίστιν πρὸς τὸν Θεόν; Ἀμὴ πῶς τολμῶσι τινὲς φιλόσοφοι, καὶ λέγουσιν, ὅτι εἶναι μερικὰ ἀπὸ τὰ Θαυμάσια τῆς Ὑπεραγίας ψεύματα; Οἱ ἄνθρωποι δύνανται καὶ τελοῦσι τοιαῦτα μὲ τὴν βοήθειαν τοῦ Δεσπότου, καὶ ἡ Μήτηρ αὐτοῦ δὲν δύνεται; Οὗτος ὁ Ἅγιος ἐπρόσταξεν ἕνα λίθον μέγαν ὡς ὄρος, καὶ εὐγῆκεν ἀπὸ τὸν τόπον του, καὶ ἀπῆλθεν ἀλλαχόθεν. Τὸ αὐτὸ ἔκαμεν ὁ Ἀββᾶ Μάρκος τῆς Θράκης· ὁ Πατριάρχης Ἀλεξανδρείας Ἰωακείμ. Ὁ μέγας Ἀβέρκιος Ἀρχιεπίσκοπος τῆς Ἱεραπόλεως ἐπρόσταξε τὸν διάβολον, καὶ ἐσήκωσεν ἀπὸ τὴν Ῥώμην ἕνα βωμὸν λίθινον ὥσπερ βουνὸν, ἤγουν ναὸν τῶν εἰδώλων, καὶ τὸν ὑπῆγεν εἰς τὴν Φρυγίαν τεσσαράκοντα ἡμερῶν ὁρόμον, μὲ ἔκπληξιν τῶν ὁρώντων καὶ ἔκστασιν. Ὁ Θαυματουργὸς Σπυρίδων ἐπρόσταξεν ὁμοίως ἕνα ποταμὸν πλημμυρισμένον ὥραν χειμέριον, καὶ στραφεὶς εἰς τὰ ὀπίσθεν, ἐπέρασεν οὐ μόνον ὁ Ἅγιος, ἀλλὰ καὶ ὅσοι ἐτύχασιν. Αὐτὰ καὶ ἄλλα ὅμοια φαίνονται εἰς τοὺς βίους τῶν ἄνωθεν, ὁποῦ ἔγραψεν ὁ Μεταφραστὴς Συμεών, καὶ εἰς ὀλίγας ἡμέρας, Θεοῦ βοηθοῦντος τυπώνονται καὶ αὐτοὶ, καθὼς τοὺς ἐμεταγλώττισα εἰς κοινὴν ὠφέλειαν. Ἐὰν ἦν οἱ Ἅγιοι ἐτέλεσαν τοιαῦτα Θαυμάσια, πῶς δὲν ἐδυνήθη ἡ Δέσποινα νὰ κολλήσῃ κεκαμμένας χεῖρας, νὰ ἀναστήσῃ νεκροὺς, καὶ νὰ τελείσῃ ὅμοια τέρατα ὡς Θεὸν γέννήσασα; Ἐγὼ τὰ πιστεύω, καὶ τὰ γράφω, καθὼς τὰ πρὸ γεγραμμένα, διὰ νὰ κατανύγωνται οἱ ἁμαρτωλοὶ νὰ ἐπιστρέψουν πρὸς μετάνοιαν, ἵνα συγχωρήσεως τύχωσι· καὶ ἐὰν ἔσφαλα εἰς τοῦτο, ὁ Κύριος νὰ μοῦ συγχωρήσῃ. Ὅτι ὥσπερ εἰς τὴν ἀρχὴν τῆς βίβλου προεῖπα, ἐγὼ πιστεύω καθὼς ὁρίζει ἡ Ἀνατολικὴ Ἐκκλησία τῶν Γραικῶν, ὡς Ὀρθόδοξος, καὶ μὴ μὲ κατηγορήσῃ τις ἄδικα· ὅτι διὰ τὴν πολλὴν εὐλάβειαν, ὁποῦ ἔχω εἰς τὴν Παναγίαν, ἐσύνθεσα ταύτην τὴν βίβλον, καὶ ἐλπίζω εἰς τὴν εὐσπλαγχνίαν αὐτῆς καὶ χρηστότητα νὰ μοῦ βοηθήσῃ νὰ λυτρωθῶ τῆς αἰωνίου κολάσεως. Ἣν ρυσθείημεν πάντες οἱ Χριστιανοὶ διὰ πρεσβειῶν αὐτῆς τῆς Ἀειπαρθένου Δεσποίνης ἡμῶν Θεοτόκου, καὶ πάντων τῶν Ἁγίων. Ἀμήν.

ΘΑΥΜΑ Ι'.

Περὶ τοῦ Δαμασκηνοῦ Ἰωάννου, οὗ τινος τὴν κεκομμένην χεῖρα ἡ Πανάμωμος ἐθεράπευσε.

Φαίνεται εἰς τὸν Βίον τοῦ ἁγίου Ἰωάννου τοῦ Δαμασκηνοῦ, ὁποῦ τὸν ἔγραψεν ὁ σοφώτατος Ἰωάννης Πατριάρχης Ἀντιοχείας, ὅτι τὸν καιρὸν Λέοντος τοῦ Ἰσαύρου

ἦτον μεγάλη εἰκονομαχία εἰς Κωνσταντινούπολιν, καὶ πολλοὺς ὀρθοδόξους ἐβασάνισεν ὁ μισόχριστος βασιλεὺς μὲ διάφορα κολαστήρια. Μαθὼν δὲ ταῦτα ὁ Ἰωάννης εἰς τὴν Δαμασκὸν, ὅπου τὸν εἶχεν ὁ Ἀρχηγὸς τῶν Σαρακηνῶν πρωτοσύμβουλον, ἔγραφε καθ' ἑκάστην ἐπιστολὰς, καὶ ἔστελλεν εἰς τὴν Κωνσταντινούπολιν τοῖς Ὀρθοδόξοις, εἰς ταῖς ὁποίαις ἀπέδειχνε μὲ μαρτυρίας ἀξιοπίστως ὅτι, ὅσοι δὲν προσκυνοῦσι τὰς ἱερὰς εἰκόνας, εἶναι αἱρετικοὶ καὶ ἄθεοι, καὶ τῆς Χριστοῦ Βασιλείας ἀλλότριοι. Ἀκούσας δὲ ταῦτα ὁ βασιλεὺς, ἔκαμε τρόπον καὶ τῷ ἔδωσαν μίαν ἀπὸ ταῖς Ἐπιστολαῖς τοῦ Ἰωάννου, τὴν ὁποίαν ἔδειξε τῶν διδασκάλων, ἐρωτῶν αὐτοὺς, ἐὰν ἐδύνετο τὶς ἐξ αὐτῶν νὰ μιμηθῇ τὴν εἰκόνα τοῦ γράμματος. Εὑρέθη γὰρ ἕνας εἰς τὴν καλλιγραφίαν περίσσα ἔμπειρος, ὅστις ἔταξε τοῦ βασιλέως νὰ τὰ γράψῃ τοσοῦτον ὅμοια, ὁποῦ αὐτὸς ὁ Ἰωάννης νὰ μὴ τὰ γνωρίσῃ πῶς εἶναι ἀλλότρια. Τοῦτο ἐπρόσταξεν ὁ πεπονηρευμένος βασιλεὺς, καὶ ἔγραψε πρὸς αὐτὸν ὡς ἐκ προσώπου τοῦ Ἰωάννου ἐπιστολὴν, εἰς τὴν ὁποίαν ἔλεγε ταῦτα·

Βασιλεῦ πολυχρονιμένε, τὴν προσήκουσαν προσκύνησιν κομίζω τῆς βασιλείας σε ἐγὼ ὁ δοῦλός σου Ἰωάννης ἀπὸ τὴν Δαμασκόν. Γίνωσκε δὲ, ὅτι ἡ πόλις μας εἶναι τὸν καιρὸν ἐτοῦτον ἀχαμνισμένη, διατὶ λείπουσιν οἱ περισσότεροι στρατιῶται τῶν Ἀγαρηνῶν εἰς τὸν πόλεμον. Καὶ ἐὰν στείλῃς ὀλίγον στόλον, ἐν εὐκολίᾳ λαμβάνει νίκην, καὶ βοηθῶ καὶ ἐγὼ ὅσον δύναμαι εἰς τοιαύτην ἐγχείρισιν, ὅτι εἰς τὰς χεῖράς μου εἶναι ὅλη ἡ πόλις. Αὐτὰ καὶ ἕτερα πλείονα γράψας ὁ δόλιος βασιλεὺς, ἔκαμε καὶ ἕτερον γράμμα μὲ τὸ χέρι του, πρὸς τὸν Ἄρχοντα τῶν Ἀγαρηνῶν, λέγων ταῦτα· Εὐγενέστατε καὶ παμφίλτατε Ἀρχηγὲ τῆς πόλεως Δαμασκοῦ χαίροις. Δὲν οἶδα μακαριώτερον τίποτα, ὡσὰν τὴν ἀγάπην, καὶ νὰ φυλάγῃ τινὰς τὰς συνθήκας εἰρηνικὰς, εἶναι ἐπαινετὸν καὶ φιλόθεον. Διὰ τοῦτο δὲν θέλω νὰ χαλάσω τὴν φιλίαν, ὁποῦ ἔχομεν μὲ τὴν εὐγένειάν σου. Μὲ ὅλον ὁποῦ καὶ ἕνας φίλος σου ἀκριβὸς μὲ παρακινᾷ καὶ προσκαλεῖ με εἰς τοῦτο, καὶ μοῦ ἔστειλε γράμματα πολλάκις, νὰ ἔλθω νὰ σὲ πολεμήσω. Διὰ δὲ τὸ βέβαιον σοῦ στέλλω μίαν ἀπὸ ταῖς Ἐπιστολαῖς, διὰ νὰ γνωρίσῃς τὴν ἀληθῆ φιλίαν, ὁποῦ σοῦ ἔχω, καὶ τὸ δολερὸν καὶ δύστροπον ἐκείνου, ὁποῦ τὸ ἔγραψεν. Αὐτὰ τὰ δύω γράμματα ἔστειλεν ὁ λεοντώνυμος καὶ ὀφιογνώμων εἰς δόλον μὲ ἕνα δοῦλον πρὸς τὸν βάρβαρον, ὁ ὁποῖος ἰδὼν αὐτὰ ἐθυμώθη, καὶ προσκαλέσας τὸν Ἰωάννην τοῦ τὰ ἔδειξεν· ὁ δὲ καταλαβὼν τοῦ βασιλέως τὸν δόλον, ἐπροφασίζετο, ὅτι οὐ μόνον δὲν τὰ ἔγραψεν, ἀλλ' οὔτε κἂν τὰ ἔβαλε ποτὲ εἰς τὸν νοῦν του. Ὁ δὲ βάρβαρος νικώμενος ὑπὸ τοῦ θυμοῦ δὲν ἐπίστευσεν, οὔτε διωρίαν τοῦ ἔδωσε νὰ ἀποδείξῃ τὸ ἀληθὲς, ἀλλὰ προστάζει νὰ κόψουν τὴν χεῖρα αὐτοῦ. Ἐκόπη λοιπὸν ἡ δεξιὰ ἐκείνη, ἡ ἐλέγχουσα τοὺς μισοῦντας τὸν Κύριον, καὶ ἀντὶ μέλανος, ὁποῦ ἐβάφετο πρότερον, ἐβάπτη μὲ τὸ ἴδιον αἷμα. Τὴν ὁποίαν ἐκρέμασαν εἰς τὴν ἀγορὰν νὰ τὴν βλέπουσιν ἅπαντες. Ἀφοῦ γοῦν ἐπέρασεν ἡ ἡμέρα, ἔστειλε τὸ βράδυ μεσίτας ὁ Ἰωάννης, δεόμενος τῷ Τυράννου, νὰ τῷ δώσῃ τὴν χεῖρα, νὰ τὴν ἐνταφιάσῃ νὰ ἐλαφρύνῃ ὁ πόνος του. Ὁ δὲ ἔστερξε, καὶ τὴν ἔδωκε. Λαβὼν οὖν αὐτὴν ὁ Ἰωάννης, καὶ εἰσελθὼν εἰς τὸν οἶκον αὐτῷ ἔπεσεν εἰς τὴν γῆν πρηνὴς ἔμπροσθεν τῆς Ἱερᾶς Εἰκόνος τῆς Θεομήτορος, λέγων ταῦτα μετὰ δακρύων καὶ πίστεως· Δέσποινα πάναγνε Μήτηρ, ἡ τὸν Θεὸν μου τεκοῦσα, διὰ τὰς Θείας εἰκόνας ἡ δεξιά μου ἐκόπη. Οὐκ ἀγνοεῖς τὴν αἰτίαν, δι' ἣν ἐμάνη ὁ Λέων. Πρόφθασον τοίνυν ὡς τάχος, καὶ ἴασαί μου τὴν χεῖρα. Ἡ δεξιὰ τοῦ Ὑψίστου, ἡ ἀπὸ σὲ σαρκωθεῖσα, πολλὰς ποιεῖ τὰς δυνάμεις, διὰ τῆς σῆς μεσιτείας. Τὴν δεξιάν μου καὶ ταύτην νῦν ἰασάτω λιταῖς σου. Ὡς ἂν τὲς ὕμνους οὓς δοίης, καὶ τοῦ ἐκ σοῦ σαρκωθέντος, ἐν ῥυθμικαῖς ἁμαρτίαις συγγράψῃ τε Θεοτόκε. Καὶ συνεργὸς χρηματίσῃ τῆς Ὀρθοδόξου λατρείας.

Ταῦτα λέγων ὁ Ἰωάννης μετὰ δακρύων ἀπεκοιμήθη, καὶ θεωρεῖ τὴν Εἰκόνα τῆς Ἀειπαρθένου, καὶ ἐστι του μὲ ἱλαρὸν ὅμμα· Ἴδε ὑγιὴς γέγονε σου ἡ χεὶρ, καὶ μὴ σὲ μέλει πλέον διὰ ταύτην, ἀλλὰ ποίησον

αὐτὴν κάλαμον γραμματέως ὀξυγράφου, καθὼς ἀπὸ τώρα μὲ ἔταξες. Ἀφυπνισθεὶς οὖν, καὶ ἰδὼν τεθεραπευμένην (ὦ τῆς μεγίστης δυνάμεώς σου Πανάχραντε) καὶ κολλημένην τὴν χεῖρα αὐτοῦ, ἠγαλλιάσατο τῷ πνεύματι ἐπὶ τῷ Θεῷ, καὶ τῇ τούτου Μητρί. Ὅτι ἐποίησεν αὐτῷ μεγαλεῖα ὁ δυνατός. Ὅλην τὴν νύκτα ἔψαλλεν εὐφραινόμενος ᾠδὴν τῷ Θεῷ εὐχαριστήριον, λέγων· Ἡ δεξιά σε χεὶρ Κύριε δεδόξασται ἐν ἰσχύϊ. Ἡ δεξιά σου τὴν θραυσθεῖσάν μου δεξιὰν ἰάσατο. Καὶ διὰ ταύτης θραύσει ἐχθρούς, τὰς μὴ τιμῶντας τὴν σὴν σεβασμίαν Εἰκόνα, καὶ τῆς Τεκούσης σε. Καὶ τῷ πλήθει τῆς δόξης σου τοὺς ὑπεναντίας εἰκονοθραύστας συντρίψει διὰ χειρός μου. Ἐπέρασε γοῦν ὅλην τὴν νύκτα ἀγαλλιώμενος, ψάλλων ἐγκώμια τῆς Ἀειπαρθένου καὶ Θεομήτορος. Ὅταν ἐξημέρωσε, καὶ εἶδασιν οἱ γείτονες τὸ θαυμάσιον, ἐδημοσιεύθη εἰς ὅλον τὸ Κάστρον. Τινὲς δὲ μισόχριστοι ἐφθόνησαν, καὶ πορευθέντες εἶπον τοῦ Ἄρχοντος, ὅτι δὲν ἔκοψαν τὴν χεῖρα τὸ Ἰωάννου, ἀλλὰ τινὸς ἄλλου δέλου του, ὁ ὁποῖος διὰ νὰ κάμῃ καλοσύνην τοῦ αὐθεντός του, ἔστερξε νὰ κόψουν τὸ χέρι του, διατὶ τοῦ ἔδωσεν ἀργύρια ἀναρίθμητα. Ὁ δὲ Ἄρχων προστάζει νὰ ἔλθῃ ὁ Ἰωάννης, νὰ ἰδοῦσι τὰς χεῖράς του, καὶ ἐλθὼν ἔδειξε τὴν ἐκκοπεῖσαν χεῖρα, ἥτις εἶχε μίαν γραμμὴν, τὸ ὁποῖον ὠκονόμισεν ἡ Παναγία διὰ ἀψευδῆ μαρτυρίαν της ἐκκοπῆς. Λέγει του ὁ βάρβαρος. Τίς ἰατρὸς σὲ ἐθεράπευσε, καὶ ποῖα φάρμακα ἔβαλεν; Ὁ δὲ λαμπρᾷ τῇ φωνῇ καὶ μεγάλῃ κήρυξ τοῦ θαύματος γίνεται, λέγων· Ὁ Κύριός μου ὁ παντοδυναμώτατος ἰατρὸς ὁποῦ ἔχει τὴν δύναμιν πρὸς τὴν θέλησιν. Ὁ δὲ Ἄρχων ἀπεκρίνατο· Συγχώρησόν μοι, ἄνθρωπε, ὅτι ὡς φαίνεται, ἀνεύθυνος εἶσαι, καὶ δὲν ἔπταισες εἰς τὴν ὑπόθεσιν ταύτην, ἀλλὰ ἀδίκως σὲ ἐκατάκρινά. Ἔχε γοῦν τὴν προτέραν τιμήν, νὰ εἶσαι πρωτοσύμβουλός μου, καὶ τάσσω σου νὰ μὴ κάμω ποτὲ τίποτες χωρὶς τῆς σῆς βουλῆς καὶ θελήσεως. Ὁ δὲ ἔπεσεν εἰς τὰς πόδας αὐτοῦ δεόμενος νὰ τὸ συγχωρήσῃ, νὰ ὑπάγῃ νὰ δουλεύσῃ τῆς εὐεργέτου, καθὼς τὸν ἐπρόσταξεν. Ἀφοῦ λοιπὸν ἐφιλονείκησαν ὥραν πολλὴν, ἐσυγκατέβη ὁ Ἄρχων, καὶ τὸ ἔδωκεν ἄδειαν καὶ συγχώρησιν νὰ ὑπάγῃ ὅπου βούλεται. Ὁ δὲ εὐχαριστήσας, ἀπῆλθε. Καὶ διαμοιράζων τοῖς πτωχοῖς τὰ ὑπάρχοντα, καὶ ἐλευθερώσας τοὺς δούλους αὐτοῦ, ὑπῆγεν εἰς τὴν Μονὴν τοῦ Ἁγίου Σάββα, καὶ γενόμενος Μοναχὸς, ὑποτάχθη ἑνὸς αὐστηροῦ γέροντος· ὅστις τὸν ἐπρόσταξε, κατὰ τὴν τάξιν τῆς Μοναδικῆς πολιτείας, νὰ κόψῃ τελείως τὸ θέλημά του, καὶ νὰ μὴ κάμῃ ποτὲ τίποτας χωρὶς συγχωρήσεως, οὔτε νὰ ψάλῃ ποσῶς Τροπάριον. Συντέμνω τὸν λόγον διὰ βραχύτητα, καὶ διὰ νὰ μὴν εὖγω ἀπὸ τὸ προκείμενον. Ἀμὴ ὅστις ὀρέγεται νὰ καταυγχθῇ περισσότερον, ἂς ἀναγνώσῃ τὸν βίον του τῇ δ'. τοῦ Δεκεμβρίου, νὰ λάβῃ μεγάλην ὠφέλειαν. Ἐν μιᾷ δὲ τῶν ἡμερῶν παρεκάλεσε τὸν Ἰωάννην εἰς ἀδελφὸς τῆς Μονῆς, νὰ συνθέσῃ κανένα Τροπάριον νεκρώσιμον Κατανυκτικὸν, νὰ πάρῃ ὀλίγην ἄνεσιν διατὶ ἐκοιμήθη ὁ κατὰ σάρκα αὐτοῦ ἀδελφός. Ὁ δὲ Ἰωάννης ἐφοβεῖτο μὴ σκανδαλίσῃ τὸν γέροντα, ὅμως ἐνικήθη ἀπὸ τὴν πολλὴν ἱκεσίαν τοῦ ἀδελφοῦ, καὶ γράψας Τροπάριον παναρμόνιον, ἤγουν τὸ Πάντα ματαιότης τὰ ἀνθρώπινα, τὸ ἔψαλλε. Καὶ φθάνωντας ὁ γέρων ἀπ' ἔξω, ἀκούσας τὴν μελῳδικὴν ἐκείνην φωνὴν, ἐσκανδαλίσθη, καὶ ἐδίωξε τὸν Ἅγιον ὡς παρήκοον. Ὁ δὲ πεσὼν ἐπὶ τοὺς πόδας τοῦ γέροντος, ἐζήτα συγχώρησιν, ἀμὴ ἐκεῖνος ποσῶς δὲν ἔκλινεν· ὅμως διὰ τὴν πολλὴν ἱκεσίαν τῶν Προεστῶν, ἐσυγκατέβη πάλιν νὰ τὸν δεχθῇ, μόνον νὰ καταδεχθῇ νὰ καθαρίζῃ τὰ ἀναγκαῖα, καὶ ἀναπαύσεις τῶν Μοναχῶν. Ὁ δὲ ἔστερξε, γινώσκων τῆς ὑπακοῆς τὸ ὠφέλιμον. Ὁ δὲ γέρων, αὐτὸν ὑπακούοντα βλέπων, τὸν ὑποδέχθη πάλιν, προστάζων αὐτὴν τὴν σιωπὴν, ὡς τὸ πρότερον. Εἰς ὀλίγας ἡμέρας, φαίνεται ἡ Παναγία εἰς τὸν ὕπνον τῷ γέροντι, λέγουσα· Διατὶ ἔφραξες τοιαύτην θαυμασίαν πηγὴν, ὁποῦ προχέει δαψιλὲς νᾶμα καὶ ὕδωρ ἀναπαύσεως τῶν ψυχῶν, τόσον νεκταρῶδες καὶ γλυκύτερον ὑπὲρ τὸ ἐκ πέτρας ἐν ἐρήμῳ βλύσαν ξενοπρεπῶς; Ἄφες τὴν βρύσιν νὰ ποτίσῃ πᾶσαν τὴν Οἰκουμένην νὰ καλύψῃ θαλάσσας αἱ-

ρέσεων καὶ νὰ τὰς μετατρέψῃ πρὸς Θαυμασίαν γλυκύτητα. Αὐτὸς ἔχει νὰ περισσεύσῃ τὴν Προφητικὴν Κιθάραν τοῦ Δαβὶδ καὶ τὸ Ψαλτήριον, ᾄδων ᾄσματα κοινὰ τῷ Κυρίῳ, καὶ μελουργήματα, ὑπὲρ τὴν ᾠδὴν τοῦ Μωσέως, καὶ τὴν Χοραυλίαν. Πρὸς σύγκρισιν τῆς μελουργικῆς καὶ Θαυμαστῆς αὐτοῦ Κιθάρας, Θέλουσι λογισθῇ μῦθος ἄχρηστος τὰ τοῦ Ὀρφέως ἀνόητα μελῳδήματα. Οὗτος ᾄσεται τὴν πνευματικὴν καὶ οὐράνιον μελουργίαν. Οὗτος τοὺς Χερουβικοὺς ὕμνους μιμήσεται. Οὗτος ὀρθοτομήσει τὰς τῆς Πίστεως δόγματα, καὶ στηλιτεύσει πάσης αἱρέσεως διαστροφὴν καὶ λοξότητα. Ὅταν ἐξύπνησεν ὁ γέρων, ὁποῦ εἶδε τὴν ὀπτασίαν ταύτην, καὶ ἀπεκαλύφθη τὰ ἀπόῤῥητα, εἶπε πρὸς τὸν Ἅγιον ταῦτα· Ὦ τέκνον τῆς ὑπακοῆς τοῦ Χριστοῦ, ἄνοιξόν σου τὸ στόμα, οὐκ ἐν παραβολαῖς, ἀλλ' ἐν ἀληθείᾳ, οὐκ ἐν αἰνίγμασιν, ἀλλ' ἐν δόγμασι. Λόγους, οὓς ἔγραψε τὸ Πνεῦμα ἐν τῇ καρδίᾳ σου. Ἀνῆλθες εἰς τὸ ὄρος τὸ Σίναιον τῶν ὀπτασιῶν τοῦ Θεοῦ καὶ ἀπεκαλύψεων, καὶ ἐταπείνωσας ἑαυτὸν ἕως σφόδρα. Νῦν οὖν ἄνελθε εἰς τὸ τῆς Ἐκκλησίας ὄρος καὶ κήρυξον εὐαγγελιζόμενος τῇ Ἱερουσαλήμ. Ἐν ἰσχύϊ ὕψωσον φωνήν, ὅτι δεδοξασμένα μοι ἐλαλήθη περὶ σοῦ παρὰ τῆς Θεομήτορος, καὶ συγχώρησόν μοι ὅσα σοι ἔπταισα, ὅτι ἔπταισα, ὅτι ἀπὸ τὴν ἀγνωσίαν μου σὲ ἐμπόδισα. Τότε λοιπὸν ἀρχὴν ποιήσας ὁ Ἰωάννης τὰ μελίῤῥυτα ᾄσματα, ἐφαίδρυνε τὰς Ἐκκλησίας τοσοῦτον, καθὼς πᾶς ἕνας ὁποῦ εἶδε τοὺς λόγους του καὶ τὰ ποιήματα, ἠμπορεῖ νὰ καταλάβῃ. Οὕτως οὖν πολιτευόμενος ὁ Ἅγιος ἐν ἐναρέτῳ καὶ Θαυμασιωτάτῃ διαγωγῇ καὶ πολλὰ συγγράμματα καταλελοιπὼς κατὰ τῶν Εἰκονομάχων, καὶ συντάξας Κανόνας πάνυ ὡραίους, καὶ Ἰδιόμελα παναρμόνια, καὶ ἑτέρους Λόγους Πανηγυρικοὺς, εἰς αἶνον καὶ ἐγκώμιον τῆς Ὑπεραγίας Θεοτόκου, ἀνεπαύσατο ἐν Κυρίῳ. Ὧ ἡ δόξα καὶ τὸ κράτος εἰς τοὺς αἰῶνας. Ἀμήν.

ΘΑΥΜΑ ΙΑ'.

Περὶ τῆς Βασιλίσσης τῆς Φραγκίας, ἧς τὰς κεκομμένας χεῖρας ἰάτρευσεν ἡ παντοδύναμος Δέσποινα.

Ἦτον εἰς τὴν Φραγκίαν τὶς Βασιλεὺς χηρευόμενος ἀπὸ τὴν πρώτην γυναῖκα, μὲ τὴν ὁποίαν ἔκαμεν ἕνα Θηλυκὸν παιδὶ πολλὰ ὡραιότατον, καὶ τὸ ὠνόμασε Μαρίαν. Ὅστις ἦλθεν εἰς δεύτερον γάμον, καὶ ἐπῆρε τὴν ὡραιοτέραν γυναῖκα, ὁποῦ νὰ εὑρίσκετο εἰς τοὺς τόπους του. Ἡ ὁποία ὅσον ἦτον εὔμορφος εἰς τὸ σῶμα, τόσον ἦτον εἰς τὴν ψυχὴν ἄσχημος· καὶ ἐξόχως ἐκυριεύετο τοσοῦτον ὑπὸ τοῦ φθόνου, ὁποῦ ποσῶς δὲν ἤθελε νὰ ἀκούσῃ πῶς ἦτον ἄλλη ποθὲς ὡραιότερή της. Καὶ βλέπουσα τὴν προγονήν της, πῶς εἶχε κάλλος Θαυμάσιον συνέλαβεν εἰς τὴν καρδίαν της τὸν διάβολον, καὶ ἐγύρευε τρόπον νὰ Θανατώσῃ ἀπὸ τὸν φθόνον της τὴν ἀνεύθυνον κόρην, διὰ νὰ μὴ γένῃ ὡραιότερη ἀπὸ ταύτην. Ὅταν οὖν ὑπῆγεν εἰς ἄλλην Χώραν ὁ Βασιλεὺς διὰ ἀναγκαίαν ὑπόθεσιν, ηὗρεν ἡ πάντολμος καιρὸν ἐπιτήδειον νὰ τελέσῃ τὴν φθονεράν της ἐπιθυμίαν. Ἐσύντυχεν ἕνα πιστὸν δοῦλον, ὁποῦ εἶχε Θάῤῥος πολὺ μετὰ αὐτοῦ καὶ λέγει του· Μίαν χάριν Θέλω νὰ μοῦ κάμῃς κρυπτῶς, νὰ μὴ τὴν μάθῃ τινὰς καὶ ἐγὼ νὰ σοῦ δώσω τόσα χαρίσματα, ὁποῦ νὰ γένῃς πρῶτος εἰς τὰ Βασίλεια. Ὁ ὁποῖος ἔταξε μεθ' ὅρκου νὰ τελέσῃ τὸ προσταττόμενον. Ἡ δὲ εἶπε αὐτῷ· Ἡ πρώτη γυνὴ ὁπὸ εἶχεν ὁ Βασιλεὺς ἔκαμεν αὐτὴν τὴν Θυγατέρα ὄχι μετ' αὐτοῦ, ἀλλὰ μὲ ἄλλον τινὰ κακότροπον ἄνθρωπον, διὰ τοῦτο ὡς μοιχείας γέννημα κάμνει ἔργα ἄτοπα καὶ αἰσχύνης πεπληρωμένα, καὶ ἐὰν ἀκροζήσῃ, ἔχει νὰ ἐντροπιάσῃ τὸν οἶκόν μου. Παρακαλῶ σε γοῦν, ἔπαρέ την αὔριον καὶ εἰπέ της πῶς τὴν ὑπάγεις εἰς περιβόλι

νὰ σεριανίσῃ καὶ σὺ θανάτωσέ την εἰς ἔρημον τόπον, καὶ κρύψαι την, νὰ μὴν ἀκούσῃ τινὰς περὶ τούτου. Καὶ διὰ σημεῖον ἀψευδοῦς μαρτυρίας, κόψαι τὰς χεῖράς της, νὰ μοῦ τὰς φέρῃς. Ὁ γοῦν ὑπηρέτης ἔταξε νὰ πληρώσῃ τὸν πόθον της, καὶ ἡτοιμάσθη ἀφ' ἑσπέρας μὲ ἕνα συγγενῆ του καὶ φίλον πιστόν. Τὸ μεσόνυκτον ἐξύπνησεν ἡ Βασίλισσα τὴν κόρην, καὶ λέγει της· Ὕπαγε, Μαρία μου, μὲ τοὺς ἀνθρώπους τούτους εἰς τὸν θεῖνα τόπον, ὅπου ἔρχομαι καὶ ἐγὼ εἰς ὀλίγην ὥραν, νὰ περιδιαβάσωμεν. Οὕτω γοῦν ἐπῆραν τὴν κόρην, καὶ ὑπήγασιν εἰς μακρὸν καὶ ἔρημον τόπον, ὅθεν ἐκατάλαβε τὸν δόλον, ὅτι ἦτον ἐκ φύσεως φρόνιμη. Ἐσήκωσε οὖν τὰ ὄμματα πρὸς τὸν Οὐρανόν, καὶ μετὰ δακρύων προσηύξατο, λέγουσα· Δέσποινα Θεοτόκε, ἄλλην ἐλπίδα καὶ βοήθειαν δὲν ἔχω, παρὲξ τὴν χάριν σου, καὶ σὺ ἀνταπόδωσον τοὺς ἐχθραίνοντάς με ἀδίκως. Λέγουσιν αὐτῇ οἱ ὑπηρέται· Μὴ κλαίεις, καὶ δὲν φοβᾶσαι νὰ πάθῃς κακὸν ἀπὸ λόγου μας. Ἡ δὲ εἶπε· Διατί ψεύδεσθε; ἡ μητρυιά μου μὲ ἐξηπάτησε, καὶ παρέδωκεν εἰς τὰς χεῖράς σας νὰ μὲ θανατώσετε, ἀμὴ ἐλπίζω εἰς τὴν ἐλπίδα τῶν ἀπελπισμένων νὰ πληρώσῃ τὴν ἀνομίαν σας· τί θέλετε παρεμπρός; ὁ τόπος εἶναι ἔρημος νὰ κάμετε τὸ πρόσταγμα τῆς κυρίας σας, μόνον παρακαλῶ σας μὴ μὲ φονεύετε ἔξαφνα, ἀλλὰ ὁμολογήσετέ το, νὰ παραδώσω διὰ προσευχῆς τῷ Δεσπότῃ τὸ πνεῦμά μου. Οἱ δὲ εἶπον αὐτῇ· Καλὰ τὸ ἐγνώρισες, ὁποῦ νὰ μὴ μᾶς ἤθελες ἀκολουθήσῃ, ὅτι αὐτὴ μᾶς ἐπρόσταξε, καὶ ἐτάξαμεν νὰ σὲ θανατώσωμεν. Ἡ δὲ εἶπε· καὶ δὲν φοβᾶσθε τὸν Θεὸν νὰ μὲ φονεύσετε ἄδικα; δὲν ἠξεύρετε, ὅτι ἡ χάρις του δὲν ἀφίνει ὡς δίκαιος Κριτὴς τοιαύτην πρᾶξιν κρυπτὴν, καὶ ἀπαίδευτον; ἀλλὰ νὰ τὴν ἐκδικήσῃ καὶ εἰς ἐσᾶς, καὶ εἰς αὐτὴν αὐστηρότατα, ὅτι μήτε ἐκείνην, μήτε ἐσᾶς ἀδίκησα πώποτε. Ἐὰν θέλετε νὰ λείψετε ἀπὸ τὴν τοιαύτην παρανομίαν, ἀφῆτέ με εἰς τοῦτον τὸν ἔρημον τόπον, καὶ εἰπέτε της πῶς μὲ ἐφονεύσατε· ἐδῶ δὲν εἶναι τινὰς νὰ μὲ περιποιηθῇ, καὶ ἀποθαίνω ἀπὸ τὴν πεῖναν, καὶ μὴ μιάνετε τὰς χεῖράς σας εἰς τοιαύτην μιαιφονίαν. Αὐτὰ καὶ ἄλλα περισσότερα λέγουσα μετὰ δακρύων, τὴν ἐσυμπόνεσαν, καὶ εἶπον αὐτῇ· Ἡμεῖς σὲ λυπούμεσθεν, καὶ σὲ ἀφίνομεν ζωντανήν· ἀμὴ ἐκείνη μᾶς εἶπε νὰ τῆς φέρωμεν τὰς χεῖράς σου, νὰ πληροφορηθῇ τὸν θάνατόν σου, καὶ ἐὰν δὲν κάμωμεν τὸν λόγον της, μᾶς θέλει κακοποιήσει· ἀμὴ ἂν σὲ ἀφήσωμεν καὶ ζωντανήν, τὰ θηρία σὲ τρώγουσιν. Ἡ δὲ ἀπεκρίνατο· Μικρὸς εἶναι καὶ ὁ ἕνας θάνατος, καὶ ὁ ἄλλος, ἀμὴ κἂν ἔχω παρηγορίαν πῶς μὲ ἐφάγασι θηρία καὶ ὄχι ἄνθρωποι, καὶ εἶστε ἀνεύθυνοι καὶ ἐσεῖς ἀπὸ ταύτην τὴν ἀνομίαν. Κάμετε διὰ ὄνομα τῆς Ὑπεραγίας, ὁποῦ ἐγέννησε τὸν ἀληθινὸν Θεὸν καὶ Κριτὴν τῶν ἁπάντων, μὴ μὲ φονεύσετε· ἐπειδὴ δὲ λέγετε, ὅτι τῆς ἐτάξετε τὰς χεῖράς μου, δόσετέ τας, νὰ τὰς ἰδῇ, νὰ χαρῇ, καὶ ἐμένα ἀφῆτε ἐδῶ νὰ ἀποθάνω ἀπὸ τοὺς πόνους. Οἱ δὲ ἔστερξαν νὰ τὴν ἀφήσουσι ζῶσαν. Τότε αὐτὴ ἡ ταλαίπωρος, διὰ νὰ φύγῃ τὸν θάνατον, θέτει τὰς χεῖρας εἰς ἕνα κλάδον καὶ τὰς ἔκοψαν ἀπὸ τὴν φόλησιν μὲ τρόπον ἐπιδέξιον, καὶ τὰς ἐπήγασι τῆς βασιλίσσης, ἡ ὁποία τοὺς ἔδωσε δωρεὰς καὶ χαρίσματα ἀναρίθμητα. Ἡ δὲ ταλαίπωρος κόρη ἔμεινεν εἰς ὀδύνην ἀνείκαστον, καὶ δὲν εἶχεν ἄλλην θεραπείαν εἰς τοὺς δρυμυτάτους πόνους, μόνον τῆς Παναγίας τὸ ὄνομα, τὴν βοήθειαν τῆς ὁποίας ἐπεκαλεῖτο μετὰ δακρύων καὶ πίστεως. Ὅθεν οὐκ ἀπέτυχε τῆς αἰτήσεως· ἀλλὰ νεύσει τοῦ παναγάθου Θεοῦ ἔτυχε βοηθείας τοιουτοτρόπως. Εἷς νιὸς εὐγενὴς ἐκυνήγα εἰς ἐκεῖνα τὰ μέρη τὸ θάσος μὲ τοὺς δούλους του, καὶ ἀκούοντες τὸν ἀπαράκλητον θρῆνον ἐψύρευσαν ἕως ὅτου τὴν εὑρήκασι· καὶ θαυμάζοντες τὴν συμφορὰν, καὶ τὸ κάλλος της, ἠρώτησαν τὴν ὑπόθεσιν καὶ αὐτὴ οὐδὲν ἀπεκρίνατο, μόνον ἔκλαιε ζητοῦσα βοήθειαν. Ὁ δὲ Ἄρχων εἶπε τοὺς ὑπηρέτας· Καιρὸς δὲν εἶναι νὰ τὴν ἐρωτῶμεν, ἀλλὰ ἐπειδὴ ὁ Κύριος μᾶς ὡδήγησεν ἐδῶ διὰ λόγου της, ἐπάρετέ την ἐπιδέξια νὰ τὴν ὑπάγωμεν εἰς τὴν χώραν. Οὕτω γοῦν ποιήσαντες, τὴν ἐπεριποιήθη ἐπιμελῶς μὲ βότανα καὶ ἰατρικὰ διάφορα, καὶ ἔπαυσαν οἱ πόνοι τελείως,

θαυμάζοντες πάντες τοῦ παλατίου, τὴν σοφίαν ὁποῦ εἶχε, καὶ ὡραιότητα, καὶ αὐτὴ πολλάκις ἠρώτουν τίνος ἦτον θυγατέρα, καὶ διατὶ ἔκοψαν τὰς χεῖράς της, καὶ αὐτὴ δὲν ἤθελε νὰ τὸ ὁμολογήσῃ. Ἀπὸ ταῖς καλαῖς της γοῦν τάξαις καὶ εὐγενικήν της ὄψιν καὶ ὡραιότητα τὴν ἠγάπησεν ἐξ ὅλης του τῆς καρδίας ὁ νέος, καὶ λέγει τοῦ Δουκὸς μίαν ἡμέραν. Πάτερ μου, γνωρίζω πῶς μὲ ἀγαπᾷς, καὶ παρακαλῶ σε νὰ μοῦ κάμῃς τὴν χάριν ταύτην. Ἡμεῖς εἴμεσθεν πλούσιοι, καὶ δὲν χρειαζόμεσθεν πράγματα. Ὅταν θέλει πλούσιος νὰ ὑπανδρευθῇ πρέπει νὰ μὴ γυρεύῃ ἄλλο, μόνον γυναῖκα νὰ τοῦ ἀρέσῃ. Τοῦτο θέλω καὶ ἐγὼ νὰ κάμῃ εἰς ἐμένα τὸ κράτος σου, νὰ πάρω τὴν κόρην, ὁποῦ ηὗρα εἰς τὴν ἔρημον, καὶ δὲν χρειάζομαι ἀπὸ τὴν δούλευσιν τῶν χειρῶν της· Ὁ Δοὺξ ἀπεκρίθη· Ἡμεῖς ἠμπορῶμεν νὰ πάρωμεν ἑνὸς Αὐθεντὸς ὁμοίου μας θυγατέρα, καὶ σὺ θέλεις νὰ πάρῃς αὐτὴν ὁποῦ δὲν εἶναι τόσον πῶς εἶναι ἄσχημος, ὅσον ὁποῦ δὲν ἠξεύρομεν ἐὰν ἦναι τινὸς ἀγροίκου παιδὶ, καὶ θέλει εἶσαι αἰσχύνη μας. Ὁ δὲ εἶπε· Πάτερ μου, αὐτὸ δὲν ἠμπορεῖ νὰ ἦναι· ὅτι τὸ κάλλος, ἡ γνῶσις, ἡ παίδευσις, καὶ αἱ τάξεις αὐτῆς τὴν μαρτυροῦσι ἀπὸ αἷμα Βασιλικόν. Ἀμὴ ἐὰν ἦτον καὶ τοῦ μικροτέρου ἀνθρώπου παιδὶ, ἐγὼ τὴν θέλω· καὶ ἂν δὲν τὴν πάρω, ἐπ' ἀληθείας ἄλλην δὲν πέρνω, καὶ θέλει περάσει ἡ ζωή μου μὲ λύπην ἀνείκαστον. Ἰδὼν οὖν ὁ Δοὺξ τὸν πόθον τοῦ νέου, ἐσυγκατέβη, καὶ ἔκαμεν τοὺς γάμους, μὲ χαραῖς πλουσιώτατα. Ὁ δὲ Βασιλεὺς ὁ πατὴρ αὐτῆς ἦτον εἰς θλῖψιν ἀπαραμύθητον, μὴν ηὑρωντας ποῦ νὰ ἦναι ἡ θυγατέρα του, διατὶ ἡ βασίλισσα τοῦ εἶπεν, ὅτι ἔφυγε κρυφὰ μίαν νύκτα, καὶ δὲν ἤξευρε τὶ ἔγεινεν. Ὁ δὲ ἐθρήνει ἀπαρηγόρητα, καὶ εἶχεν ὑποψίαν εἰς τὴν βασίλισσαν, ἀμὴ δὲν ἐφανέρωσε τὴν γνώμην του, ἕως νὰ μάθῃ τὸ βέβαιον. Ἔστειλεν ἀνθρώπους εἰς διαφόρους τόπους νὰ ἐρευνήσουν. Ἔγραψε καὶ πρόσταγμα νὰ συναχθοῦσιν οἱ Ἡγεμόνες καὶ Ἄρχοντες τῆς Περιοχῆς του, νὰ κάμωσιν Ἱπποδρόμιον, διὰ νὰ λάβῃ ὀλίγην χαρὰ, νὰ μὴ τὸν θανατώσῃ ἡ θλῖψις. Ὑπῆγεν οὖν ὁ ὁρισμὸς οὗτος καὶ εἰς τὸν τόπον, ὅπου ἦτον ἡ θυγατέρα του. Καὶ θέλων ὁ Δοὺξ νὰ καβαλικεύσῃ, δὲν τὸν ἀφῆκεν ὁ υἱὸς αὐτοῦ λέγων· Πάτερ μου, δὲν εἶναι πρέπον νὰ βασανίζεσαι γέρων ὢν τοσαύτην ὁδοιπορίαν, μόνον ἀναπαύου, καὶ ἐγὼ νὰ ὑπάγω ἀντὶ σοῦ. Ἀγάπα τὴν συμβίαν μου, ὡς καὶ ἐμένα, καὶ ἐὰν γεννήσῃ πρὶν ἐπιστρέψω, ἐπιμελήσου την. Ὁ δὲ Δοὺξ τὸν ηὐχήθη, καὶ εὐχαρίστησε. Καὶ παρευθὺς, ἔκαμε μὲ τὴν θείαν δύναμιν τόσον ἀνδρειομένας πράξεις, καὶ ἡρωϊκὰ ἔπαθλα εἰς ἐκεῖνο τὸ Ἱπποδρόμιον, ὁποῦ ὅλοι δὶ αὐτὸν ἐσυντύχαιναν, αὐτὸν εὐφήμουν καὶ ἐγκωμίαζον. Ἡ δὲ πονηρὰ βασίλισσα τὸν ὠρέχθη, καὶ προσκαλέσασα τὸν δοῦλον αὐτοῦ τὸν ἠρώτησε, πόθεν ἦτον ὁ Αὐθέντης του, ἐὰν εἶχε γυναῖκα, καὶ ἄλλα ὅμοια. Ὁ δὲ δοῦλος τῆς εἶπε καταλεπτῶς ἅπαντα. Πῶς ηὗρε εἰς ἕνα θάσος μίαν χωρὶς χέρια, τὴν ἐπῆρε, καὶ τὰ ἐπίλοιπα.

Τέλος πάντων τῆς εἶπεν, ὅτι αὐτὴν τὴν ὥραν ἦλθασιν ἀπὸ τὸν Πατέρα του γράμματα, ὅτι ἡ γυνή του ἐγέννησε δύω παιδία ἀρσενικὰ, καὶ νὰ μὴν ἔχῃ τινὰ ἔννοιαν. Τότε ἡ κακὴ καὶ πονηρὰ συνέλαβε πόνον, καὶ ἔτεκεν ἀνομίαν. Ἐφιλοδώρησε τὸν ἄνθρωπον, καὶ τὸν παρεκάλεσεν, ὅταν γράψῃ ὁ Αὐθέντης τῆ ἀπόκρισιν τῆ Δουκὸς νὰ φέρῃ ἐκεῖ τὸν γραμματοκομιστὴν, νὰ τοῦ παράγγειλῃ καὶ αὐτή. Ὁ δὲ ἔταξε νὰ τὸ κάμῃ. Ἀφοῦ γοῦν ἔγραψεν ὁ νέος ἀπόκρισιν τῷ πατρὶ αὐτοῦ, νὰ ἔχῃ τὴν φροντίδα τῆς γυναικὸς, καὶ ἄλλα τοιαῦτα, σφραγίσας τὸ γράμμα τὸ ἔστειλε μὲ τὸν δοῦλον, ὅστις μὴ γινώσκων τὴν πανουργίαν, ὑπῆγεν εἰς τὴν βασίλισσαν. Αὐτὴ δὲ τὸν ἐφίλευσε πλουσιοπάροχα, καὶ λαβοῦσα τὸ γράμμα κρυφὰ, ἔγραψεν ἄλλο, καὶ εὐγαλε τὴν σφραγίδα τοῦ Δουκὸς μὲ τρόπον ἐπιδέξιον, καὶ τὴν ἔβαλε εἰς τὴν ἐδικήν της γραφὴν, εἰς τὴν ὁποίαν ἔγραψε ταῦτα· Πάτερ μου, γίνωσκε, ὅτι αὐτὴ ἡ νύμφη σου εἶναι ἑνὸς κακοποιοῦ ἀνθρώπου παιδὶ, καὶ διὰ τὰς ἀτυχίας αὐτῆς ἔκοψαν τὰς χεῖράς της ἀλλὰ καὶ τὰ παιδία αὐτὰ δὲν εἶναι ἐδικά μου. Λοιπὸν δέομαί σε, ὡς ἀναγνώσῃς τὸ γράμμα μου, νὰ τὴν θανατώσῃς μὲ τὰ παιδία

της, καὶ ἐὰν δὲν ἀκκούσω τὸν Θάνατόν της, αὐτοῦ δὲν ἔρχομαι. Ταύτην τὴν δολίαν γραφὴν ἔδωκεν ἡ ἔχιδνα τοῦ χαρτοφόρου, καὶ τὴν ὑπῆγε τοῦ Δουκός. Ὅστις ἰδὼν τὰ γεγραμμένα, διηπόρει λυπούμενος, μὴν ἠξεύρωντας τί νὰ κάμῃ. Οὕτω διαλογιζόμενος ἐσυμβουλεύθη μὲ ἕνα του δοῦλον πιστὸν πῶς νὰ πράξῃ· Ὁ δὲ εἶπεν αὐτῷ· Μὴ κάμῃς τοιοῦτον ἀνόμημα νὰ τὴν Θανατώσῃς, ἀλλὰ δός μου την ἐμὲ νὰ τὴν ὑπάγω εἰς τὸν τόπον, ὁποῦ τὴν ηὕραμεν, νὰ τὴν ἀφήσω ἐκεῖ, καὶ ὁ Κύριος ἂς τὴν κυβερνήσῃ ὡς βούλεται, καὶ οὕτω νὰ ὑπάγω νὰ εἰπῶ τοῦ Κυρίου μου, πῶς ἐκάμαμεν εἴτι μᾶς ἔγραφεν. Ὁ λόγος οὗτος ἤρεσε τοῦ Δουκός. Λοιπὸν λαβὼν ὁ δοῦλος τὴν Μαρίαν μὲ τὰ τέκνα, ἀφῆκεν αὐτὴν εἰς τὴν ἔρημον, καὶ ὑπῆγε νὰ εὕρῃ τὸν ἄνδρα της. Αὐτὴ δὲ ἡ πτωχὴ καὶ ἄπορος ἔμεινεν εἰς ἐκεῖνον τὸν ἄβατον τόπον, μὲ πολλὴν ἀθυμίαν καὶ θλῖψιν ἀπαραμυθητον ἐκδεχομένη τὸν Θάνατον. Κλαίουσα γοῦν, καὶ ὀδυρομένη εἶδεν ἕνα μονοπάτι, καὶ λαβοῦσα τὰ παιδία εἰς τὰς ἀγκάλας της, ὡς ἐδύνετο, περιεπάτει τὸν δρόμον, ἕως ὁποῦ ἔφθασεν εἰς ἕνα σπήλαιον, ὁποῦ ἀσκήτευεν ἕνας ἐρημίτης, ὅστις ἰδὼν αὐτὴν ἐνόμισεν ὅτι ἦτον φάντασμα τοῦ ἐχθροῦ. Ὅταν δὲ ἤκουσε τὰ πάθη της ἐλυπήθη, καὶ ἀφεὶς αὐτὴν εἰς τὸ σπήλαιον, ὑπῆγεν εἰς ἄλλον τόπον· καὶ καθ' ἑκάστην ἐμάζωνεν ἀπὸ ταῖς ρίζαις καὶ χορτάρια, ὁποῦ ἔτρωγε καὶ αὐτὸς, καὶ τῆς ἔφερνε, καὶ ἐτρέφετο μετ' ἐκεῖνα, ἢ μᾶλλον εἰπεῖν μὲ τὴν θείαν δύναμιν. Καὶ ἐπέρασαν ἡμέραι, ὁπὸ ἔστρεψεν ὁ ἀνὴρ αὐτῆς εἰς τὴν Χώραν τε, καὶ μαθὼν τὰ γενόμενα ἔκλαυσε πικρῶς. Ἔπειτα λαβὼν τοὺς ὑπηρέτας, εἶπεν· Ἂς ὑπάγωμεν νὰ γυρεύσωμεν εἰς τὸν τόπον ἐκεῖνον, καὶ ἐλπίζω εἰς τὴν Παναχραντον Θεοτόκον, τὴν ὁποίαν ἡ πτωχὴ ἐπικαλεῖτο πάντοτε, ὅτι καθὼς τὸ πρῶτον τῆς ἐβοήθησε, νὰ τὴν ἔχῃ καὶ τωρα φυλαγμένην. Τὴν νύκτα ἐκείνην φαίνεται ἡ Παναγία εἰς τὸν ὕπνον τῆς Μαρίας, καὶ λέγει της· Αὔριον ἔρχεται ὁ πιστός σου ἀνὴρ νὰ σὲ πάρῃ, καὶ πλέον βάσανος νὰ μὴ σᾶς ἐγγίσῃ ἀπὸ τώρα καὶ ἔμπροσθεν, διὰ τὴν ὑπομονήν σου, καὶ διὰ τὴν πίστιν ὁπὸ μοῦ εἶχες, καὶ μὲ ἔκραζες βοηθὸν εἰς τὰ πάθη σου, νὰ παύσουν αἱ θλίψεις, καὶ αἱ λύπαι σου νὰ στρέψουν εἰς ἀγαλλίασιν. Ἡ δὲ ἀπεκρίνατο· Εὐχαριστῶ, καὶ προσκυνῶ σε, Κυρία μου, ὁποῦ δὲν μὲ ἐγκαταλείπεις. Ἀμὴ πῶς νὰ ἰδῶ τελείαν χαρὰν ἕως νὰ εὑρίσκωμαι χωρὶς χέρια; ὅμως δὲν ἀπελπίζομαι ἡ ἁμαρτωλὸς, ἀλλὰ θαρρῶ εἰς τὸ ἔλεός σου νὰ μοῦ δώσῃς καὶ περισσοτέραν βοήθειαν. Ταῦτα λέγουσα ταπεινῷ τῷ σχήματι, ἤκουσε τὴν Βασίλισσαν τῶν Ἀγγέλων καὶ λέγει της· Λάβε τὰς χεῖράς σου τοῦ ἐμοῦ Υἱοῦ καὶ Θεοῦ βοηθείᾳ καὶ χάριτι· οἱ γὰρ ἀγαπῶντές με, καὶ πεποιθότες ἐπὶ τῇ σκέπῃ μου, οὐκ ἐλαττωθήσονται παντὸς ἀγαθοῦ. Ταῦτα εἰποῦσα, εὑρέθη ἡ γυνὴ τεθεραπευμένη. Ὅθεν ἀπὸ τὴν χαρὰν της ἐξύπνησε, καὶ βλέπει (ὦ τῶν μεγίστων θαυμασίων σου Δέσποινα) καὶ ἦτον ἡ ὀπτασία ἀληθινή. Τίς δύναται νὰ εἰπῇ τὴν ἀγαλλίασιν ὁποῦ ἔλαβε, καὶ τὰς πρὸς τὴν Παναγίαν εὐχαριστίας; Ὅλην τὴν ἐπίλοιπον νύκτα ἐπέρασεν εἰς προσευχὰς καὶ γονυκλισίαν, λέγουσα τὸν Ἀρχαγγελικὸν ἀσπασμὸν, καθὼς εἶχε πάντα συνήθειαν νὰ λέγῃ μετ' εὐλαβείας καὶ κατανύξεως. Ἀφοῦ ἐξημέρωσεν, ἤκουσε ἀνθρώπων συνομιλίας, καὶ ἐξελθοῦσα βλέπει τὸν ἄνδρα της, ὅστις ἰδὼν αὐτὴν ἔκλαυσεν ἀπὸ τὴν χαρὰν του. Ἡ δὲ εἶπεν αὐτῷ τὴν θαυματουργίαν ἐπιδείξασα τὰς χεῖρας αὐτῆς, τὰς ὁποίας ἰδόντες ἐξέστησαν· καὶ δοξάσαντες τὴν εὐεργέτιδα, ὑπέστρεψαν εἰς τὴν Χώραν, καὶ προστάζει ὁ Ἄρχων νὰ ἑορτάσουν τὴν Ὑπεραγίαν ἡμέρας ὀκτὼ μὲ πολλὴν ἀγαλλίασιν. Ὅσοι ἤκουσαν τοιαύτην τερατουργίαν ἐξεπλήττοντο. Μετὰ ταῦτα ἐξετάζωντας ὁ Δοὺξ διὰ τὸ δόλιον γράμμα, ὁποῦ ἔγραφε νὰ τὴν Θανατώσουν, εἶπεν αὐτῷ ἡ Μαρία· Ἕως τώρα ἐκρύπτουμουν, καὶ δὲν ἤθελα νὰ φανερώσω τίς εἶμαι· ἀμὴ ἐπειδὴ εἶναι θέλημα Θεοῦ νὰ σᾶς τὸ εἰπῶ, ἀκούσατε· Γινώσκετε οὖν, ὅτι εἶμαι θυγατέρα τοῦ Βασιλέως σας, καὶ ὅσα ἔπαθα, μοῦ τὰ ἔκαμεν ἡ βασίλισσα· ἀλλὰ ἡ Οὐράνιος Ἄνασσα ἡ Μήτηρ τῶν ὀρφανῶν (εὐλογημένον τὸ ὄνομά της) μὲ ἐλύτρωσεν ἀπὸ ὅλα τὰ λυπηρά· δὲν ὠμο-

λόγησα πρότερον, διὰ νὰ μὴ μὲ ἰδῇ ὁ Πατήρ μου, νὰ ἀποθάνῃ ἀπὸ τὴν θλίψιν· ἀμὴ τώρα, ὁποῦ ἔκαμε τοσαύτην εὐσπλαγχνίαν ἡ Μήτηρ τῆς ἐλεημοσύνης, στείλετε γράμμα, ἕως νὰ ἑτοιμασθοῦμεν καὶ ἡμεῖς νὰ ὑπάγωμεν. Ταῦτα ἀκούσας ὁ Δουξ, ὁποῦ εἶχε τὴν λύπην, πῶς δὲν ἤξευρε τὸν πατέρα της, ἔλαβε πολλὴν ἀγαλλίασιν, καὶ πάντες τοῦ Παλατίου. Ἐξόχως δὲ ὁ ἀνὴρ αὐτῆς ὕψωσε τὰς χεῖρας πρὸς τὸν Οὐρανὸν λέγων· Εὐλογητὸς ὁ Θεὸς, ὁποῦ μὲ ἠξίωσε νὰ λάβω γυναῖκα τὴν κυρίαν μου. Τότε τὴν ἐπροσκύνησαν ἅπαντες ὡς Βασίλισσαν, καὶ στείλαντες γράμμα τῷ πατρὶ αὐτῆς, ἐκίνησαν καὶ αὐτοὶ τὴν τρίτην ἡμέραν. Φθάσαντες δὲ εἰς τὴν Φραγκίαν, προϋπήντησεν αὐτοὺς ὁ Βασιλεὺς, καὶ δραμὼν, ἔπεσεν ἐπὶ τὸν τράχηλον αὐτῆς, καὶ κατεφίλει μετὰ δακρύων. Ἡ δὲ κατηραμένη του γυνὴ ἐκρύφθη, διὰ νὰ μὴ τὴν εὕρῃ ὁ Βασιλεύς· ἀλλ' αὐτὸς ἐξέταξε, καὶ ἐρεύνησεν ἀκριβῶς, ἕως ὁποῦ τὴν ηὗρε, καὶ ἅψας μεγάλην πυρκαϊὰν ἐν μέσῳ τῆς Πόλεως, τὴν ἐκατέκαυσεν οὕτως, ὁποῦ μήτε κόκκαλον ἔμεινε. Τῇ ἐπαύριον ἔστεψε τὸν γαμβρὸν αὐτοῦ Βασιλέα. Καὶ ἐλθὼν ὁ Δουξ εἰς τὴν χαρὰν τοῦ υἱοῦ αὐτοῦ, καὶ πάντες οἱ συγγενεῖς καὶ φίλοι του, ἐτέλεσαν ἑορτὴν χαρμόσυνον τῇ Ἀειπαρθένῳ Θεοτόκῳ. Κτίζοντες δὲ καὶ Ναὸν περίφημον εἰς τὸ ὄνομά της, ἐώρταζον πάσας τὰς Ἑορτὰς αὐτῆς· ἀμὴ ἐξαιρέτως τὴν ἡμέραν, ὁποῦ ἐθεράπευσε τὰς χεῖρας τῆς Βασιλίσσης. Εἰς τὴν ὁποίαν Ἑορτὴν ἔκαμνε πολλὰς εὐεργεσίας πενήτων, καὶ ὀρφανῶν, καὶ ἄλλαις ἀγαθοεργίαις διάφοραις, ἐνθυμουμένη πάντοτε τὴν μεγίστην εὐεργεσίαν, ὁποῦ τῆς ἔκαμεν ἡ Πανάχραντος· ἀμὴ ἀπάνω εἰς ταῖς ἄλλαις ἀρεταῖς ἐπροτίμα τὴν ἐλεημοσύνην, καὶ δὲν ἐκουράζετο ποτὲ νὰ κάμῃ ψυχικὰ καὶ εὐποιΐας τοῖς δεομένοις· μήτε ἄφινε καμμίαν της δούλην νὰ δώσῃ τὰ πρὸς τὴν χρείαν τοῖς πένησιν, ἀλλ' αὐτὴ ἰδιοχείρως τὰ ἔδιδε, λέγουσα· Ἐπειδὴ δὲν εἶναι ἐδικά μου αὐτὰ τὰ χέρια, ἀλλὰ τῆς Οὐρανίου Βασιλίσσης ὁποῦ διὰ πολλὴν της εὐσπλαγχνίαν μοῦ τὰ ἐχάρισε, δὲν εἶναι πρέπον νὰ ὀκνεύσω ποτὲ εἰς εὐποιΐαν τῶν δούλων της καὶ ἐλεημοσύνας πενήτων, μάλιστα ὁποῦ καὶ τὰ ἀγαθὰ αὐτὰ δὲν εἶναι ἐδικά μου, ἀλλὰ δωρεὰ τοῦ παναγάθου Δεσπότου Χριστοῦ καὶ πρέπει νὰ τὰ διαμοιράζω τοῖς ἀδελφοῖς μου ἀφθονοπάροχα. Οὕτω λοιπὸν ἡ εὐγνώμων Βασίλισσα ἐχάρη καιρὸν πολὺν εἰς τοῦτον τὸν Κόσμον τὴν ἐπίγειον Βασιλείαν, καὶ μετὰ τέλος ἀπῆλθεν εἰς τὴν Οὐράνιον· ἧς γένοιτο πάντας ἡμᾶς ἐπιτυχεῖν.

ΘΑΥΜΑ ΙΒ'.

Περὶ τῆς ἐξορυξάσης τοὺς ὀφθαλμοὺς, ἵνα σωφροσύνην καὶ παρθενίαν φυλάξῃ.

Εἰς τὰς ἀρχὰς, ὁποῦ ἐδέχθη τὴν Πίστιν τοῦ Χριστοῦ ἡ Βρετανία, ἦσαν εἰς αὐτὴν περίσσοα εὐλαβεῖς καὶ ἐνάρετοι ἄνθρωποι, καὶ πολλοὶ πλούσιοι δὲν ὑπάνδρευαν τὰς θυγατέρας αὐτῶν, ἀλλὰ ἐξωδίαζαν πλοῦτον πολὺν, καὶ ἔκτιζαν Μοναστήρια, καὶ ἔβαναν αὐτὰς ἐκεῖ, καὶ ἐμόναζαν. Τὸν καιρὸν ἐκεῖνον ἦτόν τις Ἄρχων φιλάρετος, καὶ εἶχε μίαν θυγατέρα ἐτῶν ιβ'. Μαρίαν ὀνόματι, περίσσα ὡραίαν, καὶ θέλωντας νὰ τὴν κάμῃ καλογραίαν, τὴν ἠρώτησε, διὰ νὰ ἰδῇ καὶ αὐτῆς τὴν γνώμην, καὶ λέγει της· Ἐπεθύμουν νὰ εἶχα καὶ ἄλλο παιδὶ νὰ τὸ βάλω εἰς Μοναστήριον μὲ τὸ ἥμισύ μου πρᾶγμα, νὰ τὸ ἀφιερώσω τοῦ Δεσπότου Χριστοῦ καὶ τὸ ἄλλο νὰ ὑπανδρεύσω· ἀμὴ ἐπειδὴ ἔχω μόνον ἐσένα, λυπᾶμαι, καὶ δὲν ἠξεύρω τί νὰ κάμω ἀπὸ τὰ δύω· ὅμως ἐμένα φαίνεται κάλλιον τὸ κάλλος αὐτὸ, ὁποῦ σοῦ ἔδωσεν ὁ παναγαθος Κύριος, νὰ τὸ ἀφιερώσω ἐκείνου, πάρεξ νὰ τὸ φθείρῃ τις ἄνθρωπος· καὶ ἐὰν κάμῃς ταύτην μου τὴν βουλὴν,

θέλεις τιμηθῇ ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους εἰς τοῦτον τὸν Κόσμον, καὶ εἰς Οὐρανοὺς παρὰ τῷ Θεῷ. Λέγει του ἡ Κόρη· Φρόνημα τὸ ἔκρινες Πάτερ, ὅτι προτιμῶ καὶ ἐγὼ νὰ λάβω τὸν Σωτῆρα νυμφίον μου, παρὰ τὸν τρανώτερον Ἄρχοντα. Τότε τὴν ηὐχήθηκεν ὁλοψύχως, καὶ εἰς ὀλίγον καιρὸν τὴν ἔβαλεν εἰς ἕνα Παρθενῶνα, ὁποῦ ἦσαν καὶ ἄλλαις Καλογραῖς, καὶ δαπανήσας πάντα τὸν βίον του, ᾠκοδόμησε Μοναστήριον, καὶ ἐκεῖ ἐμόναζε μὲ ταῖς ἄλλαις ἐνάρετα. Ἔθανον δὲ καὶ ἕτεροι Ἄρχοντες τὰς θυγατέρας αὐτῶν, καὶ ἐσταματοῦσαν ἐκεῖ, ἕως νὰ ἔλθουν εἰς ἡλικίαν νόμιμον, καὶ τότε τὰς ἐρωτοῦσαν, τί ἐπροκρίνασι· καὶ ἄλλαις ὡρέγοντο τὴν τάξιν, καὶ ἐκουρεύοντο, ἄλλαις πάλιν ἀνευλαβεῖς ὑπανδρεύοντο. Τότε ἦτον εἷς Ἡγεμὼν, ὁποῦ ὥριζε τὴν Χώραν, Ῥικάρδιος ὀνόματι, ἄσωτος πολλὰ εἰς τὴν πολιτείαν καὶ ἀκρατὴς, ὅστις εἶχε μίαν θυγατέρα ὀρφανὴν ἀπὸ τὴν μητέρα, τὴν ὁποίαν ἔβαλε καὶ αὐτὸς εἰς τὸ ῥηθὲν Μοναστήριον. Ἡ Ἡγουμένη τὴν ὑπεδέχθη μετὰ χαρᾶς, καὶ διὰ νὰ τιμήσῃ τὸν Ἡγεμόνα, ἐπρόσταξε καὶ ἦλθον πᾶσαι αἱ Ἀδελφαὶ νὰ τὸν χαιρετήσουν. Ἀνάμεσον εἰς ταῖς ἄλλαις ἦτον καὶ ἡ ἄνωθεν Μαρία, ἥτις βλέπουσα τὴν στολὴν τοῦ Ἡγεμόνος, ἔλεγεν εἰς τὸν νοῦν· Ἄραγε, Κύριέ μου, νὰ ἔχῃ καὶ εἰς τὴν Βασιλείαν σου τοσαύτην δόξαν ὅσος ὁ ἄνθρωπος. Ἐκεῖνος δὲ ὡς τὴν εἶδε, πῶς τὸν ἐκύτταξεν ἐτρώθη τὴν καρδίαν ἀπὸ τὸ κάλλος της, νομίζωντας ὅτι καὶ αὐτὴ μὲ τοιαύτην γνώμην τὸν ἔβλεπεν. Ἔλαβεν οὖν πληγὴν ἔρωτος ἀνιάτρευτον, καὶ τότε μὲν δὲν ἔδειξεν εἰς τὸ φανερὸν διὰ ταῖς ἄλλαις τὴν γνώμην του· ἀμὴ ἀφόντις ὑπῆγεν εἰς τὸ παλάτιον, ἐμήνυσε τῆς Ἡγουμένης νὰ τῇ εἰπῇ τὴν Μαρίαν τὸ βράδυ, καὶ ἠξεύρει ὅτι καὶ αὐτὴ ὁμοίως τὸν ἀγαπᾷ. Ἡ δὲ Ἡγουμένη ἐλυπήθη κατὰ πολλὰ, καὶ μηνᾷ του νὰ μὴ κάμῃ τοῦ Μοναστηρίου τόσην αἰσχύνην, καὶ ὅτι ὡς αὐθέντης τῆς Πόλεως ἔπρεπεν, ἐὰν ἤθελεν ἀκούσει πῶς ἄλλος θέλει νὰ πράξῃ τοιοῦτον ἄτοπον ἔργον, νὰ τὸν παιδεύσῃ ἐκεῖνος, καὶ πολλὰ ἕτερα θεάρεστα λόγια τοῦ ἐμήνυσεν· ἀλλ' αὐτὸς οὐδὲ ποσῶς τὰ ἐσυλλογίσθη, ὡς ἐσκοτισμένος ὑπὸ τῆ ἔρωτος, καὶ μηνᾷ της δεύτερον χωρὶς ἄλλο νὰ τοῦ τὴν στείλῃ, ὅτι ὀρέγεται τοὺς ὀφθαλμούς της πολλὰ, οἱ ὁποῖοι τὸν ἐπλήγωσαν εἰς τὴν καρδίαν ὅταν τὸν ἐκύτταξαν, καὶ νὰ τὴν πέμψῃ ἐξ ἀποφάσεως, ἢ ὑπάγει μοναχός τε νὰ τὴν πάρῃ βιαίως νὰ κάμῃ μεγάλην αἰσχύνην τῆς Ἡγουμένης, καὶ ζημίαν τῆ Μοναστηρίου ἀνείκαστον. Εἰς τὸ μέσον τοῦτο, πρὸ τοῦ νὰ φθάσῃ τὸ δεύτερον μήνυμα, ἠρώτησε τὴν κόρην ἡ Ἡγουμένη, καὶ λέγει της· Ὁ πατήρ σου σὲ ἀφιέρωσεν ἐδῶ τῷ Θεῷ, καὶ τῇ Ἀειπαρθένῳ αὐτοῦ Μητρὶ, μὲ ὅλον τὸν πλοῦτόν του, καὶ ἀπέθανε μὲ χαρὰν πολλὴν, βλέπων ὅτι ἐπροκόπτες εἰς τὰς ἐντολὰς τῆ Κυρίου, καὶ κατόπι μου ἄλλη δὲν γίνεται Ἡγουμένη, μόνον ἐσύ, διὰ τὴν ἀρετήν, καὶ τὸν πλοῦτόν σου. Θαυμάζω λοιπὸν, πῶς ἔκαμες ἐκεῖνο τὸ σφάλμα νὰ κυττάξῃς τὸν Ἡγεμόνα, ὅστις μοῦ ἐμήνυσε νὰ σὲ στείλω, καὶ δὲν ἠξεύρω τί νὰ γενοῦμεν. Ἡ δὲ ἀπεκρίνατο· Μήτηρ μου, μὲ ἄλλον λογισμὸν τὸν ἐκύτταξα ἐγὼ, ἀμὴ ἐκείνου ἡ γνώμη ἦτον πεπονηρευμένη, καὶ τὸ ἔβαλε εἰς τὸ κακόν. Ὅταν οὖν ξαναστείλῃ ἄνθρωπον, ἄφες νὰ δώσω ἐγὼ τὴν ἀπόκρισιν, νὰ γνωρίσῃς πόσον πόθον ἔχω νὰ φυλάγω τὴν παρθενίαν μου. Λέγει της ἡ Ἡγουμένη· Βλέπε, μὴν εἰπῇς λόγον σκληρὸν, νὰ μὴ θυμωθῇ νὰ χαλάσῃ τὸ Μοναστήριον. Ἡ δὲ εἶπεν· Ὑπάγω εἰς τὴν Ἐκκλησίαν νὰ παρακαλέσω τὴν Δέσποιναν, νὰ μὲ φωτίσῃ νὰ δώσω τὴν πρέπουσαν ἀπόκρισιν· καὶ αὐτὴ ἡ Ἀειπάρθενος θέλει φυλάξει ἐμέ, καὶ τὸ Μοναστήριον. Ἔδραμεν οὖν εἰς τὴν ἄνωθεν βοήθειαν, καὶ ἐδέετο μετὰ δακρύων ἐνώπιον τῆς Εἰκόνος τῆς Θεομήτορος, νὰ τὴν λυτρώσῃ ἀπὸ τὸν μολυσμὸν τῆς σαρκός. Μὲ τὴν ὥραν ἔφθασεν ὁ ἄνθρωπος, καὶ λέγει τῆς Ἡγουμένης τὸ ἄνωθεν. Ἡ δὲ εἶπεν αὐτῷ· Ἐγὼ δὲν πρέπει νὰ στείλω τινὰ εἰς τὴν ἁμαρτίαν, ἀμὴ εἰπέ της, καὶ ἐὰν θέλῃ, ἂς σοῦ ἀκολουθήσῃ. Ὑπήγασιν οὖν εἰς τὸν Ναὸν, καὶ λέγει της ὁ ἀπεσταλμένος, Κυρία μς, ὁ αὐθέντης μας εἶδε τὸ κάλλος σε, καὶ ἐπληγώθη τόσον εἰς τὴν καρδίαν ἀπὸ τὴν ὅρασιν τῶν γλυκυτάτων ὀμμάτων σου, ὁποῦ δὲν εὑρίσκει ἄλλην θε-

ράπείαν, ἐὰν δὲν ἔλθῃς νὰ σὲ ἰδῇ· ἐλθὲ λοιπὸν ἐκουσίως, νὰ σὲ κάμῃ ὁμόζυγόν του, νὰ τιμηθῇς πολλὰ, καὶ νὰ δοξασθῇς εἰς τοῦτον τὸν Κόσμον· εἰ δὲ καὶ δὲν ἔλθῃς θεληματικὴ, σὲ πέρνει βιαίως, νὰ καταισχυνθῇς εἰς ὅλην τὴν Βρετανίαν. Ἡ δὲ ἀπεκρίνατο· Ὕπαγε παρέξω τῆς Ἐκκλησίας, καρτέρησον, καὶ εἰς ὀλίγην ὥραν νὰ σοῦ δώσω ἐκεῖνο, ὁποῦ ποθεῖ ὁ αὐθέντης σε. Ὁ δὲ ἐξῆλθε χαρούμενος, νομίζωντας ὅτι ἐσυγκατέβη εἰς τὴν γνώμην τοῦ Ἄρχοντος. Ὁμοίως καὶ ἡ Ἡγεμένη ἐνόμισε πῶς νὰ ἐνικήθη ὑπὸ τοῦ ἐχθροῦ, καὶ κατὰ πολλὰ ἐλυπήθη. Ἡ δὲ εὐλαβὴς νύμφη τοῦ Χριστοῦ πορευθεῖσα, ἔστι ἔμπροσθεν τῆς Ὑπεραγίας, λέγουσα ταῦτα μετὰ δακρύων. Δέσποινά μου, καλόν μου ἦτον νὰ ἔχω τὲς ὀφθαλμούς, νὰ βλέπω τὴν ἁγίαν Εἰκόνα σου, ἀμὴ ἐπειδὴ αὐτοὶ μὲ ἐμπόδισαν ὁρῶντες τὸν μιαρὸν, κάλλιον νὰ τοὺς ἐγάλω, πάρεξ νὰ μολύνω τὴν παρθενίαν μου, καὶ τὴν χάριν σου θέλω βλέπει μὲ τῆς ψυχῆς τὰ ὄμματα. Συγχώρησόν μοι, δέομαί σου, Κυρία μου, καὶ μὴ εἰς ἁμαρτίαν μοι λογισθῇ ἡ ἐγχείρησις αὕτη, ὅτι ἐξ ἀνάγκης γίνεται· καὶ γὰρ δύω κακῶν προκειμένων, τὸ μὴ χεῖρον βέλτιον. Ταῦτα λέγουσα (ὦ τῆς ἀνδρείας καὶ γενναιότητος) ἐγάνει ἀμφοτέρους τοὺς ὀφθαλμοὺς μὲ ἕνα μαχαίριον, καὶ τὲς ἔβαλεν εἰς ἕνα ἀγγεῖον. Ἔπειτα ἐφώνησε τὸν ἄνθρωπον, καὶ τοῦ εἶπεν· Ἐπειδὴ αὐτὰ τὰ ὄμματα ἔπταισαν τοῦ αὐθεντός σε, καὶ τὸν ἐπλήγωσαν, ἰδοῦ δικαίως τὰ ἐτιμώρησα· καὶ ἐὰν αὐτὰ, καθὼς εἶπες, δύνανται νὰ τὸν θεραπεύσουν, ὕπαγε, δός του τα, ἵνα λάβῃ ἐξ αὐτῶν πᾶσαν εὐφροσύνην καὶ ἀγαλλίασιν. Ὁ δὲ ἔντρομος ἐπῆρε τὰ ὄμματα, καὶ τὰ ὑπῆγε τοῦ Ἡγεμόνος, λέγων αὐτῷ καὶ τὰ ἄνωθεν λόγια. Ὅστις ἐξέστη ἰδὼν αὐτὰ, καὶ ἠλλοιώθη θείαν ἀλλοίωσιν, θαυμάσας τὴν ἀρετὴν τῆς γενναίας κόρης. Μετάβαλε τὴν σαρκικὴν ἀγάπην εἰς εὐλάβειαν Πνεύματος, ἔκλαυσε πικρῶς, ἐμίσησεν ἐκ καρδίας τὰς ἀνομίας του, καὶ κατανυγεὶς τὴν ψυχὴν, ὑπῆγε τὰ ὄμματα εἰς τὸ Μοναστήριον, καὶ τὰ ἔθεσεν ἐνώπιον τῆς ἱερᾶς Εἰκόνος τῆς Θεομήτορος, καὶ εἶδε τὴν τυφλὴν ἐκεῖ πλησίον νὰ στέκεται. Καὶ συνάξας πᾶσαν τὴν Ἀδελφότητα, εἶπεν αὐταῖς· Πέσετε ὅλαι εἰς προσευχὴν μετὰ δακρύων δεόμεναι τοῦ παντοδυνάμου Δεσπότου Χριστοῦ, καὶ τῆς Ὑπεραγίας καὶ Ἀειπαρθένου Μητρὸς αὐτοῦ, νὰ κάμουσιν ἔλεος εἰς τὴν εὐλογημένην αὐτὴν Ἀδελφὴν, νὰ τὴν θεραπεύσωσι, καὶ ἐὰν ἔχωμεν θερμότητα Πίστεως, ὑπακούει ὁ Δεσπότης, μόνον μὴ διακριθῇ εἰς τὴν καρδίαν σας, οὔτε ποσῶς ἀμφιβάλλετε. Τὰ γὰρ ἀδύνατα παρ' ἡμῖν δυνατά ἐστι παρὰ τῷ Θεῷ, τῷ ποιοῦντι τὸ θέλημα τῶν φοβουμένων αὐτόν· καὶ παρακαλῶ σας, μὴ τολμήσῃ καμμία νὰ ἐγερθῇ ἀπὸ τὴν γῆν, ἕως νὰ τελειώσω τὴν δέησιν μου κἀγὼ ὁ ἀνάξιος. Οὕτως εἰπὼν, ἔβαλε στάκτην εἰς τὴν κεφαλὴν αὐτοῦ, καὶ πεσὼν εἰς τὴν γῆν, κατὰ πρόσωπον ἀσκεπὴς μὲ πολλὴν ταπείνωσιν, ἐδέετο μετὰ πολλῶν δακρύων, καὶ ὁδυρμῶν· Κυρία καὶ Δέσποινα τῶν Ἀγγέλων, Μήτηρ τοῦ παντοδυνάμου Θεοῦ, καλὰ καὶ δὲν εἶμαι ἄξιος νὰ βλέπω τὴν ἁγίαν Εἰκόνα σου, οὔτε νὰ ἀνοίξω τὸ παμμίαρον στόμα μου νὰ σὲ παρακαλέσω, ὅτι δὲν ἀφῆκα τινὰ ἁμάρτημα, ὁποῦ δὲν ἐτέλεσα, καὶ ἐμόλυνα τὴν ψυχὴν καὶ τὸ σῶμά μου, καὶ ὅλην τὴν γῆν· ὅμως ἐπειδὴ ὁ Κύριος Ἰησοῦς Χριστὸς ἐσαρκώθη διὰ τοὺς ἁμαρτωλοὺς, καὶ δὲν ἐσυχάθη πόρνας καὶ λῃστὰς, καὶ τελώνας, ἀλλὰ προσεδέχετο πάντας, περιπατῶν εἰς τὸν κόσμον σωματικῶς, καὶ εἰς τὴν θείαν αὐτοῦ ἀφ' ἡμῶν Ἀνάληψιν, σὲ ἀφῆκε Μεσίτριαν τῶν ἁμαρτωλῶν· Ἐσένα δίδω καὶ ἐγὼ ἐγγυήτριαν, Δέσποινά μου πρὸς τὸν Υἱόν σου τὸν εὔσπλαγχνον, νὰ ἐπιστρέψω ἀπὸ τὴν πονηρὰν ὁδὸν τῶν ἀνομιῶν, καὶ διὰ μετανοίας νὰ ἀποπλύνω τὸν βόρβορον τῆς ψυχῆς μου, μόνον νὰ ἐπακούσῃ ἡ χάρις σου τῶν προσευχῶν τῆς Ἁγίας Καθηγουμένης. καὶ πάσης τῆς ἱερᾶς Ἀδελφότητος, νὰ βλώσῃς πάλιν τὰ ὄμματα αὐτῆς τῆς ἁγίας δούλης σου, ὁποῦ ἐγὼ ὁ ἀσύνετος ἤμουν αἰτία καὶ τὰ ἔκβαλε. Καὶ οὕτως αὐτὴ μὲν νὰ λυτρωθῇ τῆς σωματικῆς ἀβλεψίας, καὶ λαβοῦσα τὸ παμπόθητον φῶς, νὰ ὑπηρετᾷ τὸν ναόν σου, ὡς πρότερον· ἐγὼ δὲ ὁ ἀνάξιος δοῦλός

σου νὰ λυτρωθῶ τῆς δεινῆς αἰχμαλωσίας τοῦ πονηροῦ, ὁποῦ μὲ σύρνει δεδεμένον ἀοράτως μὲ σιδηρᾶν ἅλυσον. Αὐτὰ καὶ ἕτερα πλείονα ἔλεγε μετὰ δακρύων ὁ Ἡγεμὼν, καὶ αἱ Μοναχαὶ ὁμοίως ἐδέοντο ὅλην τὴν ἡμέραν ἐκείνην. Καὶ ἐπεὶ μετὰ πίστεως ηὔχοντο, καὶ ἡ αἴτησις ἦτον εὔλογος καὶ ἁγία διὰ τὴν ἀδελφικὴν ἀγάπην, εἰσηκούσθη αὐτῶν ταχέως ἡ δέησις, καὶ κατὰ τὴν ὥραν τοῦ Ἑσπερινοῦ ἔλαμψεν ὅλη ἡ Ἐκκλησία, καὶ ἠκούσθη φωνὴ λέγουσα· Λάβε τὸ φῶς σου μὲ χάριν τοῦ ἐξ ἡμοῦ τεχθέντος. Ἡ Μοναχὴ ἀναβλέψασα, εἶδε τὴν παντοδύναμον Δέσποιναν ἑσταμένην ἔνδον τοῦ Θυσιαστηρίου, καὶ εἶπεν αὐτῇ· Μεγαλύνω τὸ ὄνομά σου Κυρία μου, καὶ δοξάζω τὴν χάριν σου. Ὁ δὲ Ἄρχων καὶ πᾶσαι αἱ Ἀδελφαί, ὡς ἤκουσαν τὴν φωνὴν, ἠγέρθησαν, ἀμὴ τὴν Παναγίαν δὲν εἶδασιν. Ὅμως ἰδοῦσαι τεθεραπευμένην τὴν πρώην ἀόμματον, ὅλαις ἐδόξασαν τὴν παντοδύναμον Δέσποιναν, καὶ ηὐχαρίστησαν, ἀγρυπνοῦσαι ὅλην τὴν ἐπερχομένην νύκτα. Ἔπειτα ὁ μὲν Ἡγεμὼν ἔδωκεν εἰς τὸ Μοναστήριον δῶρα πάμπολλα, καὶ μεταμεληθεὶς τὰς ἁμαρτίας αὐτοῦ κατὰ τὴν ὑπόσχεσιν, δὲν ἐμολύνθη πλέον εἰς τοῦτον τὸν κόσμον· τὴν δὲ μοναχὴν διὰ τὴν σωφροσύνην αὐτῆς, πᾶσαι αἱ Ἀδελφαὶ τὴν ἐπροτιμοῦσαν διὰ τὴν ῥηθεῖσαν θαυματουργίαν, καὶ τὴν ἐνάρετον αὐτῆς πολιτείαν. Καὶ μετὰ τὴν τελευτὴν τῆς Ἡγουμένης, κοινῇ γνώμῃ ἐψήφισαν αὐτὴν, ἥτις θεαρέστως ποιμάνασα τὴν ἁγίαν Μονὴν, ἀπῆλθεν εἰς τὴν οὐράνιον βασιλείαν. Ἧς γένοιτο πάντας ἡμᾶς ἐπιτυχεῖν, χάριτι καὶ φιλανθρωπίᾳ τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ. ὯΙ πρέπει πᾶσα δόξα, τιμὴ, καὶ προσκύνησις, σὺν τῷ ἀνάρχῳ αὐτοῦ Πατρὶ, καὶ τῷ Παναγίῳ καὶ ὁμοουσίῳ Πνεύματι, εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων. Ἀμήν.

ΘΑΥΜΑ ΙΓ'.

Περὶ τῆς ἐκκοψάσης τὰ χείλη ἑαυτῆς καὶ τὴν ῥίνα, ὅπως τὴν ὑποσχεθεῖσαν παρθενίαν φυλάξῃ.

Ἦτον τίς παρθένος ἐνάρετος, θυγάτηρ ἑνὸς πλουσίου Ἄρχοντος, τὸ ὄνομά της Εὐφημία, ἥτις ἀφιέρωσε τὴν παρθενίαν αὐτῆς τῇ παναμώμῳ Θεομήτορι, ἐκ νεαρᾶς ἡλικίας πολιτευομένη θαυμαστὰ καὶ ἐνάρετα. Ποτὲ δὲ ἔλειπεν ἀπὸ τὴν Ἐκκλησίαν τὰς Ἑορτὰς, καὶ πάντες ἐξίσταντο, βλέποντες τοσαύτην εὐλάβειαν εἰς νεανίδα τόσον τρυφερήν. Ἦτον δὲ καὶ κατὰ τὸ σῶμα πολλὰ ὡραία καὶ εὔμορφος. Ὅσον δὲ ηὔξανεν ἡ ἡλικία τοῦ σώματος, τόσον ἐπλήθαινε καὶ ἡ τῆς ψυχῆς εὐλάβεια. Ὅθεν ὁ δόλιος δράκων ἐφθόνει κατὰ πολλὰ τὴν αὐτῆς σωφροσύνην, καὶ ἔτρωσεν εἰς τὴν ἀγάπην της ἕνα πλουσιώτατον Ἄρχοντα, ὅστις τὴν ἐζήτησε τοῦ πατρὸς αὐτῆς διὰ σύζυγον. Ὁ δὲ ἐχάρη, νὰ κάμῃ γαμβρὸν τοιοῦτον ἄνθρωπον καὶ τὴν ἔταξεν. Ἡ δὲ ἄμωμος νύμφη τοῦ Χριστοῦ ἐναντιώθη τοῦ πατρῴου θελήματος, λέγουσα ὅτι δὲν ἦτον δίκαιον, οὔτε πρέπον, νὰ ψευσθῇ τὸν Ἀειπάρθενον Θεοτόκον ὁποῦ τῆς ἔταξε τὴν παρθενίαν αὐτῆς, καὶ νὰ προτιμήσῃ φθαρτὸν καὶ σκωληκόβρωτον ἄνθρωπον τοῦ ἀφθάρτου καὶ Ἐπουρανίου Νυμφίου. Ἀλλ' ὁ πατὴρ αὐτῆς ἐθυμώθη, καὶ λέγει της· Ἡ συγγένεια εἶναι μεγάλη, ὁποῦ δὲν ἤσουν ἄξια νὰ λάβῃς ἄνδρα τοσοῦτον εὐγενῆ, καὶ πλούσιον Ἄρχοντα· λοιπὸν ἐξ ἀποφάσεως θέλω νὰ κάμῃς τὸ θέλημά μου, ἢ σὲ παιδεύω σκληρότατα. Βλέπουσα γοῦν ἡ εὐγενὴς Κόρη τὴν ἀμεταθετον γνώμην τοῦ πατρὸς, καὶ τὸν κίνδυνον τῆς παρθενίας αὐτῆς, εἰσῆλθεν εἰς τὸν θεῖον ναὸν, καὶ προσευχομένη μετὰ δακρύων, ἐδέετο τῆς Ὑπεραγίας Θεοτόκου, νὰ τῆς βοηθήσῃ εἰς τοιαύτην ἀνάγκην, νὰ μὴ μολύνῃ τὴν

σάρκα της. Ἀφοῦ γοῦν προσηύξατο ὥραν ἱκανὴν, διελογίζετο ἐν ἑαυτῇ ταῦτα. Ἐπειδὴ ἡ ὡραιότης τοῦ σώματός μου εἶναι αἰτία νὰ ψευματήσω τοῦ οὐρανίου Νυμφίου, νὰ μιανθῶ ὑπὸ ἀναξίου ἀνθρώπου, κάλλιον εἶναι νὰ ὑστερηθῶ τοιούτου κάλλους ἀνωφελοῦς, καὶ νὰ γένω ἄσχημος τῷ εἴδει καὶ ἄμορφος, μόνον νὰ φυλάξω τὴν τῆς ψυχῆς καθαρότητα, τὴν ὁποίαν μᾶλλον ὀρέγεται ὁ Κύριος, ὑπὲρ τὴν φθαρτὴν ὡραιότητα. Ταῦτα μελετῶσα, καὶ θερμανθεῖσα ἀπὸ τὸν θεῖον τῆς σωφροσύνης ἔρωτα, ἔκοψε τὴν μήτην καὶ τὰ χείλη της. Ταύτην τὴν τόλμην ἀκούσας, καὶ ἰδὼν ὁ πατήρ αὐτῆς, ἐθυμώθη τόσον ὁποῦ ἐβουλήθη νὰ τὴν φονεύσῃ, ἀμὴ διὰ νὰ μὴ δώσῃ μόνον ἕνα πόνον, ἐὰν κόψῃ τὴν κεφαλήν της, ἀφῆκεν αὐτὴν ζωντανὴν διὰ νὰ τῆς δίδῃ καθημερούσιον κόλασιν. Ἀφοῦ γοῦν τὴν ἔδειρεν, ὅσον ἤθελεν, ἐφώνησεν ἕνα γεωργὸν, ὁποῦ εἶχεν εἰς τὰ χωράφιά του, σκληρὸν πολλὰ καὶ ἀπάνθρωπον, τοῦ ὁποίου τὴν ἔδωκε, νὰ τὴν ἔχῃ σκλάβαν, νὰ τὴ κάμνῃ ταῖς πλέον βαρείαις καὶ καταφρονεμέναις ὑπηρεσίαις τοῦ ἀγροῦ, καὶ νὰ τὴν δέρνῃ ἀνελεήμονα, ἔταν δὲν τοῦ κάμῃ ὑπακοήν. Καὶ ὤμοσεν αὐτῷ, ὅτι ἐὰν ἀκούσῃ πῶς τὴν ἐλυπήθη καμμίαν ἡμέραν καὶ τὴν εὐεργετήσῃ, ἢ δείξῃ σπλάγχνος ποσῶς εἰς αὐτὴν, νὰ κόψῃ τὴν κεφαλήν του. Λαβὼν οὖν αὐτὴν ὁ χωρικὸς, τὴν ἔβλιβε, καὶ ἔδερνεν ἀσπλαγχνα, διατὶ ἐκ φύσεως ἦτον ὠμὸς καὶ ἀπάνθρωπος, ἔτι δὲ καὶ διὰ τὸν φόβον τοῦ Πατρός της, καὶ τὴν ἔβανεν εἰς ταῖς βαρύτεραις ὑπηρεσίαις. Ἡ δὲ εὐγενεστάτη κόρη ὑπέμεινε γενναίως πάντα τὰ λυπηρὰ εὐχαριστοῦσα τὸν Κύριον, ὁποῦ τὴν ἠξίωσε νὰ παιδεύεται δι' ἀγάπην του. Ὅταν δὲ τὴν ἤθελε δείρῃ ὁ ἀσπλαγχνος ἐκεῖνος, ὑπήγαινεν εἰς τόπον ἀπόκρυφον, καὶ προσηύχετο ὥραν ἱκανὴν μετὰ δακρύων πρὸς Κύριον, δεομένη αὐτοῦ, νὰ τῆς δίδῃ ἕως τέλους καρτερίαν καὶ δύναμιν· τὰς περισσοτέρας νύκτας ἐδαπάνα εἰς μετανοίας καὶ προσευχὰς, ὅταν εἶχεν ἄδειαν. Ταύτην τὴν δεινὴν καὶ σκληροτάτην αἰχμαλωσίαν ἐπέμεινεν ἡ ἀθλητρία καὶ Μάρτυς τῆς σωφροσύνης ὄχι δέκα ἡμέρας, ἢ ἑκατὸν, ἀλλὰ ἑπτὰ χρόνους ἀδιαλείπτους· καὶ ὅστις τὴν ἔβλεπεν, ὁποῦ νὰ τὴν ἤξευρε πρότερον πόσην ὡραιότητα εἶχε, καὶ ποταπὴ ἐκατεστήθη ἀπὸ τοὺς κόπους, τὰς θλίψεις, καὶ βάσανα, δὲν ἦτον βολετὸν νὰ μὴ συμπονέσῃ καὶ νὰ δακρύσῃ τὴν δυστυχίαν της. Μία νύκτα, ὁποῦ ἦτον ἡ Παραμονὴ τῶν Χριστουγέννων, ὅταν ἐδείπνα ἐκεῖνος ὁ βάρβαρος, ὑπῆγεν εἰς τὸν σταῦλον ἡ Εὐφημία, κρυφὰ, καὶ προσηύχετο, μελετοῦσα τὴν Σάρκωσιν τοῦ Κυρίου ἡμῶν, ὁποῦ κατεδέχθη νὰ γένῃ διὰ τὴν σωτηρίαν μας ἄνθρωπος. Ὁ δὲ χωρικὸς βλέπωντας ὅτι ἔλειπεν ἡ κόρη, ἄρπαξε μίαν ῥάβδον, καὶ ἔδραμε νὰ τὴν δείρῃ, καθὼς εἶχε συνήθειαν. Τρέχων οὖν πρὸς τὸν σταῦλον, εἶδε μακρόθεν φῶς περισσὸν, καὶ ἐφοβήθη, νομίζων ὅτι ἦτον στία, καὶ ἐκαίγετο ὁ οἶκος. Πλησιάσας δὲ ἐκύτταξεν ἐκεῖνο, ὁποῦ δὲν ἦτον ἄξιος νὰ ἰδῇ, τουτέστι τὴν οὐράνιαν Ἄνασσαν μὲ πλῆθος ἁγίων Ἀγγέλων, ἥτις ἐπαρηγόρα τὴν Εὐφημίαν, λέγουσα· Ὑπόμεινον καρτερικῶς, φιλτάτη μου θύγατερ ὅτι διὰ ταύτην τὴν πρόσκαιρον θλίψιν ὁποῦ πάσχεις ὑπὲρ τῆς ἀγάπης τοῦ Υἱοῦ μου, θέλεις ἀπολαύσει εἰς τὴν βασιλείαν αὐτοῦ αἰώνιον δόξαν, καὶ ἀμαραντινον στέφανον, καὶ διὰ σημεῖον καὶ ἀῤῥαβῶνα τῆς μεγίστης παῤῥησίας, ὁποῦ ἔχεις νὰ ἀξιωθῇς πρὸς τὸν Ἐπουράνιόν σου Νυμφίον νὰ εἶσαι ἀπὸ τοῦ νῦν θεραπευμένη εἰς τὰ κεκομμένα μέλη, μὲ τὴν δύναμιν τοῦ Υἱοῦ μου. Ταῦτα ἰδὼν ὁ χωρικὸς ἔφριξε, καὶ φωνήσας πάντας τοὺς οἰκείους, εἶδασιν ὅλοι τὴν Παναμώμον Δέσποιναν μετὰ τῆς οὐρανίου αὐτῆς συναδίας, καὶ τὴν κόρην μὲ χείλη καὶ μήτην ὡς πρότερον, καὶ ἔπεσαν κατὰ γῆς μὴ δυνάμενοι ὁρᾶν τοσοῦτον φῶς. Μετὰ δὲ ὥραν ἐγερθέντες, εἶδασι μόνην τὴν Εὐφημίαν προσευχομένην, καὶ ἐξαστράπτουσαν. Ἔστειλαν οὖν λέγον εἰς τὸν πατέρα της, ὅστις ἦλθεν εὐθὺς, καὶ ἰδὼν αὐτὴν τεθεραπευμένην, ἐξίστατο, καὶ εὐχαριστήσας τὸν Κύριον, ἐζήτησε συγχώρησιν ἀπ' αὐτῆς τῶν προτέρων ἀγνημάτων. Ἔπειτα ἐξοδιάσας χρυσίον πολὺν, ἔκτισεν εἰς ἐκεῖνον τὸν σταῦ-

λον ὡραιότατον Μοναστήριον, καὶ ἐκεῖ ἀφῆκεν αὐτὴν νὰ δουλεύσῃ τοῦ οὐρανίου Νυμφίου αὐτῆς· ἥτις μὲ τὴν ἐνάρετον αὐτῆς πολιτείαν ἐσυνάβρυσε καὶ ἄλλαις πολλαῖς. Καὶ καλῶς καὶ θαυμασίως πολιτευομένη ἐν πάσαις ταῖς ἐντολαῖς τοῦ Κυρίου, καὶ θεαρέστως ποιμάνασα τὸ ἱερὸν ποίμνιον, καταλιποῦσα τὰ πρόσκαιρα, ἀπῆλθεν εἰς βασιλείαν τὴν ἀτελεύτητον. Ἧς γένοιτο ἐπιτυχεῖν πάντας.

ΘΑΥΜΑ ΙΔ'.

Περὶ τῶν ἀνευθύνων νεανίδων, αἷς ἀπέστειλεν οὐρανόθεν τοὺς στεφάνους ἡ πανύμνητος Δέσποινα.

Γυνή τις εὐγενὴς καὶ ἐνάρετος εἶχε δύω θυγατέρας ὡραίας λίαν, τὰς ὁποίας ἐνόυθέτα νὰ τὴν μιμοῦνται εἰς τὴν κατὰ Θεὸν πολιτείαν, καὶ ἐξόχως τὴν πολλὴν εὐλάβειαν, ὁπὸν εἶχε πρὸς τὴν Ὑπεραγίαν Θεοτόκον. Μετὰ δὲ τὸν θάνατον τοῦ ἀνδρὸς αὐτῆς ἐπτώχευσε πολλά, καὶ μὴ ἔχουσα νὰ ὑπανδρεύσῃ τὰς θυγατέρας αὐτῆς, ἐπικραίνετο, φοβουμένη μήπως καὶ προδώσῃ τὴν τιμὴν αὐτῶν διὰ τὴν πενίαν· ὅθεν ἔχουσα πίστιν εἰς τὸν Θεὸν, ἀπῆλθε μετ' αὐτῶν εἰς τὴν Ἐκκλησίαν, καὶ στᾶσα ἔμπροσθεν τῆς Ὑπεραγίας, εἶπε ταῦτα μετὰ δακρύων· Δέσποινα τῶν Ἀγγέλων, Μῆτερ τῶν ὀρφανῶν, καὶ τῶν πτωχῶν ἡ βοήθεια, εἰς τὴν κηδεμονίαν καὶ σκέπην σου παραδίδω ἐξ ὅλης μου τῆς ψυχῆς αὐτὰς τὰς δύω ὀρφανάς, νὰ ταῖς κυβερνήσῃς, ὅτι δὲν δύναμαι νὰ ταῖς φυλάξω ἐγώ, χωρὶς ζημίαν ψυχῆς τε καὶ σώματος, διὰ τὴν πενίαν καὶ ἀπορίαν μου· λοιπὸν ἡ θεία σε πρόνοια, κατὰ τὴν ἄπειρον εὐσπλαγχνίαν σου, νὰ ταῖς περισκέπῃ, νὰ ταῖς διαφυλάττῃ, νὰ μὴ μολύνουσι τὴν παρθενίαν αὐτῶν. Ταῦτα λέγουσα ἡ εὐλαβὴς μήτηρ, καὶ λαβοῦσα τὰς χεῖρας τῶν θυγατέρων αὐτῆς, τὰς ἔγγισε μὲ τὰς χεῖρας τῆς ἱερᾶς Εἰκόνος εἰς σημεῖον τῆς συμφωνίας νὰ ἦναι ἡ Παναγία μητέρα των ἀπὸ τὴν ὥραν ἐκείνην, καὶ ὄχι πλέον αὐτή. Τούτου γενομένου, ὑπέστρεψαν εἰς τὸν οἶκόν τους καὶ ὡσὰν ἔσωσαν εἰς τὴν θύραν, ἰδοὺ νέος τις ἀστραπηφόρος, ὅστις ἐβάστα ἕνα βαλάντιον γεμάτον ἀργύρια, καὶ λέγει αὐτῇ· Ἡ οὐράνιος Ἄνασσα σὲ στέλλει ταῦτα τὰ χρήματα, νὰ κυβερνήσῃς τὰς θυγατέρας σου. Λαβοῦσα γοῦν ταῦτα, ὁ μὲν ἀνῆλθεν εἰς οὐρανούς· ἡ δὲ ἔπεσε κατὰ γῆς μετὰ δακρύων εὐχαριστοῦσα τὴν πλουσιόδωρον ἐνέργητιν εἰς τὴν ταχεῖαν ἐπικουρίαν ταύτην καὶ ὀξεῖαν ἀντίληψιν. Ἔπειτα ἐξοδιάσασα, ἐχάρησεν αὐτὰς, καὶ ἠγόρασε τὰ ἀναγκαιότερα τῆς ζωῆς τους. Οἱ δὲ πονηροὶ γείτονες, γινώσκοντες τὴν προτέραν πενίαν αὐτῶν, κατελάλουν, καὶ ἐδυσφήμουν αὐτὰς, ἀδίκως καὶ αἰσχρῶς κατακρίνοντες, ἤγουν ὅτι ἡ μήτηρ ἐπρόδωσε τὴν τιμὴν αὐτῶν τινὸς τῶν πλουσίων, καὶ ἐπῆρεν ἀργύρια. Αὐτὴν τὴν δεινὴν συκοφαντίαν μαθοῦσα ἡ εὐλαβὴς γυνὴ, πᾶς ἕνας ἂς συλλογισθῇ, πόσην θλῖψιν καὶ πόνον ἔλαβεν. Ὅσον οὖν ἐπλήθυναν αἱ ἡμέραι, τοσοῦτον καὶ ἡ κατάκρισις ηὔξανε, καὶ τὸ ἔμαθεν ὅλη ἡ Πόλις. Λοιπὸν, μὴ δυναμένη νὰ ὑποφέρῃ τῶν ἀνθρώπων τὰ λόγια, εἶπε ταῖς θυγατράσιν· Ὑπάγετε τέκνα μου, εἰς τὴν πολυεύσπλαγχνον Μητέρα σας, καὶ μετὰ δακρύων καὶ ταπεινῆς καρδίας ἱκετεύσατε τὴν αὐτῆς ἀγαθότητα, νὰ σᾶς βοηθήσῃ νὰ λυτρωθῆτε ἀπὸ τὰς γλώσσας τῶν ἀνθρώπων, καὶ ἐὰν μετὰ ἀδιστάκτου πίστεως δεηθῆτε, ὑπακούει σας ἡ πολυέλεος Μήτηρ τοῦ πανοικτίρμονος Θεοῦ, καθὼς καὶ πρώην μᾶς ἐβοήθησεν. Ὑπήκουσαν οὖν ταῖς μητρικαῖς παρακινήσεσι, καὶ ἀπελθοῦσαι εἰς τὸν θεῖον ναὸν ἐποίησαν καθὼς ἐδιδάχθησαν. Καὶ ἀφοῦ προσηύξαντο ἱκανῶς, δακρυρροοῦσαι μετὰ θερμῆς πίστεως, ὑπέστρεψαν εἰς τὸν οἶκον αὐτῶν, ἐλπίζουσαι εἰς τὴν Παντοδύναμον, νὰ ταῖς στείλῃ ἐξ ὕψους βοήθειαν,

καθὼς καὶ ἐγένετο. Ἡ γὰρ κουροτρόφος βασίλισσα προσδεχομένη τὴν ταπεινὴν ἱκεσίαν, καὶ τὰ θάκρυα τῶν ἀνευθύνων νεανίδων, ὑπήκουσεν αὐτῶν, καὶ θαυμαστῶς ἐβοήθησε. Μίαν Ἑορτὴν ὁποῦ ἦτον ὅλος ὁ λαὸς τῆς Πόλεως εἰς τὴν Μητρόπολιν, καὶ ἔκαμνε διδαχὴν ἕνας Πνευματικὸς, ὅπου ἦτον καὶ ἡ ἄνωθεν γυνὴ μὲ ταῖς κόραις της, ἰδὲ εἰς τὸ μέσον τῆς διδαχῆς, ὅταν ξεκουράζεται ὁ διδάσκαλος, βλέπουσιν ὅλοι ἕναν ὡραιότατον Ἄγγελον, καὶ εἰσῆλθεν ἀπὸ ἕνα παράθυρον, κρατῶν εἰς τὰς χεῖράς του δύω ὡραῖα καὶ θαυμάσια στέφανα, συνθεμένα ἀπὸ λευκὰ τριαντάφυλλα, καὶ ἕτερα ἄνθη εὐωδέστατα, καὶ λέγει ταῦτα πρὸς τὰς δύω νεανίδας εἰς ἐπήκοον πάντων· Αὐτὰ τὰ δύω εὐώδη στέφανα τῶν λευκῶν ἀνθέων σᾶς στέλλει ἀπὸ τοὺς οὐρανοὺς ἡ βασίλισσα, διὰ σημεῖον τῆς παρθενίας σας. Ταῦτα εἰπὼν, ἔβαλεν εἰς τὰς κεφαλάς των τὰ στέφανα, καὶ εὐθὺς ἐγίνηκεν ἄφαντος. Πόσην εὐφροσύνην, νομίζετε, ὦ ἀκροαταί, νὰ ἔλαβον αἱ νεάνιδες, καὶ ἔκπληξιν οἱ περιεστῶτες; Ἀφήκασι τὴν διδαχὴν ἀτελείωτον. Ἔδραμεν ὁ Ἀρχιερεὺς, καὶ οἱ Ἄρχοντες καὶ ἠσπάζοντο τοὺς οὐρανίους στεφάνους, καὶ ἁπλῶς πᾶς ὁ λαὸς συνερίζοντο τὶς νὰ τιμήσῃ τὰς νεάνιδας περισσότερον· τέλος πάντων τὰς ἐσυνώδευσαν ἕως τὸν οἶκον αὐτῶν, αἵτινες δὲν ἐκενοδόξησαν διὰ τόσην τιμὴν, ὁπῦ ἔλαβον, ἀλλὰ μετὰ πολλῆς ταπεινότητος ηὐχαρίστησαν τὴν φιλότιμον Ἄνασσαν. Ὁ δὲ Ἀρχιερεὺς, καὶ οἱ πρῶτοι τῶν Μεγιστάνων ἐξωδίασαν βίον ἄμετρον, κτίζοντες δύω Μοναστήρια ὡραιότατα εἰς ὄνομα τῆς Ὑπεραγίας Θεοτόκου καὶ ἐψήφισαν τὴν πᾶσαν μίαν κόρην Ἡγουμένην εἰς τὸ ἕνα Μοναστήριον. Αἵτινες ἐπερνοῦσαν τόσον ἐνάρετον καὶ θαυμαστὴν πολιτείαν, ὁποῦ πολλαὶ εὐγενικαῖς κορασίδες Ἀρχόντων, οὐ μόνον ἀπ' ἐκείνην τὴν Πόλιν, ἀλλὰ καὶ ἀπὸ ἕτερα Κάστρη, ἀκούσαι τὴν καλὴν αὐτῶν φήμην, καὶ πολιτείαν θεάρεστον, ἀφίνασι πλοῦτον ῥέοντα, ματαίαν δόξαν, καὶ ἤρχοντο εἰς τὴν ὑπακοὴν αὐτῶν· καὶ τοσοῦτον αὔξησαν αὐτὰ τὰ δύω Μοναστήρια, καὶ τὰ εἶχασι πάντες εἰς τόσην εὐλάβειαν, ὁποῦ τὸ ἐνόμιζαν μεγάλην μακαριότητα, εἴτις ἤθελεν ἀξιωθῇ νὰ συναριθμηθῇ μὲ τὸ εὐλογημένον ἐκεῖνο σύνταγμα. Αἱ δὲ δύω Θαυμασταὶ Προεξῶσαι ἐτελείωσαν ἁγιώτατα, καὶ τὰ μὲν ἁγιάτης Λείψανα εὐωδίασαν, αἱ δὲ μακάριαι αὐτῶν ψυχαὶ ἀπῆλθον εἰς τὴν οὐράνιον βασιλείαν. Ἧς γένοιτο πάντας ἡμᾶς ἐπιτυχεῖν.

ΘΑΥΜΑ ΙΕ'.

Περὶ τοῦ μεθυσθέντος Μοναχοῦ.

Μοναχός τις ἦτον Κελλάρης εἰς Κοινόβιον ὁποῦ ἔδιδε τὸν οἶνον τοῖς ἀδελφοῖς· ὅστις εἶχε πολλὴν εὐλάβειαν εἰς τὴν Παναγίαν καὶ δὲν ἔλειπε ποτὲ ἀπὸ τὴν Ἀκολουθίαν τῆς Ἐκκλησίας· ἀλλὰ ἦτον καὶ πρόθυμος εἰς τὰς ψυχικὰς ὑπηρεσίας αὐτοῦ, καὶ εἰς τὰς σωματικὰς τῶν Μοναχῶν ἄσκνος. Πλὴν ἠγάπα τὸ κρασὶ ὁ πτωχὸς, καὶ ἐπειδὴ εἶχεν ἐκεῖνο τὸ διακόνημα, ἔπινε μερικαῖς φοραῖς περισσότερον ἀπὸ τοὺς ἄλλους. Ἐν μιᾷ τῶν ἡμερῶν ἐδειπνησε, καὶ ἔπιε τόσον, ὁποῦ ἐμέθυσε, καὶ ἔπεσεν εἰς τὸ στρῶμα. Τὴν ὥραν τοῦ Ὄρθρου ἐξύπνησε καὶ ἀκούων τὸν σημαντῆρα ἠγέρθη, ὡς ἐδύνετο, νὰ ὑπάγῃ εἰς τὴν Ἐκκλησίαν, διατὶ, ὡς ἄνωθεν εἴπομεν, εἶχε πόθον πολὺν εἰς τὰ θεῖα, καὶ δὲν ἤθελε νὰ ὑστερηθῇ ποτὲ τῆς σωτηριώδους τῶν Ἀδελφῶν συναθροίσεως. Περιπατήσας οὖν ὀλίγον διάστημα, δὲν ἐδύνετο νὰ ὑπάγῃ παρεμπρὸς, ὅτι ἐπόνει ἡ κεφαλή του ἀπὸ τὴν κραιπάλην· ὅμως διὰ τὸν πόθον, ὃν εἶχεν ὑπήγαινεν. Ὁ δὲ διάβολος μετασχηματισθεὶς εἰς ἕνα ταῦρον, ἤρχετο ἔμπροσθεν αὐτοῦ, καὶ ἔδειχνεν ὅτι ἤθελε νὰ τοῦ κτυπήσῃ μὲ τὰ κέρατα. Ὁ δὲ Μοναχὸς ἐθαύ-

μασε, καὶ ἔκαμεν τὸν Σταυρόν του· ὅθεν ὁ ἐχθρὸς ἀνεχώρησεν ὀλίγον, καὶ πάλιν μετασχηματισθεὶς ἔγεινε μαῦρος σκύλος, καὶ τὸν ἐμπόδιζε νὰ μὴν ὑπάγῃ παρεμπρός. Ὁ δὲ ὡς ἄνωθεν ποιήσας ἀπήρχετο. Ὅταν δὲ ἔφθασεν εἰς τὴν πύλην τῆς Ἐκκλησίας, ἔγεινεν ὁ δαίμων φοβερώτατος λέων, καὶ ὥρμησεν ἐπάνω του νὰ τὸν ξεσχίσῃ. Τότε φαίνεται μία ὡραιοτάτη Γυνή, ἥτις ἐδίωξε τὸν δαίμονα, ἐλέγχων αὐτὸν μετὰ ἀπειλῆς, πῶς ἐτόλμησε νὰ κακοποιήσῃ τὸν δοῦλόν της. Ἔπειτα χειραγωγήσασα τὸν Μοναχὸν, τὸν ὑπῆγεν εἰς τὸ κελλίον αὐτοῦ, λέγουσα· Φυλάγου ἀπὸ τώρα καὶ ἔμπροσθεν νὰ μὴ μεθύσῃς, ἐὰν ὀρέγεσαι νὰ σωθῇς, καὶ ἐξομολόγησον τὴν ἁμαρτίαν ταύτην εἰς τὸν θεῖνα Πνευματικὸν, νὰ κάμῃς τὸν κανόνα, ὁποῦ σοῦ δώσει. Ὁ δὲ Μοναχὸς ἠρώτησεν αὐτήν, τίς ἦτον, ὁποῦ τὸ ἔκαμε τόσην καλοσύνην; Ἡ δὲ εἶπεν· Ἐγὼ εἰμὴ ἡ Μήτηρ τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ. Ταῦτα ἀκούσας ἔπεσεν εἰς τὴν γῆν μετὰ φόβου πολλοῦ, νὰ τὴν προσκυνήσῃ. Ἡ δὲ ἄφαντος ἐγίνετο. Ἔκλαυσεν οὖν ἀπὸ τὴν χαράν του, καὶ εὑρέθη τὴν ὥραν αὐτὴν ὅλος ὑγιὴς ἀπὸ τὸν οἶνον καὶ ἄβλαβος, καὶ ἐξομολογηθεὶς ἐμμελῶς, κατὰ τὸ Κυριακὸν πρόσταγμα, ἐφύλαξε τὸν κανόνα, καὶ ἔκαμεν ἀποχὴν τελείως τοῦ οἴνου, καθὼς πρέπει νὰ κάμνῃ πᾶς ἕνας, ὁποῦ νικᾶται ὑπὸ τούτου τοῦ πάθους, εἰδὲ ἂς ἠξεύρῃ, ὅτι κολάζεται. Ὅλοι εἶναι χρεῶσται νὰ φυλάγωνται ἀπὸ τὴν πολυπαθίαν ὡς ἀσωτίας μητέρα· καὶ ἀνοίξατε τοὺς ὀφθαλμούς σας, ὅσοι ἀγαπᾶτε τὴν μέθην, νὰ βιάσετε τὸν λόγου σας, νὰ κάμετε ἀποχὴν, ἵνα μὴ ὑστερηθῆτε τῆς αἰωνίου εὐφροσύνης καὶ ἀπολαύσεως· ἧς γένοιτο πάντας ἡμᾶς ἐπιτυχεῖν ταῖς εὐπροσδέκτοις πρεσβείαις τῆς Ἀειπαρθένου καὶ Θεομήτορος. Ἀμήν.

ΘΑΥΜΑ ΙΣ'.

Περὶ τοῦ πειραζομένου ὑπὸ τοῦ δαίμονος τῆς πορνείας, καὶ διὰ τῆς Θεομήτορος λυτρωθέντος.

Μοναχός τις ἡσύχαζεν εἰς τὸ ὄρος τῶν Ἐλαιῶν, ἔχων Εἰκόνα τῆς Θεοτόκου ὡραίαν εἰς τὸ κελλίον του, εἰς τὴν ὁποίαν εἶχε πολλὴν εὐλάβειαν, καὶ προσηύχετο καθ' ἑκάστην, δεόμενος, νὰ τὸν λυτρώσῃ ἀπὸ τὸν δαίμονα τῆς πορνείας· διατὶ εἶχε τόσον πόλεμον εἰς αὐτὸ τὸ πάθος, ὁποῦ δὲ τὸν ἄφινεν ἡμέραν καὶ νύκτα, ἀλλὰ τὸν εἶχε τόσον νικημένον, ὁπῶ ἐκινδύνευε νὰ τὸν ῥίψῃ καὶ εἰς τὴν πρᾶξιν. Εὐθὺς δὲ ὁπῶ ἤθελεν ἀνάψῃ εἰς τὴν καρδίαν του αὐτὴ ἡ ψυχοβλαβὴς στία τῆς βδελυρᾶς ἐπιθυμίας, ἔτρεχεν εἰς τὴν ἱερὰν Εἰκόνα, καὶ μετὰ δακρύων εὐχόμενος ἠφανίζετο τὸ τῆς σαρκὸς σκάνδαλον. Καλὰ οὖν καὶ ἔβλεπεν ὁ ἐχθρὸς ὅτι μὲ τὴν βοήθειαν τῆς Θεοτόκου ὁ Ἀδελφὸς ἐλυτρώνετο, ὅμως δὲν ἐσχόλαζεν, ἀλλὰ τὸν ἐπείραζε πάντοτε· καὶ μίαν ἡμέραν, ἱσταμένος ἔξωθεν τοῦ κελλίου, ἦλθασι πάλιν οἱ πονηροὶ λογισμοὶ, καὶ θέλωντας νὰ δράμῃ εἰς προσευχὴν, κατὰ τὴν συνήθειαν, βλέπει ὀφθαλμοφανῶς τὸν διάβολον, καὶ λέγει του· Ἕως πότε, ἐχθρὲ τῆς ἀληθείας, νὰ μὲ πειράζῃς; δὲν ἐγνώρισες τὴν γνώμην μου, πῶς δὲν συγκαταβαίνω; τί με βασανίζεις ματαίως; Ὁ δὲ εἶπεν αὐτῷ· Ἐγὼ πολλοὺς ἄλλης πλέον ἐναρέτους ἀπὸ ἐσένα ἐνίκησα, καὶ θέλω κάμει καὶ σὲ νὰ νικηθῇς εἰς τὸ ὕστερον· ὅτι δὲν ὀκνεύω, ἔτε ἄλλην ὑπηρεσίαν ἔχω ἀπὸ ταύτην. Ὅμως, ἐὰν κάμῃς ἐκεῖνο ὁποῦ σοῦ εἰπῶ, θέλω παύσει καὶ ἐγὼ νὰ μὴ σὲ πειράζω. Ὁ δὲ εἶπε· Τί θέλεις νὰ κάμω; Λέγει του ὁ δαίμων· Εὔκολον καὶ ὀλίγον τίποτες εἶναι ἐκεῖνο ὁπῶ ζητῶ· καὶ κάμε μου ὅρκον νὰ μὴ τὸ ὁμολογήσῃς ἄλλῃ τινὸς, καὶ νὰ τὸ εἰπῶ. Ὁ δὲ Ἀσκητὴς ὡς ἀγράμματος καὶ ἀπονή-

ρευτος ὁποῦ ἦτον, διὰ τὸν πόθον νὰ λυτρωθῇ τοιούτου πολέμου, ὥμοσε νὰ μὴ τὸ εἰπῇ τινὸς ἄλλου. Λέγει του ὁ σκολιὸς ὄφις· Μὴ προσκυνᾷς πλέον αὐτὴν τὴν Εἰκόνα, ὁποῦ ἔχεις εἰς τὸ κελλίόν σου, εὔγαλέ την ἀπ' αὐτοῦ, καὶ ἐγὼ πλέον νὰ μὴ σὲ πειράζω. Ὁ δὲ εἶπεν· Αὔριον νὰ σοῦ δώσω περὶ τούτου ἀπόκρισιν. Ὁ μὲν οὖν δαίμων ἔγεινεν ἄφαντος. Ὁ δὲ Μοναχὸς ἐδιαλογίζετο, μὴ ἐξεύρωντας τί νὰ κάμῃ ἀπὸ τὰ δύω, καὶ εἶχε πολλὴν τὴν θλίψιν καὶ βάσανον· μάλιστα διατὶ ὤμοσε νὰ μὴ τὸ ὁμολογήσῃ, ὅτι ὁ παμπόνηρος ἔπασχε νὰ κλείσῃ τὴν θύραν, ἵνα μὴ ἐρωτήσῃ τινὰ διδάσκαλον νὰ μάθῃ τὸ μικρότερον ἔγκλημα. Τὴν ἡμέραν ἐκείνην ἦλθεν εἰς τὸ ὄρος ὁ Ἀββᾶς Θεόδωρος ὁ Αἰλιώτης, ὅστις ἦτον ἔμπειρος ἀπὸ τὴν Γραφὴν, καὶ πρακτικὸς ἀπὸ τοὺς πειρασμοὺς τῶν δαιμόνων, καὶ ὅσοι τὸν ἐρωτοῦσαν, ἐλάμβανεν μεγάλην ὠφέλειαν. Ἀπελθὼν οὖν καὶ ὁ ῥηθεὶς Μοναχὸς ἀνήγγειλεν αὐτὸ τὴν ὑπόθεσιν. Ὁ δὲ Ἀββᾶς τὸν ἐκανόνισε βαρέως διὰ τὸν ὅρκον. Ἔπειτα τοῦ λέγει· Δὲν ἠξεύρεις, ὅτι ὁ ἐχθρὸς δὲν εὐγαίνει τινὰ ἀπὸ ἁμάρτημα ποτέ, νὰ τὸν ῥίψῃ εἰς μικρότερον, ἀλλὰ πάντοτε εἰς τραχύτερον κίνδυνον τὸν κρημνίζει; ποία μεγαλήτερη ἀνομία εἶναι, ὡσὰν νὰ μὴ προσκυνᾷς τὴν ὑπερύμνητον Δέσποιναν; ὀλιγώτερον ἁμάρτημα εἶναι νὰ πορνεύσῃς μυριάκις, πάρεξ νὰ ἀπαρνηθῇς τὴν Ἀειπάρθενον Θεοτόκον· λοιπὸν μὴν ἀκούσῃς πλέον τοῦ πονηροῦ, ἀλλὰ παρακάλεσέ την, καὶ ἐκείνη σοῦ βοηθᾷ νὰ καταισχύνῃς τὸν δαίμονα. Τότε μισεύει ὁ Ἀσκητὴς ἀπὸ τὸν Ἀββᾶν, καὶ πηγενάμενος πρὸς τὸ κελλίον, τὸν ὑπήντησεν ὁ δαίμων καὶ λέγει τε· Κακόγηρε, δὲν μοῦ ὤμοσες νὰ μὴν ὁμολογήσῃς τινὸς εἴτι σοῦ εἶπα; γίνωσκε, ὅτι ὡς ἐπίορκος ἔχεις νὰ κολασθῇς, καὶ ἐγὼ δὲν θέλω παύσει ἕως τέλους νὰ σὲ πειράζω. Ὁ δὲ εἶπεν; Ἐχθρὲ τοῦ καλοῦ καὶ παμπόνηρε, ἂν πόρνος εἶμαι, ἂν ἐπίορκος, δὲν μὲ κρίνεις ἐσύ, μόνον ὁ Θεὸς καὶ Δεσπότης, ὁ Υἱὸς τῆς Ἀειπαρθένου, ὁποῦ μοῦ λέγεις νὰ ἀρνηθῶ, ἀμὴ ἐγὼ δὲν σοῦ ὑπακούω, καὶ κάμε με ὅ,τι δύνεσαι. Ἡ χάρις της μοῦ βοηθᾷ, καὶ μὲ λυτρώνει, ἀπὸ τοὺς πειρασμοὺς καὶ παγίδας σε. Τότε ὁ δαίμων ἐγείνη ἄφαντος. Ὁ δὲ Μοναχὸς ποιήσας σφραγίδα, ἥτις εἶχε τὴν Εἰκόνα τῆς Παναγίας, τὴν ἐβάστα πάντοτε. Καὶ ἀπὸ τότε δὲν ἠδυνήθη πλέον νὰ τὸν πειράξῃ ὁ δόλιος, ἀλλὰ ἐπέρνα τὴν ζωήν του ἐνάρετα, καὶ ἠξιώθη τῆς οὐρανίου Μακαριότητος· ἧς γένοιτο πάντας ἡμᾶς ἐπιτυχεῖν, χάριτι καὶ φιλανθρωπίᾳ τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ. Ὧ ἡ δόξα εἰς τοὺς αἰῶνας. Ἀμήν.

ΘΑΥΜΑ ΙΖ'.

Ὅτι τὸ πανσέβαστον Ὄνομα τῆς Ἀειπαρθένου Μαρίας ἀφανίζει καὶ διώκει τοὺς δαίμονας.

Εἰς μίαν Χώραν τῆς Κολωνίας, Βοῦναι ὀνόματι, ἦτον εἷς ἱερεύς, καλούμενος Πέτρος, ἄνθρωπος ἀσελγὴς καὶ κακότροπος· τὸν ὁποῖον διὰ τὰς ἀσέμνους πράξεις αὐτοῦ ἐκρέμασαν ἀπ' ἔξω τοῦ οἴκου του. Εἶχε δὲ μίαν παλλακίδα, Ἀγλαΐδα ὀνόματι ἥτις ἔλαβε τόσον φόβον καὶ τρόμον ὅταν αὐτὸν ἐκρέμασαν, ὁποῦ ἀφῆκε τὸν κόσμον καὶ πορευθεῖσα εἰς Μοναστήριον ἐκαλογερεύθη. Μετὰ δὲ ἡμέρας τινὰς ἱσταμένη εἰς τὸ παράθυρον τοῦ κελλίου της, εἶδεν ἔξωθεν εἰς ἕνα πηγάδι, καὶ ἐστέκετο ἕνας δαίμων εἰς σχῆμα νέου, ὅστις ἐπήδησεν ἀπὸ τὸ πηγάδι πρὸς τὸ παράθυρον νὰ τὴν ἁρπάσῃ. Ἡ δὲ ἔντρομος ἔπεσεν ὀπίσθεν, καὶ ἐκτύπησε τὴν κεφαλὴν εἰς τὴν γῆν. Ὅθεν αἱ Ἀδελφαὶ ἐσυνάχθησαν, καὶ τὴν ἐσήκωσαν ὡς ἀπεθαμμένην, καὶ ἔθεσάν την εἰς τὸ κρεββάτι. Μετὰ δὲ καιρὸν, ἀφοῦ ἐθεραπεύθη ὀλίγον, ἦλθε πάλιν ὁ δαί-

μων, καὶ λέγει της· Ἀγλαΐς φιλτάτη μου, τί σου ἔκαμα, καὶ μὲ ἀπαρνήθης; ἐγὼ ἐτέλεσα ὅλα σου τὰ θελήματα, καὶ σὺ μὲ ἐμίσησες; στρίψε εἰς τὸν κόσμον, καὶ ἐγὼ νὰ σοῦ δώσω ἄνδρα ἕνα πλούσιον Ἄρχοντα, νὰ σὲ ἀξιώσω πολλαῖς ἀπολαυσες· νὰ τρώγῃς ὡραιοτάταις βρώσαις, νὰ πίνῃς, νὰ ἔχῃς ὅλα τῆς σαρκὸς τὰ θελήματα, καὶ μὴ κάθισαι ἐδῶ, ἄγνωστη, νὰ ἀποθάνῃς πρὸ καιροῦ μὲ τόσας νηστείας, ἀγρυπνίας, καὶ κακουχίας τοῦ σώματος. Ἡ δὲ ἀπεκρίνατο, λέγουσα· Ἀφανίσθητι ἀπ' ἐμοῦ, ἐχθρὲ τῆς ἀληθείας, ὅτι ποτὲ δὲν θέλω κάμει τὸ θέλημά σου, ἀλλὰ μᾶλλον νὰ κλαίω, καὶ νὰ ὀδύρωμαι διὰ τὸν καιρὸν ὁποῦ ὡς ἄγνωστος σοῦ ἐδούλευα. Τότε ἠφανίσθη ὁ δαίμων ὀλίγον καιρόν· καὶ πάλιν ὁμοίως ἤρχετο, καὶ τῆς ἔδιδε πολλάκις ἐνόχλησιν. Αἱ δὲ Μοναχαὶ τὴν ἐσυμβούλευσαν νὰ ἔχῃ εἰς τὸ κελλίον καμπόσον ἁγίασμα, καὶ ὅταν ἔρχεται ὁ πειράζων, νὰ χύνῃ ὀλίγον κατ' αὐτοῦ, νὰ τὸν διώχνῃ μὲ τὸ σημεῖον τοῦ τιμίου Σταυροῦ, καὶ οὕτως ἔκαμνεν. Ὁ δὲ ἐχθρὸς ἔφευγεν ὅταν τοῦ ἔρριπτε τὸ ἁγίασμα, ἀμὴ πάλιν εἰς ὀλίγον διάστημα ἔστρεφε. Τότε μία Ἀδελφὴ γραμματισμένη τῆς ἐρμήνευσεν, ὅταν ἰδῇ τὸν δαίμονα, νὰ ἐπικαλῆται τὸ Ὄνομα τῆς Ὑπεραγίας Δεσποίνης ἡμῶν, καὶ νὰ λέγῃ τὸν Ἀγγελικὸν ἀσπασμόν, ἤγουν τό·

Χαῖρε Κεχαριτωμένη Μαρία, ὁ Κύριος μετὰ σοῦ, καὶ τὰ ἑξῆς. Ταῦτα ὡς εἶπεν ἡ Ἀγλαΐς πρὸς τὸν δαίμονα, ἔφυγεν εὐθὺς μὲ τόσην ταχύτητα, ὥσπερ νὰ τὸν ἐδίωκεν ἀστραπὴ καὶ φλὸξ καταναίουσα, καὶ ἠφανίσθη τοιουτοτρόπως, ὁποῦ πλέον δὲν ἐτόλμησε νὰ τῆς πλησιάσῃ, οὔτε ποσῶς νὰ ἐμφανισθῇ. Ὅθεν ἐτελείωσεν ἡ Ἀγλαΐς εἰς ἐκεῖνο τὸ Μοναστήριον μὲ πολιτείαν θεάρεστον. Ὅσοι γοῦν ἔχουσι πειρασμὸν τινὰ ἀπὸ ἐχθροὺς νοητοὺς καὶ αἰσθητούς, ἄλλο φάρμακον δὲν εἶναι ὠφελιμώτερον, ὡς τὸ ὑπερύμνητον αὐτὸ καὶ ὑπερθαύμαστον Ὄνομα, ἐπικαλούμενον μετ' εὐλαβείας καὶ πίστεως.

ΘΑΥΜΑ ΙΗ'.

Παρόμοιον.

Ἄλλη τις Μοναχὴ εὑρίσκετο εἰς Μοναστήριον, νηστείαις καὶ ἀγρυπνίαις σχολάζουσα, τὴν ὁποίαν ὁ πονηρὸς πολλάκις ἠπάτησε μετασχηματιζόμενος εἰς Ἀγγέλου μορφήν. Καὶ ἤρχετο διαλεγόμενος μετ' αὐτῆς περὶ διαφόρων πραγμάτων, καὶ τῆς ἀπεκρίνατο εἰς ὅσα τὸν ἤθελεν ἐρωτήσῃ. Ὁ δὲ Πνευματικὸς πατὴρ τῆς ἄνωθεν Μοναχῆς τὴν ἠρώτησεν εἰς Ἐξομολόγησιν· πῶς ἐπέρνα εἰς τὴν κατάστασιν τῆς Μοναδικῆς πολιτείας. Ἡ δὲ εἶπε· Καλὰ μὲ τὴν εὐχήν σου, Πάτερ μου ἅγιε. Ὁ δὲ ἀκούσας αὐτὴν τὴν ὑπερήφανον ἀπόκρισιν ἐλυπήθη, καὶ τὴν ἐνουθέτησε νὰ μὴ συντύχῃ πλέον λόγον τοιοῦτον· ἀλλ' ἐὰν κάμῃ καὶ πάσας τὰς ἀρετάς, νὰ ταπεινώνεται πάντοτε, νὰ λέγῃ πῶς εἶναι ἁμαρτωλὸς καὶ ἕτερα ὅμοια. Ἡ δὲ εἶπεν· Ἤξευρε, Πάτερ, ὅτι Ἄγγελος Κύριου ἔρχεται οὐρανόθεν, καὶ ἐπισκέπτει με διὶ αὐτὸ εἶπα ἔτως. Ὁ δὲ Πνευματικὸς ἐνθυμήμενος τὸ τοῦ Ἀποστόλου ῥητὸν, ὁποῦ λέγει ὅτι ὁ Ἄγγελος τοῦ σκότους μετασχηματίζεται εἰς Ἄγγελον φωτὸς, ἀπεκρίθη, λέγων αὐτῇ· Ὅταν ἔλθῃ πλέον ὁ Ἄγγελος νὰ σὲ ἐπισκέψῃ, εἰπέ του νὰ σοῦ δείξῃ τὴν Ὑπεραγίαν Θεοτόκον, καὶ ἐὰν σοῦ ἀκούσῃ, ὡς τὴν ἰδῇς, προσκύνησε, καὶ ἐὰν σταματήσῃ, ἕως νὰ τελειώσῃς τὴν προσευχήν, ἡ Κυρία μας εἶναι· εἰδὲ καὶ ἀφανισθῇ, γίνωσκε, ὅτι φαντασία δαίμονος εἶναι, καὶ ἀπατᾷ σε, διὰ νὰ σὲ ῥίψῃ εἰς μέγα ὄλεθρον. Ταύτην τὴν σωτηριώδη βουλὴν λαβοῦσα ἡ Μοναχὴ, εἶπε πρὸς τὸν

νομιζόμενον Ἄγγελον τὰ ἄνωθεν λόγια. Ὁ δὲ ἀπεκρίνατο· Ἀρκεῖ σοι ἡ παρουσία μου, ὅτι δὲν εἶσαι ἀξία νὰ ἰδῇς μὲ τοὺς σωματικοὺς ὀφθαλμοὺς τὴν Παντάνασσαν. Ἡ δὲ μάλιστα παρεκάλει αὐτὸν, νὰ τῆς κάμῃ τὴν χάριν ταύτην. Τότε ἐφάνη ἐνώπιον αὐτῆς μία κόρη εὐειδὴς καὶ ὡραία, ὥσπερ βασίλισσα, τὴν ὁποίαν ἡ Μοναχὴ προσεκύνησε, λέγουσα τὸν χαιρετισμὸν τοῦ Ἀγγέλου. Τότε παρευθὺς ἡ μὲν διαβολικὴ φαντασία, ὡς ἤκουσεν ἐκεῖνα τὰ λόγια, ἐξέλειπεν ὡσεὶ καπνὸς καὶ ἄνεμος, καὶ ἠφάνισται. Ἡ δὲ Μοναχὴ ἔμεινεν ἔντρομος, καὶ ἠσθένησε τόσον, ὁποῦ μετὰ βίας καὶ κόπου πολλοῦ ἐδυνήθη νὰ ἔλθῃ εἰς τὴν προτέραν κατάστασιν. Ὅταν οὖν μᾶς ἔλθῃ τινὰς πειρασμὸς ἐκ τοῦ διαβόλου, ἢ ἐκ τοῦ κόσμου, ἢ καὶ ἀπὸ τὴν σάρκα, δὲν εἶναι ἄλλη θεραπεία ὠφελιμωτέρα, ὥσπερ νὰ ἀνακράζωμεν αὐτὰ τὰ σωτηριώδη ὀνόματα, τὰ γλυκύτερα τῆς ἀμβροσίας καὶ νέκταρος, ἤγουν, τὸ Ἰησοῦς Χριστὸς, καὶ Μαρία· ὅτι ὅστις τὰ ἐπικαλεσθῇ μετὰ πίστεως, εὑρίσκει θεραπείαν θαυμάσιον εἰς καιρὸν παντὸς πειρασμοῦ τε καὶ θλίψεως, καὶ πολλοὶ ἐμπράκτως ἐγνώρισαν.

ΘΑΥΜΑ ΙΘ'.

Περὶ τοῦ ἀναστηθέντος Νεστοριανοῦ.

Εἰς τὰ μέρη τῆς Συρίας ἦτον τὸν παλαιὸν καιρὸν πολλοὶ Ἀσκηταὶ, διατὶ ἦτον ζεστὸς ὁ τόπος, καὶ ἐδύνοντο νὰ νηστεύουν, καὶ νὰ διάγουν ἀκτημοσύνην, γυμνότητα, καὶ πᾶσαν ἄλλην στενοχωρίαν. Τὸν καιρὸν ἐκεῖνον ἦτον ἀναμεταξὺ εἰς τοὺς ἄλλους ἕνας Ἐρημίτης ἐνάρετος καὶ ἅγιος ἄνθρωπος, Παρθένιος ὀνόματι· ὁ ὁποῖος εἶχε συνήθειαν νὰ πηγαίνῃ πολλάκις εἰς τὸ Σίναιον ὄρος, νὰ προσκυνῇ τὴν ἁγίαν Βάτον, ἐνθυμούμενος τὸ θαῦμα ὁποῦ ἐγείνη ἐκεῖ, εἰς τύπον τῆς Ἀειπαρθένου Μαρίας. Ὑπήγενε δὲ καὶ ἕως τὴν κόκκινην θάλασσαν, καὶ ἔψαλλε τὸ τροπάριον τοῦ Δαμασκηνοῦ Ἰωάννου.

Ἐν τῇ ἐρυθρᾷ θαλάσσῃ τῆς ἀπειρογάμου Νύμφης εἰκὼν διεγράφη ποτέ· καὶ τὰ ἑξῆς. Μίαν φορὰν οὖν ἀπὸ ταῖς πολλαῖς ὁποῦ ἀπῆλθεν ἐκεῖ βλέπει νεκρὸν, καὶ ἐκείτετο εἰς τὸν αἰγιαλὸν, καὶ σπλαγχνισθεὶς εἰς τὸ ἐλεεινὸν θέαμα, ἔκαμε δέησιν θερμοτάτην μετὰ δακρύων πρὸς Κύριον, νὰ βοηθήσῃ ἐκείνῳ τοῦ νεκροῦ, διὰ πρεσβειῶν τῆς Ὑπεραγίας Δεσποίνης ἡμῶν Θεοτόκου. Καὶ καθὼς προσηύχετο, βλέπει τὸν νεκρὸν καὶ ἀνέστη, καὶ προσεκύνησεν αὐτῷ, λέγων· Εὐχαριστῶ σοι ἅγιε τοῦ Θεοῦ, ὅτι ἡ πολλή σου εὐλάβεια καὶ ἀγάπη, ὁποῦ ἔχεις πρὸς τὸν Θεὸν, καὶ τὴν Ἀειπάρθενον Μητέρα αὐτοῦ, δὲν ὠφελεῖ μόνον τοῦ λόγου σου, ἀλλὰ καὶ ἄλλοι πολλοὶ ἐλυτρώθησαν ἀπὸ ψυχικὸν θάνατον, καὶ ἐξόχως ἐγὼ ὁ ἀνάξιος. Λέγει του ὁ Παρθένιος· Ὁρκίζωσε εἰς τὸ ὄνομα αὐτῆς τῆς Κυρίας τοῦ κόσμου, νὰ μὲ εἰπῇς, τίς εἶσαι, καὶ ποίαν εὗρες ὠφέλειαν. Ὁ δὲ ἀπεκρίνατο· Ναὶ δοῦλε τοῦ Θεοῦ, τὸ πρέπον εἶναι, νὰ κηρυχθῇ εἰς ὅλον τὸν κόσμον τὸ θαυμάσιον ἔργον τοῦτο, καὶ ἡ ἐξαίρετος τερατουργία τῆς Ἀειπαρθένου Μαρίας, τῆς ἀληθῶς Μητρὸς τοῦ Θεοῦ. Καὶ ἄκουσον· Ἐγὼ ἤμουν πεπλανημένος, εἰς τὴν αἵρεσιν τοῦ ἀσεβεστάτου Νεστορίου, καὶ ὅπου ἤθελα ἀκούσει νὰ λέγεται τὸ ὄνομα τῆς Κυρίας Θεοτόκου, ἐθυμώνομουν, καὶ ἐναντιούμενος ἔλεγα, πῶς ἦτον μεγάλον ἀνόμημα νὰ λέγεται γυναῖκα Θεοτόκος. Ἦλθε δὲ καιρὸς, ὁποῦ ὑπήγαινα διὰ θαλάσσης εἰς τὴν Ἱερουσαλήμ· καὶ εἰς τὸ καράβι, ὁποῦ ἤμουν, ἔτυχεν ἕνας εὐλαβὴς ἄνθρωπος, ὅστις ἀκούων ὅτι ἤρουν Νεστοριανὸς μὲ ἐνουθέτα πολλάκις νὰ ἀφήσω τὴν αἵρεσιν· ἐγὼ δὲ τοῦ ἐναντιούμην, θέλοντας νὰ ἀποδείξω ἀληθεστέραν τὴν γνώμην μου, καὶ οὕτως ἐκάμαμεν μεγάλαις διάλεξες, τόσον ὁποῦ ἠθέλαμεν νὰ σφαγῶμεν ἀπὸ τὴν τοσαύτην φιλονεικίαν· καὶ αὐτοὶ οἱ ναῦται μᾶς ἐ-

βαρέθησαν, καὶ τὸ πρῶτον μὲν μᾶς ἐξεχώρισαν δύω τρεῖς φοραῖς· ἀμὴ ὕστερα βλέποντες ὅτι δὲν εἴχαμεν εἰρήνην, οὔτε συνήζασιν, μᾶς ἀφήκασι μήπως καὶ φονευθοῦμεν, νὰ μὴ τοὺς δίδωμεν τοιαύτην ἐνόχλησιν, καὶ οὕτω παλεύοντες ἡμεῖς ἐπέσαμεν ἀμφότεροι εἰς τὸ πέλαγος· καὶ φθάσαντες εἰς τὸν βυθὸν, εἶδα μίαν ἔνδοξον καὶ φωτοφόρον γυναῖκα, καὶ λαμβάνει ἐκεῖνον ἐκ τῆς χειρός, λέγουσα· Ἐπειδὴ εἶσαι φίλος μου, καὶ ἐμάχουσουν διὰ ὄνομά μου, ἐγὼ δὲν σὲ ἀφίνω νὰ πνιγῇς, ἀλλὰ θὰ σὲ ὑπάγω νὰ προσκυνήσῃς τοῦ Υἱοῦ μου τὸν Τάφον κατὰ τὸν πόθον σου, καὶ εἰς τρεῖς χρόνους νὰ ἔλθῃς εἰς τὴν Βασιλείαν αὐτοῦ τὴν οὐράνιον. Ταῦτα λέγουσα, τὸν ἐκράτει ἐκ τῆς χειρός, καὶ ἔστεκαν εἰς τὴν ξηρὰν γῆν· ὅτι ἡ θάλασσα ἐσύρθη ὀπίσω, σχιζομένη εἰς δύω μέρη καὶ δὲν τοὺς ἔγγιζε. Τότε λέγει καὶ πρός με ἡ Δέσποινα· Ὕπαγε σύ, ἄφρον, εἰς τὴν αἰώνιον κόλασιν, ὁποῦ εἶναι ὁ διδάσκαλός σου ὁ Σατανᾶς, νὰ παιδεύεσαι μὲ τὸν αἱρεσιάρχην Νεστόριον, καὶ τοὺς ἄλλους ὁποῦ δὲν μὲ ὁμολογοῦσι ἀληθῆ Θεοτόκον, καὶ εἶναι ἀρνηταὶ τῆς Θείας Σαρκώσεως τοῦ Υἱοῦ μου. Ταῦτα εἰποῦσα ἐπῆρεν ἐκεῖνον, καὶ δὲν ἠξεύρω τί ἔγεινεν· ἀλλὰ θαρρῶ (καθὼς τοῦ εἶπε) νὰ τὸν ὑπῆγεν εἰς τὴν Ἱερουσαλήμ· ἐμὲ δὲ ἐσκέπασεν ἡ θάλασσα, εὐθὺς ὡς ἀνεχώρησεν ἡ Παρθένος. Λαβόντες δὲ τὴν ἀθλίαν ψυχήν μοι οἱ σκοτεινοὶ δαίμονες, τὴν ὑπήγασιν εἰς τὴν κόλασιν· ὅπου εἶδον πλῆθος πολύ, οἵ τινες δεινῶς βασανιζόμενοι ἀναθεμάτιζαν τὸν Νεστόριον, ὅστις ἦτον αἰτία τῆς τούτων κολάσεως. Ἐκεῖ γοῦν ὀδυνώμην καὶ ἐγὼ ἕως τὴν ὥραν ταύτην, ὁποῦ μὲ ἐφάνη ἡ ὑπερένδοξος ἐκείνη Γυνὴ, καὶ λέγει μου· Ἔξελθε ἀπ' αὐτοῦ διὰ τὴν δέησιν τοῦ δούλου μου Παρθενίου, καὶ εἰπέ του νὰ μὴ κάμῃ πλέον δέησιν διὰ τοὺς ἐχθρούς μου· σὺ δὲ κήρυττε πανταχοῦ τὴν κόλασιν, ὁποῦ ἔχουν οἱ Νεστοριανοί. Ταῦτα ὡς ἤκουσα ἔστρεψεν εἰς τὸ σῶμα τὸ πνεῦμά μου. Λοιπὸν εὐχαριστῶ σοι, ἅγιε τοῦ Θεοῦ, καὶ δέομαί σου νὰ μὲ ἀπομυρώσῃς ὅτι ἀπαρνοῦμαι τὴν μιαρὰν τῶν Νεστοριανῶν αἵρεσιν, καὶ ὁμολογῶ τὴν Ἀειπάρθενον Μαριὰν κυρίως ἀληθῆ Θεοτόκον δεόμενος τὴν εὐσπλαγχνίαν αὐτῆς νὰ μὲ δεχθῇ διὰ δούλόν της νὰ τῆς δουλεύω ἕως μου τὴν ζωὴν, εἰ καὶ ἀχρεῖος εἰμὶ καὶ ἀνάξιος. Ταῦτα ἀκούσας ὁ Ὅσιος ἐχάρη λίαν, καὶ ἀπελθόντες εἰς Ἱερουσαλήμ, εὗρον τὸν ἄνωθεν εὐλαβῆ, καὶ ἀπελθόντες ἐν τῇ ἐρήμῳ, ἐδούλευον καὶ οἱ τρεῖς τῷ Κυρίῳ ἕως τέλους τῆς ζωῆς αὐτῶν, ἀμέμπτως πολιτευόμενοι· καὶ οὕτως ἠξιώθησαν τῆς οὐρανίου Μακαριότητος· ἧς γένοιτο πάντας ἡμᾶς ἐπιτυχεῖν.

ΘΑΥΜΑ Κ'.

Περὶ Ἰωάννου τοῦ Κουκουζέλη.

Ἦτον τὶς νέος εἰς τὴν μεγαλόπολιν Δυρράχιον τῆς πρώτης Ἰουστινιανῆς, ὀρφανὸς ἀπὸ τὸν πατέρα. Ἡ δὲ μήτηρ αὐτοῦ, ὡς εὐσεβὴς καὶ φιλόθεος, ἔδωσε τὸν παῖδα νὰ μανθάνῃ τὰ ἱερὰ γράμματα· τὸν ὁποῖον (διατὶ ἦτον εἰς τὸν νοῦν ἐπιδέξιος καὶ πλεῖστα καλόφωνος) ἅπαντες τὸν ἐπωνόμαζαν ἀγγελόφωνον. Τὸν καιρὸν ἐκεῖνον (καθὼς εἶναι συνήθεια εἰς τὰ Βασίλεια πάντοτε) ἐζητοῦσαν εὐλάλους καὶ καλοφώνους, καὶ εὑρόντες αὐτὸν ἔλαβον εἰς σχολεῖον Βασιλικὸν, νὰ παιδεύεται τὴν Μουσικὴν τέχνην, ἕως νὰ γένῃ εἰς αὐτὴν τέλειος· ὅστις εἰς ὀλίγον καιρὸν ὡς ἀγχίνους καὶ φρόνιμος, ὑπερέβη ἅπαντας· ὅθεν καὶ ὁ Βασιλεὺς τὸν ἠγάπα κατὰ πολλὰ, καὶ ἐβούλετο νὰ τὸν ὑπανδρεύσῃ πλουσιοπάροχα.

Μετὰ δὲ καιρὸν βλέποντας, ὅτι οἱ Ἄρχοντες ὅλοι τὸν ἐτιμοῦσαν διὰ τὴν ἀγάπην τοῦ Βασιλέως, καὶ τὴν ἔμμουσον αὐτοῦ μελῳδίαν, ἐλυπᾶτο καὶ ἐπικραίνετο, φο-

βούμενος μήπως καὶ ζημιωθῇ διὰ τὴν πρόσκαιρον δόξαν, τὴν οὐράνιον ἀγαλλίασιν· ὅθεν ἐζήτει καιρὸν ἐπιτήδειον νὰ ἀναχωρήσῃ ἀπὸ τὸν κόσμον. Ἐκείνας τὰς ἡμέρας ἔτυχεν ἐκεῖ εἰς τὸν βασιλέα ὁ Ἡγούμενος τῆς μεγίστης Λαύρας τοῦ ἁγίου ὄρους, διὰ ἀναγκαίαν ὑπόθεσιν, τὴν ὁποίαν καλῶς διορθώσας ἔστρεψε πάλιν εἰς τὸ αὐτοῦ Μοναστήριον. Ὁ δὲ Κουκουζέλης ἰδὼν τὴν εὐκοσμίαν τοῦ Ἡγουμένου, καὶ τὴν Ἀγγελικὴν αὐτοῦ πολιτείαν, εὐλαβηθείς, κατέλιπε πᾶσαν δόξαν καὶ φαντασίαν Βασιλικήν, καὶ αὐτὰ τὰ σαρκικὰ καὶ μεταξωτὰ ἱμάτια ἐκδυθείς, ἐνεδύθη τρίχινα, καὶ ῥάβδον ἐργατικὴν εἰς χεῖρας λαβών, ἀπῆλθεν εἰς τὴν Λαύραν, καὶ τὸν ἠρώτησεν ὁ Θυρωρὸς, πόθεν ἦτον, τί ἐζήτει, καὶ ποταπὴν ἐπιστήμην ἤξευρεν; Ὁ δὲ ἀπεκρίνατο· Μοναχὸς ποθῶ νὰ γένω, ἤμουν βοσκός. Ταῦτα μαθὼν διὰ τοῦ Θυρωροῦ ὁ Ἡγούμενος, ἐχάρη, διατὶ εἶχασι χρείαν ἀπὸ τοιοῦτον ἄνθρωπον. Καὶ δοκιμάσαντες αὐτὸν ὀλίγον καιρὸν, τὸν ἐκαλογέρευσαν, καὶ ἔστειλαν αὐτὸν εἰς τὴν ἔρημον νὰ βόσκῃ τοὺς τράγους· ὅστις ἀπῆλθε μετὰ χαρᾶς καὶ πόθου πολλοῦ εἰς τὴν ἡσυχίαν ὁποῦ ὡρέγετο, καὶ ἔκαμνε τὴν ὑπηρεσίαν ταύτην ἀόκνως, προσευχόμενος ἀδιαλείπτως πρὸς Κύριον. Ὁ δὲ Βασιλεὺς εἶχε θλῖψιν πολλὴν διὰ λόγου του· καὶ ἀποστείλας ἀνθρώπους ἐγύρευσαν τόπους, καὶ Κάστρη, ἐρήμους, καὶ Μοναστήρια. Καὶ ἀπελθόντες εἰς τὸν Ἄθωνα, ἠρεύνησαν καὶ ἐκεῖ κάθε τόπον ἐπιμελέστατα, ἀμὴ τινὰς δὲν ἐνόμιζε διὰ λόγου του, ἐπειδὴ ἦτον ἐνδεδυμένος παλαιὰ καὶ διερρογῶτα ἱμάτια. Ὅστις ἐν μιᾷ τῶν ἡμερῶν βόσκων τοὺς τράγους εἰς ἕνα ἀκρωτήριον, καὶ θεασάμενος ἔνθεν κἀκεῖθεν, ὅτι δὲν ἦτον τινὰς νὰ τὸν ἀκούσῃ, ἀρχίζει καὶ ἔψαλλεν ἕνα Ὕμνον μὲ τέχνην πολλὴν καὶ κατάνυξιν. Ἀσκητής δέ τις, ἑκατοίκα ἐκεῖ πλησίον εἰς ἕνα σπήλαιον, ἀκούσας τοσαύτην μελῳδίαν γλυκοτάτην καὶ παναρμόνιον, ἐθαύμασε, καὶ ἐξελθὼν τοῦ σπηλαίου, βλέπει (ἐξαίσιον θέαμα) τὸν μὲν βοσκὸν ψάλλοντα, τοὺς δὲ τράγους μὴ βόσκοντας, ἀλλὰ ἐστέκοντο, καὶ τὸν ἐκύτταζαν ὥσπερ ἐκπληττόμενοι, καὶ χαίροντες εἰς τὴν Ἀγγελικὴν μελῳδίαν ἐκείνην, καὶ ὄχι ἀνθρώπινον. Ταῦτα θεασάμενος, ἀπῆλθεν εἰς τὴν Λαύραν, καὶ τὰ ἀνήγγειλε τὸν Ἡγούμενον, ὅστις ἔστειλε καὶ τὸν ἤφεραν, καὶ λέγει του· Ὁρκίζωσε εἰς τὸν Θεὸν νὰ μοῦ εἰπῇς τὴν ἀλήθειαν. Ἐ'σὺ εἶσαι ὁ Κουκουζέλης Ἰωάννης, ὁ παρὰ τοῦ βασιλέως τοσοῦτον ζητούμενος; Ὁ δὲ πεσὼν εἰς τοὺς πόδας αὐτοῦ, ἐζήτει συγχώρησιν μετὰ δακρύων, λέγων· Ἐγὼ εἰμὶ ὁ ἁμαρτωλὸς ἀνάξιος δοῦλος τῆς ἁγιωσύνης σου· ὅμως δέομαι πολλὰ καὶ παρακαλῶσε νὰ μὲ ἀφήσῃς εἰς αὐτὸ τὸ εὐτελὲς διακόνημα, ὁποῦ μοῦ ἔδωκες ἐξ ἀρχῆς, νὰ ποιμαίνω τοὺς τράγους, διὰ νὰ μὴ τὸ μάθῃ ὁ Βασιλεύς. Οὕτω γὰν ποιήσας, ἀπῆλθεν ὁ Προεστὼς εἰς τὴν Βασιλεύουσαν, καὶ πεσὼν ἐπὶ τοὺς πόδας τοῦ Ἄνακτος, εἶπε ταῦτα· Δέομαι καὶ παρακαλῶ τὸ κράτος τῆς ἐξουσίας σου Δέσποτα, νὰ μοῦ χαρίσῃς ἕνα ἄνθρωπον διὰ ψυχικὴν αὐτοῦ σωτηρίαν, καὶ ἐὰν ἐλύπησε τὴν Βασιλείαν σου, νὰ τὸν συγχωρήσῃς. Ὁ δὲ Βασιλεὺς ἠρώτησε τοῦ ζητουμένου τὸ ὄνομα. Λέγει του ὁ Ἡγούμενος· Ἐὰν δὲν μοῦ δώσῃς ἐγγράφως τὸ συμπαθὲς, δὲν σοῦ τὸ λέγω. Τότε γοῦν ἐκέλευσε νὰ κάμουσι γράμμα, καὶ τὸ ὑπέγραψεν. Ἔπειτα ὁ Ἡγούμενος ἐδιηγήθη περὶ τοῦ Μοναχοῦ Κεκουζέλη καταλεπτῶς ἅπαντα. Ὁ μὲν οὖν Βασιλεὺς ταῦτα ἀκούων, ἐδάκρυσε, καὶ ἐπῆρε χαρὰν καὶ λύπην εἰς τὴν καρδίαν ἀνείκαστον. Ἐχάρη μὲν, ὅτι ἦτον τοσοῦτον εὐλαβὴς, καὶ ἐνεδύθη σχῆμα Ἀγγελικὸν, μισήσας πᾶσαν σαρκικὴν ἡδυπάθειαν. Ἐπικράνθη δὲ, πῶς ἔδωκε τὴν χάριν ἐγγράφως, καὶ δὲν ἠμπόρει νὰ τὴν ἀρνηθῇ εἰς τὸ ὕστερον. Ὁ δὲ Ἡγούμενος κατεπράϋνε μὲ λόγους παρακλητικὸς τὴν καρδίαν του. Ἔπειτα εὐχαριστήσας αὐτὸν, καὶ εὐχόμενος, ἀπῆλθεν εἰς τὴν Μονὴν αὐτοῦ, καὶ διηγήθη πᾶσι τοῖς Ἀδελφοῖς τὰ γενόμενα. Ἔμεινεν οὖν ὁ Θαυμάσιος Ἰωάννης τοῦ λοιποῦ ἀνενόχλητος ἀπὸ τὸν ἐπίγειον Βασιλέα, καὶ ὑπηρέτα τὸν Ἐπουράνιον, ψάλλων καὶ ὑμνολογῶν αὐτὸν ἀόκνως καθ' ἑκάστην ἡμέραν. Μετὰ ταῦτα λαβὼν ἀπὸ τὸν Προεστῶτα συγχώρησιν, ἔκτισε κελλίον, καὶ Ἐκκλησίαν τῶν Ἀρ-

χαγγέλων, ἔξωθεν, τῆ Μοναστηρίᾳ, διὰ νὰ ἡσυχάζῃ τὰς ἐξ ἡμέρας τῆς Ἑβδομάδος, τὰς δὲ Κυριακὰς καὶ τὰς λοιπὰς Ἑορτὰς δὲν ἔλειπεν ἀπὸ τὸν δεξιὸν Χορὸν τῆς μεγίστης Ἐκκλησίας, ἀλλὰ ἔψαλλε τῷ Θεῷ μετὰ πόθου καὶ κατανύξεως. Ἐν δὲ τῷ Σαββάτῳ τῆς Ἀκαθίστου, ἀφοῦ ἔψαλλεν ἐπιμελῶς τὰ Γ' διόμελα, καὶ τὸν Κανόνα τῆς Θεοτόκου, κατὰ συνήθειαν, ἀπὸ τὸν κόπον ἀφύπνωσεν ὀλίγον εἰς τὸ στασίδι τε ὄρθιος. Τότε φαίνεται αὐτῷ ἡ Κυρία Θεοτόκος, καὶ λέγει του· χαίροις, Ἰωάννη τέκνον μου· Ψάλλε μοι, καὶ ἀ μή σε ἐγκαταλείπω. Ταῦτα εἰποῦσα, τοῦ ἔδωκεν ἕνα χρυσοῦν νόμισμα. Ὁ δὲ ἔξυπνος γενόμενος, εὗρεν (ὢ τε Θαύματος) εἰς τὴν αὐτοῦ δεξιὰν τὸ νόμισμα. Ὅθεν χαρᾶς ἀπείρου καὶ δακρύων πλησθείς, εὐχαρίστει τὴν Θεομήτορα. Ἐκεῖνο δὲ τὸ νόμισμα ἔβαλαν εἰς τὴν Ἐκκλησίαν, τὸ ὁποῖον ἐτέλει μεγάλα Θαυμάσια. Ἔκτοτε λοιπὸν δὲν ἔλειπεν ἀπὸ τὸν δεξιὸν Χορὸν πώποτε, ψάλλων προθύμως, καὶ δοξολογῶν ἀόκνως τὸν Κύριον. Ὅθεν ἀπὸ τὸν πολὺν κόπον ἐσάπησε τὸ ποδάρι του, καὶ ἔτρεχεν ὕλη βρωμερά· ἀλλ' ἡ παντοδύναμος Δέσποινα τὸν ἰάτρευσεν, ὡς καὶ τὸν Δαμασκηνὸν Γ'ωάννην, ἐμφανισθεῖσα αὐτῷ, καὶ λέγουσα· Ἔση ἀπὸ τοῦ νῦν ὑγιής· καὶ εὐθὺς ἔλαβε τὴν Θεραπείαν παντέλειον. Ὅθεν εὐχαριστήσας τῇ Θεομήτορι, ἔμεινεν ἄνοσος ἕως τέλους βιώσας ἐν νηστείαις, ἀγρυπνίαις, καὶ ἐξόχως εἶχε πολλὴν ταπείνωσιν. Προεῖδε δὲ καὶ τὴν τελευτὴν αὐτοῦ, καὶ πᾶσι τοῖς Ἀδελφοῖς συνταξάμενος, καὶ προσευξάμενος δ' αὐτούς, ἐπαράγγειλε νὰ τὸν ἐνταφιάσουν εἰς τὸν οἶκον τῶν Ἀρχαγγέλων, ὃν αὐτὸς ᾠκοδόμησε. Καὶ οὕτως ἀνεπαύσατο ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ τῷ Κυρίῳ ἡμῶν. Ὧ ἡ δόξα εἰς τοὺς αἰῶνας. Ἀμήν.

ΘΑΥΜΑ ΚΑ'.

Περὶ τῆς ἁγίας Λαύρας τοῦ Ἄθωνος, καὶ περὶ τοῦ ὕδατος τοῦ Ὁσίου Πατρὸς ἡμῶν Ἀθανασίου.

Ἀλλ' ἐπειδὴ ἀναφέραμεν διὰ τὴν μεγάλην Λαύραν τοῦ Ἄθωνος, τὸ πρέπον εἶναι νὰ εἰποῦμεν καὶ δι' αὐτὴν τὴν Θαυμάσιον καὶ περιφανεστάτην Μονήν, πότε, καὶ πῶς ᾠκοδόμητο. Εἰς τοὺς ἓξ χιλιάδας τετρακοσίους ἑξήκοντα καὶ ἐννέα χρόνους ἀπὸ κτίσεως κόσμου, ἦτον τὶς ἀνὴρ σοφώτατος, εὐλαβὴς, καὶ Θεοφόρος, ἀπὸ τὴν Τραπεζοῦντα, Ἀβράμιος ὀνόματι, ὅστις εἶχε πόθον πολὺν εἰς τὰ Θεῖα· καὶ θέλωντας νὰ ἀναχωρήσῃ ἀπὸ τὸν κόσμον, ἀπῆλθεν εἰς ἕνα ὄρος τοῦ Κυμινᾶ λεγόμενον, ὅπου ἦτον ἕνας ἅγιος γέρων Μιχαὴλ Μαλεῖνος ὀνόματι· καὶ γενόμενος ὑπ' αὐτοῦ Μοναχὸς, ἔμεινεν αὐτῷ ὑπακούων, καὶ φυλάττων ἀκριβῶς πᾶσαν σκληραγωγίαν καὶ ἄσκησιν, τρώγωντας μίαν καὶ μόνην φορὰν τὴν Ἑβδομάδα, καὶ μεταλαμβάνων τὰ Θεῖα Μυστήρια. Ὁ δὲ ἅγιος γέρων τὸν ἐπρόσταξε νὰ τρώγῃ κάθε τρεῖς ἡμέρας, καὶ νὰ κοιμᾶται εἰς μίαν ψάθαν, καὶ ὄχι ὄρθιος, καθὼς ἐποίει τὸ πρότερον. Τότε ἦλθον εἰς ἐκεῖνον τὸν ἅγιον γέροντα δύω ἀδελφοὶ Ἡγεμόνες, καὶ Ἄρχοντες εὐγενέστατοι, ἀνεψιοὶ τοῦ αὐτοῦ Μαλεΐνου. Ὁ μὲν ἕνας, ὀνόματι Νικηφόρος, ἦτον ἀπὸ τὸν Βασιλέα Ῥωμανὸν ψηφισμένος στρατηγὸς νὰ ἐξουσιάζῃ ὅλην τὴν ἁρμάδα, ὁποῦ ἔστειλε νὰ πολεμήσουν τοὺς Κρῆτας. Ὁ δὲ ἕτερος, ὀνομαζόμενος Λέων, ἦτον Πατρίκιος καὶ διευθυντὴς τῶν σχολῶν τῆς Δύσεως. Πρὸς τοὺς ὁποίους εἶπεν ὁ ὅσιος; Γινώσκετε, τέκνα μου φίλτατα, ὅτι ἔχω μαθητὴν ἕνα μέγαν ἄνθρωπον, τὴν κλῆσιν Ἀθανάσιον, ὅστις εἶναι περίσσα ἐνάρετος, καὶ θέλω νὰ ἐξομολογηθῆτε εἰς αὐτὸν ἀπὸ τώρα καὶ ἔμπροσθεν· ὅστις εἶναι ἄξιος κατὰ ἀλήθειαν, νὰ κυβερνήσῃ ψυχὰς ἀνθρώπων. Τοῦτο συνωμιλήσαντες οἱ ἄνωθεν ἄρχοντες, ἐθαύμασαν αὐτοῦ

τὴν σοφίαν καὶ σύνεσιν, καὶ ἐξωμολογήθησαν εἰς αὐτόν. Ἔπειτα τοῦ εἶπε καὶ ταῦτα ὁ Νικηφόρος· Γίνωσκε, Πάτερ, ὅτι ἔχω πόθον πολὺν νὰ ἀναχωρήσω ἀπὸ τὸν κόσμον, νὰ ἡσυχάσω εἰς Μοναστήριον. Ὁ δὲ εἶπεν αὐτῷ· Ἔχε τέκνον τὴν ἀγαθὴν γνώμην ταύτην εἰς τὴν καρδίαν σου, καὶ ὁ Θεὸς θέλει βοηθήσει πρὸς τὸ συμφέρον σοι. Ἀπέλυσεν οὖν αὐτούς, καὶ ἀπῆλθον εἰς τὰ ἴδια. Ὁ δὲ Μιχαὴλ ἀπὸ τότε, ὅσοι Ἡγεμόνες καὶ μεγάλοι ἄνθρωποι ἤρχοντο εἰς αὐτόν, χάριν Ἐξομολογήσεως, τοὺς ἔστελλεν εἰς τὸν Ἀθανάσιον· ὅστις ἐκαθέζετο ἔξωθεν τῆς Μονῆς κατ' ἰδίαν. Ὡς μισόδοξος δὲ καὶ ταπεινὸς ὁποῦ ἦτον ἀνεχώρησεν ἐκεῖθεν, γνωρίσας ὅτι ὁ ἅγιος γέρων ἔμελλε νὰ τὸν ἀφήσῃ μετὰ τὸν θάνατόν του εἰς τὴν προστασίαν τῶν ἀδελφῶν διάδοχον. Ἀπῆλθεν οὖν εἰς τὸ ἅγιον ὄρος τὸ Ἄθωνος, καὶ ἐκεῖ ηὗρεν εἰς ταῖς καραῖς ἕνα ἁπλούστατον γέροντα, ἡσυχαστήν, καὶ τοῦ ὑποτάζετο, προσποιούμενος ὅτι ἦτον ἀγράμματος, καὶ ἄγροικος ἄνθρωπος. Λοιπὸν ὁ γέρων τοῦ ἔγραψε τὸ Ἀλφάβητον, καὶ ἐμάνθανεν. Ὁ δὲ ῥηθεὶς Νικηφόρος μαθὼν τὴν αὐτοῦ ἀναχώρησιν, ἐπικράνθη πολλὰ, καὶ ἐπειδὴ ἐγίνωσκε τὴν γνώμην αὐτοῦ πνευματικά, ὅτι εἶχε πόθον νὰ ὑπάγῃ εἰς τὸν Ἄθωνα, ἔγραψε πρὸς τὸν Κριτὴν τῆς Θεσσαλονίκης νὰ ἐρευνήσῃ ὅλον τὸ ὄρος ἐπιμελῶς, ἕως νὰ τὸν εὕρῃ ἐξ ἀποφάσεως, καὶ τοῦ ἔγραψε καὶ τοὺς χαρακτῆρας τῆς ὄψεως αὐτοῦ, καὶ πάντα τὰ σχήματα. Ὁ δὲ ἀπελθὼν, ἀνήγγειλεν ἅπαντα εἰς τὸν πρῶτον τοῦ ἁγίου Ὄρους, ὅς τις τοῦ εἶπε νὰ καρτερήσῃ ἕως τὴν Ἑορτὴν τῶν Χριστουγέννων, ὁποῦ ἐσυναθροίζοντο οἱ Ἀδελφοὶ εἰς τὸ Πρωτάτον, νὰ ἐρωτήσουν. Ὅταν οὖν ἔψαλλαν τὴν ἀγρυπνίαν, εἶδεν ὁ πρῶτος τὸν Ἀθανάσιον, καὶ τὸν ἐγνώρισεν ἀπὸ τὰ σχήματα, ὁποῦ ἔγραφεν ὁ περιφανὴς Νικηφόρος. Λοιπὸν ἔβαλεν αὐτῷ μετάνοιαν, νὰ κάμῃ κατὰ τὴν τάξιν Ἀνάγνωσιν. Ὁ δὲ ἐπροφασίζετο, ὅτι δὲν ἤξευρε γράμματα. Ἀμὴ ὁ Πρωεστὼς τὸν ἀφώρισεν, ἐὰν δὲν ἀναγνώσῃ καθὼς ἤξευρε. Τότε λοιπὸν καὶ στανικῶς του ἐφανέρωσε τὴν ἀλήθειαν, καὶ πάντες ἐξίστησαν ἀκόντες ἐκείνην τὴν πάνσοφον γλῶσσαν καὶ εὔλαλον, καὶ προσεκύνησαν αὐτὸν, καὶ ἐξαιρέτως ὁ γέρων του, ζητῶν τῶν προτέρων ἀγνοημάτων συγχώρησιν. Ἀκούσας δὲ ὁ Ἀθανάσιος, ὅτι ὁ Νικηφόρος ἔστειλε γράμματα δι' αὐτὸν, παρεκάλεσε τὸν Πρωεστῶτα νὰ μὴ τὸν φανερώσῃ, καὶ οὕτως ἐποίησεν. Ἀλλὰ πάλιν εἰς ὀλίγον καιρὸν ἦλθεν ὁ ἄνωθεν Λέων ὁ ἀδελφὸς τοῦ Νικηφόρου, καὶ ἐξετάξας εἰς ὅλον τὸ ὄρος ηὗρεν αὐτόν· καὶ ἀγκαλισάμενος τοῦτον, ἐχάρησαν, καὶ εὐφράνθησαν τῷ πνεύματι. Οἱ δὲ Ἀδελφοὶ τῆς ἀσκήσεως ἰδόντες τὴν εὐλάβειαν τοῦ Ἄρχοντος πρὸς τὸν Ὅσιον, τὸν ἐπαρεκάλεσαν νὰ τοῦ ζητήσῃ ἐλεημοσύνην, νὰ κτίσῃ τὴν Ἐκκλησίαν τοῦ Πρωτάτου τρανήτερην, ὅτι ἦτον μικρὴ, καὶ ἐστενοχωροῦντο πολλάκις. Ἔδωκεν οὖν ὁ Ἄρχων διὰ τὴν ἱκεσίαν τοῦ Ἀθανασίου ἱκανὰ χρήματα, καὶ ἀνήγειραν τὴν Ἐκκλησίαν ἐκ θεμελίων· καὶ ἀποχαιρετήσας τὸν Ἅγιον ἀπῆλθε πρὸς τὸν ἀδελφὸν Νικηφόρον. Ὁ δὲ ἀκούσας περὶ τοῦ Ὁσίου, ἔσπευδεν εὐθὺς πλοῖον, γράφων πρὸς τοὺς Πρωεστῶτας νὰ τοῦ τὸν στείλουν ἐξ ἀποφάσεως. Οἱ δὲ ἰδόντες τὴν πίστιν αὐτοῦ, ἐπαρακίνησαν τὸν Ἅγιον νὰ ὑπάγῃ· ὅστις ἄκων καὶ μὴ βουλόμενος ἀπέπλευσεν εἰς τὴν Κρήτην, ὅπου ἦτον τότε ὁ εὐσεβὴς Νικηφόρος πολεμῶν τοὺς βαρβάρους ἐκείνους· καὶ μὲ τὴν θείαν βοήθειαν, διὰ πρεσβειῶν τοῦ Ἁγίου, ἐνίκησεν αὐτοὺς κατὰ κράτος, καὶ τῷ πιστῷ Βασιλεῖ καθυπέταξε. Τότε λέγει πρὸς τὸν Ἀθανάσιον· Ἴδου, Πάτερ, μὲ τὴν εὐχήν σου ἐλυτρώθη τώρα τὸ ὄρος τοῦ Ἄθωνος ἀπὸ τὸν φόβον τῶν Ἀγαρηνῶν· ἀπελθὼν οὖν, οἰκοδόμησον Μοναστήριον ἡσυχαστικὸν, νὰ ἔλθω, καθὼς ἐνθυμᾶσαι καὶ ἔχομεν συμφωνίαν, νὰ ἀναχωρήσω ἀπὸ τὸν κόσμον. Ταῦτα εἰπὼν, τοῦ ἔδωκε χρήματα, ἀμὴ αὐτὸς δὲν τὰ ἤθελε, λέγωντας· Ἔχε τὸν φόβον τοῦ Θεοῦ, καὶ πρόσεχε ἀπὸ τὰς παγίδας τοῦ κόσμου, καὶ ἐὰν ἦναι θεάρεστον, θέλει τελειωθῇ ἡ πρᾶξις αὐτὴ, ὁποῦ ὥρισες. Ταῦτα εἶπεν ὁ Ἅγιος, διατὶ δὲν ἤθελε τὴν φροντίδα καὶ περισπασμὸν τοῦ οἰκοδομήματος. Ὁ δὲ εὐλαβὴς Νικηφόρος ἐλυπήθη

εἰς αὐτό. Ἔπειτα ἀποχαιρετήθησαν· καὶ ὁ μὲν Ἅγιος ἔστρεψεν εἰς τὸ Ὄρος, ὁ δὲ Νικηφόρος ἀπῆλθεν εἰς τὰ Βασίλεια, καὶ τοῦ ἔκαμαν τιμὴν μεγάλην καὶ τρόπαια, πῶς ἐνίκησε τὴν Κρήτην· καὶ ὕστερον τὸν ἐψήφισαν Βασιλέα. Ἔχων δὲ πάντοτε τὸν ἄνωθεν πόθον νὰ κτίσῃ Ναὸν τῆς Ἀειπαρθένου Θεοτόκου, ἀπέστειλεν ἑξῆντα λίτραις φλωρία μὲ ἕνα Πνευματικὸν, Μεδόδιον καλούμενον, ὅστις ἐλθὼν εἰς τὸν Ἄθωνα ἔφερε τὰ χρήματα. Λοιπὸν ἰδὼν ὁ Ἅγιος τὴν πολλὴν εὐλάβειαν τοῦ εὐσεβεστάτου Βασιλέως, ὑπεδέχθη τὰ χρήματα, καὶ ἄρχησε νὰ οἰκοδομῇ τὴν Μονὴν εἰς τὰς ἐννεακοσίους ἑξήκοντα ἕνα χρόνον ἀπὸ Χριστοῦ. Ὅσα δὲ ἐνάντια καὶ πειρασμοὺς ἔπαθεν ἀπὸ τοὺς δαίμονας· πόσους κόπους καὶ πόνους ὑπέμεινεν, ἕως νὰ κτίσῃ τοιαύτην μεγίστην οἰκοδομὴν, καθὼς τὴν σήμερον φαίνεται, δὲν ἁρμόζει νὰ γράφω ἐνταῦθα, διὰ νὰ μὴν ἐγὼ ἀπὸ τὸ προκείμενον. Ἀμὴ ὅστις δὲν ὑπῆγεν εἰς τὸ ἅγιον Ὄρος, νὰ ἰδῇ αὐτὴν τὴν ἁγίαν Λαύραν, πόσην ὡραιότητα ἔχει, πόσας πηγὰς καλλιῤῥόους, δένδρη ὡραῖα καὶ πανευφρόσυνα, πύργους ὑψηλοὺς, κελλία ἀμέτρητα, Ναοὺς πλουσίους, καὶ ἄλλα παρόμοια, ἂς ἀναγνώσῃ τὸν βίον αὐτοῦ τοῦ ὁσίου Ἀθανασίου, νὰ λάβῃ πολλὴν ἀγαλλίασιν. Ἡμεῖς δὲ ἀφίνοντες τὰ ἄπειρα θαύματα, ὁποῦ ἐτέλεσε ὁ ἀοίδιμος, θέλομεν γράψει μόνον διὰ τὴν Ἀειπάρθενον Θεοτόκον, ἥτις εἶναι Οἰκονόμος τῆς αὐτῆς Λαύρας ἕως τὴν σήμερον, καθὼς ἐδῶ κάτω σαφέστερα φαίνεται. Ἀφοῦ γοῦν ὁ Ὅσιος ἐξωδίασε τὰ ἀργύρια, ὁπῦ ἔβγαλεν ὁ Βασιλεὺς, ἐξενοχωρεῖτο, ὅτι δὲν ἔφθασαν νὰ τελειώσῃ τὸ ἔργον, καθὼς τὸ ἤρχησε· καὶ συλλογιζόμενος περὶ τούτου, ἐμίσευσεν ἀπὸ τὴν Μονὴν, ὁδεύων πρὸς ταῖς Καραῖς, διὰ νὰ συμβουλευθῇ τὸν πρῶτον τοῦ Ὄρους, ἐὰν ἦτον πρέπον νὰ στείλλῃ ἀνθρώπους πρὸς τὸν Βασιλέα, ἢ ἄλλους Ἄρχοντας, νὰ ζητήσῃ βοήθειαν. Ὅταν οὖν ἦτον μακρὰν ἀπὸ τὴν Λαύραν μίλια τέσσαρα, βλέπει μίαν ὡραίαν γυναῖκα καὶ ὑπερλαμπρον, ἥτις εἶπεν αὐτῷ· Πόθεν ὁδεύεις, Ἀθανάσιε; Ὁ δὲ ἐκπλαγείς, ἀπεκρίνατο· Τίς εἶσαι ἐσὺ, καὶ μὲ ἐξετάζεις; Ἡ δὲ εἶπεν Ἐγὼ εἰμὴ ἡ Μήτηρ τοῦ Κυρίου σου. Λέγει ὁ Ἅγιος· Συγχώρησόν μοι, Δέσποινα, ὅτι δὲν πιστεύω, ἐὰν δὲν ἰδῶ σημεῖον τίποτες· πολλαὶ γὰρ αἱ παγίδες τοῦ δαίμονος. Λέγει του ἡ Πάναγνος· Κτύπησον εἰς τὴν πέτραν αὐτὴν εἰς τὸ ὄνομα τῆς ἁγίας Τριάδος σταυροειδῶς μὲ τὴν ῥάβδον σου, καὶ μὲ τὴν χάριν τοῦ ἐξ ἐμοῦ τεχθέντος νὰ εὗρῃ ὕδωρ δαψιλές τε καὶ ὡραιότατον. Οὕτω γοῦν ποιήσας ὁ ἅγιος, ἐξῆλθεν ὕδωρ πλῆθος πολὺ καὶ ἐξαίσιον. Τότε ὁ μὲν ἔπεσε κατὰ γῆς, αἰτῶν τὴν συγχώρησιν. Ἡ δὲ ἠρώτησεν αὐτὸν, ποῦ ἀπήρχετο. Καὶ τῆς εἶπε τὴν ῥηθεῖσαν ὑπόθεσιν. Λέγει του ἡ Δέσποινα· Ὕπαγε εἰς τὸ Μοναστήριον, νὰ εὕρῃς τὰς ἀποθήκας γεμάτας σιτάριον, τὰ ἀγγεῖα οἶνον καὶ ἔλαιον, καὶ ἄλλα ὅσα χρειάζεσαι, τὰ ὁποῖα νὰ σὲ φθάσουν μὲ τὴν βοήθειαν τοῦ Υἱοῦ καὶ Δεσπότου μου, ἕως νὰ τελειώσῃς τὴν Μονὴν ἅπασαν· εἰς τὴν ὁποίαν μὴ τολμήσῃ τινὰς κανένα καιρὸν νὰ ψηφίσῃ Οἰκονόμον, ὅτι ἐγὼ θέλω εἶσαι οἰκόνομός σας πάντοτε, νὰ σᾶς φροντίζω τὰ πρὸς τὴν χρείαν, μόνον μὴν ἀμελῆτε τὰς ὑποσχέσεις τοῦ σχήματος, τὴν Ἀκολουθίαν, καὶ τὸν κανόνα σας. Ταῦτα εἰποῦσα ἐγένετο ἄφαντος. Ὁ δὲ Ὅσιος ἐπιστρέψας εἰς τὴν Μονὴν, ηὗρεν ἅπαντα, καθὼς τῆ εἶπεν ἡ Δέσποινα, καὶ ἔφθασαν πρὸς αὐτάρκειαν, ἕως οὗ ἐτελειώθη ὁ Θεῖος Ναὸς, καὶ ἅπασα ἡ Μονὴ, καθὼς ἕως τὴν σήμερον φαίνονται. Τοῦτο τὸ θαῦμα τοῦ ὕδατος δὲν φαίνεται γραφικῶς εἰς τὸν βίον τοῦ Ἁγίου (δὲν ἠξεύρω τὸ αἴτιον), ἀμὴ τὸ ἔχουν ἐκ παραδόσεως, καὶ τὸ ἠξεύρουν ὅσοι κατοικοῦν εἰς τὸν Ἄθωνα. Φαίνεται δὲ καὶ μία Εἰκὼν τῆς Ὑπεραγίας εἰς τὸν Ναὸν ὁποῦ εἶναι ἀπὸ μέσα τῆς θύρας τοῦ Μοναστηρίου, καὶ στέκεται ὁ Ἅγιος ἔμπροσθεν τῆς Παναγίας μὲ σχῆμα ταπεινὸν, καὶ πολλὴν εὐλάβειαν. Αὐτὴ δὲ ἐκτείνει τὴν δεξιὰν πρὸς τὸν Ὅσιον, καὶ εἶναι γραμμένα ταῦτα· Μήτηρ Θεοῦ, Οἰκονόμος ταύτης τῆς Λαύρας. Καὶ πάλιν εἰς τὸ περιθώριον τῆς Εἰκόνος, ὅπου εἰσὶν ἱστορισμένα τοῦ Ἁγίου τὰ θαύματα, ἔχει καὶ αὐτὰ τὰ δύω. Εἰς τὸ ἕνα τοῦ δει-

χνει δακτυλοειδῶς τὸν λίθον ἡ Δέσποινα, καὶ αὐτὸς κτυπᾷ μὲ τὴν ῥάβδον, καὶ εὐγαίνει τὸ ὕδωρ. Καὶ εἰς τὸ ἄλλο τοὺς ἔχει πάλιν καὶ τοὺς δύω ἱστορισμένας, καὶ τὴν Μονὴν, καὶ γράφει ταῦτα· Ἡ Παναγία συντάττουσα αὐτὴν εἶναι Οἰκονόμος τῆς Μονῆς· τὸν δὲ Ὅσιον, Παροικονόμον. Ἀπὸ ταῦτα γοῦν βεβαιώνεται ἡ ὑπόθεσις, καὶ μάλιστα ὁποῦ ποτὲ δὲν ἔκαμαν τινὰ Οἰκονόμον εἰς αὐτὴν τὴν ἁγίαν Λαύραν, μόνον Παροικονόμον τὸν λέγουν ἕως τὴν σήμερον. Ἀλλ' ἐπὶ τὸ προκείμενον ἐπανέλθωμεν. Ἀφόντις ἐτελείωσε τὴν Μονὴν ὁ Ἅγιος, ἐώρταζεν, ἕως ἔζη, τὴν Παναγίαν, καὶ μετὰ τὴν αὐτοῦ τελείωσιν, ὁμοίως καὶ οἱ Ἀδελφοὶ τὴν ἐώρταζαν. Ἀμὴ ἡ Πανύμνητος ἐφάνη εἰς τὸν προεστῶτα διὰ ὁράματος λέγουσα· Ἀπὸ τώρα καὶ ἔμπροσθεν μὴ ἑορτάζετε πλέον ἐμὲ, ἀλλὰ τὸν δοῦλόν μου Ἀθανάσιον· ἐπειδὴ αὐτὸς ἠγωνίσθη εἰς τοῦτον τὸν οἶκον ἕως θανάτου, καὶ πρέπει νὰ ἔχῃ παραμικρὰν ἀμοιβὴν καὶ εὐχαριστίαν διὰ τὸν αὐτοῦ κάματον καὶ ἀγώνισμα. Ἔκτοτε οὖν τὸν ἑορτάζουν χαρμονικῶς τῇ ε. τοῦ Ἰουλίου Μηνός· καὶ συνάζονται δύω χιλιάδες σχεδὸν Μοναχοί τε καὶ Λαϊκοί, καὶ τελοῦσιν ἀγρυπνίαν παννύχιον, μὲ ἀναγνώσεις καὶ μελωδικὰ ᾄσματα, ἀπὸ τὴν δύσιν τοῦ ἡλίου ἕως πρωΐ, ψάλλοντες τῷ ἐν Τριάδι Θεῷ. Ὧ πρέπει πᾶσα δόξα, τιμὴ, καὶ προσκύνησις εἰς τὲς αἰῶνας τῶν αἰώνων. Ἀμήν.

ΘΑΥΜΑ ΚΒ'.

Περὶ τῆς ἱερᾶς Μονῆς τῶν Ἰβήρων, καὶ τῆς σεβασμίας Εἰκόνος τῆς Πορταΐτισσας.

Κατὰ τοὺς χρόνους τοῦ εὐσεβεστάτου καὶ ἀοιδίμου Βασιλέως Κωνσταντίνου ἤνθει ἡ Πίστις ἡμῶν, καὶ ηὔξανε διὰ τῆς χάριτος τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ. Οἱ δὲ ναοὶ τῶν εἰδώλων ἐξηφανίζοντο, καὶ τὰ τῶν Μοναχῶν ἐπληθύνοντο τάγματα, καὶ ᾠκοδόμουν κατὰ πάσας Πόλεις καὶ Χώρας Ναοὺς καὶ Θυσιαστήρια. Μετὰ δὲ χρόνους ἐγένετό τις ἀνὴρ Θεοσεβὴς καὶ ἐνάρετος, Πέτρος ὀνόματι· ὅστις ἐπόθει νὰ εὕρῃ τινὰ ἡσυχαστικὸν τόπον καὶ ἔρημον, νὰ ἀναχωρήσῃ ἀπὸ τὸν κόσμον, νὰ περάσῃ τὸν βίον ἀσύγχυστον. Περὶ τούτου δεόμενος τοῦ Θεοῦ νὰ τοῦ ἀποκαλύψῃ ποῦ νὰ ὑπάγῃ, βλέπει εἰς ὀπτασίαν τὴν Ὑπεραγίαν Θεοτόκον, καὶ λέγει του· Πάτερ, εἰς τὸ ὄρος τοῦ Ἄθω εἶναι ἡ ἀνάπαυσίς σου· τὸ ὁποῖον ἐζήτησα εἰς κλῆρον ἀπὸ τὸν Υἱὸν καὶ Θεόν μου, διὰ νὰ τὸ ἔχουσι καταφύγιον ὅσοι ἀναχωρήσουν ἀπὸ ταῖς φροντίδαις τοῦ κόσμου καὶ σύγχυσες, νὰ ἐπιμελοῦνται τὴν ἀρετὴν, ἀμέριμνον βίον διάγοντες, ὅπως τύχωσι τῆς αἰωνίου Μακαριότητος, ὅτι πολλὰ ὠρέχθηκα τὸ ὄρος τοῦτο, καὶ εἰς ὀλίγον καιρὸν ἔχει νὰ πληρωθῇ Μοναχοὺς ἀπὸ πᾶσαν Χώραν καὶ τόπον. Καὶ τὸ ἔλεος τοῦ Υἱοῦ μου καὶ ἡ βοήθειά μου νὰ μὴ λείψῃ ἀπ' αὐτούς, ἀλλὰ νὰ τοὺς ἐπισκέπω, νὰ τοὺς διαφυλάττω, δεομένη τοῦ Υἱοῦ μου διὰ τὴν σωτηρίαν τους. Ἀφοῦ γοῦν ἐξύπνησεν ὁ ἱερὸς Πέτρος, εὐχαριστήσας τὸν Κύριον ἱκανῶς, καὶ τὴν Ἀειπάρθενον Μητέρα αὐτοῦ, ἀπῆλθεν εἰς τὸ ὄρος ἐκεῖνο, καὶ κατὰ δαιμόνων ἀνδρικῶς ἠγωνίζετο, καὶ πολλὰς ὁράσεις καὶ ὀπτασίας Ἀγγέλων ἰδεῖν ἠξιώθη διὰ μεσιτείας τῆς Θεομήτορος, καὶ γενόμενος μέγας θαυματουργὸς, ἀπῆλθε πρὸς Κύριον. Μετὰ δὲ χρόνους ἦλθεν καὶ ὁ Πατὴρ ἡμῶν Ἀθανάσιος, ὅστις ᾠκοδόμησε τὴν μεγίστην Λαύραν. Ἐν δὲ τοῖς χρόνοις ἐκείνοις ἦτον καὶ ὁ Πατὴρ ἡμῶν Γιωάννης, τὸ ὄντως δοχεῖον τοῦ παναγίου Πνεύματος καθαρώτατον, τὸ γένος Ἴβηρ, ἀπὸ αἷμα Βασιλικὸν, καὶ πλούσιος· ἀλλὰ ἀφίνωντας τὴν δόξαν, τὸν πλοῦτον, καὶ ὅλα του τὰ ὑπάρχοντα, ἀπῆλθεν εἰς Μοναστήριον, καὶ ἐκδυθεὶς τὰ λαμπρὰ φο-

ρίματα, ἐνδύθη ῥάσα πενιχρὰ καὶ πτωχότατα· ἀκούσας δὲ τὴν φήμην τοῦ ἁγίου Ὄρους, καὶ τοῦ ὁσίου Ἀθανασίου, ἦλθε, καὶ εὑρὼν αὐτὸν, ἠγωνίζοντο ὡς ἀδελφοὶ τὸν καλὸν ἀγῶνα καὶ σωτήριον. Καὶ εἰς ὀλίγον καιρὸν μαθὼν, ὅτι ὁ υἱὸς αὐτοῦ Εὐθύμιος ἦλθεν εἰς τὸ Βυζάντιον διὰ εἰρήνην, ἀπῆλθεν εἰς αὐτοῦ ἀναζήτησιν. Καὶ εὑρὼν αὐτὸν, ἀπῆλθον ἀμφότεροι εἰς τὴν ποθουμένην ἡσυχίαν πρὸς τὸν μέγαν Ἀθανάσιον· ἀπὸ τὸν ὁποῖον ἐπαιδεύθη πᾶσαν φιλοσοφίαν, καὶ σχεδὸν ἐγίνη νέος Χρυσόστομος, καὶ ἐμεταγλώττισε πᾶσαν τὴν ἡμετέραν Γραφὴν εἰς τὴν τῶν Ἰβήρων διάλεκτον. Μετὰ δὲ παραδρομὴν ὀλίγου καιροῦ ἦλθε καὶ ὁ μέγας Τορνίκιος, καὶ ἔγινε Μοναχός· ὅστις ἦτον στρατηγὸς τῆς βασιλείας τῶν Ἰβήρων, καὶ ἔκαμε πολλὰς ἀνδραγαθίας κατὰ τῶν πολεμίων, καὶ ἐπῆρεν ἀναριθμήτους νίκας καὶ τρόπαια. Τὸν καιρὸν ἐκεῖνον τὰ ἄθεα γένη τῶν Περσῶν ἤκουσαν τὸν θάνατον τοῦ Βασιλίως Ῥωμανοῦ, καὶ ἐστράτευσαν κατὰ τῆς Βασιλίδος τῶν Πόλεων, ἔχοντες ἀρχηγόν τινα, ὀνόματι Συλίαρον, ὅστις ἔδραμεν εἰς τὴν Ἀνατολὴν, κουρσεύωντας τὰς Πόλεις καὶ Χώρας, μὴν εὑρίσκωντας τινὰ νὰ τοῦ ἐναντιωθῇ, ἐπειδὴ τὰ τέκνα τοῦ Βασιλέως ἦσαν μικρὰ καὶ ἀνήλικα, μὴ δυνάμενα νὰ ἀντιμαχήσουν αὐτῷ. Ἡ δὲ Βασίλισσα τὸ εἶχε λύπην καὶ θλῖψιν πολλὴν, μαθοῦσα ὅτι οἱ βάρβαροι ἐπλησίασαν. Καὶ μὴ ἔχουσα ἄλλην ἐλπίδα, ἐνθυμήθη τὸν Τορνικίου, λέγουσα· Ἐὰν δὲν ἔλθῃ πρὸς ἡμᾶς ὁ στρατηγὸς τῶν Ἰβήρων, δὲν βοηθούμεσθεν. Ἔστειλεν οὖν εἰς τὸ ἅγιον Ὄρος παρακλεστικὰ γράμματα τῷ Ἀθανασίῳ, καὶ Ἰωάννου, δεομένη νὰ στείλωσι τὸν Τορνίκιον. Ὁ δὲ οὐκ ἤθελε· Πλὴν μετὰ βίας διὰ νὰ μὴ παρακούσῃ τοὺς Ἁγίους ἐσυγκατέβη, καὶ ἀπῆλθεν εἰς τὸ Βυζάντιον. Ἡ δὲ Βασιλὶς ἰδοῦσα αὐτὸν, ἔλαβε πολλὴν ἀγαλλίασιν, καὶ ἐπιδείξασα τὰ τέκνα, εἶπεν αὐτῷ· Εἰς τὴν ψυχήν σου, τίμιε Πάτερ, κρέμεται ἡ ζωὴ τῶν ὀρφανῶν παίδων. Ὁ δὲ Τορνίκιος, ἀπελθὼν μετὰ τόλμης, κατέκοψεν ὅλον τὸν στρατὸν τῶν βαρβάρων, καὶ πολλοὺς θαυμαλώτους λαβὼν, ὑπέστρεψε μὲ νίκην εἰς τὰ Βασίλεια. Ἡ δὲ Σύγκλητος ἅπασα προϋπήντησαν αὐτὸν, καὶ πολλὰ τὸν ἐτίμησαν, καὶ μάλιστα ἡ Βασίλισσα· ἥτις εὐχαριστήσασα ὡς ἔπρεπεν, ἔδιδεν αὐτοῦ πολλὰ χρήματα, μὴ θέλων ἤθελε νὰ τὰ πάρῃ, λέγωντας· Ἐγὼ, Δέσποινα, ἀφῆκα τὰ ἰδικά μου διὰ τὸν Κύριον, καὶ τώρα νὰ συνάζω ἀλλότρια; πλὴν ἐὰν ὁρίζῃ τὸ κράτος σου, οἰκοδόμησον Μοναστήριον εἰς τὸ Ὄρος, νὰ τὸ ἔχῃ τὸ γένος μας τῶν Ἰβήρων παραμυθίαν τῆς ξενητείας αὐτῶν. Ἡ δὲ Βασιλὶς μετὰ χαρᾶς τὸ ὑπήκουσε, καὶ ἔστειλεν Ἄρχοντας μὲ χρυσίον ἄπειρον πλῆθος, προστάσσουσα τούτους νὰ τελείσουν τὸ ἔργον αὐτὸ τοσοῦτον ἐπιμελὲς, ὁπῶ νὰ μὴν εὑρίσκεται ὡραιότερον, καὶ ὅτως ἐγένετο. Ἀλλὰ καὶ μὲ σκεύη ἀργυρᾶ καὶ χρυσᾶ ἐκόσμησε τὴν Ἐκκλησίαν, καὶ ἀφιέρωσεν εἰς τὴν Μονὴν ταύτην προάστεια τε, καὶ μετόχια, καὶ Χώρας εἰς ψυχικόν της μνημόσυνον. Ἀλλὰ περὶ τῆς Μονῆς τὸν λόγον ἂς καταπαύσωμεν, ἵνα εἴπωμεν περὶ τῆς ἱερᾶς Εἰκόνος τῆς Πορταΐτισσας. Τὸν καιρὸν, ὁποῦ ἐβασίλευεν ὁ εἰκονομάχος Θεόφιλος, ἦτον πολὺς διωγμὸς κατὰ τῶν ἁγίων Εἰκόνων. Αὐτὸς γὰρ ὁ μισόχριστος ἐξώρισε πολλοὺς τῶν Ὀρθοδόξων, καὶ διαφόροις βασάνοις παρέδωκε, προστάσσωντας νὰ κατεβάσουν ὅλας τὰς Εἰκόνας ἀπὸ τοὺς Ναοὺς, νὰ ταῖς ἀφανίζουσιν. Ἔστειλε καὶ στρατιώτας κατὰ πᾶσαν πόλιν καὶ Χώραν νὰ ἐρευνοῦσι, καὶ ὅσας εὕρουν, νὰ τὰς καύσουν. Ἦν δέ τις χήρα εἰς τὰ μέρη τῆς Νικαίας μονογενῆ υἱὸν ἔχουσα, πλουσία πολλὰ καὶ ἐνάρετος, ἥτις ᾠκοδόμησεν Ἐκκλησίαν πλησίον τοῦ οἴκου αὐτῆς, καὶ εἶχε μίαν Εἰκόνα τῆς Θεομήτορος, τὴν ὁποίαν εὐλαβεῖτο κατὰ πολλὰ, καὶ ἠσπάζετο, καὶ ἄλλη τις Ἄννα ἀληθῶς ἐγνωρίζετο. Γυρεύοντες δὲν οἱ στρατιῶται τοῦ βασιλέως εἰς κάθε τόπον, ἦλθον καὶ εἰς τὸν οἶκον τῆς Θεοφίλου ἐκείνης γυναικὸς, καὶ στοχαζόμενοι περιεργότερον ἀπὸ μίαν θυρίδα τοῦ εἰρήμενου Ναοῦ, εἶδασιν τὴν ἱερὰν Εἰκόνα, καὶ ἐχάρασαν, ἐλπίζοντες νὰ ἀποκτήσουν δι' αὐτῆς ἱκανὰ ἀργύρια, καὶ εἶπον πρὸς τὴν γυναῖκα· Ἢ δός μας χρήματα, ἢ κάμνομεν τοῦ βασιλέως τὸ πρόσταγμα, νὰ σὲ θανατώσωμεν

μὲ διάφορα κολαστήρια. Ἡ δὲ σώφρων ἐκείνη χήρα ταπεινῷ τῷ σχήματι ἀπεκρίνατο, Χρήματα πολλὰ νὰ σᾶς δώσω αὔριον, ἅτι δὲν τὰ ἄγω εἰς τὸν οἶκόν μου. Ταῦτα ἀκούσαντες, ἀνεχώρησαν. Καὶ τὴν νύκτα εἰσῆλθεν αὐτὴ μετὰ τοῦ παιδὸς εἰς τὴν Ἐκκλησίαν, καὶ κλίνασα τὰ γόνατα, ὕψωσε πρὸς οὐρανὸν τὰς χεῖρας καὶ τὰ ὄμματα, καὶ προσηύχετο ὥραν ἱκανὴν μετὰ δακρύων, τὴν γῆν καταβρέχουσα· καὶ ἐγερθεῖσα, ἔλαβε μετὰ τοῦ υἱοῦ αὐτῆς τὴν Εἰκόνα μὲ φόβον πολὺν καὶ εὐλάβειαν, καὶ τὴν ἐπῆγαν εἰς τὸν αἰγιαλόν. Τότε πάλιν ηὔξατο, λέγουσα· Δέσποινα καὶ Κυρία πᾶς κόσμου, ἡ χάρις σου ἔχει τὴν ἐξουσίαν καὶ δύναμιν, ὡς Μήτηρ Θεοῦ, πάντων τῶν κτισμάτων δεσπόζουσα, νὰ λυτρώσῃ ἡμᾶς ἀπὸ τὴν ὀργὴν τοῦ παρανόμου βασιλέως, καὶ τὴν σὴν Εἰκόνα ἀπὸ τὰ ὕδατα. Ταῦτα εἰποῦσα, ἔβαλεν εἰς τὴν θάλασσαν τὴν Εἰκόνα· καὶ, ὦ τοῦ θαύματος! δὲν ἔπεσε διπλᾶ, ἀλλὰ ὄρθια, καὶ ἐπάνω τοῦ ὕδατος τὴν πορείαν ποιοῦσα, ἔτρεχε πρὸς ἡλίου δυσμάς. Τοῦτο τὸ ἐξαίσιον θαῦμα ἰδοῦσα ἡ γυνή, ἀνέπεμπε τῷ Θεῷ, καὶ τῇ παναγίᾳ αὐτοῦ Μητρὶ τὴν προσήκουσαν εὐχαριστίαν. Καὶ ἐπιστραφεῖσα πρὸς τὸν υἱόν, εἶπε ταῦτα, δακρύουσα· Τέκνον μου πεθεινότατον, τώρα θέλει φανῇ ὁ πόθος ἡμῶν, καὶ ἡ πρὸς Θεὸν εὐσέβεια, καὶ ἡ πρὸς τὴν ἁγίαν Εἰκόνα τῆς Θεοτόκου εὐλάβεια. Ἐγώ, τέκνου μου φίλτατον, γυνὴ τυγχάνω, καὶ οὐ δύναμαι ἀπελθεῖν εἰς Χώραν μακράν· ὅθεν ἢ κρυβήσομαι, ἢ ἐὰν μὲ κρατήσωσιν, ἑτοίμη εἶμαι νὰ ἀποθάνω διὰ τὴν ἀγάπην τῆς Θεομήτορος. Σὺ δὲ ἄπελθε εἰς τὰ μέρη τῆς Ἑλλάδος, διὰ νὰ μὴ σὲ κακοποιήσωσι. Ταῦτα εἰποῦσα, καὶ κατασπασάμενοι ἀλλήλους, ἀνεχώρησαν δακρύοντες. Ὁ νέος ἀπῆλθεν εἰς τὴν Θεσσαλονίκην, καὶ ἀπ' ἐκεῖ εἰς τὸ Ἅγιον Ὄρος, καὶ κατήντησεν εἰς τὴν σεβασμίαν Μονὴν τῶν Ἰβήρων. Καὶ γενόμενος ἐκεῖ Μοναχὸς καὶ ὁσίως πολιτευσάμενος, ἀπῆλθε πρὸς Κύριον, ὃν ἐπόθησε. Τάχα δὲ ἦτον καὶ θεία οἰκονομία νὰ ὑπάγῃ ἐκεῖ νὰ ἀναγγείλῃ ὁ νέος τὴν τῆς Εἰκόνος ὑπόθεσιν, ὅτι αὐτὸς τοὺς ἐξηγήθη τὰ ὅσα ἐγράψαμεν. Ἀλλὰ ἂς ἐλθοῦμεν εἰς τὴν ἀκολουθίαν τοῦ λόγου μας. Ἡ μὲν οὖν Εἰκὼν τῆς Ἀειπαρθένου ἦτον εἰς τόπον ἀπόκρυφον πολλοὺς χρόνους, ἢ εἰς τὴν στερεὰν ἢ εἰς τὴν θάλασσαν, ὡς οἶδε μόνος ὁ τὰ πάντα γινώσκων, καὶ ποιῶν ἔνδοξά τε καὶ ἐξαίσια. Καθεζομένων δὲ τινῶν ἁγίων γερόντων ἐν τῇ Μονῇ τῶν Ἰβήρων, καὶ ὁμιλούντων περὶ σωτηρίας ψυχῆς, θεωροῦσιν ἐξαίφνης εἰς τὴν θάλασσαν ὡς φλόγα πυρός, ὥσπερ νὰ ἦτον ἕνας στύλος, καὶ ἡ κορυφή του ἔφθανεν ἕως τὸν οὐρανόν. Τοῦτο ἰδόντες ἀνέστησαν, κράζοντες τὸ, Κύριε ἐλέησον· καὶ συναχθέντες πάντες οἱ Ἀδελφοί, ἔβλεπον μὲν τὸ φαινόμενον, καὶ ἐθαύμαζον, ἀμὴ τίς ἦτον ἡ αἰτία, δὲν ἐδύνοντο νὰ καταλάβουν πρόσωπον. Τοῦτο δὲ οὐ μόνον τὴν ἡμέραν ἐφαίνετο, ἀλλὰ καὶ τὴν νύκτα πολλῷ μᾶλλον ἔλαμπεν ὡς ὁ ἥλιος. Διὸ καὶ πάντες οἱ ἐν τῷ ὄρει Μοναχοί, ἰδόντες τοιοῦτον τεράστιον, ἐσυνάχθησαν εἰς τὴν Μονὴν τῶν Ἰβήρων μὲ μονόξυλα ἀπὸ τὴν Λαύραν, ἀπὸ τὸ Βατοπαίδι, καὶ ἀπὸ ἕτερα Μοναστήρια, καὶ πλησιάσαντες, εἶδον τὴν ἁγίαν Εἰκόνα τῆς Θεομήτορος· καὶ ὅσον αὐτοὶ ὑπήγαιναν πλησιέστερον, τόσον ἐκείνη ἐμάκραινεν. Ὁ δὲ Πρεσβύτερος τῆς Μονῆς τῶν Ἰβήρων ἐπρόσταξε νὰ συναχθοῦν εἰς τὸν Ναὸν ἅπαντες, καὶ ἱκέτευον μετὰ δακρύων τὸν Κύριον νὰ τοὺς ἀξιώσῃ νὰ λάβουν τὴν ἁγίαν Εἰκόνα τῆς Μητρὸς αὐτοῦ, νὰ τὴν ἔχουσιν εἰς παραμυθίαν τῆς ξενιτείας τους, καὶ οὐκ ἀπέτυχον τῆς αἰτήσεως, ἀλλ' ἐπήκουσεν ὁ Κύριος τῆς τῶν δεήσεως. Καὶ ἀκούσατε.

Ἦτόν τις Μοναχὸς τὸν καιρὸν ἐκεῖνον ἐκ τῆς αὐτῆς Μονῆς, τὸ γένος Ἴβηρ, τὴν κλῆσιν Γαβριήλ, τὸν τρόπον ἁπλούστατος, τὸν ἀναχωρητικὸν μετερχόμενος βίον, καὶ τῷ Θεῷ καταμόνας ἀδιαλείπτως εὐχόμενος. Ὅστις τὸ μὲν θέρος ἐκάθετο εἰς τὰ ὑψηλότερα μέρη τοῦ ὄρους διὰ τὸ ἧσυχον· τὸν καιρὸν δὲ τοῦ χειμῶνος ἐκατέβαινε διὰ τὰ χιόνια κατώτερα. Τὸ ἔνδυμα αὐτοῦ ἦτον τρίχινον, ἡ τροφή του ἄγρια βότανα, τὸ ποτὸν ὕδωρ. Εἶχε τὴν μακαρίαν ἁπλότητα, καθὼς καὶ ὅλοι τῆς γενεᾶς αὐτῶν ἔχουσι. Καὶ κατὰ ἀλήθειαν ἐπίγειος Ἄγγελος

ἦτον, καὶ οὐράνιος ἄνθρωπος. Οὗτος ποτὲ προσευχόμενος, καὶ μικρὸν νυστάξας, ὁρᾷ τὴν Ὑπεραγίαν Θεοτόκον, μετὰ δόξης πολλῆς ἐξαστράπτουσα, καὶ λέγει αὐτῷ· Ὕπαγε εἰς τὸ Μοναστήριον, ἀνάγγειλον τῷ Προεστῶτι ὅτι βούλομαι νὰ τοὺς σώσω τὴν Εἰκόνα μου εἰς σκέπην αὐτῶν καὶ βοήθειαν· εἴσελθε οὖν ἀδιστάκτως εἰς τὸν αἰγιαλόν, περιπάτησον εἰς τὰ ὕδατα, νὰ γνωρίσουσιν ἅπαντες τὴν ἀγάπην καὶ πρόνοιαν, ὁποῦ ἔχω εἰς τὴν Μονήν σας, καὶ ἦλθον ἐπιταυτοῦ ἐνταῦθα εἰς ὑμετέραν βοήθειαν. Ταῦτα εἰποῦσα, ἄφαντος ἐγίνετο ἀπ' αὐτοῦ. Ὁ δὲ θεῖος ἐκεῖνος ἀνὴρ σπεύσας ἐκατέβη εἰς τὴν Μονήν, καὶ ἀνήγγειλε τῷ Προεστῶτι τὰ ὁραθέντα. Ὁ δὲ ἐκέλευε νὰ συναχθοῦσιν ὅλοι οἱ Μοναχοὶ εἰς τὴν Ἐκκλησίαν, καὶ ἅψαντες λαμπάδας, ἐξῆλθον μετὰ θυμιαμάτων, εὐλαβῶς λιτανεύοντες· καὶ φθάσαντες εἰς τὸν αἰγιαλόν, εἰσῆλθεν, ὁ ῥηθεὶς Γαβριὴλ εἰς τὴν θάλασσαν, καὶ ἐπεριπάτει (ὦ τοῦ θαύματος!) ἐπάνω εἰς τὰ ὕδατα. Τότε καὶ ἡ Εἰκὼν πλησιάσασα, ἔλαβε ταύτην εἰς τὰς ἀγκάλας, καὶ ἔψαλλεν ἀγαλλόμενος· καὶ ὁ Προεστὼς δραμὼν, ὑπήντησε τῷ ἁγίῳ γέροντι· καὶ ἐξελθόντες ἐπὶ γῆν ἐγίνετο χαρὰ μεγάλη καὶ ἀγαλλίασις ὑπὸ πάντων τῶν Μοναχῶν, τρία νυχθήμερα ἀγρυπνοῦντες καὶ ψάλλοντες. Εἶτα ᾠκοδόμησαν Παρακλησίδιον εἰς τὸ περιγιάλι, καὶ ἐλειτούργησαν. Μετὰ ταῦτα ἔφερον τὴν ἁγίαν Εἰκόνα εἰς ἐνδότερον τοῦ Βήματος, καὶ πάλιν ἀγρυπνήσαντες ὅλην τὴν νύκτα, καὶ τὴν θείαν Ἱερουργίαν τελέσαντες, ἀνεχώρησαν εἰς τὴν Μονήν. Αὐτοῦ ἕκαστος. Τῇ δὲ ἐπαύριον εἰσῆλθεν ὁ καλόγηλάπτης τὴν ὥραν τοῦ ὄρθρου νὰ εὐτρεπίσῃ κατὰ τὴν τάξιν, νὰ ἀναγνώσουν τὴν Ἀκολουθίαν, καὶ δὲν ηὗρε τὴν Εἰκόνα εἰς τὸν τόπον, ὁποῦ τὴν εἶχασι, καὶ παντοχοῦ ἐρευνήσαντες, τὴν ηὕρασιν ἄνωθεν τῆς πύλης τοῦ Μοναστηρίου, εἰς τὸ τεῖχος τοῦ Κάστρου, καὶ λαβόντες αὐτὴν ἀπήγαγον εἰς τὸν πρότερον τόπον, καὶ πάλιν ἐποίει τὰ ὅμοια, οὐ μόνον, δὶς καὶ τρὶς, ἀλλὰ καὶ πολλάκις. Οἱ δὲ Μοναχοὶ ἀποροῦντες εἰς τοῦτο δὲν ἤξευραν τί νὰ διάμουσι. Τότε πάλιν ἡ Δέσποινα ἐφάνη τῷ προρρηθέντι Γαβριὴλ, λέγουσα· Ὕπαγε εἰς τὸ Μοναστήριον, καὶ εἰπὲ τοῖς Μοναχοῖς νὰ μὴ μὲ πειράζουσιν· ὅτι ἐγὼ δὲν ἦλθα νὰ μὲ φυλάγετε ἐσεῖς, ἀλλὰ ἐγὼ νὰ εἶμαι φρουρός σας καὶ φύλακας, οὐ μόνον εἰς τὸ παρὸν, ἀλλὰ καὶ εἰς αἰῶνα τὸν μέλλοντα. Ὅσοι Μοναχοὶ γοῦν πολιτευθοῦν εἰς τοῦτο τὸ ὄρος μὲ φόβον Θεοῦ, καὶ δὲν ἀμελοῦσιν τὸ κατὰ δύναμιν εἰς τὴν ἀρετὴν, ἂς ἔχουσι θάρρος καὶ ἐλπίδα εἰς τὴν εὐσπλαγχνίαν τοῦ ἐμοῦ Υἱοῦ καὶ Δεσπότου, καθὼς τὸ ἐζήτησα, καὶ ἔδωσέ μου τοῦτο τὸ χάρισμα· καὶ σᾶς ἀφήνω αὐτὸ τὸ σημεῖον, ἵνα νὰ βλέπετε εἰς τὸ Μοναστήριον τὴν Εἰκόνα μου νὰ μὴ σᾶς λείψῃ ἡ χάρις τοῦ ἐμοῦ Υἱοῦ καὶ τὸ ἔλεος. Ταῦτα ἀκούσας ὁ θεοφόρος Γαβριὴλ κατῆλθε σπουδαίως εἰς τὴν Μονήν, καὶ τὰ ἀνήγγειλε τῷ Προεστῶτι. Ὁ δὲ χαρᾶς ἀπείρου πλησθείς, συναθροίζει πᾶσαν τὴν Ἀδελφότητα καὶ λέγει αὐτοῖς τὰ ῥηθέντα. Ἔπειτα ἔκτισαν Ναὸν εἰς τὴν πύλην τῆς Μονῆς, εἰς ἔγερμα τῆς Ὑπεραγίας Θεοτόκου τῆς Πορταϊτίσσας, καὶ τὴν θύραν εἰς ἄλλο μέρος, καθὼς καὶ ἕως τὴν σήμερον φαίνεται εἰς ἀψευδῆ μαρτυρίαν τῆς ὑποθέσεως. Ἀπὸ τότε γοῦν εἰς τὴν Μονὴν ταύτην γίνονται ἄπειρα θαύματα. Δαιμονιζόμενοι θεραπεύονται, χωλοὶ περιπατοῦσι, τυφλοὶ ἀναβλέπουσι, καὶ πᾶσα νόσος θεραπεύει ἀπὸ τὸν πάσχοντα. Ἀπὸ δὲ τὰ πολλὰ, ὁποῦ ἐτέλεσεν ἡ Παντοδύναμος, νὰ εἰποῦμεν ὀλίγα τινὰ διὰ νὰ πιστωθῆτε καὶ τὰ ἐπίλοιπα.

Ποτὲ καιρὸν ἐστράτευσαν τὰ ἄθεα γένη τῶν Περσῶν κατὰ τῆς Κωνσταντινουπόλεως διὰ ξηρᾶς καὶ διὰ θαλάσσης, πλῆθος ἀναρίθμητον. Ὁ δὲ Ἀμηρᾶς καὶ ἀρχηγὸς αὐτῶν μαθὼν, ὅτι εἰς τὸ ὄρος τοῦ Ἄθω ἦσαν πολλὰ Μοναστήρια, ἔπηρε δεκαπέντε πλοῖα πολεμικὰ· καὶ ἐλθόντες εἰς τὸ ὄρος ἄρραξαν εἰς τὴν Μονὴν τῶν Ἰβήρων· καὶ εὐθὺς ἐπήδησαν, περικυκλεύοντες αὐτὴν ὡς θῆρες ἄγριοι καὶ ἀνήμεροι. Οἱ δὲ Μοναχοὶ ἰδόντες τὸ πλῆθος τῶν Βαρβάρων, καὶ τὴν ὀργὴν ἐκείνην τὴν ἄτακτον, εἰσελθόντες εἰς τὸν θεῖον Ναὸν, ἔλαβον τὰ ἱερὰ Σκεύη καὶ τὴν πάνσεπτον Εἰκόνα τῆς Θεοτόκου,

καὶ ἔκρυψαν αὐτὰ εἰς τὸν πύργον, ὅπου εἶχασι τὸ Σκευοφυλάκιον, εἰς τὸ ὁποῖον ἐκρύφθησαν καὶ αὐτοί. Οἱ δὲ Βάρβαροι μὴ ἔχοντες ἀντιμάχοντα, ἐποίησαν μηχανήν, καὶ εἰσῆλθαν εἰς τὴν Μονήν· καὶ ἀφοῦ ἔκαμαν ὅσα ἤθελαν, καὶ τὴν ἐρήμωσαν παντελῶς, καὶ ἠφάνισαν, ἐπήρασι τὰ σχοινία τῶν πλοίων, καὶ ἔδεσαν τὰ κιόνια τῆς Ἐκκλησίας, καὶ ἐτράβιζαν ἀλαλάζοντες, ἵνα ρίψουν τὸν ἱερὸν Ναὸν, καὶ δὲν ἐδυνήθησαν. Οἱ δὲ Μοναχοὶ ὁρῶντες αὐτὰ, καὶ ἀκούοντες, ἔλεγον ἐκ βάθους καρδίας ἐκεῖνα τὰ Προφητικὰ ῥήματα· Ἵνα τί ὑπνοῖς, Κύριε; Ἀνάστηθι, καὶ μὴ ἀπώσῃ εἰς τέλος. Ὁ Θεὸς, ἦλθοσαν Ἔθνη εἰς τὴν κληρονομίαν σου, καὶ ἐμίαναν τὸν Ναὸν τὸν ἅγιόν σου. Ταχὺ προκαταλαβέτωσαν ἡμᾶς· καὶ ἄλλα τοιαῦτα. Καὶ μὲ δάκρυα θερμὰ τὴν γῆν βρίχοντες, καὶ τὴν ἁγίαν Εἰκόνα τῆς Θεοτόκου ὑψοῦντες, ἔλεγον· Ὦ Δέσποινα, τοιαύτας ἡμῖν τὰς ὑποσχέσεις ἐποίησας; Δὲν ἔταξες νὰ ἦσαι φύλαξ καὶ βοηθός; Ἀλλὰ μὴ μᾶς παραδώσῃς εἰς τέλος, εἰ καὶ ἁμαρτωλοὶ ἐσμὲν καὶ ἀνάξιοι, διὰ νὰ μὴν εἴπωσιν οἱ ἐχθροί μας· Ποῦ ἐστὶν ὁ Θεὸς αὐτῶν; Ταῦτα οἱ μὲν Μοναχοὶ δακρύοντες ἔλεγον. Ἡ δὲ ὑπέρμαχος στρατηγὸς, ἡ ὀξυτάτη καὶ ταχίστη τῶν ἐπικαλουμένων αὐτὴν βοήθεια, ἡ Ἀειπάρθενος Θεοτόκος, ἡ προπολεμοῦσα τῆς ἰδίας Μονῆς, οὐ παρεῖδεν αὐτῶν τὰς δεήσεις, οὔτε τὰς ὑποσχέσεις ἐψεύσατο, ἀλλὰ καὶ ἐπλήρωσε, καὶ εἰς ἀφανισμὸν παντελῆ τοὺς πολεμίους παρέδωκεν. Ἀλλὰ τίς λαλήσει τὰ τῆς Παρθένου θαυμάσια; Ἀφοῦ ἐνύκτωσεν, ἐξαίφνης ἐγίνη τοσαύτη καταιγὶς καὶ φουρτοῦνα εἰς τὴν θάλασσαν, ὅπου ἐτζακίσθησαν ὅλα τὰ πλοῖα, καὶ δὲν ἔμεινεν, εἰμὴ μόνον τὸ ἕνα τοῦ Ἀμηρᾶ. Καὶ τοῦτο, διὰ νὰ γνωρίσῃ ὁ ἄφρων τὴν ἁμαρτίαν του, καθὼς καὶ ἐγίνετο. Θαῦμα γὰρ ἠκολούθει τῷ θαύματι. Ὅταν ἐξημέρωσε, βλέπουσιν οἱ Μοναχοὶ τὰ νεκρὰ σώματα τῶν βαρβάρων, καὶ ἐκείτοντο ἕνας σωρὸς εἰς τὸν αἰγιαλὸν, καὶ τῶν πλοίων ἡ ἀποσκευὴ ἅπασα. Τότε καὶ ὁ ἀρχηγὸς αὐτῶν ἰδὼν τὴν τῶν πλοίων ἀπώλειαν, ἔτυπτε τὸ πρόσωπον, καὶ ἔβαλε χῶμα εἰς τὴν κεφαλὴν αὐτοῦ· καὶ προσελθὼν ταπεινῷ τῷ σχήματι, γίνεται ἱκέτης εὐγνώμων ὁ πρώην θήρ, καὶ ἐκ ἄνθρωπος, λέγων πρὸς τοὺς Μοναχούς· Δεήθητε, δοῦλοι τοῦ ἀληθινοῦ Θεοῦ, ἵνα μὴ καὶ ἐγὼ ἀπόλυμαι. Καὶ χρυσὸν καὶ ἄργυρον δέδωκεν αὐτοῖς πλῆθος ἄπειρον, λέγωντας· Λάβετε τὰ χρήματα ταῦτα· ἀνοικοδομήσατε τὰ τείχη τῆ Μοναστηρίου σας· κάμετέ τα ὑψηλὰ, διὰ νὰ μὴν ἔλθουσι πάλιν ἐχθροὶ, νὰ σᾶς ζημιώσουσιν. Οἱ δὲ Μοναχοὶ λαβόντες τὰ χρήματα, ἔκτισαν εἰς ὕψος τὰ τείχη, καθὼς καὶ μέχρι τῆς σήμερον φαίνονται. Οὐ μόνον δὲ τότε ἀλύπως καὶ ἀκινδύνως ἡ Πάναγνος Δέσποινα τὴν Μονὴν αὐτῆς διεσώσατο, ἀλλὰ καὶ ἄλλην φορὰν δὲν εἶχασιν ἀλεῦρι ποσῶς, καὶ ἦτον εἰς πολλὴν ἀθυμίαν καὶ στενοχωρίαν ὁ Προεστώς. Ἡ δὲ Πανύμνητος φαίνεται εἰς τὸν ὕπνον καὶ λέγει του· Τί λυπᾶσαι, τέκνον, διὰ τὴν τοῦ ἀλεύρου ὑστέρησιν; ὕπαγε νὰ ἰδῇς τὸ ὀχεῖον πεπληρωμένον, διὰ νὰ γνωρίσῃς τὴν πρόνοιαν καὶ κηδεμονίαν, ὁποῦ σᾶς ἔχω. Ὁ δὲ Προεστὼς ἐγερθεὶς ἀπῆλθε μετὰ σπουδῆς, καὶ βλέπων τὸ ὀχεῖον γεμᾶτο ἄλευρον ἕως ἄνω, ἐσύναξε πᾶσαν τὴν Ἀδελφότητα, καὶ εἶπεν αὐτοῖς τὰ γινόμενα. Οἱ δὲ ἐκπλαγέντες, καὶ κλαύσαντες ἀπὸ τὴν χαρὰν, ἐδόξασαν τὸν Κύριον, καὶ τὴν Ἀειπάρθενον. Ἄλλην φορὰν πάλιν ὑστερήθησαν οἴνου, καὶ ἐμφανισθεῖσα ἡ Δέσποινα, ἐπλήρωσεν ὅλα τὰ ἀγγεῖα, ὁποῦ ἐχύνετο ἄνωθεν· καὶ τοσοῦτον ἡδὺ καὶ νόστιμον ἦτον, ὁποῦ πᾶς ἕνας ἐγνώριζεν ὅτι ἦτον ὄντως θαυματουργίας, καὶ ὄχι φύσεως πάϊνμα. Ἄλλοτε πάλιν ἐπλήθυνε τὸ ἔλαιον, ἄλλην φορὰν τὰ ὄσπρια, καὶ ἑτέρας πολλὰς εὐεργεσίας καὶ θαύματα ἐτέλεσε, καὶ ποιεῖ καθ' ἑκάστην εἰς τὴν Μονὴν ταύτην διὰ τῆς σεβασμίας Εἰκόνος αὐτῆς.

Καὶ ἕως τὴν σήμερον μὲ τρόπον ἀόρατον καὶ θαυμάσιον περισκέπει, καὶ διαφυλάττει ἡ παντοδύναμος Δέσποινα αὐτὴν τὴν περιβόητον καὶ πανεύφημον Μονὴν τῶν Ἰβήρων, καὶ εἶναι πλουσιωτέρη ἀπὸ ὅλα τοῦ ἁγίου Ὄρους τὰ Μοναστήρια. Καὶ τοῦτο δὲν εἶναι ἀπὸ ἄλλην αἰτίαν, καθὼς νομίζω, πάρεξ διὰ τὴν πολλὴν ἐλεημο-

σύνην, ὁποῦ δίδουν εἰς τοὺς ξένους καὶ πέ-
νητας· ὅτι καλὰ καὶ δίδουν ὅλα τὰ Μο-
ναστήρια, καὶ φιλεύουν πολλούς, ἀλλὰ ἐκεῖνα
κάμνουν μόνον μίαν Ἑορτὴν τὸν κάθε χρό-
νον· ἀμὴ οἱ Ἰβηρίται κάμνουσι τρεῖς. Πρῶ-
τον, τὴν Κοίμησιν τῆς Ὑπεραγίας Θεοτόκε·
β'. τὰ Φῶτα· καὶ γ'. τὴν νέαν Τρίτην. Εἰς
τὰς ὁποίας Ἑορτὰς συνάζονται περισσότε-
ρον ἀπὸ χίλιαις ψυχαῖς, καὶ τοὺς φιλεύουν
ἀφ' ἑσπέρας καὶ αὔριον. Καὶ οὐ μόνον τότε,
ἀλλὰ καὶ ταῖς Κυριακαῖς ὅλου τοῦ χρόνου
δὲν λείπει πτωχοὶ πολλοί· διατὶ εἶναι μέση
τῶν ὁρῶν, καὶ τὸ παζάρι τῶν Καρεῶν σιμά,
καὶ τοὺς πλακώνουν περίσσα. Δίδουν καὶ
οἱ Λαυριῶται, οἱ Σιμοπετρίταις, οἱ Βα-
τοπεδινοὶ καὶ τὰ ἄλλα Μοναστήρια, ἀμὴ δὲν
πολυτρέχουν ἐκεῖ, διατὶ εἶναι παράμερα·
ἔξω νὰ τύχουν καράβια, εἰς τὰ ὁποῖα ὅλα
δίδουσιν ἐλεημοσύνην παξιμάδι, καὶ τοὺς
φιλεύουσιν. Ὅτι ἐὰν ἔχουν καὶ χρεῖαν τὰ Μο-
ναστήρια διὰ τὰ βαρέα χαράτζια, ὁποῦ πλη-
ρώνουν ἄμετρα χρήματα, ὅμως δίδουν καὶ
αὐτοὶ ἐλεημοσύνην τὸ καταδύναμιν, ὅτω τὰ
Κοινόβια, ὡσπερ καὶ τὰ μικρὰ κελλία, καὶ
δὲν ἀποστρέφονται ποτὲ πτωχὸν ἄπρακτον.
Ἀλλ' ἐπὶ τὸ προκείμενον ἐπανέλθωμεν, καὶ
διὰ βραχέων ῥημάτων τὴν ὀφειλομένην εὐ-
χαριστίαν τῇ πανυμνήτῳ καὶ ὑπερενδόξῳ
Βασιλίδι τῶν Ἀγγέλων προσοίσωμεν, τῇ
ἡμῶν ἐπιμελεῖ καὶ ἀγρύπνῳ Μεσιτρίᾳ καὶ
φύλακι.

Ναὶ φιλάγαθε καὶ φιλάνθρωπε Δέσποι-
να, σὺ μέν, ὡς Μήτηρ φιλόπαις ὁμοῦ καὶ
φιλόστοργος, οὐ διαλείπεις προνοουμένη καὶ
διασώζουσα, φυλάττουσά τε καὶ περιέπουσα
τοὺς ἀναξίους ἱκέτας σου· ἡμεῖς δὲ ἀντὶ
τούτων κηρύττομεν τὰς χάριτας· οὐ κρύ-
πτομεν τὰς εὐεργεσίας· ᾄδομεν μεγαλοφώ-
νως τὰ σὰ θαυμάσια· τὴν κηδεμονίαν δε-
ξάζομεν· τὴν πρόνοιαν μεγαλύνομεν· τὴν
προστασίαν ὑμνοῦμεν. Καὶ ἐπὶ μὲν τοῖς
παρελθοῦσι μεμνημένοι τῶν σῶν δωρεῶν, ἐξ
ὅσων κινδύνων ἐρρύσθημεν διὰ σέ, ταύτην
σοι τὴν εὐχαριστίαν καταχρέως προσφέρο-
μεν· ἐπὶ δὲ τοῖς ἐνεστῶσι καὶ λυποῦσιν
ἡμᾶς, δεόμεθα τῆς σῆς εὐσπλαγχνίας, μὴ
ἐπιλάθῃ ταύτης τῆς ποίμνης σε, ἀλλὰ σῆθι
πρὸς τὸν σὸν Υἱὸν καὶ ἡμῶν Δεσπότην
πρέσβις ἀκοίμητος, καὶ βοήθησον ἡμῖν κιν-
δυνεύουσι, καὶ ῥῦσαι ἡμᾶς συμφορῶν ἀδο-
κήτων. Ὁρᾷς, Δέσποινα, εἰς πόσους κιν-
δύνους πεπτωκαμεν· ἀνάστησον οὖν ἡμᾶς,
πάντα τὰ λυπηρὰ ἀφανίζουσα· διάλυσον
τὰς ἐπικειμένας φόβας· παῦσον τὰ σκάνδα-
λα· τὰς πολέμους κόπασον· τὴν κινηθεῖσαν
ὀργὴν καταπράϋνον· τὰς ταραχὰς καὶ στά-
σεις ἀφάνισον· καὶ εἰρήνην βαθεῖαν ἡμῖν
βράβευσον. Ναί, πολυεύσπλαγχνε Δέσποινα,
πρόσθες καὶ ταύτην ταῖς ἄλλαις εὐεργεσίαις
σου· ἵνα διὰ παντὸς καὶ ἀκαταπαύστως
κηρύττοντες τὰ σὰ ἐλέη καὶ τὰ θαυμάσια,
δοξάζωμέν σε, καὶ τὸν ἐκ σοῦ τεχθέντα Θεὸν
σὺν τῷ ἀνάρχῳ αὐτῷ Πατρὶ, καὶ τῷ Πανα-
γίῳ καὶ ἀγαθῷ καὶ ζωοποιῷ αὐτῷ Πνεύματι,
εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων. Ἀμήν.

ΘΑΥΜΑ ΚΓ'.

Περὶ τοῦ ἀρνησαμένου τὸν Χριστὸν διὰ γράμματος.

Εἰς τὰ μέρη τῆς Ἰταλίας ἦτον τὶς Ἄρ-
χων, ὀνόματι Κάρολος, ὅστις ἐξωδίαζε
τὸν βίον του ἄσωτα εἰς διαφόρους ἀπο-
λαύσεις καὶ σαρκικὰς ἡδονάς· ὅθεν εἰς
ὀλίγον καιρὸν ἐπτώχευσε, καὶ μὴ ἔχων
θαπάνην νὰ πορεύεται πλουσιοπάροχα
ὡς τὸ πρότερον, ἐπικραίνετο, καὶ ἦλθεν
εἰς τόσην ἀθυμίαν, ὁποῦ ἔλεγεν ὡς ἀπε-
γνωσμένος λόγια βλάσφημα. Ἐν μιᾷ δὲ
τῶν ἡμερῶν ἀπῆλθεν εἰς ἕνα δάσος νὰ
εὕρῃ μάγον τινὰ, νὰ τὸν ἐρωτήσῃ ἐὰν ἠδύ-
νετο ὁ δαίμων νὰ τὸν πλουτίσῃ. Περιπα-
τῶν οὖν, ὑπήντησεν αὐτῷ ὁ διάβολος εἰς
σχῆμα στρατιώτου, καὶ λέγει του· Ἐγὼ εἰ-

μαι ἐκεῖνος, ὁποῦ γυρεύεις, καὶ ἐὰν θέργῃς νὰ μοῦ κάμῃς ὁμολογίαν μὲ τὸ αἷμά σου γεγραμμένην, νὰ λέγῃ, ὅτι συντάσσεσαι μετ' ἐμένα, καὶ ἀπαρνεῖσαι τὴν Πίστιν σου, ἐγὼ νὰ σοῦ δώσω πάσας τὰς ἀπολαύσεις τοῦ Κόσμου τούτου, καὶ νὰ κάμω ὅλα σου τὰ θελήματα, νὰ ἔχῃς τόσας ἡδονάς, ὁποῦ νὰ μὴν ἦναι τινὰς ὅμοιός σου. Ἐκεῖνος δὲ ὁ ταλαίπωρος, μεθυσμένος ὑπὸ τοῦ ἔρωτος τῆς φιλησδονίας, ἔστερξεν ὡς ἀπεγνωσμένος, καὶ ἔγραψε τὰ ἐναντία τοῦ Βαπτίσματος· τουτέστιν, ἀπετάξατο τῷ Χριστῷ, καὶ ἐσυντάχθη τῷ δαίμονι· ὅστις τοῦ ἔδωσεν ἡδονὰς καὶ ἀγαθὰ πρόσκαιρα καθὼς τοῦ ἔταξε, καὶ ἦτον εἰς τὴν συνοδίαν αὐτοῦ, ἀκολουθῶν αὐτῷ εἰς τὸ σχῆμα ἐκεῖνο τοῦ στρατιώτου, καὶ ἐτέλει πάσας τὰς ἐπιθυμίας αὐτοῦ. Ἐπέρασαν δὲ ποτὲ ἀπὸ μίαν Ἐκκλησίαν, καὶ στρέφων εἰς αὐτὴν ὁ τάλας τὰ ὄμματα, εἶδε τὴν Εἰκόνα τῆς Θεοτόκου. Ὅθεν ἐνθυμούμενος τὸ ἀνόμημά του ἐστέναξε βαρέως, καὶ ἐπόνεσεν ἡ καρδία του. Τότε τοῦ ἔδωσεν ὁ δαίμων μὲ μίαν ῥάβδον τόσαις, ὁποῦ ἐμαύρισαν ἡ σάρκες του. Εἶτα τοῦ εἶπε· Πρόσεχε· ἀπὸ τώρα καὶ ἔμπροσθεν μὴ τολμήσῃς πλέον νὰ κυττάξῃς τὴν Εἰκόνα τῆς Παρθένου Μαρίας, ὅτι αὐτὴ μοῦ ἔκαμε πολλὰς ζημίας, καὶ πολλοὺς ἐπῆρεν ἀπὸ τὰς χεῖράς μου· ἐὰν οὖν σὲ ἰδῶ ποτὲ νὰ στρέψῃς πρὸς ἐκείνην τοὺς ὀφθαλμούς, σοῦ δίδω σκληρότατον θάνατον, νὰ ζημιωθῇς τὰς ἡδονὰς τῆς παρούσης ζωῆς, νὰ πάρω καὶ τὴν ψυχήν σου εἰς τὴν αἰώνιον κόλασιν. Ταῦτα ἀκούσας ὁ ἄθλιος ἐκεῖνος, ἔμεινε περίλυπος, ὄχι τόσον διὰ τὰς πληγὰς τοῦ σώματος, ὅσον διὰ τὸν τῆς ψυχῆς θάνατον. Καὶ συλλογιζόμενος ἐν ἑαυτῷ πῶς νὰ λυτρωθῇ ἀπὸ τοιαύτην αἰχμαλωσίαν, ἔλεγε ταῦτα· Ὁ ἐχθρὸς μοναχός του ὡμολόγησεν, ὅτι ἡ Παναγία ἐπῆρε πολλοὺς ἀπὸ τὰς χεῖράς του, καὶ ἴσως νὰ σπλαγχνισθῇ καὶ ἐμένα ἡ χάρις της, ὡς Μήτηρ Θεοῦ τοῦ παντελεήμονος. Ταῦτα αὐτὸς μὲν διελογέζετο· ὁ δὲ ἐχθρὸς μὴ γινώσκων τὰ κρυπτὰ τῆς καρδίας του, τὸν ἐπέρασε πάλιν ἀπὸ ἄλλην Ἐκκλησίαν, διὰ νὰ ἰδῇ ἐὰν τῇ ὑπακούσῃ τὸ πρόσταγμα. Καὶ αὐτὸς ἰδὼν τὴν Θύραν ἀνεῳγμένην, ἔδραμε σπουδαίως, καὶ εἰσελθὼν πίπτει κατὰ γῆς ἐνώπιον τῆς πανσέπτου Εἰκόνος τῆς Θεομήτορος, τύπτων τὸ στῆθος, καὶ βοῶν ταῦτα ἐκ βάθους καρδίας μὲ ἀναστεναγμοὺς καὶ θερμότατα δάκρυα· Δέσποινα καὶ Κυρία τῆ Κόσμου, πρόφθασον, λύτρωσαί με ἀπὸ τὰς χεῖρας τῆ δαίμονος. Πολλὴ εἶναι ἡ δύναμίς σου Παντάνασσα, δεῖξαί την καὶ εἰς ἐμὲ τὸν τρισάθλιον. Μεγάλη εἶναι ἡ εὐσπλαγχνία σου, καὶ ἐλέησον κἀμὲ τὸν ταλαίπωρον. Ἀμέτρητον εἶναι τὸ ἔλεός σου, καὶ σπλαγχνίσου με τὸν ἀνάξιον. Αὐτὰ καὶ ἕτερα πλείονα λέγων, ὁ ἐχθρὸς ἐταράσσετο ἔξωθεν τοῦ Ναοῦ, καὶ ἔκαμνε πολλὴν σύγχυσιν. Ἔπειτα μετὰ ὥραν ἱκανὴν ἐβόησε, λέγων· Ἐγὼ πηγαίνω, ἄπιστε, ὅτι μὲ διώκει τῆς Παρθένου ἡ δύναμις, ἀμὴ κρατῶ τὸ χειρόγραφόν σου, καὶ ὅταν καθίσῃ ὁ Υἱός της νὰ κρίνῃ ὡς δίκαιος Κριτὴς, θέλει σὲ παραδώσει εἰς χεῖράς μου, ἐπειδὴ ἑκουσίως ἀρνήθης τὴν Πίστιν σου. Ταῦτα λέγων ὁ πονηρὸς ἠφάνισται. Ὁ δὲ Κάρολος μὲ περισσότερα δάκρυα καὶ θαρμοὺς ἐθέετο ἐκτενέστερον πρὸς τὴν εὔσπλαγχνον Μητέρα τοῦ πανοικτίρμονος Θεοῦ, ζητῶν ἐλεημοσύνην καὶ ἄφεσιν. Οὕτω γοῦν ἔκαμε τρία νυχθήμερα κλαίων πικρῶς ἐκ καρδίας, καὶ λέγων λόγια τοσοῦτον παραπονετικὰ καὶ θρηνώδη, ὁποῦ σχεδὸν οἱ λίθοι ἐδάκρυον, καὶ οὕτως ἀπὸ τὸν πολὺν κόπον καὶ τοὺς θαρμοὺς ἀπέκαμε· καὶ ὀλίγον ὑπνώσας, εἶδεν ἐν ὁράματι τὴν Ὑπεραγίαν, καὶ λέγει του· Ἐσὺ ἀρνήθης τὸν Υἱόν μου· λοιπὸν τί θέλεις ἐδῶ εἰς τὸν οἶκόν μου; Ὁ δὲ ἀπεκρίνατο μὲ ταπεινὴν λαλιὰν καὶ δάκρυα, λέγωντας· Ὦ ὑπερένδοξε Μῆτερ τῆς ἐλεημοσύνης, διὰ ποίους ἐσταυρώθη ὁ παντελεήμων Υἱός σου καὶ πολυεύσπλαγχνος; οὐχὶ διὰ τοὺς δικαίους, ἀλλὰ διὰ τοὺς ἁμαρτωλούς· ἐγὼ δὲ, εἰ καὶ μέγα ἀνόμημα ἔπραξα, ὅμως ὁ λῃστὴς, ἡ πόρνη, ὁ ἄσωτος, καὶ ἄλλοι πολλοὶ μὲ θαρρύνουσι, τοὺς ὁποίους διὰ τὴν ἄπειρον εὐσπλαγχνίαν αὐτοῦ ὑποδέχθη, καὶ ἠλέησεν ὁποῦ δὲν εἶχασι πρέσβιν καὶ μεσίτριαν σὲ τὴν γλυκυτάτην αὐτοῦ Μητέρα, καὶ πάλιν δὲν τοὺς ἀπέκλεισε τὰ φιλάνθρωπα σπλάγχνα.

Καὶ ἐμένα πῶς νὰ μὴ δεχθῇ, ὁποῦ ἔχω τὸ βάρος σου; Σπλαγχνίσου με, Δέσποινά μου. Ἐὰν γὰρ θέλῃς δύνασαι, καὶ ὅσα ζητήσεις τοῦ Υἱοῦ καὶ Θεοῦ σου, λαμβάνεις ἀναμφιβόλως, ἐπειδὴ σὲ ἔκαμε μεσίτριαν τῶν ἁμαρτωλῶν. Τότε τοῦ λέγει ἡ Δέσποινα· Ἐπειδὴ ἐμίσησας τὴν ἀνομίαν σου, καὶ μετανοεῖς ἐξ ὅλης καρδίας, ὑποδέχομαί σε, καὶ στρέφω σε τοῦ Υἱοῦ μου, καὶ μὴ φανῇς ἀχάριστος εἰς τὴν μεγίστην αὐτὴν δωρεάν, ἀλλὰ δεῖξον ἔργα ἄξια μετανοίας. Ὁ δὲ εὐχαρίστησεν ἱκανῶς, καὶ εἶπεν αὐτῇ· Δέσποινά μου καὶ Κυρία δεδοξασμένη, πάντα δύνασαι· λοιπὸν κάμε μου καὶ ταύτην τὴν χάριν εἰς πληροφορίαν τῆς ἐμῆς συγχωρήσεως· πρόσταξον νὰ μοῦ στρίψῃ ὁ ἐχθρὸς τὸ πονηρὸν ἐκεῖνο χειρόγραφον, διὰ νὰ μὴ μὲ ἐκφοβῇ, πῶς θέλει νὰ τὸ φέρῃ τοῦ δικαίου Κριτοῦ τὴν ἡμέραν τῆς Κρίσεως· γνωρίζω, ὅτι οὐδέν σοι ἀδυνατεῖ· ὡς Μήτηρ τοῦ παντοδυνάμου Θεοῦ δύνασαι νὰ πάρῃς αὐτὸ τὸ ἀφρονέστατον γράμμα, διὰ νὰ ταπεινωθῇ τελείως ὁ πονηρός, νὰ μὴν ἔχῃ ἐλπίδα τινὰ εἰς τοῦ λόγου μου. Λέγει του ἡ Δέσποινα· Εἰς δόξαν τοῦ Υἱοῦ καὶ Θεοῦ μου νὰ σοῦ γένῃ καὶ τοῦτο. Ταῦτα εἰποῦσα, τοῦ ἐφάνη πῶς ἤκουσεν εἰς τὸν ἀέρα φωνάς, καὶ ἐλέγασιν· Ὡς Μήτηρ τῆς δικαιοσύνης μὴ κάμῃς τὴν ἀδικίαν ταύτην, ὦ Δέσποινα, νὰ μὴ πάρῃς ἐκεῖνον, ὁπὸ ὁμολογᾷ μὲ τὸ γράμμα του πῶς εἶναι ἐδικός μου. Ἡ δὲ εἶπεν· Ἐχθρὲ τῆς ἀληθείας, πάντοτε εἶσαι ψεύστης, ἀμὴ τώρα εἶπες ἀλήθειαν, πῶς εἶμαι μήτηρ τῆς δικαιοσύνης, καὶ διὰ τοῦτο θέλω νὰ κάμω δικαίαν κρίσιν, νὰ πάρω τὸ πλάσμα τοῦ Υἱοῦ μου ἀπὸ τὰς χεῖράς σου, ὅτι ἄδικον εἶναι νὰ ἐξουσιάζῃς ἐσὺ τὸ ἀλλότριον.

Ταῦτα ἀκούων ὁ Κάρολος ἔλαβε πολλὴν εὐφροσύνην, καὶ ἀπὸ τὴν χαράν του ἐξύπνησε, καὶ βλέπει ὅτι δὲν ἦτον ὄνειρον, ἀλλὰ εὑρέθη (ὦ τοῦ θαύματος!) εἰς τὰς χεῖρας αὐτοῦ τὸ χειρόγραφον. Πόσην εὐφροσύνην νομίζετε νὰ ἔλαβε τὴν ἡμέραν ἐκείνην οὐ μόνον αὐτὸς, ἀλλὰ καὶ ὅσοι τὸ ἤκουσαν, καὶ εἶδασι τὸ χειρόγραμμα; Πάντες ἐξέστησαν, ὅλοι ἐθαύμασαν τοῦ Δεσπότου τὸ ἄπειρον ἔλεος, καὶ τῆς πανυμνήτου Παρθένου τὴν ἀνείκαστον δύναμιν. Αὕτη ἡ φήμη ἀπῆλθεν εἰς Πόλεις καὶ Κάστρη διάφορα· καὶ ὡς τὸ ἔμαθεν ὁ ἁγιώτατος Λέων, ὁπὸ ἦτον τὸν καιρὸν ἐκεῖνον εἰς τὴν Ῥώμην Ἀρχιεπίσκοπος, ἔστειλεν ἀνθρώπους, καὶ ἦφεραν τὸν Κάρολον. Καὶ ἰδὼν ἐκεῖνο τὸ γράμμα, ἐπρόσταξε νὰ γένῃ ὑπὸ τῆς Ἐκκλησίας κοινῶς μεγάλη εὐχαριστία τῇ Θεομήτορι, καὶ ἐτέλεσαν Ἑορτὴν πανευφρόσυνον, καὶ πολλοὶ, ὁποῦ ἦσαν εἰς διαφόρους ἀνομίας καὶ ἀσελγείας βεβυθισμένοι, μετενόησαν ἐξ ὅλης ψυχῆς, ἐλπίζοντες ὅτι διὰ πρεσβειῶν τῆς Ὑπεραγίας Θεοτόκου νὰ ἀπολαύσωσι τὴν τῶν ἁμαρτημάτων συγχώρησιν. Ὁ δὲ Κάρολος γενόμενος Μοναχὸς, ἔδειξε καρποὺς ἀξίους τῆς μετανοίας, καθὼς τὸν ἐπρόσταξεν ἡ Κυρία μας, καὶ διὰ τῆς χάριτος αὐτῆς ἠξιώθη τῆς Οὐρανίου μακαριότητος. Ἧς γένοιτο πάντας ἡμᾶς ἐπιτυχεῖν ταῖς αὐτῆς ἱκεσίαις, καὶ πάντων τῶν Ἁγίων. Ἀμήν.

ΘΑΥΜΑ ΚΔ'.

Ἕτερον παρόμοιον περὶ Θεοφίλου τοῦ τὸν Χριστὸν ἀρνησαμένου ἐγγράφως.

Μετὰ τὴν ἔνσαρκον παρουσίαν τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, χρόνους φλζ'. ἦτον εἰς τὴν Ἐπαρχίαν τῶν Κιλίκων ἕνας Ἐπίτροπος, οἰκονόμος τοῦ Ἐπισκόπου τῆς Πόλεως Ἀδανῶν, τὸ ὄνομά του Θεόφιλος, ἄνθρωπος θεοσεβὴς καὶ ἐνάρετος, ὁ ὁποῖος ἐπέρνα καλὰ καὶ γνωστικὰ εἰς τὴν πολιτείαν, κυβερνῶν τὰ τῆς Ἐκκλησίας τοσοῦτον θεάρεστα, ὁποῦ ὅλοι τοῦ εὐχαριστοῦσαν. Ἀφοῦ δὲ ἀπέθανεν ὁ Ἐπίσκο-

πος, ἔδραμον πάντες εἰς τὸν Μητροπολίτην, ζητοῦντες νὰ χειροτονήσῃ αὐτοῖς τὸν Θεόφιλον, ὅστις ἦτον ἐνάρετος ἄνθρωπος. Τοῦτον οὖν ἐβούλετο νὰ ψηφίσῃ, ἀμὴ ὁ Θεόφιλος δὲν τὸ ἔστερξεν, ὡς ταπεινός, ὁποῦ ἦτον. Ὅθεν ἰδὼν ὁ Ἀρχιεπίσκοπος τὸ ἀμετάθετον τῆς γνώμης αὐτοῦ, ἐχειροτόνησεν ἕτερον, καὶ τοῦ εἶπε νὰ ἀγαπᾷ τὸν Θεόφιλον, καὶ νὰ τὸν ἔχῃ Ἐπίτροπον. Οὕτως οὖν ἐπέρνα πάλιν ἐνάρετα ἱκανὸν καιρὸν ὁ Θεόφιλος· ἀλλ' ὁ ἐχθρὸς τῆς ἀληθείας ἐφθόνησε τὴν ἀρετὴν αὐτοῦ, καὶ ἐβουλήθη νὰ τὸν ῥίψῃ εἰς μέγαν ὄλισθον, καθὼς ἔκαμεν. Ἦγουν, ἐνέργησε μὲ ταῖς πανουργίαις του, καὶ μὲ διαβολαῖς τινῶν κακοτρόπων ἀνθρώπων, καὶ τὸν ἐμίσησε τοσοῦτον ὁ νέος Ἐπίσκοπος, ὁποῦ τὸν ἐδίωξεν ἀδίκως τῆς Ἐκκλησίας, ὑστερήσας αὐτὸν πάσης ἀξίας, καὶ ἔκαμεν ἄλλον Ἐπίτροπον. Αὐτὴν τὴν ἄδικον καθαίρεσιν πρῶτον μὲν τὴν ὑπέμεινεν ὁ Θεόφιλος, καὶ ἔδειξεν ὅτι δὲν ἐλυπήθη· ἀμὴ ὕστερον τὸν ἐρέθιζεν ὁ δαίμων εἰς ὀργὴν πολλὴν, ἐνθυμίζων αὐτοῦ τὴν ἀξίαν, ὁποῦ εἶχε, καὶ τὸν ὑστέρησεν ὁ ἀχάριστος Ἐπίσκοπος, ὁπῦ αὐτὸς ἦτον αἰτία, διὰ νὰ μὴ θέλῃ δόξαν, καὶ ἐχειροτονήθη ἐκεῖνος, καὶ τώρα νὰ εἶναι ὑπ' αὐτῦ καταφρονεμένος καὶ ἐχθρευόμενος. Αὐτὰ, καὶ ἕτερα πλείονα ἔβανεν ὁ ἐχθρὸς εἰς τὴν τοῦ Θεοφίλου διάνοιαν, καὶ τόσον τὸν ἐπολέμησεν, ὁπῦ τὸν ἐνίκησε τὸν ταλαίπωρον, καὶ ἐκατάπεισέ τον νὰ κάμῃ τοῦ Ἐπισκόπου τινὰ μαντείαν νὰ τὸν δεχθῇ πάλιν εἰς τὴν ἀξίαν, ὡς πρότερον. Ἦτον οὖν εἰς ἐκείνην τὴν Χώραν εἷς Ἰουδαῖος, ὁποῦ ἔκαμνε μεγάλας μαντείας. Τοῦτον ἠρώτησεν ὁ Θεόφιλος ἐὰν ἐδύνετο νὰ τοῦ βοηθήσῃ. Ὁ δὲ εἶπεν αὐτῷ· Ἐγὼ νὰ σὲ κάμω νὰ στρέψῃς εἰς τὸ Ὀφφίκιον σου, καὶ νὰ ἔχῃς περισσοτέραν τιμὴν, μόνον νὰ προσκυνήσῃς τὸν διδάσκαλόν μου, καὶ νὰ κάμῃς εἴτι σὲ εἰπῇ, ἀμὴ φυλάγου νὰ μὴ κάμῃς τὸν Σταυρόν σου, εἴτι καὶ ἂν ἰδῇς, ὅτι μένομεν ἄπρακτοι. Ὁ δὲ ἔστερξεν ἐκ τοῦ θυμοῦ νικώμενος. Καὶ πορευθέντες εἰς τόπον ἔρημον, ἀρχίζει ὁ μιαρὸς Ἰουδαῖος τὰς ἐπῳδάς τε, ἀνακράζων τοὺς δαίμονας, οἵτινες ἐσυνάχθησαν πλῆθος ἀπειρον, καὶ εἰς τὸ μέσον τους ἐκάθισεν ὁ πρῶτος μὲ πολλὴν ἔπαρσιν. Τότε λέγει ὁ μάντις πρὸς τὸν Θεόφιλον· Προσκύνησον τὸν αὐθέντην μας. Τούτου γενομένου, εἶπεν ὁ Ἑβραῖος τῷ δαίμονι· Δέσποτα ἡμέτερε, ὁ ἄνθρωπος ὅτος ἐδιώχθη ὑπὸ τοῦ Ἐπισκόπου αὐτοῦ, καὶ σὲ τὸν ἤφερα νὰ τοῦ βοηθήσῃς. Λέγει ὁ δαίμων· Ἐὰν θέλῃ νὰ γραφθῇ δοῦλός μου, καὶ ἀρνητὴς τὲ Χριστοῦ νὰ τὸν κάμω νὰ ἔχῃ περισσοτέραν τιμὴν τῆς προτέρας, καὶ πᾶσαν ἀπόλαυσιν νὰ τοῦ δώσω, καθὼς ἐσὺ γινώσκεις τὴν δύναμίν μου, μόνον ἂς μὲ κάμῃ ἰδιόχειρον γράμμα, πῶς ἀρνεῖται τὸν Υἱὸν τῆς Μαρίας, διὰ νὰ μὴ μὲ γελάσῃ εἰς τὸ ὕστερον. Τότες ὁ Θεόφιλος ἐκτυφλωθεὶς ἀπὸ τὴν ματαίαν δόξαν τοῦ Κόσμου, ἢ μᾶλλον εἰπεῖν ἀπ' αὐτὸν τὸν ἀρχηγὸν τῆς ὑπερηφανίας, ἔγραψεν ὁ ἄφρων τὴν ἄρνησιν τοῦ Σωτῆρος, καὶ ἐσυνάχθη τῷ δαίμονι, καὶ σφραγίσας τὸ γράμμα, τὸ ἔδωκε τοῦ ἐχθροῦ. Ὁ ὁποῖος τὸν ἐνηγκαλίσθη, καὶ κατεφίλησε, λέγωντας· Τώρα νὰ γνωρίσῃς τὴν δύναμίν μου. Ταῦτα εἰπὼν ἐγίνη ἄφαντος μὲ ὅλα τῆς πονηρίας τὰ πνεύματα. Ὁ δὲ ἀποστάτης μὲ τὸν προδότην ἔστρεψαν εἰς τὴν Πόλιν. Τῇ ἐπαύριον ἐπροσκάλεσεν ὁ Ἐπίσκοπος τὸν Θεόφιλον, καὶ τὸν ἐψήφισεν Οἰκονόμον, ζητῶντας του συγχώρησιν εἰς τὴν ἀτιμίαν ὁποῦ τοῦ ἔκαμε, καὶ τοῦ ἔβαλεν ἕως ἐδάφους μετάνοιαν, τόσον ὁποῦ ἐθαύμασαν οἱ περιεστῶτες. Ἀλλὰ τοῦτο ἔγεινεν ἐκ συνεργείας τοῦ δαίμονος, ὅστις ὑπῆγε τὴν νύκτα, καὶ τὸν ἐφόβησε τόσον, ὁποῦ τὸν ἔκαμε καὶ ἐτρόμαξεν. Ὑψώθη γοῦν ὁ Θεόφιλος περισσότερον τῆς προτέρας τιμῆς, ἀμὴ ὄχι ταπεινὸς ὡσὰν τότε, ἀλλὰ μάλιστα ὑπερήφανος, καὶ τὸν ἐφοβοῦντο ὅλοι, καὶ τὸν ἐτίμουν, ἐξαιρέτως δὲ ὁ Ἐπίσκοπος. Ὁ δὲ μάντις ὑπήγενε πολλάκις, καὶ τὸν ἐνουθέτα νὰ φυλάττῃ τὴν ὑπόσχεσιν πρὸς ἐκεῖνον, ὁποῦ τοῦ ἔδωκε τὴν τιμὴν, καὶ νὰ μὴ βάλῃ ποτὲ εἰς τὸν νοῦν του νὰ τὸν ἀπαρνηθῇ, καὶ νὰ γένῃ πρὸς τὸν εὐεργέτην ἀχάριστος. Αὐτὸς δὲ ὁ ἄφρων κατὰ πρῶτον τοῦ εὐχαρίστα· ἀμὴ ὕστερον, ὅταν συλλογίσθη τὸν βυθὸν τῆς ἀπωλείας, ὁποῦ τοῦ ἐπροξένησεν, ἀρχίζει νὰ τὸν μι-

σᾷ, ἐνθυμούμενος τὴν αἰώνιον κόλασιν, καὶ ἔλεγε καθ' ἑαυτὸν ταῦτα· Οἴμοι! πῶς ἐπλανήθην ὁ ἄφρων, καὶ γέγονα ὄλος τοῦ ἐχθροῦ διὰ τὴν πρόσκαιρον τιμὴν ταύτην; τὴν ὑστέρησιν τῆς Οἰκονομικῆς δὲν ἐδυνάμουν νὰ ὑποφέρω, καὶ τὴν ζημίαν τῆς αἰωνίου Μακαριότητος πῶς δὲν ἀναλογίζομαι ὁ τρισάθλιος, ὅταν μὲ ματακρίνῃ ὁ Ἐπουράνιος Βασιλεὺς νὰ φλογίζωμαι ἀτελεύτητα; ὢ τῆς ἀνοίας μου, καὶ τίς νὰ μή μὲ κλαύσῃ τὸν ἀφρονέστατον; Ταῦτα διανοούμενος ὠδύρετο ἡμέραν καὶ νύκτα, καὶ ἐδειλίαζε νὰ κάμῃ προσευχὴν ὡς ἀνάξιος· ἀλλὰ μένον ἔκλαιε πικρῶς, λέγων. Οὐαί σοι, ταλαίπωρε Θεόφιλε! πῶς ἐμωράνθης νὰ ἀρνηθῇς τὸν Δεσπότην σου; τίς δύναται νὰ πάρῃ τὸ χειρόγραφον ἀπὸ τὰς χεῖρας τοῦ δαίμονος; οἴμοι τῷ ἀθλίῳ· καλλιὸν μοῦ ἦτον νὰ ἤθελε σχισθῇ ἡ γῆ νὰ μὲ καταπίῃ ἢ νὰ πέσῃ φλὸξ ἐκ τοῦ Οὐρανοῦ νὰ μὲ ἀφανίσῃ, πάρεξ νὰ ἀρνηθῶ τὸν δημιουργὸν καὶ Σωτῆρά μου. Αὐτὰ καὶ ἕτερα πλείονα λέγων, ἔλαβεν ὀλίγον θάρρος καὶ ἐλπίδα τοῦ Θείου ἐλέους, καὶ ἀπελθὼν εἰς ἕνα Ναὸν τῆς Ὑπεραγίας Θεοτόκου, πίπτει ἐνώπιον τῆς ἱερᾶς αὐτῆς Εἰκόνος, κλαίων πικρῶς, καὶ στενάζων ἐκ βάθους καρδίας, καὶ ὁμολογῶν ἐκφώνως τὴν ἀνομίαν αὐτοῦ, καὶ ἔλεγεν ὅτι δὲν θέλει σηκωθῇ ἐκ τῆς γῆς, ἕως νὰ ἰδῇ παραμικρὰν εὐσπλαγχνίαν ἀπὸ τὴν Μητέρα τοῦ ἐλέους· καὶ ἔτσι ἐτέλεσεν ὀδυρώμενος ἡμέρας μ'. μὲ τὴν βοήθειαν τῆς Ὑπεραγίας, ἡ ὁποία τὸν ἐδυνάμωσε νὰ περάσῃ νῆστις τόσον καιρὸν, καὶ οὔτε τὸς δαίμονας ἀφῆκε νὰ τοῦ δώσουν τινὰ ἐνόχλησιν. Μετὰ τὰς μ'. ἡμέρας ἀφυπνώσας, βλέπει τὴν Κυρίαν τοῦ Κόσμου, καὶ καταγὴν τῶν ἁμαρτωλῶν, τὴν Πηγὴν τοῦ ἐλέους, καὶ λέγει του· Ἐσὺ ἀπαρνήθης τὸν Υἱόν μου, πῶς ἠμπορεῖς νὰ ἐλεηθῇς διὰ λόγου σου; Ὁ δὲ μετὰ δακρύων εἶπεν αὐτῇ· Κυρία καὶ Δέσποινα, ἡ σωτηρία τοῦ Κόσμου, γνωρίζω ὅτι μεγάλη εἶναι ἡ ἀνομία μου, ἔπταισα τοῦ Δεσπότου μου· ἀλλὰ γινώσκω καὶ τὴν ἄπειρον αὐτοῦ εὐσπλαγχνίαν, καὶ φιλανθρωπίαν ἀμέτρητον, καὶ ὅτι διὰ τοὺς ἁμαρτωλοὺς ἔπαθε, καὶ λῃστὰς, καὶ τελώνας διέσωσεν· ἀγκαλὰ καὶ ἡ ἀνομία μου νὰ ἦναι βαρυτέρα πάντων, καὶ χειροτέρα, ὅμως εἰς τὴν σκέπην σου καὶ βοήθειαν καταφεύγω, καὶ εἰς τὸ πέλαγος τῆς εὐσπλαγχνίας τοῦ πανοικτίρμονός σου Υἱοῦ ἀπορρίπτω τὴν ἀπόγνωσιν τῆς ψυχῆς μου, ἐλπίζωντας νὰ εὕρω τίποτας ἐλεημοσύνην, καὶ ἡ μικρά μου μετάνοια μὲ τὴν μεγάλην σου βοήθειαν, θέλουσι δυσωπήσει τὸ ἄπειρον ἔλεος τοῦ ποιητοῦ καὶ Σωτῆρός μου· λοιπὸν, Δέσποινά μου, ἐγγυήτρια τῶν μετανοούντων, δός μοι, μικρὰν παρηγορίαν, καὶ μὴ μὲ βδελύξῃς τὸν ἄσωτον, μὴ ἀποστρέψῃς τὸ πρόσωπόν σου ἀπ' ἐμοῦ τοῦ μεμολυσμένου, καὶ τάσσω σε, Κυρία μου, ὅτι μὲ τὴν καλήν μου μετάνοιαν νὰ πικράνω ἐκεῖνον τὸν δαίμονα, ὃν ηὔφρανα μὲ τὴν ἀσύνετον συνταγήν μου· καὶ καθὼς ἐλύπησα τοὺς ἁγίους Ἀγγέλους, οὕτω πάλιν νὰ τοὺς εὐφράνω μὲ τὰ ἔργα τῆς μετανοίας μου· ἡ ὁποία ἐὰν θὲν φθάσῃ νὰ ἦναι τόση, ὅση ἦτον ἡ ἀνομία μου, ἂν ἀναπληρώσῃ ἡ εὐσπλαγχνία τοῦ παναγάθου Δεσπότου, ὁπού ἔχυσε διὰ τοὺς ἁμαρτωλοὺς τὸ αἷμα αὐτοῦ τὸ πολύτιμον· καὶ αὐτὸν ἐποῦ διὰ τὴν ἀφροσύνην μου ἀρνήθηκα, αὐτὸν ἐξ ὅλης μου τῆς καρδίας ὁμολογῶ καὶ πιστεύω Θεὸν καὶ Σωτῆρα τοῦ Κόσμου, καὶ εἶμαι ἕτοιμος νὰ χύσω τὸ αἷμά μου δι' ἀγάπην του, διὰ νὰ βεβαιωθῇ ἡ ὁμολογία μου· καὶ τὸν ἐχθρὸν ἀναθεματίζω, καταφρονῶ, καὶ τὸν ἀρνοῦμαι, καὶ σὲ τὴν ὑπέρτιμον Βασίλισσαν ἁπάσης τῆς Κτίσεως, σέβομαι καὶ προσκυνῶ, θεόμενός σου νὰ μοῦ δώσῃς τὴν σὴν βοήθειαν. Ταῦτα λέγων, τοῦ ἀπεκρίθη ἡ Δέσποινα· Ἐπειδὴ πάλιν εἰλοφύχως ὁμολογεῖς τὸν Υἱόν μου Θεὸν ἀληθῆ, ἐγὼ νὰ κάμω δέησιν διὰ σὲ, νὰ σοῦ δειχθῇ τὴν μετάνοιαν. Οὕτω λέγουσα, ἐξύπνησεν ὁ Θεόφιλος, καὶ λαβὼν θάρρος καὶ ἐλπίδα τῆς σωτηρίας αὐτοῦ, προσέθετο τοῖς δάκρυσι δάκρυα. Καὶ μετὰ τρεῖς ἡμέρας πάλιν εἶδεν ὁμοίως τὴν Δέσποιναν, καὶ τοῦ εἶπε μὲ ἱλαρὸν πρόσωπον· Χαίρου, ὅτι ἐδείχθη ὁ Υἱός μου τὴν σὴν μετάνοιαν, καὶ σοῦ συγχωρεῖ τὸ ἀνόμημα· λοιπὸν σπούδαζε ἕως τέλους τῆς ζωῆς σου νὰ κάμῃς τὸν πρεπούμενον ἀγῶνα καὶ ἄσκησιν, ἐνθυμούμενος τοιαύτην εὐεργεσίαν,

Οἱ δὲ εὐχαριστήσας εἶπεν αὐτῇ· Ἐπειδὴ ἠφάνισες τὴν ἄμετρον λύπην μου, δέσμαί σου, παντοδύναμε Δέσποινα, πρόσταξον, ἵνα λάβω τὸ ἀφρονέστατόν μου χειρόγραμμα εἰς πληροφορίαν τῆς ἐμῆς συγχωρήσεως, ὅτι αὐτὸ μὲ λυπεῖ καὶ ἐκθλίβει με, ὅταν ἐνθυμηθῶ πῶς τὸ ἔχει ὁ πονηρὸς δαίμων, καὶ ὅλος ἀπονεκρώνομαι. Λέγει του ἡ Θεοτόκος· Φοβοῦ τὸν Θεόν, καὶ αὐτὸς ποιεῖ τὸ θέλημα τῶν φοβουμένων αὐτόν. Τότε ἠγέρθη μὲ πολλὴν χαρὰν ὁ Θεόφιλος, καὶ προσευχόμενος ἄλλας τρεῖς ἡμέρας, ὥσπερ τὸ πρότερον, τοῦ ἐμφανίζεται ἡ πανύμνητος εἰς τὸ ὅραμα, λέγουσα· Διὰ νὰ βεβαιωθῇς, ὅτι ἐδέχθη σου ὁ Κύριος τὴν μετάνοιαν, καὶ σὲ ἐλύτρωσεν ἀπὸ τὴν αἰχμαλωσίαν τοῦ δαίμονος, λάβε καὶ τὸ σὸν ἰδιόχειρον. Ὁ δὲ ἔξυπνος γενόμενος, τὸ εἶδεν εἰς τὰς χεῖρας αὐτοῦ, καθὼς τὸ εἶχεν ἐφραγισμένον. Τίς νὰ διηγηθῇ τὴν ἀγαλλίασιν, ὁποῦ ἔλαβεν; Ἐδόξασε τὸν Κύριον, καὶ εὐχαρίστα τὴν Ἀειπάρθενον, κηρύττων αὐτῆς τὸ ἄπειρον ἔλεος, καὶ τὴν ἀνείκαστον δύναμιν. Ταῦτα μαθὼν ὁ Ἐπίσκοπος καὶ πάντες τῆς Πόλεως, ἐδόξασαν τὸν Θεὸν τὸν ποιοῦντα τοιαῦτα τεράστια. Ὁ δὲ Θεόφιλος ἐνεκρώθη τελείως τῷ κόσμῳ, μισήσας πάντα τὰ τῆς σαρκὸς θελήματα, ἀπαρνησάμενος πᾶσαν δόξαν ματαίαν καὶ τιμὴν πρόσκαιρον, καὶ ὑπηρέτα ἐκεῖνον τὸν ναὸν τῆς Ὑπεραγίας ἕως ὅλην του τὴν ζωὴν μὲ πολλὴν ἐπιμέλειαν, καὶ ταπείνωσιν· καὶ ἀπὸ τὴν μεγάλην μετάνοιαν, καὶ ἄλλας ἀρετάς, ὁπῦ ἐκατώρθωσεν, εὐωδίασε τὸ λείψανόν του, καὶ ἐτέλεσε καὶ θαυμάσια εἰς δόξαν Θεοῦ τοῦ παντελεήμονος, καὶ τῆς παναμώμου Μητρὸς αὐτοῦ. Ταύτην τὴν διήγησιν ἔγραψεν ἕνας του ὑποτακτικὸς Εὐτυχιανὸς ὀνόματι, ὅστις ἦτον παρὼν εἰς ὅλα, καὶ ἐμαρτύρησε, διὰ νὰ μάθωμεν ἡμεῖς οἱ ἁμαρτωλοὶ πόσον δύναται ἡ Δέσποινα τῶν Ἀγγέλων, καὶ προστασία ἡμῶν καὶ μεσίτρια. Ἧς ταῖς πρεσβείαις ἀξιωθείημεν τῆς οὐρανίου Μακαριότητος. Ἀμήν.

ΘΑΥΜΑ ΚΕ'.

Περὶ τοῦ ἑωρακότος τὴν Παναγίαν κοινωνοῦσαν τοὺς κοπιῶντας Ἀδελφοὺς οὐράνιον Ἄρτον.

Τὸν καιρὸν τοῦ ἁγίου Σάββα ἦσαν εἰς τὴν Λαύραν αὐτοῦ πολλοὶ καὶ ἐνάρετοι Μοναχοί, καὶ ἐδούλευαν τῷ Κυρίῳ. Ὑπῆγε δὲ καὶ εἷς Ἄρχων εὐγενὴς καὶ πλούσιος νὰ μονάσῃ, τὸν ὁποῖον ὑποδέχθη μετὰ χαρᾶς ὁ Ἅγιος. Καὶ ἐπειδὴ δὲν ἦτον μαθημένος τοῦ κόπου, τὸν ἐκυβέρνα, καὶ δὲν τὸν ἄφηνε νὰ πηγένῃ μὲ τοὺς ἄλλους εἰς τὰς βαρείας ὑπηρεσίας τῆς γῆς, οἱ ὁποῖοι ἐδούλευαν ἕως τὴν θ' ὥραν, καὶ τότε ἤρχοντο, καὶ ἀνέγνωσαν κοινῶς τὴν Ἀκολουθίαν, καὶ μετὰ τὸν Ἑσπερινὸν ἔτρωγαν μίαν φορὰν τὴν ἡμέραν Κοινοβιάτικα. Τοῦτο ἐπειδὴ δὲν ἐδύνετο νὰ κάμῃ αὐτὸς ὁ ἀρχάριος, τὸν ἐπρόσταξε νὰ ἀγωνίζεται εἰς τὸ Μοναστήριον τὸ κατὰ δύναμιν, καὶ νὰ νηστεύῃ ἕως νὰ ἔρχωνται ὅλοι οἱ Ἀδελφοί, νὰ τρώγουν ἀντάμα κατὰ τὴν τάξιν. Αὐτὸς δὲ οὔτε κἂν ταύτην τὴν ἐντολὴν ἐφύλαττεν· ἀμὴ ἔτρωγεν εἰς τὸ κελλίον του, διατὶ τοῦ ἤφερναν οἱ συγγενεῖς του φαγία διάφορα. Ὁ Ἅγιος τὸ ἠξεύρεν, ἀμὴ διατὶ ἦτον ἀρχάριος δὲν τὸν ὠνείδισε, νὰ μὴ βαρεθῇ, μόνον ἐδέετο τοῦ Θεοῦ νὰ τὸν διορθώσῃ. Ἦλθεν οὖν ἡ Ἑορτὴ τῆς Ὑπεραγίας Θεοτόκου τῇ ιέ. τοῦ Αὐγούστου, καὶ τὸ πρωὶ τῆς Παραμονῆς, ὅταν ὑπήγασιν οἱ Ἀδελφοὶ νὰ δουλεύσουσι, τοὺς εἶπεν ὁ Ἅγιος νὰ ἔλθωσιν· ἀπονωρὶς, νὰ ψάλλωσι· καὶ τοῦ ἀρχαρίου ἐκείνου εἶπε νὰ ὑπάγῃ εἰς τὴν Ἐκκλησίαν τὴν ὥραν τοῦ Ἑσπερινοῦ νὰ κυττάζῃ ὅταν ὅλοι οἱ Ἀδελφοὶ συναχθοῦν, νὰ τοῦ δώσῃ λόγον. Οὕτω γοῦν

ἔκαμε. Καὶ ἀφοῦ ἤλθασιν οἱ πατέρες, εἶδεν ὁ ἀρχάριος μίαν θαυμαστὴν ὀπτασίαν, οὐχὶ κοιμώμενος, ἀλλὰ ἔξυπνος· ἦγουν, εἶδεν μίαν ὡραιοτάτην γυναῖκα ἐν μέσῳ δύω Ἀγγέλων, ὑπὲρ τὰς ἀκτῖνας τοῦ Ἡλίου φωτοβολοῦσαν· καὶ ὁ μὲν εἷς ἐκράτει ἕνα Ποτήριον γεμάτον Ἄρτον οὐράνιον, καὶ ὁ ἕτερος ἕνα λεπτὸν μανδύλιον. Ἡ δὲ ὡραία ἐκείνη γυνή, ἥτις ἦτον ἡ Δέσποινά μας, ἐβάσταζε μίαν χρυσῆν λαβίδα, καὶ ἀπήρχετο ἕνας καθ' ἕνας Ἀ'δελφὸς, καὶ ἐσπόγγιζε τὸ πρόσωπόν του ὁ Ἄγγελος μὲ τὸ μανδύλιον· ἔπειτα ἐπροσκύνα τὴν Παναγίαν, καὶ αὐτὴ ἐλάμβανε τὴν λαβίδα, καὶ τοῦ ἔδιδε τὸν οὐράνιον Ἄρτον. Ταῦτα βλέπων ὁ ἀρχάριος ἐθαυμάζετο, καὶ πλησιάσας, διὰ νὰ ἀξιωθῇ καὶ αὐτὸς τοιαύτης ὡρειᾶς, δὲν ἐπέτυχε τοῦ ποθουμένου. Οὔτε γὰρ ὁ Ἄγγελος τὸν ἐσπόγγισεν, οὔτε ἡ Παναγία τὸν ἐκοινώνησεν. Ἀλλὰ εἶπέ του· Αὐτὴ ἡ βρῶσις εἶναι τὸ Σῶμα τοῦ Υἱοῦ μου, καὶ τὸ λαμβάνουσιν ὅσοι νηστεύουν ἕως τὴν ὥραν ταύτην, καὶ καθαρίζονται, ἀμὴ ἐσὺ δὲν νηστεύεις, καὶ πῶς νὰ κοινωνήσῃς τούτου τοῦ Ἄρτου; Ὁ δὲ εἶπεν· Ἂς μὲ σπογγίσῃ κἂν ὁ Ἄγγελος μὲ τὸ ἱερὸν αὐτὸ μανδύλιον. Ἡ δὲ ἀπεκρίνατο· Ἐὰν θέλῃς νὰ σπογγίζεσαι μὲ τοῦτο, κάμε νὰ κοπιάσῃς καὶ σὺ μὲ τοὺς ἄλλους, ὅτι αὐτοὶ ἦσαν ἱδρωμένοι ἀπὸ τὸν κόπον, καὶ διὰ τοῦτο σπογγίζονται, ἀμὴ ἐσένα ποῖον ἱδρῶτα νὰ σπογγίσῃ ὁ Ἄγγελος; Ταῦτα ἀκούων ἐτρόμαξε, καὶ δραμὼν πρὸς τὸν Ἡγούμενον εἶπεν· Εἶδετε τάχα τὴν ὀπτασίαν, ὁποῦ εἶδα ἐγὼ ὁ ἀνάξιος; Ὁ δὲ Ἅγιος ἀπεκρίνατο· Αὐτὸ ὁποῦ εἶδες ἦτον πρὸς διόρθωσίν σου· ἀμὴ οἱ Ἀδελφοὶ πληροφορημένοι εἰσὶν, ὅτι ἡ Παναγία τοὺς ἁγιάζει, νὰ ἦναι ἄξιοι εἰς πᾶσαν πανήγυριν νὰ κοινωνοῦσι τὰ Θεῖα Μυστήρια. Ἀ'πὸ τότε λοιπὸν καὶ ἔμπροσθεν ἐκοπίαζε καὶ αὐτὸς περισσότερον, καὶ ἔτρωγεν ὀλιγώτερον, καὶ οὕτω τελειώσας εἰς τὴν μακαρίαν ὑπακοὴν, ἠξιώθη τῆς οὐρανίου Μακαριότητος.

ΘΑΥΜΑ ΚΕ'.

Περὶ τῆς τεξάσης μέλαν παιδίον, καὶ ἐκ τῶν ὑδάτων μετὰ τοῦ παιδὸς παρὰ τῆς Θεομήτορος λυτρωθείσης.

Εἰς τὴν Χώραν, ὁποῦ λέγουσι Νάρνην, ἀπὸ τὸ μέσον τῆς ὁποίας, τρέχει ὁ μέγας ποταμὸς ὁ Νάρης, ἄνωθεν, τοῦ ὁποίου ἔχουσιν ἕνα γεφύρι κτισμένον, πολλὰ μεγάλον καὶ ὡραιότατον, διατὶ ὁ ποταμὸς εἶναι περίσσα πλατὺς καὶ βαθύτατος· εἰς αὐτὴν τὴν χώραν ἦτον εἷς πλούσιος Ἄρχοντας, καὶ εἶχεν ὑπηρέτας καὶ δούλους πολλοὺς, μέσα εἰς τοὺς ὁποίους ἦτον καὶ ἕνας Ἀράπης, ὅστις τοῦ ἔκαμνε πολλὴν δούλευσιν, καὶ τὸν ἠγάπα ὁ Ἄρχων. Ἔτυχε δὲ καὶ ἐγέννησεν ἡ Ἀρχόντισσα ἕνα παιδίον, τόσον μαῦρον καὶ μελανὸν, ὅσον ἦτον σχεδὸν καὶ αὐτὸς ὁ Ἀράπης. Τὴν αἰτίαν δὲν ἠξεύρω, ὅτι ἡ γυνὴ ἦτον καθαρὴ καὶ σώφρων, καὶ ἕτερον ἄνδρα δὲν ἐγνώριζε, πάρεξ τὸν ὁμόζυγόν της. Ἐξόχως δὲ εἶχεν εἰς τὴν Παναγίαν πολλὴν εὐλάβειαν, διὰ τὴν ὁποίαν αἰτίαν τὴν ἠγάπα ἡ Δέσποινα, καὶ τῆς ἔκαμε τὴν χάριν, ὁποῦ ἐδῶ κάτω γράφομεν. Ὅσοι γοῦν ἔβλεπαν τὸ παιδίον, οὐ μόνον οἱ ξένοι, ἀλλὰ καὶ ὁ Ἄρχων αὐτὸς, ἐνόμισαν ὅτι μὲ τὸν Ἀράπην τὸ ἔκαμε, καὶ εἶχε πολλὴν τὴν λύπην, αἰσχυνόμενος τοὺς ἀνθρώπους· ὅτι ὅλοι διὰ ταύτην τὴν ὑπόθεσιν ἐσυντύχεναν, καὶ πολλάκις τὸν ἐνίκα ἡ θλῖψις τόσον, ὁποῦ ἐμελέτα νὰ φονεύσῃ τὸ βρέφος, τὸν Ἀράπην, καὶ τὴν ὁμόζυγον. Ὅμως ἡ Παναγία τοῦ ἔδιδεν ὑπομονὴν, ὁποῦ ἐγίνωσκεν ἐκείνης τῆς ἀνευθύνου τὴν καθαρότητα. Διὰ νὰ φύγῃ γοῦν τὸ ὄνειδος τῶν ἀνθρώπων, καὶ τὴν κατάκρισιν, εἶπε τῆς γυναικός του, ἀφοῦ ἐξαρρώστησεν· Ἐ-

παρε κακὴ γυναῖκα τὸ μπαξάρι, ὁπὄ ἐγέννησες, καὶ φύγε ταχέως ἀπὸ τὸν οἶκόν μου, καὶ ὕπαγε εἰς τόπον, ὁπὄ νὰ μὴ σὲ ἰδοῦσι πλέον οἱ ὀφθαλμοί μου, μὴ θυμωθῶ καμμίαν φορὰν νὰ τὸ θανατώσω. Ταῦτα λέγων, ἅρπαξεν αὐτὴν ἀπὸ τοὺς πλοκάμους, καὶ τὴν ἔρριξε μὲ τὸ βρέφος ἔξω τοῦ οἴκου. Ἐκείνη δὲ ἡ πτωχὴ κλαίουσα καὶ ὀδυρομένη ὑπῆγεν εἰς ἕνα τῆς θεῖον, νομίζουσα νὰ τὴν ὑποδεχθῇ κἂν ἐκεῖνος, ὁποῦ ἦτον ἀπὸ τὸ αἷμά του, ἀλλὰ καὶ αὐτὸς τὴν ἐδίωξε μετὰ πολλῶν ὀνειδισμῶν τε καὶ ὕβρεων· καὶ οὕτως ἔκαμαν ὅλοι οἱ ἐδικοί της καὶ συγγενεῖς θαρροῦντες ὅτι μὲ τὸν Ἀράπην ἔκαμε τὸ τέκνον κατὰ ἀλήθειαν. Ἐπῆρεν οὖν τοσαύτην λύπην ἡ ἀθλία, ὡς εἶδεν ὅτι πάντες οἱ συγγενεῖς της τὴν ὕβρισαν καὶ ἐδίωξαν, ὁποῦ ἔβαλε γνώμην νὰ θανατωθῇ μὲ τὸ βρέφος, μὴ ὑποφέρουσα τῶν ἀνθρώπων τὸ ὄνειδος. Ταῦτα μελετήσασα, εἰσῆλθεν εἰς ἕνα ναὸν τῆς Ὑπεραγίας Θεοτόκου, καὶ σταματᾷ ἐνώπιον τῆς ἱερᾶς εἰκόνος αὐτῆς καὶ ἔκλαυσε τόσον, ὁποῦ ἔβρεξεν ὅλον τὸ ἔδαφος, λέγουσα· Γλυκυτάτη μου Κυρία καὶ Δέσποινα, δέομαι τὴν εὐσπλαγχνίαν σου, μὴν ἀφήσῃς τὴν ψυχήν μου νὰ κολασθῇ διὰ τὸν ἐκούσιον θάνατον, ὁποῦ ὑπάγω νὰ λάβω, ὅτι δὲν δύναμαι νὰ ὑποφέρω τὴν τῶν ἀνθρώπων αἰσχύνην, καὶ ὄνειδος. Ἀφοῦ γοῦν ἔκλαυσεν ὥραν πολλὴν, ἀπῆλθεν εἰς τὴν ἀγορὰν πλησίον τοῦ ποταμοῦ, καὶ λέγει ταῦτα μεγαλοφώνως εἰς ὑπήκοον πάντων· Ἀκούσατέ μου διὰ τὸ ὄνομα τοῦ Κυρίου. Ὅλοι γοῦν ἠκροάσθησαν τί θέλει νὰ εἰπῇ· Καὶ λέγει τους· Ἡ Δέσποινα Θεοτόκος νὰ δείξῃ σημεῖον εἰς ἐκείνους, ὁπὄ μὲ συκοφαντοῦσιν ἀδίκως, ὅτι ἐγὼ δὲν ἔχω τι νὰ κάμω μόνον ἐτοῦτο· καὶ μὲ τὸν λόγον ἔπεσεν εἰς τὸν ποταμὸν μὲ τὸ βρέφος. Ὁ δὲ ἀνὴρ αὐτῆς, καὶ τινὲς συγγενεῖς, ὅσοι ἔτυχαν ἐκεῖ εἰς τὴν ἀγορὰν, ἐλυπήθησαν τὸν θάνατόν της· καὶ εἰσελθόντες εἰς τὸν ναὸν ἐπροσεύχοντο, δεόμενοι τοῦ Θεοῦ νὰ μὴ τὴς παιδεύσῃ διὰ ταύτην τὴν αἰτίαν, ἐπειδὴ αὐτοὶ δὲν ἤξευραν ἐὰν ἦτον ἀνεύθυνος, ὅτι τὸ παιδίον ὁπὸ τὸ χρῶμα ἐμαρτύρει τὸν πατέρα αὐτοῦ. Ταῦτα προσευχόμενοι, ἀκούουσι τὸν λαὸν ἔξωθεν, καὶ ἐδόξαζον μεγαλοφώνως τὸν Κύριον, ὅτι ἡ γυνὴ ἐξῆλθεν ὑγιὴς ἐκ τοῦ ποταμὄ μὲ τὸ βρέφος, τὸ ὁποῖον ἦτον λευκὸν καὶ εὔμορφον. Εὐθὺς οὖν ἔδραμεν ὁ ἀνὴρ αὐτῆς ἐκπληττόμενος καὶ ἀγκαλιζόμενος αὐτὴν, ἔκλαιεν ἀπὸ τὴν χαρὰν, καὶ τῆς ἔζητα συγχώρησιν εἰς τὴν σκληρότητα ὁποῦ ἔδειξε, καὶ κατεφίλει τὸ βρέφος, δοξάζων τὸν Κύριον, ὁποῦ δὲν ἀφῆκε νὰ ἀποθάνῃ ἡ ἀνεύθυνος ἄδικα. Τότε τὴν ἠρώτησε πῶς ἔγεινεν ἡ θαυματουργία. Ἡ δὲ εἶπεν· Ὅταν εἶδα πῶς μὲ ὑβρίσετε ὅλοι, καὶ ἐδιώξετε, ἐβουλήθηκα νὰ θανατωθῶ ἀπὸ τὴν ὑπερβολὴν τῆς θλίψεως· ἀμὴ πρῶτον εἰσῆλθον εἰς τὴν Ἐκκλησίαν, καὶ παρεδόθην εἰς τὴν Ὑπεραγίαν Θεοτόκον, τὴν ὁποίαν εἶδα, ὡς ἔφθασα εἰς τὸν βυθὸν τῆ ποταμοῦ, καὶ λέγει μου· Μὴ λυπεῖσαι, ὅτι ἐγὼ δὲν σὲ ἀφίνω νὰ πνιγῇς. Τότε τὸ ὕδωρ ἐστέκετο εἰς δύω μέρη, καὶ δὲν μοῦ ἔγγιζεν. Ἐγὼ δὲ εἶπον αὐτῇ· Καὶ τί τὴν θέλω τὴν ζωὴν, Δέσποινά μου, νὰ ἔχω θλίψεις, ὀνειδισμοὺς καὶ βάσανα; Ἡ δὲ εἶπε· Ἄλλη γυναῖκα νὰ μὴν ἦναι εἰς τὴν Χώραν σας πλέον ἔνδοξος ἀπὸ λόγου σου, οὔτε ἄλλο παιδίον ὡραιότερον τοῦ ἐδικοῦ σου. Ταῦτα εἶπε, καὶ μὲ ἔλαβεν ἐκ τῆς χειρὸς μὲ τὸ τέκνον καὶ μὲ ἤφερεν εἰς τὴν γέφυραν λέγουσα· Ἐπειδὴ θέλει ὁ ἀνήρ σου σημεῖον νὰ πιστεύσῃ πῶς εἶναι ἐδικόν τε τὸ βρέφος, ἂς γένῃ ἀπὸ ὅλα τὰ παιδία τῆς πόλεώς σας λευκότερον. Καὶ εὐθὺς ὡς εἶπε ταῦτα, αὐτὴ μὲν ἀνῆλθε εἰς τοὺς οὐρανοὺς, τὸ δὲ βρέφος ἔλαβε θαυμασίως ταύτην τὴν ὡραιότητα. Ἀκούσαντες οἱ περιεστῶτες, καὶ ἰδόντες τοιοῦτον τεράστιον, πάντες ἐδόξασαν τὸν Θεὸν, καὶ τὴν Ἀειπάρθενον Δέσποιναν. Αὐτὴν δὲ τὴν γυναῖκα ἐδέοντο νὰ τοὺς συγχωρήσῃ τὴν ἄδικον συκοφαντίαν, καὶ μάλιστα ὁ ἀνὴρ αὐτῆς, ὅστις ἐπαρεκάλει αὐτὴν νὰ ὑπάγῃ εἰς τὸν οἶκόν του. Ἡ δὲ εἶπε· Δοξάζω τὸν Κύριον, καὶ τὴν Δέσποιναν, περισσότερον πῶς ἐπιστώθης ὅτι δὲν ἐπρόδοσα τὴν τιμήν σου, πάρεξ πῶς ἐγλύτωσα τὴν ζωήν μου· ἀμὴ ἀπὸ τώρα καὶ ἔμπροσθεν δὲν πρέπει νὰ δουλεύω πλέον τοῦ οἴκου σου, οὔτε νὰ φανῶ ἀχάριστος πρὸς τὴν εὐεργέτιν, ὁποῦ μοῦ

ἔκαμε τοιαύτην χάριν θαυμάσιον· ἐσὺ μὲ ἐδίωξες καὶ ἐμίσησες, αὐτὴ δὲ μὲ ἐσπλαγχνίσθη, καὶ δὲν ἀφῆκε νὰ ἀπολεσθῶ ψυχῇ τε καὶ σώματι. Ἀπῆλθεν οὖν εἰς Παρθενῶνα, καὶ ἐμόνασε. Ζήσασα δὲ πολιτείαν ἐνάρετον, καὶ θαυμάσιον, ἠξιώθη τῆς βασιλείας τῶν οὐρανῶν· ἧς γένοιτο πάντας ἡμᾶς ἐπιτυχεῖν.

ΘΑΥΜΑ ΚΖ'.

Περὶ Μοναστηρίου τινὸς βοηθουμένου παραδόξως εἰς ἐσχάτην ἀνάγκην παρὰ τῆς Θεομήτορος.

Τὸν καιρὸν, ὁποῦ ἦσαν οἱ βασιλεῖς ὀρθόδοξοι, εὑρίσκετο ἕνα Μοναστήριον εἰς ἔρημον τόπον, ἀφιερωμένον τῇ Ἀειπαρθένῳ Μαρίᾳ, τὴν ὁποίαν ἀκαταπαύστως ὑμνολογοῦσαν οἱ Μοναχοὶ, καὶ ἐδόξαζον. Ἠξεύροντες δὲ οἱ Χριστιανοὶ τὴν εὐλάβειάν τες, τὲς ἔξελλαν εἰσοδήματα κάθε χρόνον, καὶ ἐπορεύοντο. Οὐ μόνον δὲ ὁ κοινὸς λαὸς, ἀλλὰ καὶ οἱ βασιλεῖς τοὺς ἔπεμπον δωρεὰς καὶ χαρίσματα. Μετὰ καιρὸν ἐσηκώθησαν μάχαι καὶ πολέμοι ἀπὸ τοὺς βαρβάρους, οἵτινες ἐνίκησαν τοὺς Χριστιανοὺς, καὶ ἐπῆραν τοὺς τόπους, ὅπου εἶχε τὸ Μοναστῆρι τὰ εἰσοδήματα· καὶ μήτε οἱ βασιλεῖς εἶχασιν ἄδειαν νὰ τοὺς στείλουν πλέον δαπάνην νὰ πορευθῶσι. Λοιπὸν ἠβουλήθησαν οἱ Μοναχοὶ νὰ ἀναχωρήσουν, μὴ ἔχοντες τὰ πρὸς τὴν χρείαν. Μίαν ἡμέραν οὖν ἐσυμβουλεύθησαν νὰ τελέσουν τὴν Θείαν Ἱερουργίαν, νὰ κοινωνήσουν τὰ ἄχραντα Μυστήρια, νὰ συγχωρηθοῦν, καὶ νὰ ὑπάγῃ καθ' εἷς ὅπα βάλεται. Συναχθέντες οὖν, ἔψαλλαν ἅπασαν τὴν Ἀκολουθίαν μετὰ δακρύων, καὶ ὅταν ἔλεγον εἰς τὴν Λειτουργίαν τό·

Ἄξιον ἐστὶν ὡς ἀληθῶς, μακαρίζει σε τὴν Θεοτόκον, ἤκουσαν ταραχὴν καὶ κτύπους εἰς τὸ δοχεῖον, καὶ ἀπελθὼν ὁ τραπεζάρης, εὗρεν (ὦ τοῦ θαύματος) ὅλους τοὺς σορούς καὶ ἀμπάρια γεμάτα σίτου ἐκλεκτὸν καὶ ὡραῖον, τὸν ὁποῖον ἰδόντες μετὰ τὴν Λειτουργίαν οἱ Ἀδελφοὶ ἐχάρησαν χαρὰν μεγάλην, λέγοντες ταῦτα μεγαλοφώνως· Δόξα σοι ὁ Θεός. Εὐχαριστοῦμέν σοι, Κύριε, ὁπῦ δὲν μᾶς ἐγκατέλιπες τοὺς ἀναξίους ἱκέτας σου, ἀλλὰ ἐξαπέστειλας δύναμιν ἐξ ὕψους. Οὐ μόνον δὲ ταύτην τὴν θαυματουργίαν τῦ σίτυ ἐτέλεσεν ἡ παντοδύναμος Δέσποινα, ἀλλὰ καὶ ἑτέραν παρόμοιον· ἤγουν, εὑρήκασιν ὅλα τὰ ἀγγεῖα γεμάτα, οἶνον, ἔλαιον, ὄσπρια, καὶ ἄλλα, ὅσα εἶναι πρὸς χρείαν τοῦ σώματος· καὶ τοσοῦτον πλῆθος, ὁποῦ τὲς ἔφθασε διὰ χρόνους πολλούς. Τότε γὰρ ὅλοι ἠφράνθησαν, ἐμπλησθέντες παντὸς ἀγαθοῦ· καὶ ἐσυμφώνησαν, ὅτι πλέον νὰ μὴν ἀναχωρήσῃ τινὰς ἀπὸ τὴν ἱερὰν ἐκείνην Μονὴν, οὔτε νὰ ἀμελήσουν ποτὲ εἰς τοὺς ὕμνες τῆς εὐεργέτιδος. Καὶ ἔτως ἐπέρασαν τὸν βίον ἐνάρετα, καὶ ποτὲ δὲν ὑστερήθησαν τινὸς τῶν ἀναγκαίων. Ἀλλὰ ὅσα εἶχασι χρείαν τοὺς ἔστειλεν ἡ πλουσιόδωρος Ἄνασσα. Ἧς ταῖς πρεσβείαις ἀξιωθείημεν τῆς οὐρανίου Μακαριότητος.

Ἄξιον ἐστὶν ὡς ἀληθῶς, μακαρίζει σε τὴν Θεοτόκον, ἤκουσαν ταραχὴν καὶ κτύπους

ΘΑΥΜΑ ΚΗ'.

Περὶ τοῦ ἀναστηθέντος Ῥωμαίου.

Εἰς τὰ μέρη τῆς πρεσβυτέρας Ῥώμης, ἦτον τὶς Ἄρχων κριτὴς ἑνὸς Κάστρου καὶ πλούσιος εἰς τὰ σωματικὰ ἀγαθὰ, τῇ δὲ ψυχῇ ἐνδεὴς καὶ πτωχότατος, καὶ βεβυθισμένος

εἰς τὰ σαρκικὰ θελήματα. Πλὴν εἶχεν εἰς τὴν Παναγίαν πολλὴν εὐλάβειαν, καὶ πρὸς τοὺς πένητας συμπάθειαν ἄμετρον, δίδωντας πολλὴν ἐλεημοσύνην τοῖς δεομένοις. Οὗτος οὖν ἀπῆλθεν εἰς τὴν συνοδίαν τινῶν ἄλλων Ἀρχόντων διὰ περιδιάβασιν ἔξω τῆς πόλεως, καβαλλαρέοι εἰς τὰ ἄλογα. Εἶχε δὲ καὶ ταύτην τὴν καλὴν συνήθειαν ὁ Ἄρχων οὗτος. Πάντοτε ὅταν ἤθελε νὰ εὔγῃ ἀπὸ τὸν οἶκόν του, ἐσταμάτα ἐνώπιον τῆς Ὑπεραγίας προσευχόμενος ὥραν ἱκανήν, λέγων τὸν Ἀγγελικὸν Ἀσπασμόν, καὶ ὅσας ἄλλας εὐχὰς ἤξευρε, δεόμενος τῆς χάριτος αὐτῆς νὰ τὸν σκέπῃ, καὶ νὰ τὸν φυλάττῃ ἀπὸ τὰς ἐνέδρας τοῦ δαίμονος. Οὕτως οὖν ἔκαμε καὶ τὴν ἡμέραν ἐκείνην ὁπῦ ὑπῆγε μὲ τοὺς φίλους του νὰ περιδιαβάσουν. Ἀλλὰ ὁ πονηρὸς τὸν ἐχθρεύετο διὰ τὴν πολλὴν εὐλάβειαν, ὁπῦ εἶχε πρὸς τὴν παναμωμον, καὶ ἐζήτει καιρὸν ἐπιτήδειον νὰ τὸν ἀποκτείνῃ. Ὅταν οὖν ἐπερνοῦσαν ἕνα ποταμόν, εἰσῆλθεν ὁ δαίμων εἰς τὸ ἄλογον τοῦ Ἄρχοντος, καὶ ἀγριεύθη τοσοῦτον, ὁποῦ τὸν ἔῤῥιψεν εἰς τόπον βαθὺν τῶν ὑδάτων. Οἱ δὲ σύντροφοι βλέποντες ὅτι ἐπνίγη, καὶ ἐβούλησεν εἰς τὸ βάθος τοῦ ποταμοῦ ἐλυπήθησαν, θρηνῦντες τοῦ φίλου τὸν θάνατον, καὶ ὑπέστρεψαν νὰ ἀναγγείλουν εἰς τοὺς συγγενεῖς αὐτοῦ τὴν ὑπόθεσιν, νὰ τοῦ ψάλουν Ἀκολουθίαν νεκρώσιμον, νομίζοντες ὅτι ἀπέθανε, καθὼς ὀφθαλμοφανῶς τὸν εἶδασιν. Ἀλλ' ὁ κοινὸς βοηθὸς τῶν Χριστιανῶν καὶ ἡ ταχυτάτη ἀντίληψις, καὶ μεσίτρια τῶν ἁμαρτωλῶν, τὸν ἐλύτρωσε διὰ τὴν εὐσπλαγχνίαν αὐτῆς ἀπὸ τὸν σωματικὸν καὶ ψυχικὸν θάνατον. Ὅτι καθὼς ἔπεσεν εἰς τὸν ποταμόν, ἐπικαλέσθη τὴν Δέσποιναν λέγωντας· Παναγία Θεοτόκε βοήθει μοι· καὶ ὡς ἔσωσεν εἰς τὸν βυθὸν, τὴν βλέπει καὶ τὸν ἐπῆρεν ἔξω, βαστάζουσα αὐτὸν ἀπὸ τὰς τρίχας τῆς κεφαλῆς, καὶ τὸν ὑπῆγεν εἰς μίαν στιγμὴν εἰς τὸν οἶκόν τε, λέγουσα· Ἴδε ὑγιὴς γέγονας, μηκέτι ἁμάρτανε· ἀλλὰ εὐχαριστῶν τῷ εὐεργέτῃ Θεῷ, ποίησον καρποὺς ἀξίους τῆς μετανοίας, ἵνα σωθῇς. Ὅσοι γοῦν ἦσαν εἰς τὸν οἶκον αὐτοῦ, ἐξεπλάγησαν, βλέποντες αὐτὸν ὑγρὸν ὅλον, καὶ ἀπὸ τὸν φόβον ἡμίθνητον, οὔτε ἤξευρεν ἀκόμη ποῦ ἦτον. Μετὰ ὥραν πολλὴν ἦλθαν οἱ συνοδοιπόροι αὐτοῦ, καὶ ἰδόντες αὐτὸν παραδόξως ἐξέστησαν. Ὁ δὲ ἐδιηγήθη καταλεπτῶς τὴν ὑπόθεσιν, καὶ πάντες ἐμεγάλυνον τὴν ὑπερθαύμαστον Δέσποιναν. Ὁ δὲ Ἀρχιερεὺς τοῦ τότε καιροῦ ἐσύναξε πάντας τοὺς Ὀρθοδόξους, καὶ ἐτέλεσε χαρμόσυνον Ἑορτὴν εἰς εὐχαριστίαν τῆς Κυρίας μας. Αὐτὸς δὲ ὁ Ἄρχων δὲν ἔστρεψε πλέον εἰς τὴν προτέραν ὁδὸν, ἀλλὰ ἀπελθὼν εἰς ἕνα ναὸν τῆς Ὑπεραγίας, ὅπου ἦσαν καὶ ἕτεροι Μοναχοὶ, ἐνεδύθη τὸ Ἀγγελικὸν σχῆμα, καὶ ὑπηρέτα τὴν Ἐκκλησίαν ἕως ἐσχάτης αὐτοῦ ἀναπνοῆς μὲ πολιτείαν θαυμάσιον καὶ θεάρεστον, καὶ οὕτως ἠξιώθη τῆς βασιλείας τῶν οὐρανῶν. Ἧς γένοιτο ἐπιτυχεῖν πάντας ἡμᾶς. Ἀμήν.

ΘΑΥΜΑ ΚΘ'.

Περὶ τοῦ μὴ δυνηθέντος μαθεῖν γράμματα εἰμὴ μόνον τὸ, Χαῖρε Μαρία.

Εἰς τὴν αὐτὴν πόλιν ἦτον εἷς ἄνθρωπος ὀνόματι Ἰωάννης, κατὰ πολλὰ εὐλαβὴς καὶ πλούσιος· ἀμὴ εἶχε τὸν νοῦν δύσκολον τόσον, ὁποῦ δὲν ἐδύνετο νὰ μάθῃ γράμματα, ὥστε κἂν μίαν Προσευχὴν, νὰ τὴν λέγῃ κατὰ τὴν τάξιν τῶν Χριστιανῶν. Διὰ τοῦτο ἀπῆλθεν εἰς Μοναστήριον, καὶ ἀφιερώσας εἰς αὐτὸ ὅλα του τὰ ὑπάρχοντα ἐκουρεύθη, διὰ νὰ τὸν μανθάνουν οἱ Ἀδελφοὶ γράμματα· οἱ ὁποῖοι τὸν ὑποδέχθησαν ἀσπασίως διὰ τὸν πολὺν πλοῦτον, ὁποῦ τοὺς ἔδωκε· καὶ ὅλοι τοῦ ἐρμήνευσαν Ψαλμοὺς,

καὶ Εὐχάς· ἀλλὰ δὲν ἐδύνετο νὰ μάθῃ τίποτα. Τότε εἷς Ἀδελφὸς ἔμπειρος καὶ ἐνάρετος, ἀναγνώσας αὐτῷ πάσας τὰς Εὐχὰς μίαν πρὸς μίαν, τὸν ἠρώτησε, ποία ἀπὸ ὅλαις τοῦ ἐφαίνετο ὡραιοτέρη, νὰ μάθῃ; Ὁ δὲ εἶπεν, ὅτι τὸ, Χαῖρε Μαρία, τῆ ἤρεσε περισσότερον. Ἔβαλον οὖν κόπον πολὺν, καὶ τοῦ ἔμαθαν τὸν Χαιρετισμὸν τοῦ Ἀγγέλου. Ἤγουν τὸ,

Θεοτόκε Παρθένε, χαῖρε Κεχαριτωμένη Μαρία, καὶ τὰ ἑξῆς· τὸν ὁποῖον ἔμαθε μὲ τὴν πολυκαιρίαν, καὶ ἔλαβε τόσην χαρὰν καὶ εὐφροσύνην, πῶς ἔμαθεν αὐτὸν τὸν Ἀρχαγγελικὸν Ἀσπασμὸν, ὁποῦ τοῦ ἐφαίνετο ὅτι ἦτον θησαυρὸν πολυτίμητον· καὶ πᾶσαν ὥραν ἄλλον δὲν ἔλεγεν, εἰμὴ τοῦτον· Χαῖρε Κεχαριτωμένη Μαρία. Ὅθεν πάντες οἱ Ἀδελφοὶ τοῦ εὔγαλαν ἀπ' αὐτὸν τὴν ἐπωνυμίαν, καὶ τὸν ἔλεγαν ὅλοι, Χαῖρε Μαρία· τὸ ὁποῖον αὐτὸς τὸ εἶχεν εἰς πολλὴν ἀγαλλίασιν, καὶ πάντοτε προσηύχετο πρὸς τὴν Ἀειπάρθενον, λέγωντας αὐτὸν τὸν Ἀσπασμὸν μὲ ἡδύτητα καὶ θυμηδίαν ἀνείκαστον· καὶ τοῦτον ἔλεγεν ὁ ἀείμνηστος ἕως τὴν ὥραν ὁποῦ εὐγῆκεν ἡ μακαρία ψυχή του. Ἀφοῦ γοῦν τὸν ἔψαλαν κατὰ τὴν τάξιν, τὸν ἐνταφίασαν εἰς ἕνα τόπον ξεχωριστὸν, διατὶ εὐωδίασε τὸ ἱερὸν αὐτοῦ Λείψανον· ἡ ὁποία εὐωδία δὲν ὠλιγόστευσεν, ἀφοῦ τὸν ἐσκέπασαν, ἀλλὰ μᾶλλον ηὔξανε καθ' ἑκάστην, καὶ ἠσθάνοντο οἱ Ἀδελφοὶ θυμηδίαν ἄῤῥητον· Τὴν ἐννάτην ἡμέραν, ὅταν τὸν ἐμνημόνευαν, θεωροῦσιν ἕνα θαῦμα παράδοξον καὶ ἐξίστησαν· ἤγουν, ἐφύτρωσεν εἰς τὸν τάφον του ἕνας ὡραιότατος κρίνος, καὶ εἰς κάθε φύλον ἦτον γεγραμμένα ταῦτα μὲ χρυσᾶ γράμματα·

« Χαῖρε Κεχαριτωμένη Μαρία ». Καὶ ἡ τῆ κρίνι εὐωδία ἦτον τόσον πολλὴ, ὁποῦ δὲν ὡμοίαζε μὲ κανένα ἄνθος ἐπίγειον. Ὁ δὲ ἡγούμενος εἶπε τοῖς Ἀδελφοῖς, Πατέρες μου, ἀπὸ τὸ θαυμάσιον τοῦτο νὰ γνωρίσωμεν ὅτι ποταπὴν ἁγιωσύνην εἶχεν ὅτος ὁ μακάριος, καὶ πόσον πόθον πρὸς τὴν Κυρίαν μας· ἀλλὰ πρέπον εἶναι νὰ ἰδοῦμεν καὶ τὴν ῥίζαν τούτου τοῦ κρίνου, διὰ νὰ καταλάβετε πόσον χαριτώνεται ὅστις ἀγαπᾷ ἐξ ὅλης του τῆς καρδίας τὴν Ἀειπάρθενον. Ἔσκαψαν οὖν τὸν τάφον καὶ βλέπουσιν ὅτι εὔγενεν ὁ κρίνος ἀπὸ τὸ στόμα τοῦ Ὁσίου, καὶ ἐξεπλάγησαν. Ὁ δὲ ἡγούμενος ἐπρόσταξε καὶ ἔσχισαν τὸ ἱερὸν Λείψανον, καὶ εἶδασιν, ὅτι εὔγενεν ἀπὸ τὴν καρδίαν του, εἰς τὴν ὁποίαν ἦτον ἐσφραγισμένη ἡ εἰκὼν τῆς Ὑπεραγίας Θεοτόκε, καὶ πάντες ἐξίστησαν. Λαβόντες δὲ μετὰ Λιτανείας καὶ θυμιάματος ἐκεῖνον τὸν ἱερώτατον κρίνον, τὸν ἐφύλαξαν μὲ τὰ ἅγια Λείψανα, καὶ ὅλοι τὸν ἐτιμοῦσαν, καὶ τὸν ἐσβέοντο διὰ τὴν ἀγάπην τῆς Θεομήτορος. Ἧς ταῖς πρεσβείαις ἀξιωθείημεν καὶ ἡμεῖς τῆς οὐρανίου Μακαριότητος.

ΘΑΥΜΑ Λ'.

Περὶ τοῦ λυτρωθέντος παιδὸς τοῦ Εἰρηνικοῦ ἐκ τῶν ποταμίων ὑδάτων.

Εἰς τὰ μέρη τῆς Λομβαρδίας ἦτον ἕνα Ἀνδρόγυνον πολλὰ ἐνάρετον, ἔχοντες εἰς τὴν Παναγίαν πολλὴν εὐλάβειαν, καὶ ἱστόρισαν εἰς ἕνα τοῖχον τοῦ οἴκου τους τὴν εἰκόνα της μὲ πολὺν πόθον καὶ ἔξοδον, διὰ νὰ γένῃ ὡραία καὶ εὔμορφος. Καὶ καθ' ἑκάστην ἡμέραν καὶ ὥραν, ὅσαις φοραῖς ἐπερνοῦσαν ἀπέμπροσθεν τῆς ἁγίας εἰκόνος, ἐπροσκυνοῦσαν, καὶ ἔλεγον τὸν Ἀγγελικὸν Ἀσπασμόν. Διὰ τὴν ὁποίαν αὐτῶν καλὴν συνήθειαν τοὺς ἔστειλνεν ἡ χάρις της ὅλα τὰ καλὰ, καὶ πᾶσαν εὐφροσύνην, καὶ ἐπερνοῦσαν τόσον ἐνάρετα, καὶ ἀσκανδάλιστα ἀλλήλων τους, καὶ μὲ ὅλους τοὺς γείτονας, ὁποῦ τοὺς ἐπωνόμασαν, καὶ τοὺς ἔλεγαν ὅλοι εἰρηνικούς. Εἶχασι καὶ ἕνα βρέφος τριῶν χρόνων, τὸ ὁποῖον βλέπον καθ' ὥραν τὸν πατέρα καὶ τὴν μητέρα του, πῶς ἐσταματοῦσαν πολλάκις ἐνώπιον τῆς ἁγίας Εἰκόνος μὲ εὐλάβειαν καὶ προσηύχοντο, ἐπῆ-

ρε συνήθειαν καὶ αὐτὸ, καὶ ὅσαις φοραῖς ἤθελε περάσει ἀπ' ἐκεῖ, ἐπροσκύνα, μιμούμενος τοὺς γεννήτορας. Ἀφοῦ δὲ ἐσύντυχεν, ἔμαθε καὶ αὐτὸ τὸν Ἀγγελικὸν Ἀσπασμὸν καὶ τὸν ἔλεγεν ὁσάκις ἐπέρνα, καὶ προσηύχετο, ὄχι ἀπὸ εὐλάβειαν, ἀλλὰ ἐκ συνηθείας, καὶ ἐνόμιζεν, ὡς νήπιον ὁποῦ ἦτον βλέπον ἐπὶ θρόνου τὴν Παναγίαν (καθὼς ἦτον ἱστορισμένη) ὅτι αὐτὴ ἦτον ἡ Κυρία τοῦ οἴκου, διὸ ἐφοβεῖτο, καὶ ἐπροσκύνα την, καθὼς ἔβλεπε τοὺς γονεῖς του καὶ ἔκαμναν. Ἐν μιᾷ δὲ τῶν ἡμερῶν παίζοντας μὲ ἄλλα παιδία εἰς τὸ χεῖλος τοῦ ποταμοῦ, ἀπὸ συνεργείας τοῦ μισοκάλου ἔπεσεν εἰς τὰ ὕδατα. Τὰ δὲ ἄλλα παιδία ἀνήγγειλαν τῇ μητρὶ αὐτοῦ, ὅτι ἐπνίγη τὸ τέκνον της. Ἡ δὲ ἔδραμε κλαίουσα, καὶ πάντες οἱ γείτονες, καὶ φθάσαντες εἰς τὸν ποταμὸν, ἐγδύθησαν δύω ἄνθρωποι, διατὶ ἦτον βαθὺς περίσσα, καὶ ἐβουτῶσαν πολλὴν ὥραν, ἐρευνῶντες μὲ ἐπιμέλειαν, ἀμὴ δὲν τὸ ηὗρασιν. Ἡ δὲ γυνὴ κυττάζοσα εἰς ἄλλο μέρος κατώτερον, βλέπει τὸ παιδίον της καθεζόμενον ἄνωθεν τῶν ὑδάτων εἰς τὸ μέσον τοῦ ποταμοῦ, ὡς ἐπὶ θρόνου θαυμασιώτατα, καὶ λέγει αὐτῷ. Τέκνον μου, πῶς εὑρίσκεσαι; Καὶ ἀπεκρίθη λέγον· Καλὰ, μῆτέρ μου, ὅτι ἡ Κυρία μὲ κρατεῖ, καὶ δὲν φοβοῦμαι. Ἡ γυνὴ δὲν ἐκατάλαβεν ἀπὸ τὴν χαρὰν διὰ ποίαν εἶπεν. Ἐπάραντες οὖν αὐτὸ, τὸ ἔδωσαν τῇ μητρὶ αὐτοῦ, ἥτις ἀπῆλθεν ἀγαλλομένη εἰς τὸν οἶκον αὐτῆς, ὅπου ἔφθασε καὶ ὁ ἄνδρας της, καὶ ἀκούσας τὴν ὑπόθεσιν, ἠρώτησε τὸ παιδίον νὰ εἰπῇ πῶς ἐγλύτωσε; Τὸ δὲ βρέφος ἀπεκρίνατο οὕτως· Ὡς ἔπεσα εἰς τὸν ποταμὸν, ἔδραμεν ἐκείνη ἡ Κυρία τοῦ οἴκου μας (δείχνοντας μὲ τὸν δάκτυλόν τε τὴν εἰκόνα τῆς Θεοτόκε), καὶ ἅρπασέ με ἀπὸ τὸ νερὸν, καὶ ἐκράτει με, ἕως ὁποῦ μὲ ἐπῆραν οἱ ἄνθρωποι. Ταῦτα ἀκούοντες οἱ παρεστῶτες ἐθαύμασαν βλέποντες μάλιστα τὸ βρέφος νὰ δείχνῃ δακτυλοειδῶς τὴν εἰκόνα, καὶ πεσόντες προσεκύνησαν, καὶ ἐδόξασαν τὴν χάριν της ποιοῦντες ὁλονύκτιον ἀγρυπνίαν. Πᾶς ἕνας δὲ ὁποῦ νὰ ἤθελεν ἐρωτήσει τὸ βρέφος πῶς ἔπεσεν, ἀπεκρίνατο, καὶ ἔλεγε τὴν ὑπόθεσιν ξεκαθαριστὰ, ὁποῦ τὰ ἄλλα λόγια ἔλεγε τραυλὰ, καὶ ψελίζον ὡς καὶ τὰ ἄλλα βρέφη· ὅταν δὲ ἐδιηγᾶτο τὴν θαυματουργίαν αὐτὴν, ἔλεγε τὰ λόγια τόσον ἔναρθρα καὶ καθάρια, ὁποῦ ὅλοι το ἐθαύμαζον· οὕτω γοῦν οὐ μόνον τὸ βρέφος ἐκεῖνο, ἀλλὰ καὶ ὅσοι ἄλλοι τιμοῦσι τὰς ἱερὰς εἰκόνας μετ' εὐλαβείας, λυτρώνονται ἀπὸ πρόσκαιρων κινδύνων, καὶ ἀξιοῦνται τῆς ἀφράστου ἀγαλλιάσεως· Ἧς γένοιτο πάντας ἡμᾶς ἐπιτυχεῖν, ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ τῷ Κυρίῳ ἡμῶν. Ὧ ἡ δόξα εἰς τοὺς αἰῶνας. Ἀμήν.

ΘΑΥΜΑ ΛΑ'.

Περὶ τοῦ λυτρωθέντος Ἰουδαίου ἐκ τῶν δεσμῶν, καὶ τῷ Κυρίῳ πιστεύσαντος.

Εἰς τὰ μέρη τῆς Λομβαρδίας ἐπέρνα μίαν ἡμέραν εἷς Ἰουδαῖος μὲ πραγματείαν, περίσσα πλούσιος, τὸν ὁποῖον ἠχμαλώτευσαν οἱ λῃσταὶ, καὶ τὸν ἔκλεισαν εἰς ζοφερὰν φυλακὴν, δεδεμένον μὲ ἅλυσες σιδηραῖς, ἐλπίζοντες νὰ πάρουν καὶ ἕτερα χρήματα, ἢ εἰς τὸ ὕστερον νὰ τὸν θανατώσουν. Εὑρισκόμενος οὖν ὁ ταλαίπωρος Ἰουδαῖος οὗτος αἰχμάλωτος, ὠδύρετο πικρῶς, ἐκδεχόμενος καθ' ὥραν τὸν θάνατον· καὶ διαλογιζόμενος διαφόρους τρόπους, πῶς νὰ κάμῃ νὰ λυτρωθῇ τοῦ κινδύνου, ἐνεθυμήθη ὅτι ἡ Παρθένος Μαρία, ὁποῦ κάμνει πολλὰς θαυματουργίας εἰς τοὺς Χριστιανὸς, δύναται νὰ τὸν λυτρώσῃ, ἐὰν αὐτὴ ἐπικαλεσθῇ μετὰ πίστεως. Κατανυγεὶς οὖν ἐξ ὅλης τῆς καρδίας, εἶπε ταῦτα μετὰ δακρύων· Κυρία καὶ βασίλισσα τοῦ οὐρανοῦ καὶ τῆς γῆς, δεῖξαι τὰ ἐλέη σου καὶ εἰς ἐμὲ τὸν ταλαίπωρον, νὰ θαυμαστωθῇ ἡ χάρις σου, καθὼς καὶ ἄλ-

λαις φοραῖς ἀναρίθμηταις ἐποίησας σημεῖα καὶ τέρατα, ὡς ἤκουσα ἀπὸ τοὺς Χριστιανούς. Πολλοὺς δαιμονῶντας ἰάτρευσας, διαφόρους ἀσθενείας ἐθεράπευσας, καὶ αἰχμαλώτως παραδόξως ἐλύτρωσας. Λοιπὸν σπλαγχνίσου καὶ ἐμὲ τὸν ἀνάξιον, καὶ μὴν ἐνθυμηθῇς τὴν κακίαν τῶν προπατόρων μου, ἀλλὰ ὡς Μήτηρ τοῦ ἐλέους, καθὼς οἱ Χριστιανοὶ σὲ κηρύττουσι, βοήθησόν μοι εἰς τοιαύτην ἀνάγκην, καὶ λύτρωσαί με, ἵνα κἀγὼ πιστεύσω εἰς τὸν μονογενῆ σου Υἱὸν καὶ Θεόν, καὶ κηρύξω σου τὰ θαυμάσια. Ταῦτα εὐχόμενος ἀφύπνωσε, καὶ βλέπει εἰς τὸ ὅραμά του μίαν ἐνδοξοτάτην βασίλισσαν, φωτοβολοῦσαν ὑπὲρ τὸν ἥλιον, περικυκλουμένην ὑπὸ Ἀγγέλων, οἵτινες εὔγαλαν τὴν ἄλυσον τοῦ Ἰουδαίου προστάξει τῆς Θεομήτορος. Ὁ δὲ ἀπὸ τὴν χαρὰν ἐξύπνησε, καὶ θεωρεῖ (ὄχι ἐν ὁράματι ὡς πρότερον) ἀλλὰ ὀφθαλμοφανῶς τὴν Κυρίαν μας μὲ δόξαν πολλὴν καὶ λαμπρότητα, καὶ λέγει αὐτῇ· Εἰπέ μοι, Δέσποινα, τὸ ὄνομά σου, ἐπειδὴ μοῦ ἔκαμες τόσην καλοσύνην, νὰ ἠξεύρω τὴν εὐεργέτιν μου. Ἡ δὲ ἀπεκρίνατο· Ἐγὼ εἶμαι ἡ Μαρία, ὁποῦ ἐπικαλέσθης, καὶ σοῦ ἐπήκουσα· ὅτι καλὰ καὶ τὸ Ἰουδαϊκὸν Ἔθνος νὰ ἦναι ἐχθροί ἐμένα, καὶ τοῦ Υἱοῦ μου, ὡς ἀρνηταὶ τῆς σωτηριώδους αὐτοῦ Σαρκώσεως, ὅμως, ἐπειδὴ μετὰ πίστεως καὶ δακρύων ἐκέκραξας, σὲ ἐσπλαγχνίσθη ὡς Θεὸς ἐλεήμων καὶ ἀνεξίκακος, καὶ ἐπρόσταξε νὰ λυτρωθῇς καὶ τῶν δύω κινδύνων ψυχῆς τε καὶ σώματος. Ταῦτα λέγουσα ἐκέλευσε τοῖς Ἀγγέλοις, καὶ τὸν ὑπῆγαν εἰς ἕνα χάσμα πολλὰ φοβερὸν καὶ βαθύτατον, ὅπου ἦσαν ψυχαὶ ἀναρίθμητοι παιδευόμεναι μὲ ἄῤῥητον κόλασιν, ὅθεν εὔγενε δυσωδία ἀνείκαστος. Ὁ δὲ Ἑβραῖος ἀπὸ τὸν φόβον ἔπεσε κατὰ γῆς. Λέγει του ἡ Δέσποινα· Αὕτη ἡ κόλασις εἶναι τῶν ἀσεβῶν Ἰουδαίων, ὁποῦ δὲν πιστεύουσι τὴν ἔνσαρκον οἰκονομίαν τοῦ Δεσπότου Χριστοῦ καὶ Υἱοῦ μου. Τότε τὸν ὑπήγασι πάλιν εἰς ὄρος ὑψηλὸν, καὶ εἶδεν ἕνα τόπον ὡραῖον καὶ πανευφρόσυνον, ἀπὸ τὸν ὁποῖον εὔγαινεν εὐωδία γλυκυτάτη καὶ πάντερπνος, ὅπου ἦσαν ὄχλος πολὺς, καὶ ἔψαλλον ἀκαταπαύστως ἀγαλλιώμενοι. Ἐκπληττόμενος οὖν ὁ Ἰουδαῖος εἰς τοιαύτην ὡραιότητα, τοῦ εἶπεν ἡ Δέσποινα· Οὗτος εἶναι ὁ κλῆρος τῶν ψυχῶν, ὁποῦ ἐλύτρωσεν ὁ Υἱὸς τοῦ Θεοῦ μὲ τὸ πολύτιμον αὐτοῦ καὶ ἄχραντον Αἷμα· προτίμησον οὖν ἕνα ἀπὸ τοὺς δύω τόπους, ὁποῦ σοῦ ἔδειξα ὁποῖον ὁρίγεσαι. Ταῦτα εἰποῦσα ἀπῆλθεν εἰς οὐρανοὺς ἡ Παντάνασσα. Ὁ δὲ Ἰουδαῖος εὑρέθη ἀπ' ἔξω τοῦ οἴκου αὐτοῦ, καὶ εὐθὺς ἐβαπτίσθη, ἀπαρνούμενος πλοῦτον καὶ συγγενεῖς, καὶ μονάσας, ἐδούλευσεν ἐκ καρδίας τῆς εὐεργέτου αὐτοῦ ὁποῦ τὸν ἐλύτρωσε, καὶ πρὸς τὴν ἀληθῆ Πίστιν θαυμασίως ἐχειραγώγησε, καὶ οὕτως ἠξιώθη τῆς οὐρανίου Μακαριότητος.

ΘΑΥΜΑ ΑΒ'.

Περὶ τοῦ φονευθέντος παιδὸς ὑπὸ τοῦ πατρὸς αὐτοῦ Ἰουδαίου, καὶ ἀναστάντος, καὶ τὴν Παναγίαν Θεοτόκον ὁμολογήσαντος.

Ἰουδαία τις ἔγκυος εἶχε πολλὴν ὀδύνην καὶ βάσανον, καὶ δὲν ἐδύνετο νὰ γεννήσῃ, καθὼς συμβαίνει πολλάκις τῶν γυναικῶν· καὶ μὲ ὅσους τρόπους καὶ ἰατρικὰ τῆς ἐκάμασι, δὲν ἤτον βολετὸν νὰ εὔγῃ τὸ βρέφος, μόνον ἐκδέχοντο εἰς ὀλίγην ὥραν νὰ ξεψυχήσῃ ἡ τάλαινα. Τότε τῆς εἶπε μία Χριστιανὴ, ὁποῦ ἔτυχεν ἐκεῖ· Ἐὰν θέλῃς νὰ ἐλευθερωθῇς, ἐπικαλέσου τὴν Ὑπεραγίαν Θεοτόκον, ὅτι δὲν εὑρίσκεις ἄλλην βοήθειαν. Ἡ δὲ ἀσθενὴς μὲ ταπεινὴν λαλιὰν, ὡς ἐδύνετο, ἀπὸ τὴν τῆς ὀδύνης σφοδρότητα, εἶπε ταῦτα μετὰ δακρύων· Εὐλογημένη Μαρία Ἀειπάρθενε, εἰ καὶ ἀνάξιος

εἶμαι νὰ σὲ ἐπικαλεσθῶ ἡ παμβέβηλος, ὅτι καταβαίνω ἀπὸ τὸ Ἔθνος ἐκεῖνο ὁποῦ ἐφόνευσε τὸν Υἱόν σου, ὅμως ἀκούω, πῶς ἡ εὐσπλαγχνία σου καὶ τὸ ἔλεος δίδεται δωρεὰν τοῖς ἁμαρτωλοῖς καθ' ἑκάστην· δέομαί σου γοῦν, λύτρωσαί με τούτου τοῦ κινδύνου, καὶ τάσσω σου νὰ λάβω ἐγὼ, καὶ τὸ βρέφος ὁποῦ γεννήσω, τὸ Θεῖον Βάπτισμα. Ταῦτα εἰποῦσα, ἐγέννησεν εὐθὺς παιδίον ἀρσενικὸν, καὶ εἰς ὀλίγας ἡμέρας, ὡς ἠγέρθη τῆς κλίνης, ἐβαπτίσθη μετὰ τοῦ βρέφους. Ὁ δὲ ἀνὴρ αὐτῆς ἔλειπεν εἰς ἕνα χωρίον, καὶ ἐλθὼν ἔμαθε τὰ γενόμενα· ὅθεν θυμωθεὶς ἐφόνευσε τὸ παιδίον. Οἱ δὲ γείτονες ἐσυνάχθησαν εἰς τὴν σύγχυσιν, καὶ θέλοντες νὰ πιάσουσι τὸν Ἑβραῖον, νὰ τὸν ὑπάγουσιν εἰς τὴν κρίσιν, ἔφυγε, καὶ αὐτοὶ κατόπι. Τρέχων οὖν ὁ Ἑβραῖος, ἐκουράσθη, καὶ ἰδὼν εἰς τὸν δρόμον ἕνα Ναὸν, εἰσελθὼν ἐκρύβη εἰς ἕνα τόπον. Ἐκεῖ γοῦν ὁποῦ ἔστεκεν ἔντρομος, βλέπει μίαν Εἰκόνα τῆς Ὑπεραγίας Θεοτόκου, καὶ χάριτι Θεοῦ κατανυγεὶς τῇ καρδίᾳ, ἐλάλησε ταῦτα· Ὦ Δέσποινα, πόση εἶναι ἡ εὐσπλαγχνία σου, καὶ σκέπεις, καὶ διαφυλάττεις ἕνα ῥερυπωμένον σκύλον καὶ ἀσεβέστατον, ὁποῦ ἐθανάτωσε τὸν Υἱόν σου, καὶ τώρα στέκομαι, εἰς τὸν οἶκόν σου, καὶ δὲν ἀνοίγει ἡ γῆ νὰ μὲ καταπίῃ· ἐπεὶ οὖν τοσαύτη εἶναι ἡ ἀγαθότης σου, ἐλέησον καὶ ἐμένα, παρακαλῶ σε, καθὼς ἠλέησεν ὁ πανοικτίρμων Υἱός σου Παῦλον τὸν διώκτην, καὶ συγχώρησον πάσας τὰς ἀνομίας μου· πιστεύω γὰρ, ὅτι ἀφράστως ἐγέννησες τὸν Ἰησοῦν, χωρὶς νὰ βλαπτῇ ποσῶς ἡ Παρθενία σου, καὶ αὐτὸν ὁμολογῶ Θεὸν καὶ ἄνθρωπον, τοῦ ὁποίου τὸ ἔλεος εἶναι ἄπειρον καὶ ἀμέτρητον. Ταῦτα λέγων μετὰ δακρύων, ἔφθασαν οἱ Χριστιανοὶ, καὶ τὸν ἔδεσαν. Ὁ δὲ εἶπεν αὐτοῖς· Δέομαί σας διὰ τὸν Κύριον, ὑπάγετέ με εἰς τινὰ Ἱερέα, ἵνα λάβω τὸ ἅγιον Βάπτισμα, καὶ τοῦτο, μάρτυς μου ὁ Θεὸς, δὲν τὸ λέγω διὰ φόβον θανάτου, ἢ δειλίαν ποσῶς, μάλιστα ὡς βαπτισθῶ, δότε μου τὸν πρεπούμενον θάνατον. Ἔκαμαν οὖν τὸν λόγον του, καὶ ἀφοῦ ἐβαπτίσθη, τὸν ἔδωσαν τῆς δικαιοσύνης, καὶ τὸν ἐφυλάκωσαν ἕως αὔριον νὰ τὸν θανατώσουν. Ἡ δὲ γυνὴ αὐτοῦ ἐθρήνει τὸν θάνατον τοῦ παιδίου ἀπαραμύθητα, καὶ καθὼς τὸ ἐκράτει εἰς τὰ γόνατά της, καὶ ἐδέρνετο, τὸ βλέπει, καὶ (ὢ τοῦ θαύματος) ἀναστήθη. Ἀκούσασα δὲ, ὅτι ὁ ἀνὴρ αὐτῆς ἐβαπτίσθη, καὶ βούλονται διὰ τὸ φονικὸν νὰ τὸν θανατώσουσι, λαβοῦσα τὸ βρέφος ἔδραμεν εἰς τὴν κρίσιν· καὶ ἰδόντες αὐτὸ πάντες ἐδόξασαν τὸν Θεὸν, καὶ ἠλευθέρωσαν τὸν φονέα, ὅστις ἦλθεν ἐκεῖ, καὶ ἐρευνήσας τὸ βρέφος εἰς τὸν λαιμὸν, ὅπου τοῦ ἔδωκε μὲ τὴν μάχαιραν, ἐφαίνετο ἡ πληγὴ, διὰ νὰ κηρύττεται τὸ θαυμάσιον. Ἀλλὰ δὲν ἐτελείωσεν ἕως ὧδε, ἀγαπητοὶ τὴν εὐεργεσίαν, ἡ πλουσιόδωρος Ἄνασσα, ἀλλὰ ἠκολούθει θαῦμα τῷ θαύματι. Ἐδόθη χάρις τῷ παιδίῳ, καὶ ἐσύντυχεν ἔναρθρα καὶ καθαρὰ, ὥσπερ νὰ ἦτον εἴκοσι χρόνων, καὶ εἶπε μεγαλοφώνως ταῦτα.

Ἡ Μήτηρ τῆς ἐλεημοσύνης, καὶ πάσης παρακλήσεως, ἡ μετὰ τόκον Παρθένος καὶ Θεοτόκος Μαρία, μὲ ἀνέστησε διὰ τὴν πίστιν τῶν γεννητόρων μου, εἰς ἔλεγχον τῶν ἀσεβῶν Ἰουδαίων, ὁποῦ ἀρνοῦται τὴν τοῦ Θεοῦ Ἐνανθρώπησιν.

Ταῦτα ἀκούσαντες οἱ περιεστῶτες ἐδάκρυσαν ἀπὸ τὴν χαρὰν, δοξάζοντες τὸν Κύριον καὶ τὴν Δέσποιναν. Ὁ δὲ πατὴρ τοῦ παιδὸς ἐδούλευσεν ὅλην του τὴν ζωὴν τῆς Ὑπεραγίας, γράφων λόγους διαφόρους κατὰ Ἰουδαίων εἰς ἐγκώμιον αὐτῆς, καὶ πολλοὶ δι' αὐτοῦ ἐπιστρέψασιν. Ἀλλὰ καὶ τὸ βρέφος ἐκεῖνο αὐξηθὲν, ἐγίνη ἐνάρετος ἄνθρωπος, καὶ ἐτελείωσε μετὰ τοῦ πατρὸς καὶ τῆς μητρὸς αὐτῆ θεαρέσως, καὶ ἀπῆλθον εἰς τὴν οὐράνιον Βασιλείαν. Ἧς γένοιτο πάντας ἡμᾶς ἐπιτυχεῖν.

ΘΑΥΜΑ ΑΓ'.

Περὶ τοῦ ἐνδυναμωθέντος ἀσθενοῦς τε καὶ γέροντος, καὶ εἰς ἰσχὺν νεωτέρου ἐλθόντος.

Ὅταν ἦτον ἡ Βρεττανία ὀρθόδοξος, εὑρίσκετο εἷς Μοναχὸς ἁγιώτατος εἰς ἕνα Κοινόβιον, ὅστις εὐλαβεῖτο κατὰ πολλὰ τὴν Ὑπεραγίαν, καὶ τὴν ἐτίμα περίσσα, καὶ πᾶσαν φορὰν, ὁποῦ ἤθελεν ἀκούσῃ τὸ ὑπερύμνητον αὐτῆς ὄνομα, ἤγουν νὰ εἰπῇ τινὰς, Μαρίαν, ἢ Θεοτόκον, ἢ καὶ αὐτὸς νὰ τὸ ἀνέγνωθε ποθὲς, ἔκλινε τὰ γόνατα, καὶ ἐπροσκύνα ἕως ἐδάφους. Οὗτος οὖν ὁ ἐνάρετος καὶ φίλος πιστὸς τῆς Ὑπεραγίας ἐγήρασε, καὶ ἠσθένησε, μὴ δυναμένος ἀπὸ τὴν πολυτείαν νὰ ἐγερθῇ ποσῶς τοῦ κραββάτι· ὁ δὲ Ἡγούμενος τοῦ ἔδωσεν ἕναν ὑπηρέτην, νὰ τοῦ ἑτοιμάζῃ τὰ πρὸς τὴν χρείαν. Μιᾷ φορᾷ γοῦν ἔτυχε καὶ δὲν ἦτον ὁ ὑπηρέτης ἐκεῖ· ὁ δὲ γέρων εἶχεν ἀνάγκην νὰ σηκωθῇ. Καὶ ἀφοῦ ἔκαμε προσευχὴν κατὰ τὴν συνήθειαν, ἐδοκίμασε πολλάκις νὰ ἐγερθῇ, ἀμὴ δὲν ἐδύνετο. Τότε στραφεὶς πρὸς τὴν Εἰκόνα τῆς Παναγίας ἐδάκρυσε, καὶ λέγει πρὸς αὐτὴν μετὰ πίστεως· Γλυκυτάτη μου Παναγία, βοήθει μοι· καὶ εὐθὺς (ὢ τῆς ταχείας ἐπακούσεως) εὑρέθη ἐνώπιον αὐτοῦ ἡ Παντάνασσα, καὶ λέγει του· Διὰ τὴν πολλήν σου εὐλάβειαν, καὶ ἀγάπην, ὁποῦ μοῦ ἔχεις, ἰδοὺ δίδω σε ἄλλους τριάκοντα χρόνους ζωὴν εἰς τοῦτον τὸν Κόσμον, καὶ νὰ ἔχῃς τοσαύτην δύναμιν, ὅσην εἶχες τριακονταέτης· καὶ τοῦτο διατί μοῦ ἀρέσει ἡ πολιτεία σου, ὁποῦ τιμᾷς τοσοῦτον τὸ ὄνομά μου. Τότε ἡ μὲν Ἀειπάρθενος ἀνελήφθη· ὁ δὲ Μοναχὸς ἀγαλλιώμενος ἤλατο, καὶ περιεπάτει ὑγιὴς καὶ ρωμαλέος τῷ σώματι· καὶ πάντες οἱ Ἀδελφοὶ ἀκούσαντες τὴν ἐν αὐτῷ φηνομένην Θαυματουργίαν ἐξέστησαν, καὶ τὸν εἶχασιν εἰς πολλὴν εὐλάβειαν. Αὐτὸς δὲ ἐνθυμούμενος τὴν εὐεργεσίαν, ὑμνολόγα διηνεκῶς, καὶ ἐδόξαζε τὴν πανύμνητον μὲ νηστείας, καὶ ἀγρυπνίας, καὶ ἄλλας ἀγαθοεργίας, ἕως ὁποῦ ἀνεπαύσατο ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ τῷ Κυρίῳ ἡμῶν. Ὧ ἡ δόξα εἰς τοὺς αἰῶνας. Ἀμήν.

ΘΑΥΜΑ ΛΔ'.

Περὶ τῶν σκανδαλισθέντων ἀδελφῶν, καὶ παρὰ τῆς Παναγίας Δεσποίνης εἰρηνευθέντων.

Εἰς τὸ ῥηθὲν Κοινόβιον ἐσκανδαλέσθησαν δύω Ἀδελφοὶ ἀπὸ συνεργείας τοῦ δαίμονος. Καὶ ὁ μὲν εἷς, ὡς ἐνάρετος ὁποῦ ἦτον καὶ εὐλαβὴς, ἐσυγχώρα τοῦ ἄλλου, καὶ ἐπροσεύχετο διὰ τὴν ψυχήν του, ὁ ἄλλος δὲ ὑπερηφανεύετο, καὶ ἐκατάβαλεν εἰς τὸν ἡγούμενον ψεύματα, ὅτι ἔπραξε μίαν ἁμαρτίαν αἰσχύνης πεπληρωμένην. Τοῦτο μαθὼν ὁ εὐλαβὴς Μοναχὸς ἐθλίβη πολλὰ, καὶ ἐντράπη, μὴ δυναμένος νὰ ὑποφέρῃ τοιαύτην συκοφαντίαν· ὅμως μὴ ἔχων εἰς ἄνθρωπον τὴν ἐλπίδα, ἀλλὰ εἰς τὸν παντοδύναμον Θεὸν, καὶ τὴν ὑπέραγνον Μητέρα αὐτοῦ, ἔδραμε πρὸς τὴν χάριν της νὰ τοῦ βοηθήσῃ, νὰ μὴ καταισχυνθῇ εἰς τοὺς Ἀδελφούς. Μιᾷ ταχυνῇ, ὅταν ἐψάλλασι τὸν Ὄρθρον, βλέπει τὸν συκοφάντην ἱσταμένον εἰς τὸν Χορὸν πλησίον αὐτοῦ μὲ ἀναισχυντίαν, μηδὲν περὶ τῆς ἀδίκου συκοφαντίας μετανοούμενον. Τότε νικώμενος ἀπὸ τὴν Θλίψιν ὁ Ἀδελφὸς, ἀνεχώρησε, μὴ δυναμένος νὰ τὸν βλέπῃ, καὶ ἀπελθὼν εἰς ἕνα Παρακλη-

σι, πίπτει κατὰ γῆς, καὶ ἐδέετο μετὰ δακρύων, λέγων· Ὑπεραγία Θεοτόκε, ἡ ἐλπὶς τῶν ἀπηλπισμένων, καὶ ἡ τῶν ἀβοηθήτων βοήθεια, πρόφθασον, λύτρωσαί με τῆς ἀδίκου συκοφαντίας, ὅτι ἐὰν δὲν προλάβῃ ἡ χάρις σου, δὲν εὑρίσκω ἄλλην βοήθειαν. Ταῦτα λέγων, βλέπει τὴν Παναγίαν, καὶ ἐξέκετο πλησίον τῆς ἱερᾶς Τραπέζης ἀντάμα μὲ ἕνα σεμνὸν καὶ ἱεροπρεπῆ ἄνθρωπον. Ἰσάμενος δὲ μετὰ φόβου καὶ εὐλαβείας, τοὺς εἶδε καὶ προσεκύνησαν κατὰ ἀνατολὰς, ὅταν ἔψαλλαν οἱ Δομέστικοι τὸ Δόξα Πατρὶ καὶ Υἱῷ καὶ Ἁγίῳ Πνεύματι. Τότε στρέφεται πρὸς τὸν τελιμμένον ἡ Δέσποινα, καὶ λέγει του μὲ ἱλαρὸν πρόσωπον· Μὴ θλίβεσαι πλέον, ὅτι ἐδεήθην διὰ λόγου σου τοῦ Υἱοῦ μου, καὶ ἐφώτισε τὸν ἐχθρόν σου νὰ μετανοήσῃ τὴν ἁμαρτίαν του, νὰ μὴ κολασθῇ καὶ νὰ λυτρωθῇς καὶ ἐσὺ τῆς δυσφημίας. Ὁ δὲ εἶπε· Παρακαλῶ σε, Κυρία μου, εἰπέ μου, τίς εἶναι αὐτὸς ὁ Ἅγιος, ὁπῶ στέκεται πλησίον σου; καὶ διατὶ ἀπὸ τώρα ἐπροσκυνήσετε· Ὁ δὲ ἀπεκρίνατο· Οὗτος εἶναι ὁ Εὐαγγελιστὴς Γωάννης ὁ θετός μου Υἱὸς, ὁποῦ μοῦ τὸν παρέδωκεν εἰς τὸν Σταυρὸν ὁ Δεσπότης μου· μὴ θαυμάσῃς δὲ πῶς ἐπροσκυνήσαμεν τῷ Θεῷ, ὅτι ὁσάκις ἐσεῖς οἱ ἄνθρωποι ψάλλετε ἐδῶ εἰς τὴν γῆν τινὰ ὕμνον καὶ δοξολογίαν τῆς Παναγίας Τριάδος, προσκυνοῦμεν καὶ ἡμεῖς ἅπαντες εἰς τὴν οὐράνιον Βασιλείαν, καὶ συγχαιρόμεθα διὰ τὴν δόξαν, ὁποῦ πρεπόντως καὶ καταχρέως ἀποδίδεται τῷ πανενδόξῳ καὶ ὑπερυμνήτῳ Θεῷ, καὶ κλίνομεν μετ' εὐλαβείας τὰς κεφαλὰς καὶ προσκυνοῦμεν τὸν ποιητὴν καὶ Σωτῆρά μας. Ταῦτα εἰποῦσα, ἀνῆλθεν εἰς Οὐρανοὺς ἡ Παντάνασσα, καὶ ἔμεινε τόση εὐωδία εἰς τὸν Ναὸν, ὁποῦ ἐξέστησαν ἅπαντες· ἀλλὰ καὶ ὁ συκοφάντης ἐκεῖνος ἐκατανύχθη ἀπὸ τὴν ὀσμὴν τῆς εὐωδίας, καὶ ὡμολόγησεν ἐνώπιον πάντων τὴν ἄδικον συκοφαντίαν. Τότε ὁ Ἀδελφὸς ἐδιηγήθη καταλεπτῶς τὴν ὅρασιν, καὶ ἀπελθόντες εἰς τὸν Ναὸν ἐκεῖνον, ὁποῦ ἐφάνη ἡ Δέσποινα, εὐγαινεν ἀκόμη ἡ εὐωδία θαυμασίως ἀπὸ τὸ μάρμαρον, ὁπῶ ἐπάτησαν οἱ ἄχραντοι πόδες, τὸ ὁποῖον εὐγαλαν, καὶ ἐφύλαξαν μὲ τὰ ἅγια λείψανα, διὰ ἐνθύμησιν τῆς θαυματουργίας τῆς ὑπερενδόξου Θεοτόκου. Ἧς ταῖς πρεσβείαις τύχοιμεν τῆς οὐρανίου Μακαριότητος.

ΘΑΥΜΑ ΛΕ'.

Περὶ τοῦ πόρνου στρατιώτου, ᾧ ὁ Κύριος, ταῖς τῆς Μητρὸς ἱκεσίαις ἐπικαμπτόμενος, τὴν ἄφεσιν ἐδωρήσατο.

Ἦτον τὶς στρατιώτης ἐναγὴς καὶ παμβέβηλος, καὶ διαφόρους ἁμαρτίας πεφοτισμένος ἐξόχως δὲ εἰς τὴν πορνείαν περίφημος. Οὗτος εἶχε γυναῖκα πολλὰ ἐνάρετον τὸν Θεὸν φοβουμένην, ἥτις πολλάκις τὸν ἐνουθέτα νὰ μετανοήσῃ τὰς ἁμαρτίας του, καὶ μετὰ πολλοῦ κόπου τὸν ἐκατάπεισεν ἡ καλή του ὁμόζυγος, καὶ ἐνήστευε τὴν Τεσσαρακοστὴν τοῦ Αὐγούστου διὰ τιμὴν τῆς Ὑπεραγίας, καὶ ὅλαις ταῖς Παραμοναῖς τῶν Ἑορτῶν αὐτῆς, καὶ δὲν ἔτρωγεν αὐτὰς τὰς ἡμέρας, εἰμὴ μόνον ἄρτον καὶ ὕδωρ μετὰ τὴν ἐννάτην ὥραν μίαν φοράν. Οὐ μόνον δὲ εἰς ταύτην τὴν ἀρετὴν τὸν ἐκαθωδήγησεν, ἀλλὰ καὶ εἰς τὴν ἱερὰν προσευχήν. Ὅστις λαβὼν αὐτὴν τὴν καλὴν συνήθειαν, ἐσταμάτα πολλάκις ἐνώπιον τῆς ἱερᾶς Εἰκόνος τῆς Ὑπεραγίας, καὶ ἔλεγε μετ' εὐλαβείας τὸν Ἀγγελικὸν Ἀσπασμὸν, καὶ ὅσα ἄλλα ἤξευρε. Μίαν ἡμέραν λοιπὸν εἰσῆλθεν εἰς τὴν Ἐκκλησίαν, καὶ προσευχόμενος ἔμπροσθεν μιᾶς Εἰκόνος, ὁποῦ οἱ ζωγράφοι ἐνεμάζουσιν Ἐλεοῦσαν, καὶ κρατεῖ τὸν Κύριον ὡς βρέφος εἰς τὰς ἀγκάλας της, βλέπει ἕνα θαῦμα παράδοξον, τὸ ὁποῖον τοῦ ἔδειξεν ὁ πολυεύσπλαγχνος, διὰ νὰ κατανυχθῇ ἡ καρδία του, νὰ μισήσῃ τὰς ἁμαρτίας αὐτοῦ, καθὼς καὶ ἐγένετο. Εἶδεν

οὖν τὸ Δεσποτικὸν βρέφος, καὶ ἦτον ὅλον πληγωμένον, καὶ ἀπὸ τὰς πληγὰς ἔτρεχεν αἷμα νωπὸν, ὡσὰν νὰ ταῖς ἔκαμαν αὐτὴν τὴν ὥραν. Ὁ δὲ στρατιώτης κατανυγεὶς τῇ καρδίᾳ, ἔκλαυσε πικρῶς δεόμενος πρὸς τὴν Παναγίαν, καὶ λέγων ταῦτα ἐξ ὅλης ψυχῆς· Γλυκυτάτη μου Κυρία, σπλαγχνίσου με τὸν ἀσεβῆ, καὶ μεσίτευσον πρὸς Κύριον νὰ μὲ συγχωρήσῃ, ὡς μεσίτρια τῶν ἁμαρτωλῶν ὁπὲ εἶσαι. Τότε ἤκουσε φωνὴν ἀπὸ τὴν Εἰκόνα λέγουσαν· Ἐσεῖς οἱ ἁμαρτωλοὶ μὲ ὁμολογᾶτε μὲ τὴν γλῶσσαν Μητέρα τῆς ἐλεημοσύνης, καὶ μὲ ταῖς ἀνομίαις σας μὲ κάμνετε μητέρα λύπης καὶ θλίψεως. Ὁ δὲ ἀκούσας ταῦτα ἔπεσεν ἐπὶ πρόσωπον, καὶ ὀδυρόμενος ἔλεγε· Δέσποινά μου, μὴ μοῦ ὀργισθῇς τὲ ἀθλίῳ, ἀλλὰ ὡς μεσίτις τῶν ἁμαρτωλῶν καὶ βοήθεια ἱκέτευσον διὰ λόγου μου· πολλὰ γὰρ ἰσχύει ἡ δέησίς σου πρὸς τὸν Δεσπότην. Οὕτω λέγων ὁ στρατιώτης πρηνὴς ἐπὶ γῆς κοιτώμενος, καὶ μὴ τολμῶν ἀτενίσαι τὸ ὄμμα, ἀκούει τὴν Δέσποιναν, καὶ λέγει ταῦτα πρὸς Κύριον· Υἱέ μου παμφίλτατε, ἐλέησον διὰ τὴν ἀγάπην μου τὸν ἁμαρτωλὸν τοῦτον, ὁπὲ προσπίπτει μετὰ δακρύων, καὶ ἐξομολογᾶται τὰς ἁμαρτίας τε. Ὁ δὲ ἀπεκρίθη· Μὴ μὲ ἐνοχλῇς περὶ τέτε, ὦ Μῆτερ, ὅτι δὲν εἶναι ἄξιος συγχωρήσεως. Ἡ δὲ εἶπεν· Ἐνθυμήσου, τέκνον γλυκύτατον, τὴν μητρικὴν ἀγάπην, ὁπὲ σὲ ἀνέθρεψα μὲ τόσον πόθον καὶ ἐγαλήχησα, καὶ ἄφες αὐτῷ τὰς ἀνομίας. Ὁ δὲ εἶπε· Μὲ δικαιοσύνην, ὦ Μῆτερ, δὲν ἠμπορῶ νὰ σὲ ὑπακόσω. Ἡ δὲ ἀπεκρίνατο· Δὲν σὲ ζητῶ νὰ τὸν κρίνῃς μὲ δικαιοσύνην, ἀλλὰ κατὰ τὴν ἄπειρον εὐσπλαγχνίαν σε· ἐπειδὴ πάντες μὲ ὀνομάζεσι Μητέρα τῆς ἐλεημοσύνης. Λέγει της ὁ Χριστός· Μὴ βαρεθῇς πῶς δὲν σοῦ ὑπακόω εἰς τέτο, ἀλλὰ ἐνθυμήσου, ὅτι καὶ ἐγὼ ἐδεήθην τρισσῶς τοῦ Πατρός μου τὸν καιρὸν τοῦ Πάθους, ἐὰν ἦτον βολετὸν νὰ λυτρωθῇ τὸ ἀνθρώπινον μὲ ἕτερον τρόπον, νὰ μὴ λάβω θάνατον, ἀλλὰ δὲν μοῦ ἐπήκουσεν. Ὅταν οὖν εἶδε ἡ πολυεύσπλαγχνος Δέσποινα, ὅτι τὸ πλῆθος τῶν ἀνομιῶν τῆ στρατιώτε ἐκώλυε τὸ ἔλεος τῆ Θεῆ, ἔκλινε τὰ γόνατα καὶ τὴν ἀκήρατον κορυφὴν, νὰ τὸν προσκυνήσῃ, διὰ νὰ βιάσῃ μὲ τὸν τρόπον τοῦτον τῆς ταπεινώσεως τὰ σπλάγχνα τῆ Φιλανθρώπε πρὸς ἔλεος, καθὼς καὶ ἐγένετο· ὅτι ὡς τὴν εἶδε, καὶ ἔκαμε σχῆμα νὰ προσκυνήσῃ, δὲν ἀφῆκεν, ἀλλὰ εἶπεν αὐτῇ· Ἐπειδὴ εἰς τὸν Νόμον γέγραπται νὰ τιμᾷ πᾶς τις τὸν Πατέρα καὶ τὴν Μητέρα του, δὲν θέλω νὰ σοῦ ἀθετήσω τὴν αἴτησιν· λοιπὸν ἂς εἶναι συγχωρημένα τούτου τὰ ἀνομήματα, καὶ διὰ σημεῖον ἀγάπης ἂς πλησιάσῃ νὰ ἀσπασθῇ τὰς πληγάς μου. Ταῦτα ἀκέων ὁ στρατιώτης ἠγέρθη ἀγαλλιώμενος, καὶ προσελθὼν ἠσπάζετο τὰς πληγάς· καὶ ὢ τοῦ θαύματος! καθὼς ἐφίλει μίαν πληγὴν, ἰατρεύετο, καὶ πάλιν ἄλλην ὁμοίως, ἕως ὅ ταῖς ἐφίλησεν ὅλαις, καὶ τελείως ἐθεραπεύθησαν. Λαβὼν οὖν πληροφορίαν τῆς αὐτοῦ συγχωρήσεως, καὶ εὐχαριστήσας τῷ Κυρίῳ, καὶ τῇ Ἀειπαρθένῳ αὐτοῦ Μητρὶ, ἀπῆλθεν εἰς τὴν οἰκίαν τε, καὶ ἀναγγείλας τῇ συμβίᾳ αὐτῆ τὴν ὑπόθεσιν, ἔστρεψεν ὅλα τὰ ἄδικα, καὶ ἔδωσε πολλὰς ἐλεημοσύνας. Ἔπειτα κοινῇ βουλῇ καὶ θελήσει ἐμόνασαν καὶ οἱ δύο τες, ἡ μὲν εἰς Παρθενῶνα, ὁ δὲ εἰς Κοινόβιον ἀνδρῶν, ὅπου ἐτελείωσαν ἐνάρετα ἐν Χριστῷ Ἰησῆ τῷ Κυρίῳ ἡμῶν. Ὧ ἡ δόξα εἰς τοὺς αἰῶνας. Ἀμήν.

ΘΑΥΜΑ ΛΕ'.

Περὶ τῆς ἀνεκφράστου ὡραιότητος τῆς Ἀειπαρθένου, ἣν ἰδεῖν ἠξιώθη Κληρικὸς εὐλαβὴς καὶ ἐνάρετος.

Εἰς τὸ Παρίσιον ἦτον ἕνας ἐνάρετος Κληρικὸς σοφὸς ἄνθρωπος, ὅστις μὲ τὴν καλλιγραφίαν ἐπορεύετο. Οὗτος ἦν ὁ ἁγιώτατος ἄνθρωπος εἶχε πολλὴν εὐλάβειαν εἰς τὴν Παναγίαν, καὶ ἐπεθύμα νὰ ἰδῇ εἰς τοῦτον κόσμον τὴν ἔνδοξον αὐτῆς ὡραιότητα. Ἐ-

χωντας οὖν τὸν πόθον αὐτὸν ἱκανὸν καιρὸν, καὶ πολλάκις περὶ τούτου τῷ Θεῷ προσευξάμενος, ἐπήκουσεν αὐτοῦ ὁ τὸ θέλημα τῶν φοβουμένων αὐτὸν ποιῶν Κύριος, καὶ ἦλθεν Ἄγγελος οὐρανόθεν, καὶ λέγει του· Ἡ Βασίλισσα τῆς οἰκουμένης ἐπήκουσε τῆς δεήσεώς σου, καὶ ἀπέστειλέ με νὰ σὲ εἰπῶ νὰ ἑτοιμασθῇς, καὶ τὴν Κυριακὴν τῇ ὥρᾳ τοῦ Ὄρθρου ἔρχεται νὰ τὴν ἰδῇς, πόσην ὡραιότητα ἔχει, καὶ πάλιν ὄχι ὁλοκλήρως, καθὼς εἶναι εἰς τοὺς Οὐρανοὺς, ἀλλὰ ὅσον χωρεῖ νὰ ἰδῇ ἡ φύσις τῆς ἀνθρωπότητος· πλὴν γίνωσκε, ὅτι ἀπὸ τὴν τόσην λαμπρότητα ἔχεις νὰ ὑστερηθῇς τοῦ φωτὸς νὰ μείνῃς ὁλότυφλος. Ὁ δὲ ἀπεκρίνατο· Μετὰ χαρᾶς καὶ ἀγαλλιάσεως στέργω νὰ ζημιωθῶ τὸ πρόσκαιρον φῶς, μόνον νὰ καταξιωθῶ νὰ ἰδῶ τὴν γλυκυτάτην ὄψιν καὶ λαμπρότητα τῆς Κυρίας μου. Ἀφοῦ δὲ ὁ Ἄγγελος ἀνεχώρησεν, ἔμεινεν ὁ Κληρικὸς διαλογιζόμενος, καὶ ἐδίσταζεν ἀπὸ ὀλιγοπιστίαν, λέγων ταῦτα καθ' ἑαυτόν· Πῶς νὰ πορεύσω τὴν ζωήν μου τυφλὸς, ὅπου δὲν δύναμαι πλέον νὰ γράφω, ἢ νὰ κάμνω ἄλλην ὑπηρεσίαν τῷ σώματος. Ταῦτα ἐνθυμούμενος ἐμελέτα νὰ κλείσῃ τὸν ἕνα ὀφθαλμὸν, καὶ μὲ τὸν ἄλλον νὰ ἰδῇ τὴν Ὑπεραγίαν, διὰ νὰ μὴ τυφλωθῇ τελείως. Ὅταν δὲν ἦλθεν ἡ ὡρισμένη ὥρα, ἐπέστη ἐνώπιον αὐτοῦ ἡ Παντάνασσα μὲ τοσαύτην λάμψιν καὶ ὡραιότητα, ὁποῦ γλῶσσα ἀνθρώπου δὲν δύνεται νὰ εἰπῇ ὅτε νὰ καταλάβῃ. Ἀφοῦ γοῦν τὴν ἐστοχάσθη ὀλίγον διάστημα μὲ τὸ ἕνα ὄμμα, ἐκπληττόμενος τοιαύτην δόξαν καὶ τοιαύτην μεγαλοπρέπειαν, ἤνοιξε καὶ τὸν ἕτερον ὀφθαλμόν, διὰ νὰ ἀπολαύσῃ περισσοτέραν εὐφροσύνην καὶ ἀγαλλίασιν· ἀλλὰ παρευθὺς ἀνελήφθη ἡ Δέσποινα. Αὐτὸς δὲ ἔμεινε μονόφθαλμος· ἤγνεν τὸ ἕνα, ὁποῦ εἶχε, κλεισμένον ἔμεινεν ὑγιὲς, καὶ τὸ ἄλλο, ὁποῦ εἶδε τὴν λάμψιν, ἐτυφλώθη, ὁλότελα. Τότε γοῦν μεμφόμενος τὴν ὀλιγοπιστίαν αὐτοῦ, ἐκατηγόρα τὸ λόγο του λέγωντας· Οἴμοι τῷ ἄφρονι, πῶς ὑστερήθην τοιαύτης δόξης καὶ ἀπολαύσεως; διατὶ νὰ μὴ κυττάζω καὶ μὲ τὰ δύω ὄμματα, νὰ ἀπολαύσω τοσαύτην ἡδύτητα, καὶ ἂς ἤθελα μείνῃ ὁλότυφλος; ὦ Θεέ μου, ἀξίωσόν με νὰ τὴν ἰδῶ ἄλλην μίαν φοράν, καὶ ἂς ὑστερηθῶ καὶ τὸ ἐπίλοιπον φῶς. Ἔκαμεν οὖν προσευχὴν πολλάκις πρὸς τὴν Παρθένον μετὰ δακρύων καὶ νηστειῶν, δεόμενος νὰ τοῦ ἐμφανισθῇ δεύτερον. Τότε πάλιν ἔρχεται Ἄγγελος Κυρίου, καὶ λέγει του· Ἡ Παντάνασσα εὐσπλαγχνίσθη τὸν πόνον σου καὶ τὰ δάκρυα, καὶ καταδέχεται νὰ ἔλθῃ πάλιν νὰ τὴν ἰδῇς, ἐπειδὴ στέργεις νὰ μείνῃς ὁλότυφλος δι' ἀγάπην της. Ὁ δὲ εἶπεν· Ὑπερευχαριστῶ τὴν χάριν της, καὶ προσκυνῶ, καὶ δοξάζω την, ὁποῦ μὲ κάμνει τοσαύτην εὐεργεσίαν, καὶ ὄχι μόνον τὸ φῶς τῶν ὀμμάτων νὰ ζημιωθῶ, ἀλλὰ καὶ χεῖρας καὶ πόδα καὶ τὰ λοιπὰ μέλη τοῦ σώματος, καὶ αὐτὴν τὴν πρόσκαιρον ζωὴν στέργω νὰ ὑστερηθῶ, μόνον νὰ ἰδῶ τὴν Κυρίαν μου. Λέγει του ὁ Ἄγγελος· Διὰ ταύτην σου τὴν εὐλάβειαν ἠξιώθης νὰ ἰδῇς τὴν Δέσποιναν αὔριον, καὶ οὐ μόνον νὰ μὴν ὑστερηθῇς αὐτοῦ τοῦ φωτὸς, ἀλλὰ καὶ τὸ ἄλλο ὄμμα νὰ ἀπολαύσῃς, διὰ νὰ τὴν ἰδῇς μετὰ ἀμφοτέρων τῶν ὀφθαλμῶν ἐναργέστερον, νὰ εὐφρανθῇ ἡ καρδία σου. Καὶ οὕτως ἐγένετο, καὶ ἐνεφανίσθη αὐτῷ ἡ Δέσποινα. Ὁ δὲ ἀπὸ τὸ περισσὸν φῶς, ὁποῦ εἶδεν, ἔπεσε πρηνὴς ἐπὶ τῆς γῆς, ὥσπερ ποτὲ οἱ Ἀπόστολοι ἐν τῷ Θαβωρίῳ. Ἔπειτα τοῦ ἔδωσε χάριν καὶ δύναμιν ἡ Ὑπεραγία, φωτίσασα αὐτὸν ψυχῇ τε καὶ σώματι, καὶ ἐγερθεὶς εὑρέθη μὲ τὰ δύω ὄμματα, καὶ τὴν ἔβλεπεν ὥραν ἱκανὴν εὐφραινόμενος. Καὶ οὕτως ἡ μὲν ἀνῆλθεν εἰς Οὐρανοὺς, ὁ δὲ ἔμεινεν εὐχαριστῶν εἰς τοσαύτην εὐεργεσίαν, καὶ διαβιώσας τὸ ὑπόλοιπον τῆς ζωῆς αὐτοῦ ἐν εὐαρέτῳ πολιτείᾳ, ἀπῆλθεν εἰς τὰς αἰωνίους μονάς. Ὧν ἀξιωθείημεν καὶ ἡμεῖς ταῖς αὐτῆς τῆς ὑπερενδόξου Δεσποίνης πρεσβείαις, καὶ πάντων τῶν Ἁγίων. Ἀμήν.

ΘΑΥΜΑ ΛΖ'.

Περὶ τοῦ ἀναστηθέντος παιδὸς, καὶ ὁμολογησαμένου τὸν αὐτὸν ἀποκτείναντα.

Γυνή τις ἐνάρετος καὶ θεοσεβὴς, καὶ πρὸς τὴν Παναγίαν πολλὰ εὐλαβὴς, εἶχεν ἄνδρα ἀσεβῆ καὶ παράνομον, ὅστις ἐμοιχεύετο μὲ ἄλλην γυναῖκα· αὐτὴν δὲ τὴν νόμιμον ἐμίσα, καὶ τὴν ἐχθρεύετο (καθὼς τὸ κάμνουσιν οἱ τοιοῦτοι) τόσον, ὁποῦ ὅτε κἂν τὰ πρὸς τὴν χρείαν τῆς ἔδιδεν. Ἀλλ' αὐτὸς μὲν ἔλειπε πολλὰς ἡμέρας ἀπὸ τὸν οἰκόν του, διὰ νὰ κάμνῃ τὰ κακά του θελήματα, ἐκείνη δὲ ἡ πτωχὴ μὴν ἔχουσα τὰ ἀναγκαῖα τοῦ σώματος, ἐπῆρεν ἕνα παιδίον ἑνὸς πλουσίου νὰ βυζάνῃ. Ὁ δὲ ἀνὴρ αὐτῆς εἰσῆλθε κρυφὰ μίαν νύκτα, ὅταν αὐτὴ ἐκοιμᾶτο, καὶ ἐκτυφλωθεὶς ἀπὸ τὸν διάβολον, ἢ μᾶλλον εἰπεῖν ἀπὸ τὴν κακήν του προαίρεσιν, ἐφόνευσε τὸ βρέφος ὁ ἀσεβέστατος ἐπιταυτοῦ, διὰ νὰ θανατώσῃ ἡ κρίσις τὴν γυναῖκά του. Τούτου γενομένου, ἔφυγεν ἡσυχα. Τὸ πρωΐ, ὅταν ἡ γυνὴ τὸ ηὗρεν ἀπεθαμμένον, ἔκλαιε καὶ ὠδύρετο, μὴ ἠξεύρουσα πῶς ἔγεινεν ἡ ὑπόθεσις. Καὶ συναχθέντες πάντες οἱ γείτονες, ἦλθε καὶ ὁ πατὴρ τοῦ παιδίου μετὰ δακρύων, ὅστις δὲν τῆς ἐπίστευσε πῶς τὸ ηὗρεν οὕτω θανατωμένον, ἀλλὰ νομίζοντας ὅτι αὐτὴ τὸ ἐφόνευσε, τὴν ἐκατάδωσεν εἰς τὴν κρίσιν, νὰ τὴν θανατώσουσιν ὡς φονεύτριαν. Οὕτω λοιπὸν ὁ μὲν φονεὺς ἦτον ἔμπροσθεν αὐτῶν προσποιούμενος ὅτι ἐθλίβετο διὰ τὴν τῆς συζύγου κατηγορίαν, ἡ δὲ ἀνεύθυνος κατεκρίθη ἀδίκως εἰς θάνατον. Πορευομένη γοῦν ἡ ταλαίπωρος εἰς τὸν τόπον τῆς καταδίκης, μὴ ἔχουσά τινα βοηθὸν ἐπὶ γῆς, ἢ συνήγορον εἰς τοιαύτην ἀνάγκην, νὰ μεσιτεύσῃ εἰς τοὺς κριτὰς διὰ λόγου της, ἐπικαλέσθη τὴν ἄνωθεν δύναμιν καὶ βοήθειαν, καὶ γραφεῖσα πρὸς Οὐρανὸν, ἐλάλησε ταῦτα μετὰ δακρύων καὶ πίστεως· Ὑπερένδοξε καὶ παντοδύναμε Δέσποινα καὶ Κυρία πάσης τῆς Κτίσεως, βοήθησόν μοι τῇ ἀθλίᾳ εἰς τὴν συκοφαντίαν ταύτην, καὶ δυσώπησον τὸν δίκαιον Κριτὴν, νὰ μὴν ἀφήσῃ νὰ μὲ θανατώσουσιν ἄδικα. Οὕτως εἶπεν ἐκ βάθους καρδίας, καὶ παρευθὺς (ὦ τῆς ὀξυτάτης βοηθείας καὶ ἀντιλήψεως!) φαίνεται ἐνώπιον πάντων μία σεμνοτάτη καὶ τιμία γυνὴ, ὡραία εἰς τὴν ὄψιν καὶ ἔνδοξος, ἔχουσα ἕνα βρέφος εἰς τὰς ἀγκάλας της, ἥτις εἶπε ταῦτα πρὸς τοὺς κριτάς· Καρτερήσατε ὀλίγον τὴν κρίσιν ταύτην, νὰ τὴν ἀνακρίνῃ τὸ τέκνον μου. Τότε λέγει αὐτοῖς τὸ Θεῖον βρέφος· Μὴ κρίνετε κατ' ὄψιν, ὦ ἄνθρωποι, ἀλλὰ δικαίως, ἵνα μὴ λάβητε αἰώνιον κόλασιν· διατί, ἄγνωστοι, κατακρίνατε ἄνευ μαρτύρων τὴν ἀνεύθυνον; οὕτως οἱ νόμοι διακελεύσι; φέρετε τὸ πεφονευμένον βρέφος ἐδῶ, νὰ κάμω ἐγὼ δικαιοσύνην εἰς τὸν φονέα. Ἀκούσαντες οἱ περιεστῶτες τόσην σοφίαν ἑνὸς βρέφους ἐξέστησαν, καὶ φέροντες τὸν νεκρὸν, εἶπε πρὸς αὐτὸν τὸ Οὐράνιον Τέκνον· Ἐν ὀνόματι τοῦ Κυρίου ἔγειραι, καὶ εἰπέ μας τίς σε ἐφόνευσε; Τότε ἀνέστη τὸ νεκρὸν, καὶ εὐσύντυχε ξεκαθαριστὰ λέγον τὸ ὄνομα τοῦ φονέως, καὶ τὸν ἔδειξε δακτυλοειδῶς μὲ ἔκπληξιν πάντων. Ἔπειτα ἡ φαινομένη Γυνὴ μετὰ τοῦ Βρέφους ἀνῆλθεν εἰς οὐρανούς, καὶ οἱ Κριταὶ τὸν μὲν φονέα ἐπρόσταξαν νὰ δέσουν εἰς τὴν οὐρὰν ἑνὸς ἀλόγου, καὶ τὸν ἔσυρναν εἰς ὅλον τὸ Κάστρον, ἕως ὅτου κακῶς ἐξέψυξε· τὴν δὲ ἀνεύθυνον ἠλευθέρωσαν, ἥτις εὐχαριστήσασα τὴν Ἀειπάρθενον Δέσποιναν, ἀπῆλθεν εἰς Μοναστήριον καὶ ἐτελείωσε μὲ πολιτείαν ἐνάρετον ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ τῷ Κυρίῳ ἡμῶν. Ὦ ἡ δόξα εἰς τοὺς αἰῶνας. Ἀμήν.

ΘΑΥΜΑ ΛΓ'.

Περὶ τοῦ κοινωνήσαντος παιδὸς Ἰουδαίου, καὶ μὴ χωνευθέντος ὑπὸ τοῦ πυρὸς τῆς καμίνου.

Εἰς τὰ μέρη τῆς Ἀνατολῆς ἦτόν τις Ἰουδαῖος ἔχων παιδίον χρόνων ἑπτά· τὸ ὁποῖον ἀνταμώθη μίαν ἡμέραν μετὰ τῶν Χριστιανῶν, καὶ πηγαίνοντας εἰς τὴν Ἐκκλησίαν ἐκοινώνησε τὸ τίμιον Σῶμα καὶ Αἷμα τοῦ Κυρίου, καθὼς εἶδε τὰ ἄλλα παιδία καὶ ἔκαμναν. Ὁ γὰρ Ἱερεὺς νομίζων ὅτι εἶναι Χριστιανοῦ παιδίον, τὸ ἐκοινώνησεν. Ἀφοῦ δὲ ἔφαγε τὸ Ἀντίδωρον, ἀπῆλθεν εἰς τὸν οἶκον αὐτοῦ, καὶ τὸ ἀνήγγειλε τοὺς γονεῖς του. Ὁ δὲ πατὴρ αὐτοῦ ἐθυμώθη, ὡς ἐχθρὸς τοῦ Χριστοῦ, καὶ θέλωντας νὰ ἐκδικήσῃ τὴν ὕβριν, ὁποῦ τὸ βρέφος, ἔκαμε (καθὼς αὐτὸς ὁ πλανεμένος ἐνόμιζε), τοῦ Μωσαϊκοῦ νόμου, ἅρπασεν εὐθὺς τὸ ἀνεύθυνον, καὶ τὸ ἔρριψεν εἰς μίαν ἀναμμένην κάμινον, βάνωντας καὶ ἕτερα ξύλα περισσά, διὰ νὰ χωνεύσῃ ταχύτερον. Ἀλλ' ὁ ἐν μέσῳ τῆς Χαλδαϊκῆς καμίνου τοὺς τρεῖς Παῖδας ἀβλαβεῖς διαφύλαξας, ἐσκέπασε καὶ αὐτὸ τὸ εὐλογημένον, καὶ δὲν ἐχωνεύθη ὑπὸ τοῦ καμφάγου πυρὸς, ἀλλὰ ἐστέκετο ὥσπερ νὰ ἦτον εἰς δρόσον ἀναπαυόμενον. Τοῦτο ἀκούσασα ἡ Μήτηρ αὐτοῦ ἔδραμε μετὰ ὁρμῶν, νομίζουσα νὰ τὸ εὕρῃ στάκτην γενόμενον. Ἀπελθόντες δὲ καὶ ἄλλοι Χριστιανοί, εἶδασι τὸ παιδίον ἱστάμενον ἐν τῷ μέσῳ τῆς φλογὸς σῶον καὶ ὑγιὲς, καὶ μήτε ἔνδυμα μήτε τρίχα τῆς κεφαλῆς του ἐβλάπτη. Ἀφοῦ γοῦν τὸ εὔγαλαν ἔξω μετὰ θάμβους πολλοῦ καὶ ἐκπλήξεως, ἐβόησαν ἅπαντες, ὅτι ἔπρεπε νὰ ῥίψουσιν εἰς τὴν κάμινον τὸν πατέρα του, ἵνα λάβῃ τὴν αὐτοπάθειαν. Ἔδεσαν οὖν αὐτὸν, καὶ ἔῤῥιψαν ἔσω, καὶ εὐθὺς ἐχωνεύθη ὁ ἄθλιος. Τὸ δὲ παιδίον ἐρωτηθὲν ἀπεκρίνατο λέγον· Ἡ γυνὴ ἐκείνη, ἥτις εἶναι εἰς τὴν Ἐκκλησίαν, ὅπου ἔφαγα τὸ ψωμί, καὶ κρατεῖ τὸ βρέφος εἰς τὴν ἀγκάλην της, ἔστεκε πλησίον μου, καὶ ἐσκέπαζέ με μὲ τὸ ἐπανωφόρι της, καὶ δὲν μοῦ ἔγγιζεν ἡ φλὸξ τὸ καθόλου. Τότε ἐκατάλαβαν, ὅτι ἡ Παναγία ἦτον ὁποῦ τὸ ἔσκεπε διὰ τὴν χάριν τῆς ἱερᾶς Κοινωνίας. Οὕτω λοιπὸν γνωρίσασα ἡ Γουδαία τὴν ἀληθῆ Πίστιν, ἀνεγεννήθη μετὰ τοῦ παιδὸς, βαπτισθέντος εἰς τὸ ὄνομα τῆς ἁγίας Τριάδος. Ἔτι δὲ καὶ ἕτεροι Ἰουδαῖοι διὰ ταύτην τὴν αἰτίαν ἐπίστευσαν εἰς τὸν Κύριον ἡμῶν Ἰησοῦν Χριστόν. Ὧ ἡ δόξα εἰς τοὺς αἰῶνας. Ἀμήν.

ΘΑΥΜΑ ΛΘ'.

Περὶ τῆς αἱμομίκτρας καὶ παιδοκτόνου, ἣν ἡ Πάναγνος τῆς κατηγορίας. ἐῤῥύσατο.

Εἰς τὴν Ῥώμην ἦτον εἷς εὐγενὴς Ἄρχων περίσσα ἐνάρετος, ὅστις ἠξεύρωντας πῶς ὁ βίος οὗτος παρέρχεται ὡσεὶ ὄνειρος, ἠθέλησε νὰ ἀναχωρήσῃ ἀπὸ τὸν κόσμον, διὰ νὰ εὕρῃ τὴν σωτηρίαν του. Οὕτω γοῦν λαβὼν ἀπὸ τὴν ὁμόζυγόν του συγχώρησιν, τῆς ἀφῆκεν ἕνα παιδίον ἀρσενικὸν, ὁποῦ ἔκαμε μετ' αὐτῆς, καὶ ἀπελθὼν εἰς ἕτερον καὶ ἥσυχον τόπον, ἐτελείωσε θεαρέστως. Ἡ δὲ γυνὴ αὐτοῦ ἔμεινεν εἰς τὸν οἶκόν της μὲ τὸ παιδίον, τὸ ὁποῖον ἠγάπα ὑπὲρ φύσιν, καὶ τὸ εἶχεν εἰς τὰ ἀγκάλας της σχε-

δὸν ἡμέραν καὶ νύκτα, καὶ πάντοτε τὸ ἐ-
φίλει κατησπάζετο. Οὐ μόνον δὲ ὅταν
ἦτον μικρὸν, ἀλλὰ καὶ ἀφόντις ἐτράνεψε,
καὶ ἦλθεν εἰς ἡλικίαν νόμιμον, τὸ εἶχεν
ἡ ἄγνωστος μήτηρ καὶ ἐκοιμᾶτο ἀνταμα,
ἀγνοοῦσα τὸν μέγαν ὄλισθον, ὁποῦ ἠμπο-
ρεῖ νὰ τῆς ἔλθῃ ποτὲ δι' αὐτοῦ. Λοιπὸν
ἀπὸ τὴν ἀπροσεξίαν αὐτῆς καὶ συνεργίαν
τοῦ δαίμονος ἔπεσεν εἰς ἁμαρτίαν μετ'
αὐτοῦ ἡ ταλαίπωρος, διατὶ δὲν ἐπρόσεχε
καλῶς εἰς τοιαύτην κινδυνώδη ὑποθεσιν.
Ὅταν οὖν ἐγνώρισεν ὅτι ἐγγαστρώθη ἀπὸ
τὸ τέκνον της, ἔλαβε τόσην θλῖψιν, ὁποῦ
ἤθελε νὰ θανατωθῇ. Ἔπειτα συλλογιζο-
μένη τὸ ἄπειρον ἔλεος τοῦ Θεοῦ, δὲν ἔπε-
σεν εἰς ἀπόγνωσιν, ἀλλὰ ἔδραμε πρὸς αὐ-
τὸν τὸν πανοικτίρμονα Κύριον, καὶ δὲν
ἔκαμνεν ἄλλην ὑπηρεσίαν τοῦ οἴκου της,
μόνον ἐπέρνα πάσας τὰς ἡμέρας μὲ νη-
στείας, μὲ ἐλεημοσύνας, μὲ προσευχὰς καὶ
δάκρυα ἐξ ὅλης ψυχῆς. Ἀφοῦ δὲ ἦλθεν
ὁ καιρὸς τῆς γέννας, ἀπῆλθεν εἰς τόπον ἀ-
πόκρυφον τῆς οἰκίας αὐτῆς, καὶ ἐγέννη-
σεν. Ἔπειτα, διὰ νὰ μὴ φανερωθῇ ἡ αἰ-
σχύνη, ἔρριψε τὸ βρέφος εἰς τόπον ἀκά-
θαρτον, καὶ ἀπέθανε, καὶ οὕτω δὲν ἠκού-
σθη τί περὶ τούτου διὰ τὴν ὥραν. Ἀλλ'
ὁ εὑρετὴς τῆς κακίας δὲν ἐχόρτασεν ἕως
ὧδε, ἀμὴ ἠθέλησε νὰ τὴν καταισχύνῃ εἰς
τοὺς ἀνθρώπους, διὰ νὰ θλιβῇ περισσότε-
ρον, καὶ νὰ τῆς δώσῃ ἄωρον θάνατον,
νὰ ἀποθάνῃ ἀμετανόητος. Μετασχηματι-
ζόμενος οὖν ὁ παμμίαρος, ὅτι ἦτον Πνευ-
ματικὸς σοφώτατος καὶ προορατικὸς, γι-
νώσκων τὰ κρυπτὰ τῆς καρδίας, ἐδίδασκε
τὸν λαόν· καὶ διὰ νὰ πιστεύουν τὰ λόγια
του ἐφανέρωσε πολλὰ φονικὰ καὶ κλεψίας,
καὶ ἕτερα ἀνομήματα, τόσον ὁποῦ τὸν εἶ-
χασιν εἰς εὐλάβειαν οὐ μόνον ὁ κοινὸς λαὸς,
ἀλλὰ καὶ αὐτοὶ οἱ Ἄρχοντες τῆς Πο-
λεως· πρὸς τοὺς ὁποίους εἶπε μίαν ἡμέ-
ραν· Εὐγενέστατοι Ἄρχοντες, ἐγὼ μεγάλα
πράγματα καὶ ἐξαίσια βούλομαι σήμερον
νὰ διηγηθῶ· καὶ μάλιστα μίαν ἀσεβεστά-
την πρᾶξιν αἰ παρανομίαν ἄθεσμον, γε-
νομένην ἐδῶ εἰς τὴν Χώραν σας, τόσον φο-
βερὰν, ὁποῦ θαυμάζω πῶς δὲν ἔρριψε
πῦρ ὁ Θεὸς νὰ κατακαύσῃ ὅλην τὴν Ῥω-
μην, ὥσπερ τὴν Σόδομα, ἐπειδὴ ἐπράχθη
ἐδῶ ἀσχημοτέρα ἀσέβεια· γινώσκετε, ὅτι ἡ
δεῖνα γυνὴ, ὁποῦ θαρρεῖτε πῶς εἶναι ἁγία,
διὰ τὴν ὑποκρισίαν αὐτῆς καὶ ψευδοσχη-
ματιζομένην εὐλάβειαν, ἐπόρνευσε μὲ τὸν
υἱόν της, καὶ ἔκαμε παιδὶ, καὶ ἐφόνευσέ το,
διὰ νὰ μὴν ἀκουσθῇ τοιαύτη ἀσέβεια. Τοῦ-
το ἀκούσαντες οἱ περιεστῶτες ἐναντιώθησαν,
λέγοντες ὅτι ἐψεύδετο, διατὶ ἐκείνη ἦτον
ἐνάρετος καὶ ἁγία ψυχὴ, ὁποῦ τὴν ἤξευρεν
ὅλος ὁ λαὸς, καὶ τὴν εὐλαβοῦντο. Ὁ δὲ
ἐχθρὸς ἐβεβαίωσε τὴν κατηγορίαν μεθ' ὅρ-
κου, λέγωντας. Ἄψετε μίαν πυρκαϊὰν ἐδῶ
ἔμπροσθεν, καὶ φέρετε τὴν γυναῖκα, νὰ ἐ-
λεγχθῶμεν ἀμφότεροι, καὶ ὅστις φανῇ
ψευστης ἀπὸ τὰς δύω μας, νὰ τὸν καύσετε.
Προσκαλέσαντες οὖν οἱ Κριταὶ τὴν κατη-
γορηθεῖσαν, εἶπον αὐτῇ, Κυρία, ἤξευρε ὅτι
ὁ προφήτης οὗτος, ὁποῦ ἀνέστησεν ὁ Θεὸς
εἰς τὰς ἡμέρας ταύτας διὰ τὴν σωτηρίαν
ἡμῶν, σὲ ἐγκαλεῖ ὅτι ἐτέλεσας τὴν δεῖνα
ἀσέλγειαν· λοιπὸν, ἐὰν ἔπταισες, ὁμολόγησέ
το, ἢ ἔλεγξον αὐτὸν ὡς ψευδοκατήγορον. Ἡ
δὲ γυνὴ πεφωτισμένη παρὰ Θεοῦ ἀπεκρίνα-
το· Σοφώτατοι Κριταὶ, δότε μοι διορίαν
ὀλίγας ἡμέρας, νὰ ἀποκριθῶ εἰς τοιαύτην
συκοφαντίαν. ὅτι ὁ σοφὸς Σολομὼν λέγει,
νὰ μὴν ἀποκρίνεταί τινας εὐθὺς εἰς μεγά-
λην ὑπόθεσιν, ἀλλὰ πρῶτον νὰ συμβου-
λεύεται καθ' αὐτὸν, διὰ νὰ δώσῃ ἀπόκρι-
σιν πρέπουσαν. Ἔδωσαν οὖν αὐτῆς διο-
ρίαν ἡμέρας ὀκτώ. Καὶ ἐξελθοῦσα τοῦ
Κριτηρίου, ἀπῆλθεν εἰς τὸν οἶκον αὐτῆς,
καὶ μὴ ἔχουσα τὴν ἐλπίδα εἰς ἄνθρωπον,
ἀλλὰ εἰς τὸν Κύριον ἡμῶν, ἔκλαυσε πι-
κρῶς. Εἶτα ἀπῆλθε πρὸς τὸν Ἀρχιερέα
τῆς Πόλεως, ὁποῦ ἦτον τότε Λουκιανὸς
τ' ὄνομα, καὶ ἔπεσεν εἰς τοὺς πόδας αὐτοῦ,
ἐξομολογουμένην τὴν ἀνομίαν της μὲ τόσην
συντριβὴν καρδίας καὶ χύσιν δακρύων,
ὁποῦ ἐθαύμασεν ὁ Ἀρχιερεύς, καὶ λέγει
της. Ἔχε θάρρος θύγατερ, εἰς τὸν πο-
λυέλεον Θεὸν, ὅτι μεγαλήτερη εἶναι ἡ εὐ-
σπλαγχνία του ἀπὸ ὅλα τὰ ἀνομήματα,
ἐπειδὴ δὲν ἐμίσησε Παῦλον τὸν διώκτην,
καὶ Πέτρον τὸν ἀρνητὴν, ἀμὴ οὐ μόνον
τοὺς ἐσυγχώρησεν, ἀλλὰ καὶ πρώτους τῶν
Ἀποστόλων κατέστησε· δεῖσον γοῦν τὴν

Ὑπεραγίαν Θεοτόκον μετὰ δακρύων, ὅτι αὐτὴ εἶναι ἡ μόνιμος ἐλπὶς τῶν ἀπηλπισμένων, καὶ πάντων τῶν ἁμαρτωλῶν ἡ βοήθεια· ἐπεὶ δὲ ὁ καιρὸς τῆς διορίας εἶναι ὀλίγος, δὲν σοῦ δίδω κανόνα περισσότερον, μόνον ἡ προσευχὴ πρὸς Κύριον ἂς εἶναι τῆς ἀνομίας σου ἡ συγχώρησις, καὶ προσεύχου ἀκαταπαύστως μὲ συντριβὴν καρδίας καὶ δάκρυα· Ἀπὸ τοιούτους λόγους ἔλαβε θάρρος, καὶ πορευθεῖσα εἰς τὸν οἶκον αὐτῆς ἐκλείσθη εἰς ἀναχωρητικὸν μέρος, κλαίουσα ὅλην τὴν ἑβδομάδα ἄσιτος, καὶ κτυποῦσα τὸ στῆθος, εἶχε πρὸς οὐρανὸν ὑψωμένα τὰς χεῖρας καὶ ὄμματα, τὴν δὲ καρδίαν πρὸς τὴν παναχράντον Θεοτόκον, δεομένη αὐτῆς νὰ τὴν λυτρώσῃ ἀπὸ τὸν ἀντικείμενον, νὰ μὴ καταισχυνθῇ ἐνώπιον τῆς Συγκλήτου, καὶ πάσης τῆς Πόλεως. Καὶ ἐπειδὴ μετὰ πίστεως καὶ θερμῶν δακρύων ἐζήτει βοήθειαν, τῆς ἐπήκουσεν ὁ ταχὺς βοηθὸς τῶν ἐν θλίψεσι. Καὶ ὅταν ἦλθεν ἡ διατεταγμένη ἡμέρα, καὶ ὑπῆγεν ἡ γυνὴ μὲ ταῖς δούλαις καὶ συγγενεῖς της εἰς τὸ Κριτήριον, τότε καὶ αὐτὴ ἡ παντοδύναμος Δέσποινα τὴν ἐσυνώδευσεν οὐσιωδῶς, καὶ ἐπορεύθη μετ' αὐτὴν εἰς τὸ Θεάτρον. Οἱ Κριταὶ οὖν εἶπον πρὸς τὸν νομιζόμενον Κληρικὸν, τουτέστι τὸν δαίμονα· Ἴδού, Πάτερ Πνευματικὲ καὶ διδάσκαλε, ἡ γυνὴ, ὁποῦ ἐσυκοφάντησες, λέγων κατ' αὐτῆς τὴν αἰσχροτάτην ἐκείνην κατηγορίαν· λοιπὸν ἀπόδειξαί της, καὶ ἔλεγξον αὐτὴν φανερῶς, νὰ λάβῃ τὸν πρεπούμενον θάνατον εἰς τὴν πυρκαϊάν, ὁποῦ ἐκέλευσες, καὶ ἐγένετο· εἰ δὲ καὶ φανῇς ψευδοκατήγορος, νὰ λαμβάνῃς κατὰ τὸν νόμον τὴν αὐτοπάθειαν. Ὁ δὲ Κληρικὸς ἐκύτταζεν ὥραν ἱκανὴν τὴν γυναῖκα, καὶ ἐθαύμαζε, μὴ δυνάμενος νὰ συντύχῃ. Λέγουσιν αὐτῷ οἱ Κριταί· Πῶς στέκεσαι ἔτως ἀπορῶν; τί ἐξίστασαι, καὶ δὲν κατηγορεῖς αὐτὴν ὡς τὸ πρότερον; Ὁ δὲ εἶπε· Δὲν εἶναι ἐκείνη ἡ αἱμομίκτρα καὶ παιδοκτόνος, ὁποῦ ἐκατηγόρησα, ἀλλὰ μάλιστα εἶναι ἐνάρετος καὶ ἁγία ἐν μέσῳ τῶν θυγατέρων Ἱερουσαλήμ· φοβοῦμαι νὰ εἰπῶ τίς εἶναι, καὶ δὲν δύναμαι νὰ τὸ ὁμολογήσω, ὅτι ἡ Μαρία εἶναι πλησίον αὐτῆς, καὶ διαφυλάττει καὶ σκέπει την, εἰς τρόπον ὁποῦ δὲν εἶναι πλέον καθὼς ἦτον, ἀλλὰ ἑτέρα παρόμοιος καὶ ἐνηλλαγμένη. Καὶ ὄντως τὴν ἀλήθειαν εἶπεν ὁ ψεύστης, ἀγαπητοί, ὅτι δὲν ἦτον πλέον ἁμαρτωλὸς ὡς πρότερον, ἀλλὰ διὰ τῆς ἱερᾶς μετανοίας ἠλλοιώθη θείαν ἀλλοίωσιν τῆς δεξιᾶς τοῦ Ὑψίστου. Ταῦτα ἀκούοντες, ἐσφραγίσθησαν μὲ τὸ σημεῖον τοῦ τιμίου Σταυροῦ, μὲ τοῦ ὁποίου τὴν ζωοπάρχον δύναμιν ὁ διάβολος ἐξέλιπεν ὡσεὶ καπνὸς καὶ ἠφανίσθη ἀπὸ τὸ μέσον τους. Οἱ δὲ θαυμάσαντες ἐδόξασαν τὸν Θεὸν, τὴν δὲ γυναῖκα ἐκείνην ἐτιμοῦσαν καὶ ἐφυλάττοντο περισσότερον. Ἥτις εὐχαριστήσασα τὴν εὐεργέτιν, ὡς ἔπρεπε, μὲ ἀγαθεργίας, ἐπέρασε πολιτείαν θεάρεστον, εἰς αἴσχυνην τοῦ μισοκάλου, καὶ δόξαν τοῦ Πανοικτίρμονος.

ΘΑΥΜΑ Μ'.

Περὶ τοῦ παραδοθέντος ὑπὸ τῆς μητρὸς ἐν τῇ συλλήψει αὐτοῦ τῷ Δαίμονι.

Ἦτον ἕνα ἀνδρόγυνον, ἀμφότεροι φοβούμενοι τὸν Θεὸν, ποιοῦντες ἐλεημοσύνας, καὶ ἄλλας ἀρετάς· καὶ ἀφοῦ ἔκαμαν ἀντάμα ἱκανὸς χρόνους, ἐσυμφώνησαν νὰ κάμουσιν ἀποχὴν τῆς σαρκικῆς μίξεως, καὶ οὕτως ἐπέρασε πολὺς καιρὸς, ὁποῦ ἔζουσαν ὡς ἀδελφοὶ, καὶ ὄχι ὡς ἀνδρόγυνον. Ἀλλ' ὁ ἐχθρὸς τῆς σωφροσύνης ἐφθόνησε τὴν ἀρετήν τους, καὶ ἐπολέμησε τὸν ἄνδρα μίαν ἡμέραν, ὁποῦ ἦτον μέγα Σάββατον, καὶ τοῦ ἔδωκε τόσον πειρασμὸν, ὁποῦ μὴ δυνάμενος νὰ ὑπομείνῃ, ἔπεσε μετὰ τῆς γυναικός αὐτοῦ στανικῶς της, ἡ ὁποία τὸν ὠνείδισε πολλὰ, καὶ ἤλεγξεν,

ἐνθυμίζουσα τὸ τῆς ἡμέρας αἰδέσιμον, ἀμὴ ἐκεῖνος δὲν ἐσυλλογίσθη τὸν ἔλεγχον ἀλλὰ ἔκαμνε τὴν ἐπιθυμίαν του. Τότε τοῦ λέγει ἡ γυνὴ μετ' ὀργῆς. Ἐπειδὴ δὲν εὐλαβήθης ἀνόητε τὴν σεβασμίαν τοῦ Κυρίου Ἀνάστασιν, παρακαλῶ τὸν Θεὸν, εἴτι γεννηθῇ ἀπὸ λόγου μας τὴν νύκτα ταύτην νὰ ἦναι παραδομένον τοῦ Δαίμονος. Τὴν ὥραν ἐκείνην, ὁποῦ εἶπε τὸν λόγον ἡ ἄγνωστος, ἐσυλλήφθη, καὶ μὲ τὸν καιρὸν ἐγέννησεν ἕνα ἀρσενικὸν παιδὶ ὡραιότατον, τὸ ὁποῖον ὅσον ἐτρέφετο, ἔδειχνε πλέον χαριτωμένον καὶ φρόνιμον, τόσον ὁποῦ ἐχαίροντο οἱ συγγενεῖς νὰ τὸ βλέπουσιν. Ὅταν δὲ ἔφθασεν εἰς τοὺς ιβ'. χρόνους, φαίνεται πρὸς τὴν μητέρα αὐτοῦ ὁ Δαίμων, καὶ λέγει της. Εἰς τρεῖς χρόνους ἔρχομαι νὰ πάρω τὸ δῶρον, ὁποῦ μοῦ ἔταξες. Ταῦτα ἀκούσασα ἡ ἀθλία μήτηρ, ἔλαβε θλῖψιν καὶ πόνον εἰς τὴν καρδίαν, καὶ καθεκάστην ἐθρήνει ἀπαραμύθητα, καὶ μάλιστα ὅταν ἐκύτταζε τὸν υἱόν της, ὅστις ἐθαύμαζεν εἰς αὐτὸ, καὶ τὴν ἠρώτησε λέγων· Εἰπέ μοι, μῆτερ παρακαλῶ σε, διὰ ποίαν αἰτίαν πάντες οἱ φίλοι καὶ συγγενεῖς μὲ βλέπουν καὶ χαίρονται, καὶ σὺ μόνον δακρύεις ὁρῶσά με; Ἡ δὲ εἶπεν αὐτῷ πᾶσαν τὴν ἀλήθειαν. Ὁ νέος λοιπὸν ἐπικράνθη πολλὰ, καὶ φοβούμενος μὴ πάθῃ τίποτες ἐναντίον ἀπὸ τὸν ἀνθρωποκτόνον διάβολον, ἔφυγε μίαν νύκτα, καὶ πορευθεὶς εἰς τὰ Ἱεροσόλυμα, ἐξωμολογήθη τῷ Πατριάρχῃ, ὅστις τὸν ἔστειλεν εἰς ἕνα Ἐρημίτην Πνευματικὸν ἁγιώτατον, ὁποῦ ἐτρέφετο ἐκ χειρὸς Ἀγγέλου, ὁ ὁποῖος τὸ ἤφερνε καθ' ἑκάστην ἕναν ἄρτον θαυμάσιον· ὅταν δὲ ἀπήρχετο τινὰς νὰ τὸν εὕρῃ, τοῦ ἔφερνεν ὁ Ἄγγελος δύω ἄρτους, καθὼς ἔκαμε καὶ τὴν ἡμέραν ἐκείνην. Εἰς ὀλίγην ὥραν ἐλθὼν ὁ νέος, τὸ ἔδωσε τὸ γράμμα τοῦ Πατριάρχου, καὶ ἀφοῦ τὸ ἀνέγνωσεν, εἶπεν αὐτῷ· Ἂς ἐπικαλέσωμεν, τέκνον μου, τὴν παναμώμον Δέσποιναν, ἥτις δύναται πολλὰ κατὰ τῶν δαιμόνων, ὅτι αὐτὴ τοὺς ἐξενεύρισεν, ἀφανίζουσα αὐτῶν τὴν δύναμιν ἅπασαν, καὶ πολλὰς ψυχὰς ἅρπασεν ἀπὸ τὰς χεῖρας αὐτῶν, καὶ ἐλύτρωσε τῆς αἰωνίου κολάσεως.

Οὕτως εἶπε, καὶ νουθετήσας αὐτὸς νὰ προσεύχεται μὲ δάκρυα πολλὰ καὶ εὐλάβειαν, τὸν ἐκράτησεν εἰς τὸ κελλίον του ἕως τὴν ἁγίαν Λαμπρὰν, ὁποῦ ἐτελείωναν οἱ τρεῖς χρόνοι ἀπὸ τὴν ἡμέραν, ὁποῦ ὁ δαίμων ἐσύντυχε τῆς μητρὸς τοῦ νέου· καὶ τότε ὁ Ἅγιος ἐλειτούργησεν. Ὁ δὲ νεανίας ἐστέκετο ἐκεῖ ἔμπροσθεν τῆς ἁγίας Τραπέζης μετὰ φόβου καὶ τρόμου πολλοῦ. Ὅταν δὲ ἐξῆλθεν ὁ Ἱερεὺς μὲ τὰ Ἅγια εἰς τὸν Χερουβικὸν ὕμνον, εἰσῆλθεν ὁ δαίμων, καὶ ἁρπάσας τὸν νέον, τὸν ὑπῆγεν εἰς τὴν κόλασιν σύσσωμον. Ὁ δὲ Ὅσιος ἀκούσας τὸ νέου τὰς φωνὰς ἐθλίβη πολλὰ, καὶ ἀποθέσας τὰ Ἅγια εἰς τὴν ἱερὰν Τράπεζαν ἐδέετο μετὰ δακρύων, ἱκετεύων ἐκτενῶς, τὸν Δεσπότην, καὶ τὴν Ἀειπάρθενον Μητέρα αὐτοῦ, νὰ μὴν ἀφήσουν ἀπαίδευτον τοιαύτην αὐθάδειαν καὶ ἀναισχυντίαν τοῦ Δαίμονος, ἀλλὰ νὰ τοῦ πάρουσιν εἰς τὸ πεῖσμά του τὸν νεανίαν, νὰ τὸν στρέψουσι σῶον καὶ ἀβλαβῆ διατί ἐτόλμησεν ὁ τρισκατάρατος νὰ τὸν ἁρπάσῃ ἀπὸ τὸ ἅγιον Βῆμα. Ταῦτα εἰπὼν ὁ Ὅσιος ἀνέγνωσε τὰς εὐχὰς τῆς Ἱερουργίας, νὰ μὴ τὴν ἀφήσῃ ἀτελείωτον· καὶ καθὼς ἔλεγε τὴν εὐχὴν ταύτην.

Ὡς τε γενέσθαι τοῖς μεταλαμβάνουσιν εἰς νῆψιν ψυχῆς, εἰς ἄφεσιν ἁμαρτιῶν, καὶ τὰ ἑξῆς, ἦγουν, ἀφοῦ ἐτελειώθησαν τὰ Ἅγια, ὅταν ἐκφώνησε, λέγων·

Ἐξαιρέτως τῆς Παναγίας ἀχράντου· Μέγας εἶ Κύριε, καὶ Θαυμαστὰ τὰ ἔργα σου! Ὦ τῆς ἀηττήτου τῆς Παρθένου δυνάμεως! εὐρίθη ὁ νέος εἰς τὸ ἅγιον Βῆμα, καὶ ἐφώνησε λέγων· Μέγα τὸ ὄνομα τῆς ἁγίας Τριάδος. Ἀφοῦ δὲ ἐτελείωσεν ἡ Λειτουργία, ἐκοινώνησεν ὁ νέος, ἔπειτα τὸν ἠρώτησεν ὁ Ὅσιος ποῦ τὸν ὑπήγασι, καὶ τί ἔπαθεν; Ὁ δὲ εἶπεν ὅτι, καθὼς τὸν ἅρπασεν ὁ Δαίμων, τὸν ἔρριψεν εἰς ἕνα τόπον ζοφώδη καὶ δυσωδέστατον, ὁποῦ ἦσαν ψυχαὶ ἁμαρτωλῶν ἀναρίθμητοι, ἀῤῥήτως βασανιζόμεναι, καὶ εὐθὺς παρεγένετο ἡ πολυύμνητος Δέσποινα, καὶ τὸν ἐβγαλεν ἀπ' ἐκεῖνον τὸν πανώδυνον τόπον, καὶ οὕτως εὑρέθη εἰς τὴν Ἐκκλησίαν. Ὁ γοῦν Ἅγιος ἐδόξασε τὸν Κύριον, καὶ τὴν Ἀειπάρθενον Κόρην, ὁποῦ ἐπήκουσαν αὐτοῦ τῆς δεήσεως,

Ὁ δὲ νεανίας ἀπελθὼν εἰς τὸν Πατριάρχην, καὶ εὐλογηθεὶς ὑπ' αὐτοῦ, παρεγένετο εἰς τὸς συγγενεῖς του, οἵτινες ἔκλαιον αὐτοῦ τὴν ἀπώλειαν, νομίζοντες ὅτι οἱ Δαίμονες τὸν ἐπήρασιν. Ἰδόντες δὲ αὐτὸν ἀνελπίστως, πᾶς τις ἠμπορεῖ νὰ καταλάβῃ πόσην ἀγαλλίασιν ἔλαβον, καὶ πόσας εὐχαριστίας ἀνέπεμψαν τῷ Δεσπότῃ Χριστῷ, καὶ τῇ πανυμνήτῳ αὐτοῦ Μητρί· ἧς ταῖς ἱκεσίαις τύχοιμεν τῆς οὐρανίου Μακαριότητος.

ΘΑΥΜΑ ΜΑ'.

Περὶ τοῦ ἀμφιβάλλοντος εἰς τὴν τῆς Θεομήτορος Παρθενίαν, καὶ λυτρωθέντος διά τινος τερατουργήματος.

Μετὰ τὴν Σάρκωσιν τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, χρόνους ἑπτακοσίους, ἦτον τὶς Ἐρημίτης, Ἀθηναῖος τὸ γένος, σοφὸς εἰς τὰ γράμματα, καὶ εἰς τὴν ἀρετὴν σοφώτερος, τὸ ὄνομά του Αἰγίδιος, ὅστις μετὰ τὸν θάνατον τῶν γονέων αὐτοῦ διαμερίσας πτωχοῖς τὰ ὑπάρχοντα, ἀνεχώρησε τῆς Πατρίδος. Καὶ προσκυνήσας τοὺς ἁγίους τόπους τῆς Ἱερουσαλήμ, ἀπῆλθεν εἰς τὰ ἐνδότερα μέρη τῆς ἐρήμου, εἰς ἕνα τόπον ἄβατον πολλὰ καὶ ἀπόκρυφον, ὅπου ηὗρεν ἕνα σπήλαιον μὲ πηγὴν ὡραιοτάτην καὶ δένδρα ὀλίγα. Ὁ'ρεχθεὶς οὖν τοῦ τόπου τὸ ἥσυχον, ἔμεινεν ἐκεῖ, καὶ ἀσκήτευεν, ἐκτρεφόμενος ἀπὸ μίαν ἔλαφον, ἥτις μὲ θείαν νεῦσιν ὑπήγαινε, καὶ τὴν ἄρμεγε, καὶ μὲ τὸ γάλα της καὶ χορτάρια ἐπορεύετο. Πλησίον εἰς ἐκεῖνα τὰ μέρη ἦτον εἰς ἕνα Κάστρον κάποιος διδάσκαλος, τοῦ ὁποίου ἔσπειρεν ὁ ἀνθρωποκτόνος ζιζάνια εἰς τὸν λογισμὸν, καὶ εἶχεν ἀμφιβολίαν εἰς τὴν Παρθενίαν τῆς Ὑπεραγίας Θεοτόκου, λέγων ταῦτα κατὰ διάνοιαν· Πῶς βολεῖ νὰ ἦναι Μήτηρ, καὶ Παρθένος; Τοῦτον τὸν δαιμονικὸν διαλογισμὸν ἔπαοχεν ὁ πτωχὸς διδάσκαλος νὰ διώξῃ ἀπὸ τὸν νοῦ του, καὶ δὲν ἐδύνετο. Ὅθεν ἀκούσας, ὅτι ὁ ῥηθεὶς Ἀναχωρητὴς εἶχε χάριν Θεοῦ καὶ σοφίαν ἀνθρώπινον, ὑπῆγε νὰ τὸν ἐρωτήσῃ περὶ τούτου, μήπως καὶ δυνηθῇ νὰ τὸν λυτρώσῃ τούτης τῆς κατὰ διάνοιαν βλασφημίας. Ὅταν ἦν ἦτον ὁ διδάσκαλος πλησίον εἰς τὸ κελλίον τοῦ Ἀββᾶ Αἰγιδίου στάδια τρία, ἐξῆλθεν ὁ Ὅσιος εἰς αὐτοῦ προϋπάντησιν (ἐκ θείας γὰρ χάριτος ἐγνώρισε τοῦ διδασκάλου τὴν ἔλευσιν, καὶ τὸν διαλογισμὸν τῆς καρδίας του), καὶ ὅταν ἐπλησίασεν ἕνας τοῦ ἄλλου, καὶ τὸν ἐχαιρέτησεν ὁ διδάσκαλος, ποιῶν αὐτῷ ἕως ἐδάφους μετάνοιαν, δὲν τοῦ ἀπεκρίθη ὁ Ὅσιος, ἀλλὰ ἐκτύπησε μὲ τὴν ῥάβδον εἰς ἕνα λίθον, λέγων ταῦτα μεγαλοφώνως.

Παρθένος πρὸ τόκου. Οὕτως εἶπεν ὁ Ἅγιος· καὶ εὐθὺς (ὢ παραδόξου τερατουργήματος!) ἐφύτρωσεν εἰς ἐκεῖνον τὸν λίθον ἕνα κρίνον εὔμορφον εἰς τὴν θέαν καὶ ὡραιότατον, εἰς δὲ τὴν εὐωδίαν θαυμάσιον. Τότε ἐδευτέρωσε, καὶ κτυπᾷ μὲ τὴν ῥάβδον λέγων·

Παρθένος ἐν τόκῳ. Καὶ ἐφύτρωσεν ἕτερον κρίνον τοῦ προτέρου ὅμοιον. Ἔπειτα ἔκρουσε πάλιν τρίτον μὲ τὴν ῥάβδον εἰς τὸν αὐτὸν λίθον, λέγων·

Καὶ μετὰ τόκον Παρθένος μείνασα. Καὶ εὐθὺς εὐγῆκεν ἄλλο ἕνα κρίνον ὁμοίως θαυμασιώτατον. Τότε ὁ μὲν Ὅσιος ἐξράφη εἰς τὸ κελλίον του, χωρὶς ποσῶς νὰ συντύχῃ ἕτερον λόγον. Ὁ δὲ διδάσκαλος ἐκπληττόμενος εἰς τοιαύτην θαυματουργίαν, ἐλυτρώθη τοῦ πειρασμοῦ, καὶ πᾶσιν ἐκήρυττε τὸ τεράστιον, διὰ νὰ δοξάζεται ἡ ὑπεραγνος Θεομήτωρ· ἧς ταῖς ἱκεσίαις τύχοιμεν τῆς Βασιλείας τῶν οὐρανῶν.

ΘΑΥΜΑ ΜΒ'.

Ἔκστασις θαυμάσιος, ὅτι μία ῥανὶς τοῦ Δεσποτικοῦ Αἵματος ὑπερβαίνει πάντα τὰ τῶν ἀνθρώπων ἁμαρτήματα.

Ἦτον τὶς Μοναχὸς ἀμελὴς καὶ ῥάθυμος, ὁποῦ δὲν ἐφύλαγε τὰς ὑποσχέσεις τοῦ Ἀγγελικοῦ σχήματος, ἀλλὰ διῆγεν ἐν ἀκηδίᾳ πολλῇ· μόνον ταύτην τὴν ἀγαθοεργίαν ἔκαμεν, ἤγουν, ἀπὸ τὴν πολλὴν εὐλάβειαν καὶ πόθον, ὁποῦ εἶχε πρὸς τὴν Παρθένον, ἐσταμάτα καθ' ἑκάστην, καὶ ἔλεγεν ἐνώπιον τῆς σεβασμίας Εἰκόνος αὐτῆς ἑκατὸν φοραῖς τὸν Ἀρχαγγελικὸν Ἀσπασμὸν, ὅτι δὲν ἠξευρε γράμματα νὰ ἀναγινώσκῃ ἄλλας εὐχάς. Οὕτω γοῦν ζῶν ἀμελῶς εἰς τὰς νηστείας, ἀγρυπνίας, καὶ ἑτέρας τάξεις τῆς μοναδικῆς πολιτείας, τὸν ἠξίωσεν ὁ πανάγαθος Κύριος, ὁ θέλων πάντας σωθῆναι καὶ εἰδὲ φεβερὰν ὀπτασίαν καὶ ἔκπασιν, ὡσὰν ὅτι οἱ Δαίμονες ἄρπασαν τὴν ψυχήν του, καὶ ὑπῆγαν ἐνώπιον τῆ δικαίᾳ Κριτοῦ, ζητοῦντες αὐτῆ νὰ κάμῃ δικαιοσύνην, νὰ τὲς τὴν δώσῃ κατὰ τὰς πράξεις της. Ὁ δὲ Βασιλεὺς γινώσκων αὐτῆς τὰς ἁμαρτίας, εἶπε τοῖς Δαίμοσι· Βάλετε αὐτὴν εἰς τὴν γέενναν, ἠκ ἔχει γὰρ μέρος μετ' ἐμοῦ· ὅτι τὰς ἐπαγγελίας τῆ Βαπτίσματος καὶ τῆ Μοναδικῆ σχήματος ἠκ ἐφύλαξεν. Εὐθὺς οὖν ὁποῦ τὴν ἄρπασαν οἱ Δαίμονες, ὡς ἄγριοι λύκοι, ἠγέρθη τοῦ θρόνη ἡ παντοδύναμος Δέσποινα, καὶ εἶπεν αὐτῷ· Δέομαί σου, Κύριέ μη, ἄκουσόν μη τὰ δικαιώματα, ὁπῆ ἔχω νὰ εἰπῶ εἰς βοήθειαν τῆς ψυχῆς ταύτης. Καὶ οὕτως ἔδειξεν ἕνα Βιβλίον, ὁπῆ ἦσαν γεγραμμένοι οἱ Χαιρετισμοὶ, ὁποῦ τῆς εἶπεν ὅλην του τὴν ζωὴν προσευχόμενος, καὶ προστάσσει τὸν φύλακα τῆς ψυχῆς ἐκείνης νὰ βάλῃ τὴν Βίβλον αὐτὴν εἰς τὴν πλάστιγγα. Ἀπὸ τὸ ἕτερον μέρος ἔβαλαν καὶ οἱ Δαίμονες βιβλία πολλὰ, ὁποῦ εἶχασι γεγραμμένα ὅλα τοῦ Μοναχοῦ τὰ ἐγκλήματα. Τότε ἐβάρυνε πολλὰ τὸ μέρος ἐκεῖνο, ὁπῆ εἶχε τὰ ἁμαρτήματα. Ἰδῶσα λοιπὸν ἡ τοῦ παντελεήμονος Θεοῦ πολυεύσπλαγχνος Μήτηρ πῶς δὲν ὠφελήθη ποσῶς ἡ ψυχὴ μὲ τὸν τρόπον τοῦτον (ὅτι αἱ ἁμαρτίαι ἦσαν πολλαὶ, καὶ ἡ ἀρετὴ ὀλίγη), λέγει πρὸς τὸν Δεσπότην· Ἐνθυμήσε, παμφίλτατέ μη Υἱὲ, ὅτι ἀπὸ τὴν ἐμὴν σάρκα ἀνέλαβες τὴν παθητήν σε οὐσίαν, καὶ χάρισαί μοι μίαν ῥανίδα ἀπὸ τὸ ἄχραντον καὶ πολύτιμον Αἷμά σε, ὁπῆ ἔχυσες διὰ τὲς ἁμαρτωλὲς εἰς τὸ σωτήριον Πάθος. Ναὶ, Δέσποτα πολυέλεε, κάμε τὸ ἔλεος τοῦτο εἰς αὐτὴν τὴν ψυχὴν, διατὶ μὲ ἠγάπα πολλὰ, καὶ προσήνχετο πρός με μετὰ πόθε καὶ πίστεως. Λέγει της ὁ Δεσπότης· Νὰ γένῃ, ὦ Μῆτερ, τὸ θέλημά σε· ὅτι δὲν εἶναι πρέπον νὰ σὲ ἀθετήσω καμμίαν αἴτησιν· πλὴν γίνωσκε, ὅτι μία ῥανὶς τῆ Αἵματός μου ὑπερβαίνει ὅλα τοῦ κόσμου τὰ ἀνομήματα. Ἔλαβεν οὖν τὴν αἴτησιν ἡ Παντάνασσα· καὶ ὡς τὸ ἔβαλεν εἰς τὴν ταθμην, ἐκουφίσθη τὸ ἕτερον μέρος, ὁποῦ ἦσαν τὰ τόσα βιβλία τῶν ἐγκλημάτων, καὶ ἔγεινεν ἐλαφρότερον ἀπὸ ἕνα πτερὸν, ἢ ἄχυρον. Τότε οἱ μὲν Δαίμονες διεσκόρπισαν κατηχυμμένοι, καὶ ἔκραζον λέγοντες· Περίσσα εἶναι πρὸς τοὺς Χριστιανοὺς ἐλεήμων ἡ Δέσποινα, καὶ μᾶς κάμνει ἀδικίαν πολλάκις. Ὁ δὲ Μοναχὸς ἐν ἑαυτῷ γενόμενος, ἐδόξασε τὸν Κύριον, εὐχαριστῶν τὴν ὑπερύμνητον αὐτῆ Μητέρα, ὁποῦ τοῦ ἔδειξεν ὀπτασίαν τοιαύτην. Καὶ μεταμεληθεὶς ἐδιώρθωσε τὸν Βίον αὐτοῦ, καὶ κατώρθωσε τόσην ἀρετὴν, ὁπῆ ἐθαύμαζον ὅσοι τὸν ἠξεύραν πρότερον. Ἀγωνιζόμενος οὖν θεαρέσως, ἀνεπαύσατο ἐν Χριστῷ Ἰησῆ τῷ Κυρίῳ ἡμῶν, ᾧ πρέπει πᾶσα δόξα τιμὴ καὶ προσκύνησις εἰς τοὺς αἰῶνας. Ἀμήν.

ΘΑΥΜΑ ΜΓ'.

Περὶ τοῦ διστάζοντος εἰς τὸ τῆς Εὐχαριστίας Μυστήριον, καὶ τὸν Χριστὸν ἑωρακότος μετὰ σαρκὸς ὡς νήπιον.

Ἦτον τὶς Ἱερεὺς εἰς τὴν Ἀλαμανίαν περίσσα ἐνάρετος, ὀνομαζόμενος Πελάγιος, ὅσις εἶχε τοσαύτην εὐλάβειαν πρὸς τὴν Ἀειπάρθενον Μαρίαν καὶ τοιοῦτον πόθον, ὁπὄ δὲν ἔλεγεν ἄλλο Εὐαγγέλιον, οὔτε Ἀπόστολον, ὅταν ἐλειτούργα, εἰμὴ μόνον τῆς Παναγίας. Ταύτην τὴ τὴν πολλὴν εὐλάβειαν ἐφόνησεν ὁ ἐχθρὸς τῶν ἐναρέτων, καὶ τοῦ ἔσπειρεν εἰς τὴν διάνοιαν ἕνα λογισμὸν ἀσεβέστατον περὶ Πίξεως, καὶ ἐδίξαζε εἰς τὸ Κυριακὸν Σῶμα, λέγων ταῦτα κατὰ διάνοιαν· Πῶς εἶναι βολετὸν νὰ γίνεται ὁ ἄρτος Σῶμα Χριστοῦ, καὶ ὁ οἶνος Αἷμα; καὶ ἐὰν ἡ Παρθένος ἐγέννησεν ἕνα καὶ μόνον Υἱόν, ὅσις ἐκσοίως παθὼν ἐτάφη, καὶ ἀνέξη μίαν καὶ μόνην φορὰν, πῶς γίνεται πάλιν καθ' ἡμέραν ὁ ἄρτος Σῶμα Θεῦ, καὶ πάσχει πάθος; Αὐτὸς τοὺς λογισμὸς ἐρευνῶν ὁ Πελάγιος, ὡς ἀγράμματος καὶ ἁπλούξατος ἄνθρωπος ὁπὄ ἦτον, εἶχε θλίψιν πολλὴν, καὶ δὲν ἐτόλμα νὰ ἐρωτήξῃ τινὰ ἄνθρωπον, μόνον ἔδραμε πρὸς τὴν Παναγίαν, λέγων αὐτῇ προσευχόμενος· Δέσποινα καὶ Κυρία τὄ κόσμου, παρακαλῶσε ὁ ἀνάξιος δὄλόσε, κάμε μου τὴν χάριν ταύτην, νὰ γνωρίσω τὸ τῆς Ἱερουργίας Μυστήριον, πῶς μετατρέπεται ὁ ἄρτος καὶ οἶνος εἰς Σάρκα καὶ Αἷμα τοῦ Κυρίου ἡμῶν, διατὶ δὲν ἠμπορῶ νὰ τὸ καταλάβω τελείως. Οὕτω πολλάκις εὐχόμενος μετὰ δακρύων πολλῶν ὁ Πελάγιος, ἐν μιᾷ τῶν ἡμερῶν, καθὼς ἐλειτούργα, ἀφὄ ἐτελειώθησαν τὰ Ἅγια, ὅταν ἐκφώνησε τό·

Ἐξαιρέτως τῆς Παναγίας ἀχράντου· ἐγίνη ἀφανὴς ἀπέμπροσθεν αὐτοῦ ὁ ἅγιος Ἄρτος, καὶ δὲν ἦτον εἰς τὸ Δισκάριον. Ὁ δὲ Ἱερεὺς ἐρεύνησεν ὧδε κἀκεῖσε, μήπως καὶ ἐπαράπεσεν ἀπὸ ἀπροσεξίαν καὶ λήθην αὐτοῦ, ἀμὴ δὲν εἶδε τίποτες. Ὅθεν ἔντρομος, καὶ ἀγωνιῶν, ἔκλαυσε πικρῶς, δεόμενος ταῦτα· Ὑπεραγία Θεοτόκε, ἠξεύρω, ὅτι διὰ τὴν ὀλιγοπιστίαν μου καὶ ἀμφιβολίαν, ὁποῦ εἶχα εἰς τὸ ἅγιον Σῶμα τοῦ Δεσπότου μου, μὲ ἐβδελύχθη ἡ Βασιλείατου, καὶ ἀνεχώρησεν ἀπ' ἐμοῦ, νὰ μὴ τὸν κοινωνήσω ὁ ἀνάξιος· ἀλλὰ ἱκέτευσον αὐτὸν, καὶ παρακάλεσέ τον νὰ μοῦ συγχωρήσῃ ὡς εὔσπλαγχνος, καὶ νὰ μὴ μοῦ ὀργισθῇ ἕως τέλους ὁ ἀμνησίκακος. Αὐτὰ λέγων ὁ εὐλαβὴς Ἱερεὺς, εἶδεν ἐνώπιον τῆς ἁγίας Τραπέζης τὴν ὑπερένδοξον τῶν Ἀγγέλων Ἄνασσαν, ἥτις εἶχεν εἰς τὰς ἀγκάλας της τὸν Κύριον ἡμῶν Ἰησῆν Χριξὸν, βρέφος μικρὸν κατὰ πολλὰ ὡραιότατον, καὶ λέγει πρὸς τὸν Πελάγιον· Ἐτοῦτο τὸ βρέφος εἶναι ὁ Ποιητὴς καὶ Κτίστης τῆς οἰκουμένης, ὁ Υἱὸς καὶ λόγος τοῦ Θεοῦ, καὶ ἄνθρωπος τέλειος. Αὐτὸν συνέλαβον ἐκ Πνεύματος ἁγίου, καὶ ἐγέννησα ἀφθόρως, Παρθένος μείνασα. Αὐτὸς ἔπαθε, καὶ ἀπέθανεν εἰς τὸν Σταυρὸν ὡς ἄνθρωπος, διὰ τὴν τοῦ κόσμου σωτηρίαν, καὶ ἀνέστη, καὶ ἀνελήφθη εἰς οὐρανοὺς, καθήσας ἐκ δεξιῶν τοῦ Πατρὸς ὡς ὁμοούσιον τούτῳ καὶ σύνθρονος, ὅθεν μέλλει πάλιν ἔρχεσθαι κρίναι τὴν οἰκουμένην ἅπασαν. Αὐτὸς καὶ τώρα καθ' ἑκάστην ἡμέραν, διὰ τὴν εὐσπλαγχνίαν αὐτοῦ καὶ πολλὴν ἀγαθότητα, συγκαταβαίνει μὲ ἄῤῥητον καὶ θαυμάσιον τρόπον εἰς τὸ σχῆμα τοῦ Ἄρτος καὶ τῆ Οἴνος, διὰ τὴν πολλὴν ἀγάπην, ὁποῦ ἔχει πρὸς ἡμᾶς τοὺς ἀνθρώπους, καὶ σᾶς δίδεται εἰς βρῶσιν, καὶ πόσιν, καὶ ἁγιασμὸν τῆς ψυχῆς σας. Ψηλάφησον οὖν αὐτὸν, καὶ ἀφόβως ἐρεύνησον, νὰ γνωρίσῃς πῶς εἶναι ἀληθινὴ θεωρία, καὶ ὄχι φάντασμα, ἀλλὰ Σῶμα ἀληθινὸν μὲ σάρκα καὶ

αἷμα, καθὼς τὸν ἐγέννησα, καὶ οὕτω γίνεται καὶ ὁ ἄρτος καὶ οἶνος, ὁποῦ ἱερουργεῖς. Ἀμὴ διατὶ ἡ ἀνθρωπίνη φύσις δὲν δύνεται νὰ φάγῃ σάρκα ὠμὴν, καὶ νὰ πίνῃ αἷμα, δι' αὐτὸ πανσόφως ὁ ἐλεήμων καὶ παντοδύναμος φαίνεται εἰς Ἄρτον καὶ Οἶνον, διὰ νὰ τὸν λαμβάνῃ πᾶς ἕνας μὲ πόθον καὶ ὄρεξιν. Κοινώνησον οὖν αὐτοῦ μετ' εὐλαβείας καὶ πίστεως· ὅτι ὅστις τὸν μεταλαμβάνει ἀξίως, γίνεται μέτοχος τῆς θείας δόξης αὐτοῦ. Ταῦτα λέγουσα ἡ πολυύμνητος Δέσποινα, ἀπόθεσε τὸ Θεῖον Βρέφος εἰς τὴν ἁγίαν Τράπεζαν, καὶ προσκυνήσασα τοῦτο μὲ πολλὴν εὐλάβειαν καὶ ταπείνωσιν ἔγεινεν ἄφαντος. Ὁ δὲ Ἱερεὺς μετὰ φόβου πολλοῦ καὶ ἀγαλλιάσεως ἔλαβεν εἰς τὰς χεῖρας αὐτοῦ ἐκεῖνο τὸ Θεῖον Βρέφος, καὶ ἀσπαζόμενος μετ' εὐλαβείας καὶ ταπεινότητος, ἐγνώρισε κατὰ ἀλήθειαν ὅτι ἦτον ζῶν βρέφος σαρκικόν. Ἔπειτα τὸ ἀποθέτει εἰς τὴν ἁγίαν Τράπεζαν μετ' εὐφροσύνης πολλῆς, καὶ πεσὼν ἐπὶ τῆς γῆς εἶπε ταῦτα μετὰ δακρύων· Πιστεύω Κύριε, καὶ ὁμολογῶ, ὅτι σὺ εἶ ὁ Υἱὸς τοῦ Θεοῦ, ὁ γεννηθεὶς ἐκ τῆς Ἀειπαρθένου Μαρίας, καὶ εὐχαριστῶ τῆς εὐσπλαγχνίας σου, καὶ τῆς παναχράντου Μητρός σου, εἰς τὴν χάριν ὁποῦ σήμερον ἠξιώθην ὁ ἀνάξιος, καὶ συγχώρησόν μοι ὡς εὔσπλαγχνος εἰς τὴν προτέραν μου ἀγνωσίαν· καὶ καθὼς μὲ ἠξίωσας, καὶ σὲ εἶδα μετὰ σαρκὸς, ὡς ἐγεννήθης ἐκ τῆς Παρθένου, οὕτω πάλιν διὰ πρεσβειῶν αὐτῆς ἀξίωσόν με νὰ σὲ κοινωνήσω, οὐχὶ ὡς βρέφος, ἀλλ' ὡς Ἄρτον, καθὰ καὶ πρότερον. Οὕτω δεόμενος μετὰ πίστεως ἐγείρεται, καὶ βλέπει πάλιν τὸν ἅγιον Ἄρτον, καθὼς καὶ πρώην, καὶ ἐκοινώνησεν εὐφραινόμενος. Μετὰ ταῦτα ζήσας πολιτείαν θαυμαστὴν καὶ θεάρεστον, ἀπῆλθεν εἰς τὴν Οὐράνιον Βασιλείαν· ἧς γένοιτο πάντας ἡμᾶς ἐπιτυχεῖν ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ τῷ Κυρίῳ ἡμῶν. ὯΙ ἡ δόξα εἰς τοὺς αἰῶνας. Ἀμήν.

ΘΑΥΜΑ ΜΔ'.

Περὶ τοῦ φονευθέντος ὑπὸ τῶν Ἰουδαίων, καὶ ἀναστηθέντος ὑπὸ τῆς Θεομήτορος.

Εἰς μίαν Ἐκκλησίαν εἶχασι συνήθειαν οἱ Χριστιανοὶ, καὶ ἔψαλλαν τινὰς Λιτανείας καὶ ἐγκώμια τῆς Ἀειπαρθένου Μαρίας· ἀναμεταξὺ εἰς τὰ ὁποῖα ἐλέγασιν ἕναν Ὕμνον εἰς τὸ τέλος τῶ ὁποίω εἶναι ταῦτα γεγραμμένα. Αἰσχυνέσθωσαν οἱ ἀσεβεῖς Ἰσδαῖοι. Μίαν ἡμέραν οὖν συναθροισθέντες οἱ Ὀρθόδοξοι εἰς τὴν Ἐκκλησίαν, ἐπροσκάλεσαν ἕνα νέον εὐλαβῆ, ὅστις εἶχε φωνὴν μελῳδικὴν καὶ ὡραίαν, καὶ τοῦ εἶπασι νὰ ψάλλῃ αὐτὸν τὸν Ὕμνον μεγαλοφώνως· καὶ ψάλλωντας ἔτυχε, καὶ περνῶντες τινὲς Ἰουδαῖοι ἀπ' ἐκεῖνον τὸν Ναὸν, ἤκουσαν τὸν λόγον ἐκεῖνον ὁποῦ ἔψαλλεν ὁ νέος εἰς αἰσχύνην αὐτῶν καὶ κατάκρισιν, καὶ θυμωθέντες μεγάλως, ἐσυμβουλεύθησαν νὰ τὸν φονεύσουν, ὅταν εὕρουν καιρὸν ἐπιτήδειον. Λοιπὸν εἰς ὀλίγας ἡμέρας τὸν ἐπήρασιν εἰς τὸν ἀμπελῶνα αὐτῶν, προφασιζόμενοι αἰτίαν τινὰ, καὶ ἐκεῖ τὸν ἐφόνευσαν, καὶ ἔρριψαν εἰς τόπον ἀπόκρυφον. Τότε, ἀφοῦ οἱ φονεῖς ἀνεχώρησαν, παρεγένετο ἡ παντοδύναμος Δέσποινα, ἥτις ἀναστήσασα αὐτὸν τὸν ἐπρόσταξε νὰ ψάλλῃ ἀφόβως τοὺς Ὕμνους της. Ὁ δὲ εὐχαριστήσας αὐτῇ ὑπῆγε πάλιν εἰς τὸν Ναὸν, καὶ ἔψαλλε καθ' ἑκάστην μελῳδικώτερα. Ἰδόντες δὲ αὐτὸν οἱ φονεῖς Ἰσδαῖοι ἐξίστησαν, καὶ τὸν ἠρώτησαν μυστικῶς, ἂν ἦτον αὐτὸς ἐκεῖνος, ὁποῦ ἐφόνευσαν, καὶ πῶς ἀναστήθη; Ὁ δὲ εἶπεν αὐτοῖς, ὅτι ἡ Ἀειπάρθενος Μήτηρ τοῦ Ἰησοῦ τὸν ἀνέστησε, διατὶ ἔψαλλε τὰ Ἐγκώμιά της. Ἀπὸ ταύτην τὴν θαυματουργίαν ἐπίστευσαν οὐ μόνον οἱ φονεῖς, ἀλλὰ καὶ οἱ συγγενεῖς

καὶ φίλοι τους, καὶ ἕτεροι πλεῖστοι, βαπτισθέντες εἰς τὸ ὄνομα τοῦ Πατρὸς, καὶ τοῦ Υἱοῦ, καὶ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος· ᾧ ἡ δοξα εἰς τοὺς αἰῶνας. Ἀμήν.

ΘΑΥΜΑ ΜΕ'.

Ὅτι ἡ Εἰκὼν τῆς Θεοτόκου ἠφάνισε τὸ Θανατικὸν ἐκ τῆς Ῥώμης καὶ πάντας ἰάσατο.

Εἰς τοὺς πεντακοσίους δέκα χρόνους ἀπὸ τὴν Ἔνσαρκον τοῦ Θεοῦ παρουσίαν ἦτον εἰς τὴν Ῥώμην μεγάλον Θανατικὸν, τόσον ὁποῦ ἀπόθνησκαν τὴν ἡμέραν δύω χιλιάδες ἄνθρωποι. Ὁ Πάπας λοιπὸν τοῦ καιροῦ ἐκείνου (ὁποῦ ἦτον ὁ μέγας Γρηγόριος ὁ Διάλογος) ἐπρόσταξε νὰ εὐγάλουν τὴν σεβασμίαν Εἰκόνα τῆς Θεοτόκου, ὁποῦ ἱστόρισεν ὁ Ἀπόστολος Λουκᾶς, νὰ κάμνωσι Λιτανείαν καὶ δέησιν πρὸς Κύριον νὰ παύσῃ ὁ Θάνατος. Καθὼς οὖν ὑπήγαινεν ὁ Ἀρχιερεὺς μὲ τὴν Εἰκόνα, δεόμενος τῆς πολυευσπλάγχνου Μητρὸς καὶ παντελεήμονος νὰ εὐμενήσῃ τὸν Δεσπότην, νὰ καταπαύσῃ τὸν Θυμὸν, καὶ δικαίαν αὐτοῦ ἀγανάκτησιν, ἔβλεπαν ὅλοι, ὅπου καὶ ἂν ἐπέρνα ἡ ἁγία Εἰκόνα, καὶ ἔφευγεν ἡ φθορὰ τοῦ ἀέρος, καὶ ἀφανίζετο ἀπέμπροσθεν τῆς σεβασμίας Εἰκόνος αὐτῆς, ὥσπερ σύνεφον, ὅταν τὸ διώκῃ βίαιος ἄνεμος, καὶ ἔμενεν ὁ ἀὴρ γαληνὸς καὶ λαμπρότατος. Ἀφοῦ γοῦν ἐγύρισαν ὅλην τὴν Πόλιν, καὶ ἐτελείωσαν τὰς εὐχὰς, βλέπει ὁ Ἅγιος ἕναν Ἄγγελον ἱστάμενον ἄνωθεν εἰς τὸν πύργον, ὁποῦ ὀνομάζουσι τοῦ Ἀδριανοῦ καὶ Κρησκεντίου, καὶ ἐσπόγγιζε μίαν σπάθην αἱματωμένην, καὶ τὴν ἔβανεν εἰς τὴν Θήκην. Ἐκατάλαβεν οὖν, ὅτι διὰ πρεσβειῶν τῆς Ὑπεραγίας Θεοτόκου ἔπαυσεν ὁ Θυμὸς τοῦ Δεσπότου καὶ ἀγανάκτησις. Ἔκτοτε οὖν ἕως τὴν σήμερον δὲν λέγεται πλέον ὁ πύργος ἐκεῖνος τοῦ Ἀδριανοῦ, ἢ τοῦ Κρησκεντίου, ἀλλὰ τοῦ Ἀρχιστρατήγου Μιχαὴλ, ὅ εἰς ὄνομα ἔκτισαν καὶ Ναὸν πολυέξοδον εἰς ἐνθύμησιν τῆς αὐτῆς Θαυματουργίας τῆς Θεομήτορος· ἧς ταῖς πρεσβείαις λυτρωθείημεν καὶ ἡμεῖς τοῦ αἰωνίου Θανάτου τῆς ἀτελευτήτου κολάσεως.

ΘΑΥΜΑ ΜΣ'.

Περὶ τῆς εἰς τὸν Ζωγράφον Θαυματουργίας.

Ἦτον τὶς ζωγράφος, Ἰωάννης ὀνόματι, πολλὰ εὐλαβὴς εἰς τὴν Ὑπεραγίαν Θεοτόκον, καὶ εἰς τὴν τέχνην ἔμπειρος πλέον ἀπὸ τοὺς ἄλλους. Ἔβανε δὲ πολλὴν ἐπιμέλειαν καὶ πάντα πόθον, ὅταν, ἱστόριζε τὴν Εἰκόνα τῆς Θεοτόκου, νὰ γενῇ πλέον ὡραία καὶ εὔμορφος ἀπὸ τοὺς ἄλλους Ἁγίους, τόσον ὁποῦ ἐθαύμαζαν ὅλοι τὴν ὡραιότητα, ὁποῦ εἶχασιν αἱ Εἰκόνες τῆς Θεομήτορος, τὰς ὁποίας ἐστόλιζε μὲ πᾶσαν τέχνην καὶ τρόπον, ὁποῦ ἐδύνετο. Ὅταν δὲ πάλιν ἱστόριζε τὸν διάβολον, τὸν ἔκαμνε τόσον ἄσχημον, ὁποῦ δὲν ἠμπόρα νὰ ἰδῇ τινὰς φοβερώτερον πρᾶγμα καὶ ἀσχημότερον, καὶ τοῦτο τὸ ἔκαμνε δικαίως. Ὅτι καθὼς ἦτον πρώην τὸ ὡραιότερον κτίσμα τοῦ ποιητοῦ, ὅταν ἦτον εἰς τὴν ὑπακοὴν αὐτοῦ, οὕτως ἔγεινε πάλιν μετὰ τὴν παράβασιν ἀσχημότερος πάντων καὶ φοβερώτερος. Τοῦτον τὸν εὐλαβῆ Εἰκονογρά-

φον ἐχθρεύετο πολλὰ ὁ μισάνθρωπος, καὶ ἐζήτει καιρὸν ἐπιτήδειον νὰ τὸν ἀποκτείνῃ, ὄχι τόσον πῶς ἱστόριζεν αὐτὸν ἄσχημον, ὅσον διατὶ ἐφθόνει εἰς τὴν τῆς Θεομήτορος ὡραιότητα, ὅτι μετ' ἐκείνην τὴν εὐμορφίαν ἐπαρακίνα τὸν λαὸν εἰς περισσοτέραν εὐλάβειαν. Τὸν καιρὸν ἐκεῖνον ἔκτισαν ἕνα Ναὸν ὑψηλόν, καὶ ἐπροσκάλεσαν τὸν Ἰωάννην αὐτὸν νὰ τὸν ἱστορίσῃ. Ὁ δὲ ἀπελθὼν ἔβαλε σκαλωσίας, νὰ ζωγραφίσῃ τὰ ὑψηλὰ μέρη, κατὰ τὴν συνήθειαν, πρότερον· καὶ καθὼς ἱστόριζε τὸν Εὐαγγελισμὸν τῆς Ὑπεραγίας, βλέπει τὸν δαίμονα ἔμπροσθεν αὐτοῦ, καὶ τοῦ λέγει: Κἂν τώρα δὲν ἠμπορεῖς νὰ μοῦ φύγῃς, ἀλλὰ νὰ σὲ ἐγκρεμνήσω, ὅτι ἐδῶ εἰς τὰ ὕψη τοῦ Ναοῦ ἱστορίζεις τὴν Εἰκόνα τοσοῦτον εὔμορφον. Μὲ τὸν λόγον, ἐχάλασε καὶ τὸ κρεββάτι, καὶ ἔῤῥιψεν κάτω τὰ ξύλα, ὁποῦ ὁ ζωγράφος ἐστέκετο, ὁ ὁποῖος ἐβόησε, λέγων· Παναγία Θεοτόκε, βοήθει μοι. Καὶ οὕτως ἅπλωσε τὰς χεῖράς του πρὸς τὸν τοῖχον, καὶ παρευθὺς (ὦ Θαῦμα ἐξαίσιον) ἡ Εἰκὼν τῆς Ὑπεραγίας ἐκτείνασα τὴν δεξιὰν αὐτῆς ἐκράτει τὸν ζωγράφον ἀπὸ τὰς χεῖρας, καὶ δὲν τὸν ἀφῆκε νὰ δώσῃ κάτω, νὰ θανατωθῇ, ἀλλὰ ἐκρέμετο οὕτως ἀσχέτως τόσην ὥραν, ἕως ὁποῦ ἦφεραν, καὶ ἐκατέβη χωρὶς τινὰ βλάψιμον. Οἱ δὲ παρεστῶτες ἐξέστησαν. Τότε ὁ Ἰωάννης εὐχαριστήσας ἱκανῶς τὴν πανύμνητον, ἐδιηγήθη αὐτοῖς τὴν ὑπόθεσιν, καὶ πάντες ἐδόξασαν τὸν Θεὸν, καὶ τὴν Ἀειπάρθενον Θεομήτορα. Ἀπὸ τότε πλέον δὲν ἐτόλμησεν ὁ ἐχθρὸς νὰ τὸν βλάψει, μάλιστα καὶ καλὸν τοῦ ἐπροξένησε μὲ τὸν τρόπον τοῦτον, ὅτι νομίζωντας νὰ τὸν ἀφανίσῃ, τοῦ ἔκαμε περισσότερον ὄφελος, διατὶ ὅλοι τὸν ἐπῆραν εἰς πολλὴν εὐλάβειαν, καὶ τὸν ἐπροσκαλοῦσαν πανταχοῦ, καὶ ἱστόριζε.

ΘΑΥΜΑ ΜΖ'.

Περὶ εὐλαβοῦς τινὸς, ἧς τὴν μορφὴν ἡ Δέσποινα προσελάβετο, καὶ τῆς τοῦ δαίμονος κακουργίας ἐῤῥύσατο.

Εἰς τὴν παλαιὰν Ῥώμην ἦτον τὶς πλούσιος, καὶ εἶχε γυναῖκα λίαν εὐλαβῆ καὶ τὸν Θεὸν φοβουμένην, ἥτις εἶχε πολλὴν εὐλάβειαν εἰς τὴν Παναγίαν, καὶ προσηύχετο πρὸς αὐτὴν καθ' ἑκάστην μετὰ πόθου καὶ κατανύξεως. Ὁ δὲ ἀνήρ αὐτῆς ἔκαμνε φιλίας καὶ συμπόσια ἄμετρα, καὶ ἐθαπάνα τὸν βίον τε ἄκαιρα, τόσον ὁποῦ εἰς ὀλίγον καιρὸν ἐπτώχευσε, καὶ δὲν εἶχε τὰ πρὸς τὴν χρείαν. Καὶ μίαν ἡμέραν ἐνθυμούμενος ὅτι ἐπλησίαζεν ὁ καιρὸς, ὁποῦ εἶχε συνήθειαν νὰ κάμνῃ μεγάλην πανήγυριν μὲ δαπάνην ἀμέτρητον, ἀνεχώρησεν ἀπὸ τὸν οἶκον αὐτοῦ, μὴ ὑποφέρων τὴν ἐντροπὴν τῶν ἀνθρώπων, ἐπειδὴ δὲν εἶχε πλέον νὰ ἐξοδιάζῃ ὡς πρότερον, καὶ ὑπῆγεν εἰς ἕνα τόπον παράμερα ἕως νὰ περάσῃ ἡ Ἑορτή. Ἐκεῖ γοῦν, ὁπῦ ἔστεκε περίλυπος, φαίνεται ὁ δαίμων εἰς ἕνα μαῦρον ἄλογον καβαλλάρης μὲ σχῆμα στρατιώτου, καὶ τὸν ἠρώτησε τὴν αἰτίαν τῆς αὐτοῦ σκυθρωπότητος. Ὁ δὲ εἶπεν αὐτῷ τὴν ὑπόθεσιν. Λέγει τε ὁ δαίμων: Ἡ γυνή σου εἶναι αἰτία τῆς πτωχείας σου, καὶ ἐὰν θέργῃς νὰ μοῦ τὴν φέρῃς ἐδῶ τὴν δεῖνα ἡμέραν, νὰ τὴν κάμω ὡς βούλομαι, ἐγὼ νὰ σοῦ δώσω περισσότερον πλοῦτον ἀπὸ ὅσον εἶχες τὸ πρότερον καὶ ὅσον ἐξοδιάζεις, τόσον νὰ πληθενῃ μάλιστα. Ἐκεῖνος δὲ ἀπὸ τὴν δίψαν, ὁποῦ εἶχε τοῦ πλούτου, ἔταξε μεθ' ὅρκου ὁ ἄγνωστος νὰ ὑπάγῃ ἐκεῖ τὴν ὁμόζυγον, μὴ γινώσκων ὅτι εἶναι ὁ δαίμων, μόνον ἐνόμιζε πῶς ἦτον τινὰς ἄρχων πλούσιος. Λέγει τον ὁ διάβολος: Ὕπαγε εἰς τὸν δεῖνα τόπον τῆ οἴκου σου, σκάψε νὰ εὕρῃς χρυσίον καὶ ἀργύριον ἀναρίθμητον, ὁποῦ τὸ ἔχω κεκρυμμένον, καὶ μὴ τὸ ἐγγίξῃς πάρεξ νὰ μῆ φέρῃς πρῶτον κατὰ τὸν ὅρκον τὴν σὴν ὁμό-

ζυγον, ἔπειτα κάμε το ὡς βούλεσαι. Ἀπελθὼν οὖν εἰς τὸν οἶκον αὐτοῦ, καὶ εὑρὼν τὸν θησαυρὸν ἐχάρη πολλά· καὶ ἑτοιμάζετο νὰ πάρῃ τὴν νύκτα (διὰ νὰ μὴ τὸν ἰδῇ τινὰς) τὴν συμβίαν τε. Ὅταν οὖν ἐπέρασαν τρεῖς ὥραις τῆς νυκτὸς τὴν ἐπῆρε, προφασιζόμενος ὅτι εἶχεν ἀναγκαίαν ὑπόθεσιν νὰ ὑπάγουσιν εἰς τόπον τινὰ μυστικά, νὰ μὴ τὸ ἠξεύρουν οἱ γείτονες. Αὐτὴ δὲ ἡ καλότυχος, ὡς ὑπήκοος τοῦ ἀνδρὸς αὐτῆς, δὲν ἐναντιώθη, μόνον ἔκαμε προσευχὴν εἰς τὴν Παναγίαν κατὰ τὴν τάξιν της, καὶ τοῦ ἠκολούθησεν· ἔπειτα ἀφοῦ ἔκαμαν καμπόσην ὁδοιπορίαν, ἔδειχνεν ὁ καιρὸς βροχερὸς, καὶ ἐβρόντα. Εὑρίσκοντες οὖν μίαν Ἐκκλησίαν, εἰσῆλθον ἕως νὰ ξεκόψῃ ὁ καιρός. Εἰς ὀλίγην ὥραν ἐξῆλθεν ὁ ἄνδρας νὰ ἰδῇ. Αὐτὴ δὲ πίπτει μετὰ δακρύων ἐνώπιον τῆς ἱερᾶς Εἰκόνος τῆς Θεομήτορος, λέγουσα: Δέσποινά μου, ἐγὼ δὲν ἠξεύρω ποῦ μὲ ὑπάγει ὁ ἄνδρας μου, ἀλλὰ ἡ χάρις σου ἂς μὲ φυλάξῃ, ὁποῦ γινώσκεις πῶς σὲ ἀγαπῶ ἐκ καρδίας καὶ εὐλαβοῦμαί σε. Οὕτως προσευχομένη ἀπεκοιμήθη. Καὶ ἡ Δέσποινα Θεοτόκος ἔλαβε τὸ σχῆμα τῆς γυναικὸς, μεταμορφωθεῖσα εἰς τὴν ἰδέαν αὐτῆς, καὶ ἐξελθοῦσα τοῦ Ναοῦ ἐπῆρεν αὐτὴν ὁ Ἄρχων, νομίζων ὅτι ἦτον ἡ σύζυγος. Τὸ πρωὶ ἔφθασαν εἰς τὸν ὡρισμένον τόπον, καὶ ἐρχόμενος ὁ δαίμων χαρούμενος, ὅταν ἐπλησίασε, τὴν ἐγνώρισε, καὶ ἔντρομος γενόμενος ἐβόησε μετὰ θυμοῦ, λέγων· Ὦ ἄπιστε ἄνθρωπε καὶ ἀχάριστε, ἐγὼ σοι ἔδωσα τόσον πλοῦτον, διὰ νὰ φέρῃς ἐδῶ τὴν συμβίαν σε, νὰ ἐκδικηθῶ ἐπάνω της εἰς τόσα κακὰ ὁποῦ μοῦ ἔκαμε, νὰ τὴν θανατώσω, καὶ σὺ μοῦ ἤφερες τὴν Κυρίαν αὐτήν, ὁποῦ μόνον ἡ ὅρασίς της μὲ ἐκφοβεῖ, καὶ τρέμω ὅταν τὴν βλέπω; Ταῦτα ἀκούσας ὁ Ἄρχων ἐθαύμασεν. Ἡ δὲ Πανύμνητος εἶπε τῷ δαίμονι· Πῶς ἐτόλμησας ἀκάθαρτον πνεῦμα, νὰ κακοποιήσῃς ἐκείνην, ὁποῦ ἔχει πρός με τοσαύτην εὐλάβειαν; ὕπαγε εἰς τὸ πῦρ τῆς κολάσεως, τὸ ἡτοιμασμένον σοι, νὰ φλογίζεσαι, καὶ μὴ τολμήσῃς πλέον νὰ βλάψῃς τινὰ ἐνάρετον. Τότε ἐγίνη μία μεγάλη βροντὴ, καὶ σχιζομένη ἡ γῆ κατέπιε τὸν δαίμονα. Ὁ δὲ Ἄρχων ἀπὸ τὸν φόβον ἔκειτο χαμαὶ, καὶ ἡ Δέσποινα τὸν ἤγειρε λέγουσα· Μὴ φοβοῦ, ὅτι δι' ἀγάπην τῆς ὁμοζύγου σου σοῦ συγχωρῶ τὸ ἀνόμημα, καὶ ὕπαγε, ἐπαρέ την ἀπὸ τὴν Ἐκκλησίαν, καὶ φοβεῖσθε τὸν Θεὸν νὰ σωθῆτε· τὸν πλοῦτον ὁπῶ ηὗρες, ἄφες τον τοῦ δαίμονος, καὶ ἐγὼ σᾶς στέλλω τὰ πρὸς τὴν χρείαν, ὅτι τὰ περισσεύματα εἶναι αἰτία εἰς πολλοὺς νὰ κολάζονται, καὶ κάλλιον νὰ μὴν ἔχετε πλοῦτον, καὶ νὰ σωθῆτε. Οὕτω λέγουσα ἀνελήφθη. Ὁ δὲ ἐγερθεὶς ἀπῆλθεν εἰς τὸν Ναὸν, καὶ εἶπε τῇ γυναικὶ αὐτοῦ τὴν ὑπόθεσιν. Ἡ δὲ ἔκλαυσεν εὐχαριστήσασα τὴν Ὑπεραγίαν. Εἶτα ἀπελθόντες εἰς τὴν οἰκίαν αὐτῶν, εὗρον ὅλον τὸν θησαυρὸν γενόμενον στάκτην. Ἀπ' ἐκεῖ οὖν καὶ ἔμπροσθεν ἐπέρασαν θεάρεστα τὴν ζωὴν τους, καὶ εἰς τὸ τέλος ἀπῆλθον εἰς τὴν Οὐράνιον Βασιλείαν· ἧς γένοιτο πάντας ἡμᾶς ἐπιτυχεῖν.

ΘΑΥΜΑ ΜΗ'.

Περί τινος Κόρης, ἥτις δι' ἐκστάσεως ἑώρακε τὸν Χριστὸν ἐν τῷ Παραδείσῳ ἱερουργοῦντα.

Γράφει ὁ Καισάριος εἰς τὸν Διάλογον αὐτοῦ, καὶ ἄλλοι διδάσκαλοι, λέγοντες, ὅτι εἰς ἕνα χωρίον τῆς Φραγκίας ἦτον μία εὐλαβὴς καὶ εὐγενεστάτη Κόρη, ἀσθενὴς καὶ παράλυτος, ἀμὴ περίσσα ἐνάρετος. Ἐξόχως εἰς τὴν ἐγκράτειαν, ὑπομονὴν, καὶ ταπείνωσιν, δὲν εὑρίσκετο ὁμοία της ἄλλη, ὅτι δὲν ἔτρωγεν εἰμὴ μόνον ὀλίγας ψαρίδας καὶ ὕδωρ, οὔτε ποτὲ ἐβαρέθη τὴν ἀσθένειαν, ἀλλὰ μᾶλλον ἐχαίρετο, καὶ ἐδόξαζε τὸν Κύριον ὁπῶ τὴν ἐπαίδευε, καὶ ἐβασάνιζε πρόσκαιρα, διὰ νὰ τὴν δοξάσῃ αἰώνια. Μόνον ἐλυπᾶτο, καὶ ἐπικραίνετο, πῶς δὲν ἐδύνετο νὰ πηγαίνῃ ταῖς Ἑορταῖς εἰς

τὸν ναὸν τοῦ Κυρίου, νὰ ἀκούῃ τὴν Ἀκολουθίαν, διὰ τοῦτο ἔκλαιε πολλάκις, ὅταν ἦτον μεγάλη Πανήγυρις πῶς ὑστερεῖτο ταύτης τῆς ψυχικῆς ὠφελείας: Ἀλλὰ ἐὰν καὶ σωματικῶς δὲν ἦτον, ὅμως ψυχικῶς, ἤγουν μὲ τὸν νοῦν της ποτὲ δὲν ἔλειψεν ἀπὸ τὸν ναὸν νὰ ἀκούῃ τὴν ψαλμῳδίαν καὶ Θείας ὕμνους, καθὼς ἀπὸ τὸ κάτω γεγραμμένον Θαῦμα ἠμπορεῖ πᾶς ἕνας νὰ πιστωθῇ. Διατὶ τινὲς μὲν πολλάκις ἐν τῷ ναῷ προσευχόμενοι μὲ τὴν γλῶσσαν, πορνεύουσι μὲ τὸν νοῦν, καὶ μολύνουσι τὴν διάνοιαν· ἐκείνη δὲ ἡ ἀείμνηστος μὴ δυναμένη νὰ ἦναι σωματικῶς, ἦτον μὲ ὅλην τὴν ψυχὴν καὶ καρδίαν της, καὶ ἀκόυσα τῶν Ἀγγέλων τοὺς ὕμνους, εὐφραίνετο. Μίαν ἡμέραν, ὁποῦ ἦτον ἡ Ἑορτὴ τῆς Ὑπαπαντῆς, καὶ εἶχασιν εἰς ἐκείνην τὴν Χώραν συνήθειαν νὰ πηγαίνῃ τὰς ἁγίας εἰκόνας τριγύρω, νὰ ἀκολουθοῦσιν ὁ λαὸς ὅλος ἄνδρες τε καὶ γυναῖκες εἰς δόξαν τῆς Παναγίας, τότες εἶχεν ἡ μακαρία ἀσθενὴς λύπην ἄμετρον, πῶς ὑπῆγαιναν ὅλαι εἰς τὴν Πανήγυριν, καὶ αὐτὴ ἐκείτετο, καὶ ἔλεγε ταῦτα καθ' ἑαυτήν: Πάντες οἱ Χριστιανοὶ ὑπάγουσιν εἰς τὴν χαρὰν τῆς Θεοτόκου, καὶ ἐγὼ ὡς ἀναξία καὶ ἄσωτος ὑστεροῦμαι ταύτης τῆς πνευματικῆς ἀπολαύσεως. Αὐτὰ καὶ ἕτερα λέγουσα μετὰ πόνου καρδίας, ἦλθεν εἰς ἔκστασιν, καὶ ὑπῆγεν ὁ Ἄγγελος τὴν ψυχήν της εἰς τὸν Παράδεισον, ὅπου εἶδε μίαν Λιτανείαν Θαυμάσιον πάντων τῶν οὐρανίων Δυνάμεων, καὶ μακαρίων ψυχῶν, Προφητῶν, Ἀποστόλων, Μαρτύρων, Ἱεραρχῶν, Ὁσίων, Παρθένων, καὶ τῶν λοιπῶν Ἁγίων, καὶ ὑπήγεναν δύω δύω, λάμποντες ὡς τὸν Ἥλιον καὶ κρατοῦντες λαμπάδας εἰς τὰς χεῖρας αὐτῶν. Ἔδωκε δὲ καὶ αὐτῇ ὁ Ἄγγελος μίαν ἀναμμένην λαμπάδα, καὶ ἠκολούθα μὲ τὰς λοιπὰς Παρθένους. Τότε βλέπει τὸν Σωτῆρα καὶ Βασιλέα μας, ὡς ἄκρον Ἀρχιερέα ἐνδεδυμένον στολὴν φωτοειδεστάτην ὑπὲρ τὸν Ἥλιον, μὲ Στέφανον Βασιλικὸν καὶ Πατριαρχικὸν ὑπερένδοξον καὶ πολύτιμον. Εἰς τὸ δεξιὸν μέρος τοῦ Χριστοῦ ἦτον ἡ ὑπέρτιμος καὶ ὑπερένδοξος Ἄνασσα, ἡ Μήτηρ αὐτοῦ. Τοσαύτη δὲ λάμψις ἐξήρχετο ἀπ' ἐκεῖνα τὰ δύω Βασιλικὰ πρόσωπα, ὁπῦ ἐφώτιζεν ὅλον τὸν μακάριον ἐκεῖνον θρατὸν, οἵτινες συμφώνως ἐψάλλασι τὰ ἁρμόζοντα τῆς Ἑορτῆς Τροπάρια καὶ Ἀντίφωνα μὲ ἦχον μελῳδικόν τε καὶ παναρμόνιον. Φθάσαντες δὲ εἰς ἕνα ναὸν εὐρύχωρόν τε καὶ ὡραιότατον, εἰσῆλθον ὅλα τὰ τάγματα, καὶ ἔψαλλαν ἕνα ᾄσμα τοσοῦτον μελῳδικὸν καὶ ἡδύτατον, ὁποῦ εἶναι ἀδύνατον νὰ τὸ διηγηθῇ ἀνθρώπινος γλῶσσα. Μετὰ τὸ τέλος τοῦ ᾄσματος εἰσῆλθεν ὁ Δεσπότης εἰς τὸ ἱερὸν Βῆμα, καὶ ἀρχίζει μεγαλοφώνως τὴν Θείαν Ἱερουργίαν, λέγωντας:

Εὐλογημένη ἡ Βασιλεία τοῦ Πατρὸς, καὶ τοῦ Υἱοῦ, καὶ τοῦ ἁγίου Πνεύματος, καὶ τὰ ἑξῆς. Ἔξωθεν δὲ ἔψαλλαν οἱ Ἄγγελοι τὰ Ἀντίφωνα. Ὁ μέγας Παῦλος ἀνέγνωσε τὸν Ἀπόστολον, λέγωντας:

Ἀδελφοὶ, χωρὶς πάσης ἀντιλογίας· καὶ τὰ λοιπά. Ὁ Θεηγόρος Λουκᾶς ἔψαλε τὸ Εὐαγγέλιον, λέγωντας:

Τῷ καιρῷ ἐκείνῳ, ἀνήγαγον οἱ γονεῖς τὸ παιδίον Ἰησοῦν. Ἔπειτα μετὰ τὸ τέλος τῆς Λειτουργίας καθήσας ὁ Ἰησοῦς ἐπὶ θρόνου δόξης, ἤρχοντο ὅλοι κατὰ τάξιν δύω δύω, καὶ ποιοῦντες αὐτῷ ἐδαφιαίαν μετάνοιαν. ἐφιλοῦσαν τοὺς ἀχράντους πόδας αὐτοῦ, καὶ τοῦ ἔδιδαν τὰς λαμπάδας, ὁποῦ ἐβαστοῦσαν. Ἡ δὲ εὐλαβὴς Κόρη βλέπουσα ταύτην τὴν ὀπτασίαν, καὶ γινώσκουσα ὅτι εἶχε νὰ ἔλθῃ πάλιν εἰς τὴν γῆν τῶν ἀνθρώπων, δὲν ἔδωκε τοῦ Δεσπότη τὴν λαμπάδα της, ἀλλὰ τὴν ἐκράτησε διὰ εὐλάβειαν καὶ ἐνθύμησιν ταύτης τῆς ἐνδόξου ὁράσεως. Ἀφοῦ δὲ ἔκαμε τὴν μετάνοιαν, ὥσπερ τοὺς ἄλλους, ἐσπούδαξε νὰ πηγαίνῃ, ἀμὴ ὁ Ἄγγελος δὲν τὴν ἄφηκε λέγων: Δὸς τὴν λαμπάδα τοῦ Δεσπότου, καθὼς ἔκαμαν ὅλοι. Ἡ δὲ εἶπε: Δὲν τὴν δίδω, ὅτι θέλω νὰ τὴν ἔχω διὰ εὐλάβειαν. Ὁ Ἄγγελος τὴν ἐτράβιζε νὰ τὴν ἐπάρῃ ἀπὸ τὰς χεῖράς της, καὶ αὐτὴ ἔσφιγγε δυνατὰ τόσον, ὁπῦ ἐκόπη εἰς δύω καὶ ἐπῆρε πᾶς ἕνας τὸ ἕνα μέρος. Εἰς ταύτην τὴν φιλονεικίαν ἔλαβε τέλος ἡ ἔκστασις, καὶ στρεφομένη ἡ ψυχὴ εἰς τὸ σῶμα, βλέπει ἡ Κόρη εἰς τὴν δεξιάν της τὴν μισὴν λαμπάδα, καὶ ἔλαβε πολλὴν εὐφροσύνην καὶ ἀγαλλίασιν, ὅταν εἶδε μάλιστα

ἐξαίσια Θαύματα, ὁποῦ ἐτέλεσεν ὁ παντοδύναμος Κύριος μὲ τὴν λαμπάδα ἐκείνην. Τυφλοὶ ἀνέβλεπαν, χωλοὶ ἐπεριπατοῦσαν, καὶ πᾶσα ἄλλη ἀσθένεια ἰατρεύετο. Ὅταν δὲ ἐδιηγᾶτο τινὸς τὴν Θαυμαστὴν αὐτὴν ὀπτασίαν ἡ Κόρη τὴν ἔλεγε μὲ τόσην γλυκύτητα, καὶ ψυχικὴν εὐφροσύνην, ὁποῦ ἐφαίνετο Ἄγγελος μᾶλλον, ἢ ἄνθρωπος. Ζήσασα δὲ ὀλίγους χρόνους μετὰ τὴν ὅρασιν, ὡς ἄσαρκος καὶ ἄϋλος πολιτευομένη, ἀπῆλθε νὰ ἀπολαμβάνῃ ἐκτυπωτέραν ἐκείνην τὴν ἀνέκφραστον ἡδονὴν, τὸ ἄῤῥητον κάλλος, καὶ εὐφροσύνην τὴν αἰώνιον, ἧς ἀξιωθείημεν καὶ ἡμεῖς διὰ τῆς Θεοτόκου, καὶ πάντων τῶν ἁγίων. Ἀμήν.

ΘΑΥΜΑ ΜΘ'.

Περὶ τῆς ἀξιωθείσης ἰδεῖν τὸν Κύριον σαρκοφόρον τριετῆ καθὼς αὐτὴ ἐξηγήσατο.

Ἄλλη τις Κόρη, ὁμοίως ἐνάρετος καὶ εὐλαβὴς ὡς ἡ ἄνωθεν, εἶχε πόθον πολὺν νὰ ἰδῇ τὸν Κύριον παιδίον γ'. χρόνων, καθὼς ἦτον κατὰ τὴν σάρκα, ὅταν, ἄρχιζε νὰ συντυχαίνῃ. Προσευχομένη γοῦν περὶ τούτου πολλάκις πρὸς Κύριον, τῆς ἐπήκουσεν ὁ πανοικτίρμων καὶ πολυέλεος. Μίαν ταχυνὴν ἀπῆλθεν ἡ Κόρη εἰς τὴν Ἐκκλησίαν νὰ λειτουργηθῇ, καὶ ἀφοῦ ἐτελείωσεν ἡ Ἱερουργία, καὶ ἀνεχώρησεν ὅλος ὁ λαὸς, ἔμεινεν αὐτὴ καὶ προσηύχετο πρὸς τὴν Παναγίαν μετ' εὐλαβείας καὶ κατανύξεως ἕως τὴν ὥραν τοῦ γεύματος, καθὼς εἶχε συνήθειαν πάντοτε, λέγουσα τὸν Χαιρετισμὸν τοῦ Ἀγγέλου, καὶ ἄλλα ὅσα ἤξευρε, καὶ μελετοῦσα τοῦ Κυρίου τὰ Θεῖα μυστήρια, ἤγουν τὴν Σάρκωσιν, τὸ Πάθος, καὶ τὴν Ἀνάστασιν. Καθὼς οὖν ἵστατο εἰς ταύτην τὴν Θείαν μελέτην καὶ Θεωρίαν οὐράνιον, εἶδεν ἕνα παιδίον ὡς τριῶν χρόνων, καὶ περιῆγε τὴν ἱερὰν Τράπεζαν, τὸ ὁποῖον ἔδειχνε πολλὰ ὡραῖον καὶ ἐνδοξότατον. Αὐτὴ δὲ νομίζουσα ὡς ἁπλουστάτη ὅτι ἦτον τινὸς Ἄρχοντος παιδίον, καὶ τὸ ἀφήκασιν ἐκεῖ ἐξ ἀπροσεξίας, ἔλαβεν αὐτὸ, καὶ τὸ ἐκολάκευε, καὶ καταφιλοῦσα αὐτὸ ὥραν πολλὴν κατησπάζετο, διατὶ ἔδειχνε πολλὰ ὡραιότατον, καὶ χαριτωμένον ὑπὲρ πάντα τὰ βρέφη. Ἐρωτήσασα δὲ αὐτὸ τίνος ἦτον, οὐδὲν ἀπεκρίνατο, μόνον τὴν ἔβλεπε μὲ νεῦμα γλυκύτατον καὶ Θαυμάσιον. Ἡ δὲ ἐνόμιζεν ὅτι διὰ νὰ ἦναι ἀκόμη μικρὸν τῇ ἡλικίᾳ δὲν ἐσυντύχαινε· καὶ ἔχουσα πόθον νὰ τὸ παρακινήσῃ νὰ λαλήσῃ κανένα λόγον τοῦ λέγει: Εἰπὲ τέκνον μου, Χαῖρε κεχαριτωμένη· τὸ δὲ βρέφος εἶπε τὰ ἴδια λόγια μὲ λαλιὰν ἡδυτάτην καὶ νόστιμον. Καὶ αὐτὴ πάλιν τοῦ ἔλεγεν ἕνα καθ' ἕνα λόγον τὸν ἐπίλοιπον Ἀσπασμὸν τοῦ Ἀγγέλου· τὸ δὲ Θεῖον Βρέφος τῆς ἀποκρίνετο, λέγον τὰ αὐτὰ μὲ συντυχίαν γλυκυτάτην καὶ ἔναρθρον, ἕως ὁποῦ ἦλθεν εἰς τό· Εὐλογημένος ὁ καρπὸς τῆς κολίας σου· τὸν ὁποῖον λόγον ὁ πραότατος καὶ ταπεινὸς τῇ καρδίᾳ Ἰησοῦς δὲν ἠθέλησε νὰ εἰπῇ. Ἡ δὲ νεάνις τοῦ εἶπεν ἄλλαις δύω φοραῖς, παρακινοῦσα αὐτὸ, νὰ τὸν εἰπῇ καὶ αὐτὸν τὸν λόγον, ὡς τιμιώτερον πάντων τῶν ἄλλων. Τὸ δὲ βρέφος ἐνατενίζον πρὸς αὐτὴν εἶπε μὲ νεῦμα ἱλαρόν τε καὶ σπλαγχνικώτατον: Χαῖρε, φιλτάτη μου Θύγατερ· ὁ γὰρ ἐπόθεις ἑώρακας. Ταῦτα εἰπὼν ὁ Δεσπότης ἐγίνη ἄφαντος. Τότε ἡ ἐνάρετος Κόρη ἐγνώρισεν ὅτι ἦτον ὁ Δεσπότης Χριστὸς, καὶ ἐτρώθη τούτου τῷ ἔρωτι, εὐχαριστοῦσα τὴν εὐσπλαγχνίαν αὐτοῦ, ὁποῦ ἐκαταδέχθη, καὶ ὑπήκουσε, καὶ τὴν ηὔφρανε μὲ τὴν Θεϊκὴν παρουσίαν του. Ἔμεινε δὲ τούτου ἡ ἐνθύμησις τοιουτοτρόπως εἰς τὴν διάνοιαν αὐτῆς, ὁποῦ καθ' ὥραν τὸν ἐμελέτα καὶ ἐστοχάζετο μὲ τόσην ἡδύτητα καὶ ἀπόλαυσιν, ὁποῦ ἤρχετο πολλάκις εἰς Θείαν ἔκστασιν. Οὕτως οὖν πολιτευομένη ἐν παρθενίᾳ καὶ καθαρότητι βίου, ἀνεχώρησε τῆς προσκαίρου ζωῆς, καὶ ἀπῆλθεν εἰς ἐκείνην τὴν μακαρίαν καὶ αἰώνιον.

ΘΑΥΜΑ Ν'.

Περὶ Ἀνδρογύνου τινὸς, οἵτινες ἐφύλαξαν παρθενίαν, ἐν συζυγίᾳ διάγοντες.

Κατὰ τοὺς χρόνους τῶν Βασιλέων Ὀνωρίου, καὶ Ἀρκαδίου, μετὰ τὴν κοίμησιν τοῦ μακαρίου Ἀλεξίου τοῦ ἀνθρώπου τοῦ Θεοῦ, ἐπαρακινήθησαν πολλοὶ εἰς τὴν Ῥώμην διὰ τὸ τούτου ὑπόδειγμα, καὶ ἐφύλαξαν σωφροσύνην καὶ παρθενίαν, ἄνδρες τε καὶ γυναῖκες. Ἀναμεταξὺ εἰς ταῖς ἄλλαις ἦτον καὶ μία εὐειδὴς καὶ εὐγενεστάτη Κόρη, εἰς μὲν τὸ κάλλος τοῦ σώματος εὔμορφος, εἰς δὲ τὴν ψυχὴν ὡραιοτέρα. Ταύτην ὑπάνδρευσαν οἱ γεννήτορες στανικῶς της, καὶ ἐπήρασι γαμβρὸν ἕνα εὐγενῆ καὶ μεγάλον Ἄρχοντα, τελοῦντες τοὺς γάμους, κατὰ τὴν τάξιν τοῦ κόσμου, μὲ ὄργανα μουσικὰ, χοροὺς καὶ τραγῳδία. Ἡ δὲ νύμφη τοῦ οὐρανίου Βασιλέως δὲν εἶχε ποσῶς τὸν νοῦν της εἰς τὰ ἐπίγεια, ἀλλὰ μᾶλλον ἐστοχάζετο τὰ οὐράνια. Τὸ βράδυ, ὅταν τοὺς ὑπῆγαν εἰς τὸν νυμφικὸν Θάλαμον, καὶ ἔμειναν οἱ δύω μονώτατοι, ἔπεσεν ἡ Κόρη εἰς προσευχὴν ἐνώπιον μιᾶς εἰκόνος, θεομένη ἡσύχως μετὰ δακρύων, καὶ ἱκετεύουσα τὴν Ἀειπάρθενον νὰ τῆς βοηθήσῃ, νὰ φυλάξῃ τὴν Παρθενίαν της ἄφθορον. Προσηύχετο οὖν δύω ὥρας, καταβρέχουσα τὸ ἔδαφος ἀπὸ τὰ τόσα δάκρυα, ὁποῦ ἔχυσεν. Ὁ δὲ νυμφίος ἐθαύμαζε, καὶ ἠρώτησεν αὐτὴν τὴν αἰτίαν τῆς τοσαύτης θλίψεως. Ἡ δὲ εἶπεν αὐτῷ: Κλαίω, ἀδελφέ μου φίλτατε, διατὶ ἔκαμα τάσσιμον τῆς Ἀειπαρθένου Θεοτόκου νὰ μὴ γνωρίσω νυμφίον πρόσκαιρον, μόνον τὸν Ἐπουράνιον Δεσπότην, τὸν Υἱὸν αὐτῆς καὶ Σωτῆρά μου, καὶ τώρα μὲ ὑπάνδρευσαν οἱ γονεῖς μου βιαίως, χωρὶς τὸ θέλημά μς, καὶ θέλει σκανδαλισθῇ ὁ Κύριος, καὶ ἡ Δέσποινα, νὰ μᾶς ἀφανίσουν ἀπὸ τὸν κόσμον, καὶ νὰ κολάσωσι τὰς ψυχάς μας αἰώνια. Ὁ δὲ νέος ἔπασχε νὰ μετατρέψῃ τὸν λογισμόν της, καὶ εἶπε μαρτυρίαις πολλαῖς, ὅτι καὶ ὁ τίμιος γάμος εἶναι εὐπρόσδεκτος τῷ Κυρίῳ, καὶ πολλοὶ ὕπανδροι εὐηρέστησαν αὐτῷ, καὶ ἡγίασαν. Ἡ δὲ σώφρων Κόρη πάλιν τοῦ ἐναντιεῖτο, ἐπαινοῦσα τὴν Παρθενίαν μὲ παραδείγματα ἀξιόπιστα, καὶ ἐξόχως τὸ τοῦ Δεσπότου Χριστοῦ, ὅστις διὰ ἐγκώμιον τῆς Παρθενίας ἐγεννήθη ἐκ τῆς Ἀειπαρθένου Μαρίας, καὶ ἁπλῶς εἶπε τόσα λόγια ἡ ἀείμνηστος, εὐφημοῦσα τὴν Παρθενίαν, ὁποῦ ἐνίκησε τὸν νέον, συνεργούσης τῆς Θείας χάριτος, καὶ ἔστερξε νὰ διάγουσιν εἰς σωφροσύνην ἀμίαντοι, συζυγίαν ὑποκρινόμενοι, καὶ οὕτως ἐπέρασαν εἰς ταύτην τὴν ἀδελφικὴν ἀγάπην καὶ ἄφθαρτον ἕνωσιν χρόνους ἱκανούς, ποιοῦντες ἐλεημοσύνας, νηστείας, καὶ ἄλλας ἀρετὰς, ὡς φίλοι Χριστοῦ καὶ ἠγαπημένοι. Καὶ τόσον εὐηρέστησαν τῷ Θεῷ, ὁποῦ ὅλοι τῆς πόλεως τοὺς εὐλαβοῦντο, βλέποντες τὴν θαυμαστὴν αὐτῶν πολιτείαν, ὁποῦ ποτὲ δὲν ἔλειψαν ἀπὸ τινὰ ἀγρυπνίαν, καὶ πνευματικὴν σύναξιν. Τέλος πάντων ἐπροσκάλεσεν ὁ Δεσπότης τὴν ἄμωμον νύμφην αὐτοῦ εἰς τὴν οὐράνιον πόλιν, νὰ ἀπολαύσῃ τὴν ἀμοιβὴν τῶν ἀγώνων αὐτῆς. Ἀφοῦ γοῦν ἔψαλαν οἱ Ἱερεῖς τὴν Νεκρώσιμον Ἀκολουθίαν, κατὰ τὴν τάξιν, ὅταν τὴν ἐνταφίαζαν, πλησιάσας ὁ ἀνὴρ αὐτῆς μετὰ δακρύων ἠσπάσατο αὐτὴν, καὶ ἄρας τὰ ὄμματα καὶ χεῖρας πρὸς οὐρανὸν εἶπε ταῦτα εἰς ἐπήκοον πάντων: Εὐχαριστῶ σοι, Κύριε Ἰησοῦ Χριστὲ, διὰ τὴν καλὴν συνοδίαν, καὶ σωφρονεστάτην συμβίαν ὁποῦ μοῦ ἔδωσες, ἢ μᾶλλον εἰπεῖν τὴν ἄφθορον νύμφην καὶ θησαυρὸν ἄσυλον τὸν ὁποῖον σοῦ ἀποδίδω σήμερον ἄμωμον καὶ ἀμίαντον, καθὼς αὐτὴν μοι παρέδωκες. Ταῦτα εἰπὼν (ὦ τῶν θαυμασίων σου Δέσποτα) ἄνοιξεν ἡ Κόρη τὰ ὄμματα, καὶ ὀλίγον ὑπομειδιάσασα, εἶπεν αὐτῷ: Διατὶ νυμφίε μου φίλτατε ἐφανέρωσες πρὸ καιροῦ

ἐκεῖπο, ὁποῦ τινὰς δὲν σὲ ἠρώτησε; Τοῦτον τὸν λόγον ἀκούσαντες οἱ περιεστῶτες ἐξέπληξαν, δοξάζοντες τὸν Θεὸν, τὸν ποιοῦντα τεράστια. Εἰς ὀλίγας ἡμέρας ἀνεπαύθη καὶ ὁ ἀνὴρ αὐτῆς, καὶ τὸν ἔθαψαν οἱ συγγενεῖς του εἰς τὸν τάφον αὐτῶν, ὁ ὁποῖος ἦτον εἰς ἄλλην Ἐκκλησίαν μακρὰν ἀπὸ τὸ μνημεῖον τῆς Κόρης. Μετὰ δὲ καιρὸν ὀλίγον θέλοντες οἱ ἐδικοί του νὰ εὐγάλουν ἀπ' ἐκεῖ τὸ λείψανόν του, νὰ τὸ βάλουσιν εἰς κενὸν μνημεῖον, ὁποῦ ἐκτίσασι, δὲν τὸ εὑρήκασι. Καὶ θαυμάσαντες ἐπὶ τούτῳ ἄνοιξαν τῆς Κόρης τὸν τάφον, καὶ ἦτον ἐκεῖ εἰς μαρτύριον, ὅτι καθὼς ἦσαν ἐδῶ ἡνωμένοι μὲ ἀγάπην ἀδελφικὴν καὶ σώφρονα, οὕτως ἔπρεπε καὶ τὰ λείψανά τους νὰ ἦναι ἀχώριστα, καθὼς εἶναι καὶ αἱ ψυχαὶ αὐτῶν εἰς τὴν οὐράνιον Βασιλείαν. Αὐτὴ ἡ ἐνάρετος πρᾶξις ἔδωκεν ἔκπληξιν εἰς ὅλην τὴν Ῥώμην, ὅτι ἐπ' ἀληθείας μεγάλην ἀρετὴν ἐκατώρθωσαν, νὰ νικήσουν τοιουτοτρόπως, καὶ νὰ καταπατήσουν τὰς ἡδονὰς τῆς σαρκὸς οἱ μακάριοι. Ἀλλὰ ἀντὶ τούτων τῶν φθειρομένων ἀπολαμβάνουσι τώρα τὰ ἄφθαρτα, κάλλη τοῦ Παραδείσου, τὰ ἀεὶ διαμένοντα, καὶ χαίρονται ἐν ἀκηράτῳ συναφείᾳ ἀγαλλιώμενοι ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ τῷ Κυρίῳ ἡμῶν· ᾧ ἡ δόξα καὶ τὸ κράτος εἰς τοὺς αἰῶνας. Ἀμήν.

ΘΑΥΜΑ ΝΑ'.

Περὶ τοῦ ἀρχιλῃστοῦ, ὅστις διὰ τὴν αὐτοῦ πρὸς τὴν Θεοτόκον εὐλάβειαν ἔτυχε συγχωρήσεως, καὶ θαυμαστῆς ἐνταφιάσεως.

Ὁ ἄνωθεν Καισάριος γράφει εἰς αὐτὴν τὴν Βίβλον τῶν Διαλόγων, ὅτι εἰς μίαν χώραν τῆς Ἰταλίας, ὁπὸ ὀνομάζουσι Τρέντο, ἦτον ἕνας ἀρχιλῃστὴς περιβόητος εἰς ἕνα δάσος πλησίον τῆς πόλεως μὲ τινὰς συντρόφους, καὶ ἔγδυναν ὅσους ἤθελαν περάσει ἀπ' ἐκεῖνον τὸν τόπον, καὶ μερικὰς τελείως ἐφόνευαν. Κατ' οἰκονομίαν Θεοῦ ἐπέρασε καὶ ἕνας Πνευματικὸς τὸν ὁποῖον ἰδὼν ὁ λῃστὴς, καὶ νομίζωντας νὰ ἔχῃ ἄσπρα, στέλλει τοὺς ὑπηρέτας νὰ τοῦ τὸν φέρουσι, διὰ νὰ τὸν γδύσῃ. Ἐλθὼν δὲ ὁ Πνευματικὸς, ὡς σοφὸς ὁποῦ ἦτον, ἐψάρευσε τὸν λῃστὴν μὲ λόγια εὔμορφα, ἐνθυμίζων αὐτῷ τὴν αἰώνιον κόλασιν· καὶ τόσον τὸν ἐκατάνυξεν, ὁποῦ ἔστρεξε νὰ τοῦ εἰπῇ τὰς ἁμαρτίας αὐτοῦ. Ἀφοῦ γοῦν ἤκουσεν ὅλην του τὴν Ἐξομολόγησιν ὁ γνωστικὸς ἰατρὸς, ἐγνώρισεν ὅτι ἔκαμνε χρεία καὶ ἐπιδεξιότης πολλὴ νὰ μεταστρέψῃ, ἕνα μεμεσωμένον τῇ κακίᾳ ταχέως εἰς ἀρετήν. Λοιπὸν δὲν τὸν ἐκανόνησε νὰ ἀφήσῃ τὴν κλεψίαν ὁλότελα, ἠξεύρωντας ὅτι δὲν τοῦ ἔκαμνεν ὑπακοήν, ἀλλὰ τοῦ εἶπε: Τάξε μου νὰ φυλαχθῇς ἀπὸ τώρα καὶ ἔμπροσθεν τὰς δύω ἡμέρας τῆς Ἑβδομάδος, Τετάρτην, καὶ Παρασκευήν, νὰ μὴ κακοποιήσῃς τινὰ, καὶ νὰ νηστεύσῃς αὐτὰς τὰς δύω ἡμέρας διὰ τὰ πάθη τοῦ Δεσπότου Χριστοῦ, ὁποῦ ἐσταυρώθη διὰ τὰς ἁμαρτίας ἡμῶν, ἔτι δὲ καὶ διὰ τὴν ἀγάπην τῆς Ὑπεραγίας Θεοτόκου νὰ ἐγκρατεύεσαι ὁμοίως ὡς ἄνωθεν, πάσας τὰς Ἑορτὰς αὐτῆς, καὶ νὰ μὴ ζημιώσῃς τινὰ τὰς ἡμέρας ταύτας καὶ ἐλπίζω εἰς τὴν εὐσπλαγχνίαν αὐτῆς, καὶ ἐγγυοῦμαί σε νὰ σωθῇς διὰ ταύτην τὴν ἐγκράτειαν. Ὁ δὲ λῃστὴς, χάριτι Θεοῦ κατανυγεὶς τῇ καρδίᾳ ἔταξεν ἀναμφιβόλως νὰ φυλάξῃ τοιοῦτον κανόνα, καὶ λέγει του: Πάτερ μου, εὐχαριστῶ σου, ὁποῦ μὲ καθωδήγησες εἰς μετάνοιαν, καὶ εἶμαι ἕτοιμος διὰ τὴν ἀγάπην τοῦ Χριστοῦ, καὶ τῆς ἀφθόρου Μητρὸς αὐτοῦ, νὰ φυλαχθῶ τὰς ἡμέρας, ὁποῦ μοῦ εἶπες, νὰ μὴ φάγω τίποτες, οὔτε τινὰ νὰ κακοποιήσω, οὔτε ἅρματα νὰ λάβω ποσῶς, ἂν ἔλθῃ ὁ μεγαλήτερός μου ἐχθρὸς νὰ μὲ φονεύσῃ. Οὕτω γοῦν, ὡς ὑπέσχετο, ἐφύλαξεν ἀπαρασάλευτα τὸν κανόνα του καὶ οὐ μόνον αὐτὸς δὲν ἔκαμνε κακὸν τινὸς τὰς ὡρισμένας ἡμέρας, ἀλλ' ἐὰν ἤθελαν

πιάσει τινὰ ὁδοιπόρον οἱ συντρόφοι του, τὸν ἐλύτρωνεν ἐκεῖνος ἀπὸ τὰς χεῖράς των. Ἐν μιᾷ γᾶν τῶν Ἑορτῶν τῆς Ὑπεραγίας, γυρίζωντας εἰς τὸ δάσος ἄοπλος, καὶ τὸν κανόνα τοῦ πνευματικοῦ φυλάττων, τὸν ἐπερικύκλωσαν τινὲς στρατιῶται τοῦ Ἡγεμόνος τῆς ἄνωθεν πόλεως νὰ τὸν πιάσουν, καὶ αὐτὸς δὲν ἐναντιώθη ποσῶς, ἀγκαλὰ καὶ ἐδύνετο ὡς ἰσχυρὸς ἄνδρας νὰ πάρῃ ἕνα σπαθὶ ἀπὸ τὰ ἐδικά τους νὰ φονεύσῃ πολλοὺς ἀπ' ἐκείνους, ἢ κἂν νὰ φύγῃ νὰ μὴ τὸν δέσουσιν, ὅμως ἐσταμάτησεν ὥσπερ ἀρνίον, καὶ τὸν ὑπῆγαν τοῦ Ἡγεμόνος, ὅστις ἔδωκε κατ' αὐτῆ τὴν ἀπόφασιν νὰ τὸν θανατώσουν. Ἔπειτα στοχαζόμενος ὁ Ἄρχων τοιοῦτον ἄνθρωπον ἀνδρειωμένον καὶ εὔμορφον, τὸν ἐλυπήθη, καὶ λέγει του: Χαρίζω σου τὴν ζωὴν μόνον νὰ ὁμόσῃς νὰ μὴ βλάψῃς ποτὲ τινὰ τῶν τῆς Ἐπαρχίας μου, μάλιστα δὲ νὰ μᾶς βοηθᾷς, ἐὰν ἔλθουσιν ἐχθροί μας κανένα καιρὸν νὰ μᾶς πολεμήσουν. Ὁ δὲ εἶπεν αὐτῷ: Εὐχαριστῶ τὴν ἀγάπην σου, ἀμὴ ἐγὼ ζωὴν δὲν χρειάζομαι, ὅτι ἐτέλεσα πολλὰς ἁμαρτίας, καὶ κάλλιον νὰ θανατωθῶ καὶ ἐγὼ πρόσκαιρα, καθὼς ἐφόνευσα ἄλλους, πάρεξ νὰ κολάζωμαι ἀτελεύτητα· μόνον ἂν ὁρίζῃς, δός μοι καιρὸν ὀλίγας ἡμέρας νὰ κλαύσω τὰς ἀνομίας μου ὁ ταλαίπωρος. Λαβὼν οὖν διωρίαν ἡμέρας ὀκτὼ, ἐξομολογήθη παῤῥησίᾳ πάσας τὰς ἁμαρτίας αὐτῆ μὲ πολλὴν συντριβὴν καρδίας καὶ ῥοὴν δακρύων, καὶ πάντες ἐδόξασαν τὸν Θεὸν, ὁποῦ τοῦ ἐχάρισε τοιαύτην δωρεὰν πολυτίμητον. Ἀλλὰ τοῦτος ἠξιώθη τῆς δωρεᾶς ἀκροαταὶ, διὰ πρεσβειῶν τῆς Ὑπεραγίας Θεοτόκου, ἐπειδὴ τὴν εὐλαβήθη τοσοῦτον, καὶ διὰ ἀγάπην της παρεδόθη ἑθελουσίως εἰς θάνατον. Ὅθεν οὐ μόνον αὐτὴν τὴν χάριν τοῦ ἔκαμεν ἡ πανύμνητος, ἀλλὰ καὶ ἑτέραν θαυμασιωτέραν, διὰ νὰ γνωρίσῃ πᾶς ἕνας ἁμαρτωλὸς πόσον δύναται ἡ Μετάνοια. Ἀφοῦ γοῦν ἔκλαυσε τὰς ὀκτὼ ἡμέρας ἀκαταπαύστως, ἀπῆλθεν ἑκουσίως εἰς τὸν τόπον, ὅπου ἐθανάτωναν τοὺς λῃστὰς, καὶ τότε ἐπῆρε συγχώρησιν, κατὰ τὴν τάξιν, ἀπὸ τὸν λαὸν ὅλον, καὶ προσευξάμενος ἔκλινε τὴν κεφαλὴν μετὰ πάσης χαρᾶς, καὶ τὴν ἔκοψαν, ἐνταφιάζοντες αὐτὸν εἰς τὸν τόπον τῶν καταδίκων. Ἐν δὲ τῷ μέσῳ τῆς νυκτὸς εἶδασι τινὲς φῶτα, ὁποῦ ἦλθασιν οὐρανόθεν εἰς τὸν τάφον αὐτοῦ, καὶ πέντε κορασίδας ὡραίας ὡς ἀστραπὴ, καὶ τὸν εὔγαλαν ἀπὸ τὸν τάφον, καὶ τὸν ἐπήρασιν ἐπάνω εἰς ἕνα κράββατον σκεπασμένον μὲ χρυσοΰφαντον καὶ ὡραιότατον πάπλωμα. Αἱ τέσσαρες ἐσήκωσαν, καὶ ἡ ἄλλη ὁποῦ ἔδειχνεν ὡς Βασίλισσα ἠκολούθα ὄπισθεν μὲ μίαν λαμπάδα πολύφωτον. Φθάνουσαι δὲ εἰς τὴν πύλην τῆς πόλεως, καὶ ἰδόντες αὐτὰς οἱ φύλακες ἐφοβήθησαν, νομίζοντες φάντασμα τὸ ὁρώμενον. Τότε ἀπόθεσαν τὸ λείψανον αἱ νεάνιδες. Ἡ δὲ Κυρία αὐτῶν εἶπε τοὺς φύλακας: Ἀπαγγείλατε τῷ Ἐπισκόπῳ, ὅτι ἡ Μήτηρ τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ ἐπρόσταξε νὰ ἐνταφιάσῃ τοῦτον τὸν ἄνθρωπον εὐλαβῶς εἰς ἔντιμον τόπον. Τὸ πρωῒ ἀνήγγειλαν οἱ φύλακες τῷ Ἀρχιερεῖ τὰ γενόμενα. Ὁ δὲ πορευθεὶς εἰς τὴν πύλην τῆ Κάῤῥᾳ μετὰ τὸν Κληρικῶν καὶ παντὸς τοῦ λαοῦ, καὶ ἰδόντες τὸ λείψανον σκεπασμένον μὲ τὸ πορφυροῦν ἐκεῖνο καὶ ὡραιότατον πάπλωμα, ὁποῦ ὅμοιον αὐτοῦ ποτέ τους δὲν εἶδασιν, ἐξεπλήττοντο, βλέποντες μάλιστα τὴν κεφαλὴν εἰς τὸ σῶμα κεκολλημένην, καὶ ἀπὸ τοῦτο ἐπίστευσαν τὰ λαληθέντα ἀπὸ τοὺς φύλακας. Ἐνταφίασαν οὖν ἐκεῖνο τὸ μακάριον λείψανον, οὐχὶ ὡς λῃστοῦ καταδικασμένου ὡς πρότερον, ἀλλὰ ὡς ἑνὸς τῶν Μαρτύρων, μετὰ πάσης δόξης καὶ εὐλαβείας, εἰς δόξαν Θεοῦ τοῦ παντελεήμονος, τῆς πανυμνήτου καὶ παναμώμου αὐτοῦ Μητρὸς, ἧς ταῖς ἱκεσίαις ἀξιωθείημεν καὶ ἡμεῖς τῆς οὐρανίου Μακαριότητος.

ΘΑΥΜΑ ΝΒ'.

Περὶ βλασφήμου τινὸς, ὃν ἐπαίδευσεν ὁ Κύριος ἐν ταύτῃ τῇ ζωῇ ἐλεεινῷ θανάτῳ τοῦ σώματος.

Εἰς τὴν Σαξωνίαν ἦτον ἕνας σαρκικὸς ἄνθρωπος κακῆς καὶ διεστραμμένης πολιτείας ἐξόχως δὲ εἰς τὴν βλασφημίαν συνηθισμένος πολλὰ ὁ ἀνόητος, καὶ μὲ πᾶσαν ὀλίγην αἰτίαν ἐβλασφήμα βαρέως, χωρὶς ἔλεγχον συνειδήσεως. Μίαν ἡμέραν ἔπαιξε τὰ χαρτία, καὶ ἔχασεν ὅλα του τὰ ἄσπρα. Θυμωθεὶς οὖν ἄρχισεν ἡ διαβολικὴ γλῶσσά του νὰ βλασφημᾷ κατὰ τὴν συνήθειαν, λέγωντας λόγια κατὰ τοῦ Χριστοῦ τόσον ἄσχημα, ὁποῦ οἱ παρεστῶτες ἔφραξαν τὰ ὦτα, καὶ ἔφευγον διὰ νὰ μὴ τὰ ἀκούουσιν. Αὐτὸς δὲ ὁ πάντολμος ἄρχισε νὰ βλασφημᾷ καὶ τὴν ὑπερύμνητον Θεοτόκον, λέγων καὶ κατ' αὐτῆς φοβερὰ καὶ ἄπρεπα λόγια, τὰ ὁποῖα δὲν ὑπόφερεν ὁ παντοδύναμος Θεὸς καὶ Υἱός της, ἀλλὰ ἐπαίδευσεν ἀοράτως αὐτὴν τὴν ὥραν τὸν τολμητὴν καὶ αὐθάδην ἐκεῖνον μὲ τὴν σπάθην τῆς δικαιοσύνης. Ὅθεν πεσὼν ἐπὶ γῆς, ἐβόα ταῦτα ἐλεεινῶς· Κακὸν ὁποῦ ἔπαθα, τίς μὲ ἐφόνευσε τὸν τρισάθλιον; Ταῦτα λέγων ἐξέψυξε. Καὶ τὴν μὲν ψυχὴν ἐπῆραν οἱ δαίμονες εἰς τὴν ἄβυσσον, τὸ δὲ σῶμα ἐγδύσαντες οἱ περιεστῶτες (διατὶ ἔτρεχεν αἷμα ἄμετρον) ἤυρασι καὶ ἦτον σχισμένον ἀπὸ τὸ στῆθος ἕως τὰ ὑπογάστρια, ὥσπερ νὰ ἤθελαν τὸν ἀνοίξῃ μὲ μεγάλην ἀξίνην, καὶ ἐφαίνοντο ὅλα του τὰ ἐντόσθια. Συναχθέντες οὖν ἀναρίθμητοι νὰ βλέπουν τοιοῦτον ἐλεεινὸν θέαμα, ἔτρεξε καὶ ἕνας του φίλοι νὰ τὸν ἰδῇ. Καὶ εἰς τὸν δρόμον τοῦ ὑπήντησεν ὡσεὶ σκιὰ ἀνθρώπου, καὶ λέγει του· Ἐγὼ εἶμαι ὁ δεῖνάς σου συγγενὴς, ὁποῦ ἀπόθανα τώρα νεωστὶ, καὶ μὲ ἐπρόσταξεν ὁ δίκαιος Κριτὴς νὰ σοῦ εἰπῶ ταῦτα, νὰ τὰ ἀκούσουν ὅλοι οἱ βλάσφημοι, νὰ μετανοήσουν, ἵνα μὴ πάθωσι σφοδροτέραν παίδευσιν· γίνωσκε οὖν, ὅτι ὁ Δεσπότης Χριστὸς, ὁ μακρόθυμος καὶ πολυέλεος, ὑπομένει μὲ ὑπερθαύμαστον ἀνεξικακίαν ἐκείνους ὁποῦ τὸν ὑβρίζουσι, καὶ κάμνουσιν ἄλλαις ἀνομίαις διαφοραις, καὶ δὲν τοὺς παιδεύει ἐδῶ πρόσκαιρα, ἕως νὰ γένῃ ἡ Κοινὴ Ἀνάστασις νὰ τοὺς κολάσῃ αἰώνια· ἀμὴ τοὺς αὐθάδεις, ὁποῦ τολμήσουν νὰ ἀτιμάσουν τὴν ὑπέρτιμον καὶ ὑπέραγνον Μητέρα αὐτοῦ, δὲν ὑποφέρει ποσῶς τὴν ἀναισχυντίαν τους, ἀλλὰ τοὺς δίδει ἀπὸ τώρα τὸν ἀρραβῶνα τῆς ἀτελευτήτου κολάσεως, καθὼς τὸ ἔπαθεν οὗτος ὁ φίλος σου. Ταῦτα λέγουσα ἡ ψυχὴ ἔγεινεν ἄφαντος. Ὁ δὲ ἀπελθὼν ὅπου ὁ νεκρὸς ἔκειτο, ἐπιστώθη τὰ λαληθέντα, καὶ τὰ ἐκήρυξεν ἅπασιν. Ὅθεν ἐφοβήθη πᾶς ὁ λαὸς, καὶ ἐτρόμαζαν, οὔτε τινὰς ἐτόλμησε πλέον νὰ ἀνοίξῃ στόμα κατὰ τῆς Θεομήτορος, ἐνθυμούμενοι πάντες ταύτην τὴν φοβερὰν καὶ δικαίαν ἐκδίκησιν.

ΘΑΥΜΑ ΝΓ'.

Περὶ βλασφήμου τινὸς, ὃν ἡ Θεία δίκη ἀπέκτεινε.

Θεοδώρητος τὶς, τὴν θρησκείαν Ἰσδαῖος ὑπάρχων, ναύτης ἐτύγχανε, πρὸ τούτων τῶν πέντε ἐτῶν ἐν τῷ κλείσματι. Τούτου τοῦ Θεοδωρήτου ὡς μισόχριστον τὸν υἱὸν, Ἠλίαν ὁ μισάνθρωπος κατέστησεν ἐπιστάτην ἐπάνω τῆς ἐργασίας Χριστιανῶν

ὄντων ὑποτεταγμένων αὐτῷ. Ἐν μιᾷ οὖν Ἑορτῇ τῆς ὑπερενδόξου Δεσποίνης ἡμῶν Θεοτόκου, γενομένης τῆς ὥρας τῆς Συνάξεως, παρεκάλουν πάντες οἱ κάμνοντες τὸν υἱὸν Θεοδωρήτου, ἐπὶ τὸ ἀπολυθῆναι αὐτὸς τοῦ ποιῆσαι τὴν ἁγίαν Σύναξιν. Ὁ δὲ προρρηθεὶς οὐκ ἀπέλυσεν αὐτὸς, ἀλλὰ καὶ ἐλοιδώρησε, καὶ ὕβρισε τὴν ὑπερύμνητον Θεοτόκον, ἀνθρωποτόκον αὐτὴν ὀνομάζων, καὶ ἄλλας τινὰς ἀπρεπεῖς ὕβρεις. Ἀλλ' οὐκ ἐπὶ πολλὰς τὰς ὥρας ἐνεκαυχήσατο ἐν κακίᾳ ὁ δυνατὸς, ἀλλ' εὐθέως, κατ' αὐτὴν τὴν ὥραν, καὶ ἱσταμένων πάντων καὶ καμνόντων εἰς τὸν νεολκὸν τῶν πλοίων, ἔπεσεν ἄνωθεν ξύλον τέλειον, καὶ ἐκ παντὸς τὸ πλήθους τοῦ λαοῦ οὐδένα ἐθανάτωσεν, οὐδὲ ἔβλαψεν, εἰμὴ τὸν δυσσεβῆ ἐχθρὸν τῆς Δεσποίνης ἡμῶν Θεοτόκου. Ἐν αὐτῇ γὰρ τῇ κεφαλῇ καὶ τῷ στόματι, ἐν ᾧ ἐβλασφήμησεν, ἐκεῖ τὴν πληγὴν λαβὼν, τοῦ ἐγκεφάλου αὐτοῦ διασκορπισθέντος, νεκρὸς ἐλύθη ὁ δείλαιος. Ὁ δὲ λαὸς ἀπελύθη. Καὶ διπλῆν Ἑορτὴν ἑορτάσαντες, ἔλεγον· Μέγας ὁ Θεὸς τῆς Πίστεως τῶν Χριστιανῶν. Ἀπέδωκε γὰρ τῷ θεομάχῳ υἱῷ Θεοδωρήτου δικαίαν ἀμοιβὴν τῆς παντόλμου γλώττης αὐτοῦ, καὶ τῆς μιαρᾶς αὐτοῦ βλασφημίας φρικτὴν ἀνταπόδοσιν. Τοῦτο τὸ Θαῦμα πύρα εἰς ἕνα βιβλίον χειρόγραφον παλαιὸν εἰς τὸ ἅγιον Ὄρος, καὶ τὸ ἔγραψα καθὼς ἦτον.

ΘΑΥΜΑ ΝΔ'.

Περὶ τῆς ἐκ νεκρῶν ἀναστηθείσης, ἵνα τὴν κεκρυμμένην ἁμαρτίαν ἐξαγορεύσηται.

Ἦτον τὶς γυνὴ ὕπανδρος, ἀμὴ ἐνάρετος καὶ θεοσεβὴς τόσον, ὁποῦ ἐπέρνα ὥσπερ νὰ ἦτον εἰς Μοναστήριον. Δὲν ἔλειπεν ἀπὸ τὴν Ἐκκλησίαν ποτέ· ἔδιδεν ἐλεημοσύνας, ἐνήστευε, καὶ ἄλλας ἀρετὰς ἐκατώρθωνε. Μόνον ἕνα ἁμάρτημα ἔπραξεν ἡ ταλαίπωρος, καὶ δὲν τὸ ἐξωμολογήθη τινὸς πώποτε. Πολλαῖς φοραῖς ἐβούλετο νὰ τὸ εἰπῇ τοῦ πνευματικοῦ, καὶ ὑπήγαινεν ἐπιταυτοῦ, ἔπειτα, ἀφοῦ ἤθελεν ὁμολογήσει τὰ ἐπίλοιπα ἁμαρτήματα, αἰσχύνετο νὰ τὸ εἰπῇ καὶ αὐτὸ, καὶ ἔστρεφεν ἄπρακτος· ἀμὴ ἐσταμάτα πολλάκις ἐνώπιον τῆς εἰκόνος τῆς Θεομήτορος ἀπαρηγόρητα κλαίουσα, καὶ θερμὴ τῆς εὐσπλαγχνίας της νὰ τῆς συγχωρήσῃ τὸ ἔγκλημα. Τέλος ἀπέθανεν ἡ γυνὴ χωρὶς νὰ ἐξωμολογήσῃ εἰς ἄνθρωπον αὐτὸ τὸ ἀνόμημα· καὶ διατὶ ἐκαρτεροῦσαν οἱ συγγενεῖς της μίαν της θυγατέρα, ὁποῦ ἦτον εἰς ἄλλην χώραν, δὲν τὴν ἔθαψαν ἕως τὴν γ. ἡμέραν. Καθὼς γὰν τὴν ἔψαλαν εἰς τὴν Ἐκκλησίαν (ὦ τῶν θαυμασίων σου Κύριε) ἀνέστη ἡ νεκρὰ, καὶ ἐκάθησεν εἰς τὸν κράββατον, λέγουσα ταῦτα; Μεγάλη ἡ δύναμίς σου, Ἀειμακάριστε Δέσποινα. Ἔπειτα εἶπε, νὰ φέρουσι τὸν Πνευματικὸν καὶ ἐξωμολογήθη τὸ κεκρυμμένον ἁμάρτημα, καὶ τότε λέγει εἰς ἐπήκοον πάντων· Ἐγὼ ἡ ταλαίπωρος καὶ ἄγνωστος διὰ τὴν αἰσχύνην δὲν ὡμολόγησα μίαν ἁμαρτίαν, ὁποῦ ἐτέλεσα· τὴν ὁποίαν ἔκλαιον καθ' ἑκάστην μὲ συντριβὴν πολλὴν, ἱκετεύουσα τὴν Ἀειπάρθενον Θεοτόκον νὰ κάμῃ ἔλεος εἰς ἐμὲ, νὰ μὴ μὲ κολάσῃ διὰ ταύτην τὴν ἀνομίαν μου. Εὐθὺς ὅν, ὁποῦ ἐξῆλθεν ἡ ἀθλία μου ψυχὴ ἐκ τοῦ σώματος, μὲ ἄρπαξαν οἱ δαίμονες ὡς ἄγριοι λύκοι, ὀνειδίζοντες τὴν ἀπόκρυφον ἁμαρτίαν μου, διὰ τὴν ὁποίαν ἔχαιρον, νομίζοντες δὲ αὐτὴν νὰ μὲ κυριεύσουν. Ὡς μὲ ἔφθασαν οὖν εἰς τὴν κόλασιν, ὅπου ἦτον σκότος βαθύτατον, καὶ ὀδύνη ἀπαραμύθητος, ἰδοὺ παρεγένετο ἡ τῶν ἁμαρτανόντων μεσίτρια, καὶ τῶν Ἀγγέλων βασίλισσα, ἥτις ἔλαμπεν ὑπὲρ τὸν Ἥλιον, καὶ ἐδίωξεν ὅλον τὸ σκότος τοῦ ζοφωδεστάτου τόπου ἐκείνου μὲ τὸ ἄπειρον φῶς τῆς αὐτῆς Θεότητος. Τότε ὀνειδίζουσα τοὺς μιαροὺς δαίμονας πῶς μὲ ἐπῆρασι, χωρὶς νὰ δώσῃ αὐτοῖς

ἐξουσίαν ὁ Κύριος, μὲ ἐπῆρεν ἀπὸ τὰς χεῖρας τους λέγουσα· Ἂς τὴν ὑπάγωμεν εἰς τὸν δίκαιον Κριτήν, καὶ εἴτι ὁρίσῃ ἡ εὐσπλαγχνία του, νὰ γένῃ. Ἔπειτα λέγει πρός με· Μὴ φοβᾶ, Θύγατερ. Ἐγὼ γὰρ εἰμὶ βοηθός σοι. Ἀφᾶ γοῦν μὲ ὑπῆγαν εἰς τὸν Δεσπότην Χριστόν, τὸν εἶδα, καὶ ἐκάθητο ἐπὶ θρόνου μεγαλειότητος θυμωμένος πρός με, καὶ ὀργιζόμενος, διὰ νὰ μὲ ἀποφασίσῃ εἰς αἰώνιον θάνατον. Ἡ δὲ πολυύμνητος Δέσποινα εἶπεν αὐτῷ μὲ σχῆμα πολλῆς ταπεινώσεως· Δέομαι καὶ ἱκετεύω τὴν σὴν ἀγαθότητα, ὑπερεύσπλαγχνέ μου Υἱὲ καὶ Θεὲ πολυέλεε, διὰ τὰ σπλάγχνα τῶν οἰκτιρμῶν σου καὶ ἄχραντον καὶ πολύτιμον Αἷμα, ὁποῦ ἔχυσες διὰ τοὺς ἁμαρτωλούς, συγχώρησον τῆς ἀθλίας ταύτης ψυχῆς, ὅτι γινώσκεις πόσην εὐλάβειαν εἶχε πρός με, καὶ πόσα δάκρυα ἔχυσεν ἐνώπιον τῆς Εἰκόνος μου πενθοῦσα τὴν ἀνομίαν αὐτῆς. Ὁ δὲ Κύριος ἀπεκρίνατο· Ἰξεύρεις, φιλτάτη μου Μήτηρ, ὅτι οὐδεὶς δύναται σωθῆναι χωρὶς τοῦ μυστηρίου τῆς σωτηριώδους Ἐξομολογήσεως, τὴν ὁποίαν αὐτὴ ἡ ἀσύνετος ἐκαταφρόνησε, καὶ δὲν εἶπε τὴν ἀνομίαν της, καὶ τώρα δὲν εἶναι βολετὸν νὰ τῆς συγχωρήσω. Ἐν γὰρ τῷ ᾅδῃ οὐκ ἔστι μετάνοια. Ἡ δὲ εἶπεν αὐτῷ· Ἀλήθεια, Υἱέ μου γλυκύτατε. Οὐδεὶς δύναται σωθῆναι ἄνευ τῆς ἐξομολογήσεως, ἀλλὰ σὺ εἶ ὁ ζωῆς καὶ θανάτου δεσπόζων, καὶ πάντα δυνάμενος. Δέομαί σου γοῦν, ἐνθυμήσου τὰς πολλὰς ἀγαθοεργίας, ὁποῦ ἐτέλεσεν ἡ ταλαίπωρος, καὶ ἐξόχως τὸν διάπυρον ἔρωτα, καὶ ὑπερβάλουσαν ἀγάπην καὶ πίστιν, ὁποῦ εἶχε πρός με, καὶ δεῖξον εἰς αὐτὴν τὴν ἄπειρον εὐσπλαγχνίαν, τὴν ὑπερβαίνουσαν πάντα τὰ ἀνομήματα. Ὁ δὲ εἶπεν αὐτῇ· Διὰ νὰ μὴ σὲ λυπήσω, ὦ Μῆτέρ μου, προστάσσω νὰ ὑπάγῃ ἡ ψυχὴ εἰς τὸ σῶμά της, νὰ ὁμολογήσῃ κατὰ τὸν νόμον τὴν ἁμαρτίαν της, καὶ τότε ἂς ἔχῃ συγχώρησιν. Ταῦτα εἰπὼν ὁ Δεσπότης, μὲ ἤφερεν ὁ φύλαξ μου Ἄγγελος, καὶ μὲ ἐζώωσε, καθὼς βλέπετε, καὶ τώρα πάλιν ἔχω νὰ τελευτήσω εἰς ὀλίγον διάστημα· διὸ παρακαλῶ σας ὅλους τοὺς συγγενεῖς καὶ φίλους μου, καὶ σύ, παμφιλτάτη μου Θύγατερ, ἀφῆτε τὰ δάκρυα, ὅτι μὲ ταῦτα τινὰ ὠφέλειαν δὲν μοῦ δίδετε· μόνον Λειτουργίας, ὅσας δυνηθῆτε, καὶ ἐλεημοσύνας κάμετε διὰ λόγου μου, καὶ φυλάγεσθε διὰ τὴν ἀγάπην τοῦ Θεοῦ εἰς τὴν πολιτείαν σας νὰ μὴ τὸν πταίσετε τίποτας, καὶ νὰ ἐξομολογῆσθε σῶα, καὶ ἀνελλιπῶς τὰ ἁμαρτήματα ἅπαντα. Ταῦτα εἰποῦσα ἀνεπαύσατο ἐν Κυρίῳ. Ἀλλὰ θέλει ἐρωτήσει τινάς, νὰ εἰπῇ. Εἰς τὸ β΄. Μέρος τῆς βίβλου ταύτης, Κεφ. ζ΄. γράφεις, ὅτι τρεῖς γυναῖκες ἐκολάσθησαν διὰ ὁμοίαν ὑπόθεσιν· τουτέστιν ὁποῦ πᾶσα μία ἀπ' ἐκείναις ἐτέλεσεν ὁμοίως ἕνα ἀνόμημα, καὶ δὲν τὸ ἐξωμολογήθη, ὅθεν ἐκολάσθη· διατὶ γοῦν καὶ αὐταῖς δὲν ἔτυχαν συγχωρήσεως, ὡς ἡ ἄνωθεν; μάλιστα ὁποῦ ἐκείναις ἦσαν Μοναχαῖς εἰς τὸ Μοναστήριον καὶ ἔκαμναν περισσοτέραις ἀγαθοεργίας ἀπὸ ταύτην, ὁπᾶ ἦτον εἰς τὸν κόσμον καὶ ὕπανδρος. Εἰς τοῦτο σᾶς ἀποκρίνομαι πρῶτον μέν, ὅτι τὰ κρίματα τοῦ Θεοῦ ἄβυσσος πολλή· καὶ δὲν εἴμεσθεν ἄξιοι ἡμεῖς νὰ καταλάβωμεν τὰς κρίσεις τοῦ Θεοῦ. Ἐγὼ, καθὼς τὰ ἠὖρα γεγραμμένα εἰς τὰ τυπωμένα βιβλία, τὰ γράφω, καὶ δὲν λέγω ἀπὸ δικοῦ μου τίποτες, ὡς τὸ ἐπροεῖπα εἰς τὸ Προοίμιον. Οὐ μόνον γὰρ εἰς ἕνα τόπον εἶναι γεγραμμένον τὸ παρὸν θαυματούργημα, ἀλλὰ εἰς πολλάς. Εἰς τὰ Θαύματα τῆς Ὑπεραγίας τοῦ Σιλβανοῦ, Μέρος ά. Κεφ, λδ΄. εἰς τὸν Κῆπον τῶν παραδειγμάτων, εἰς φύλ. τοά. εἰς τὸν Ἀνθισμένον λειμῶνα, φύλ. ριγ΄. καθως καὶ ὅλα, ὅσα ἔγραψα, καὶ ὅσα γράψω ἕως τέλους, εἶναι εἰς διαφόρους τόπους τετυπωμένα, καὶ μαρτυρημένα ὡς ἀψευδέστατα. Δεύτερον δὲ νὰ ἠξεύρετε, ὅτι ἡ ἄνω γεγραμμένη γυνὴ δὲν ἐσώθη ἀπὸ τὰς νηστείας, ἐλεημοσύνας, καὶ ἄλλας ἀρετὰς, ὁποῦ εἶχε· διατὶ εἴτι ἀγαθοεργίαν κάμῃ τινὰς, ὅταν εὑρίσκεται εἰς θανάσιμον ἀνόμημα ἀνεξομολόγητος, δὲν σώνεται, καθὼς τὸ ἔπαθον καὶ ἡ προγεγραμμέναις γυναῖκες· ἀλλὰ ἐσυγκατέβη ὁ πανοικτίρμων Θεὸς εἰς ἔλεος πρὸς τὴν ἄνωθεν γυναῖκα διὰ τὴν πολλὴν ἀγάπην καὶ εὐλάβειαν, ὁποῦ εἶχε πρὸς τὴν πανάχραντον Μητέρα αὐτοῦ. Καὶ ἀπὸ τοῦτο νὰ γνωρίσωμεν πόσην ὠφέλειαν εὑρίσκει ὅστις αὐ-

τὴν εὐλαβεῖται, καὶ καταχρέως, τιμᾷ, καὶ τὴν σέβεται, καθὼς καὶ ἀπὸ τὸ παρεμπρὸς Θαῦμα ἠμπορεῖ πᾶς ἕνας νὰ πιστωθῇ, τοῦ πορνεύσαντος λέγω Κληρικοῦ ὃς τις ἀναστήθη ἐκ τῶν νεκρῶν διὰ τὴν πολλὴν ἀγάπην καὶ εὐλάβειαν, ἣν εἶχε πρὸς τὴν πανάχραντον Θεοτόκον. Καὶ ἀκούσατε, νὰ δοξάσετε τὸν Κύριον.

ΘΑΥΜΑ ΝΕ'.

Περὶ τοῦ πορνεύσαντος Κληρικοῦ, καὶ ἐν ποταμῷ πνιγέντος, καὶ ἐκ νεκρῶν ἀναστηθέντος.

Φαίνεται εἰς τὸ γ'. Μέρος τῆς αὐτῆς βίβλου τῶν Θαυμάτων λά. ὅτι ἦτον εἰς Κληρικὸς εὐλαβὴς πολλὰ πρὸς τὴν Ἀειπάρθενον, ὅστις προσηύχετο πρὸς αὐτὴν πολλάκις, καὶ ἔλεγεν ὅσα ἐδύνετο, καὶ μάλιστα τοὺς κδ'. Οἴκους τῆς Ἀκαθίστου, τοὺς ὁποίους ἀνεγίνωσκε καθ' ἑκάστην μὲ πολλὴν κατάνυξιν καὶ εὐλάβειαν, Ὅμως ὡς ἄνθρωπος καὶ αὐτὸς, σάρκα φορῶν, ἔπεσεν ὁ τάλας εἰς τὸν μολυσμὸν τῆς πορνείας, καὶ μίαν ἡμέραν, καθὼς ὑπήγαινε νὰ κάμῃ τὴν ἐπιθυμίαν αὐτοῦ, ἢ ὅταν ἔστρεφεν ὄπισθεν εἰς τὸν οἰκόν του, περνῶντας ἀπὸ ἕνα γεφύρι, ἀνέγνωθε τὰς Ὥρας, καὶ προσευχὰς πρὸς τὴν Παναγίαν. Οὕτω λοιπὸν προσευχόμενος, ἔπεσε τὸ γεφύρι ἐκ συνεργείας τοῦ δαίμονος, ἢ ἐξ ἄλλου τινὸς συναντήματος, καὶ ἐπνίγη εἰς τὸ ποτάμι ὁ Κληρικός. Εὐθὺς ἦν ἅρπαξαν οἱ δαίμονες τὴν ψυχὴν αὐτοῦ, νὰ τὴν πάρουν εἰς τὴν γέενναν. Ἀλλὰ ἡ πολυεύσπλαγχνος Δέσποινα ἐν τῷ ἅμα εὑρέθη ἐκεῖ, καὶ προστάσσει τους νὰ τὴν ὑπάγουν εἰς τὸν δίκαιον Κριτήν, νὰ τὴν ἀποφασίσῃ ὡς βούλεται. Ἀπῆλθον οὖν, καὶ ἔδειξαν οἱ δεινοὶ φορολόγοι πάσας τὰς ἁμαρτίας αὐτῆ, καὶ μάλιστα τὴν νεωστὶ γενομένην τῆς πορνείας, διὰ τὴν ὁποίαν ἔλεγον τῷ Κριτῇ, ὅτι ὡς δίκαιος δὲν πρέπει νὰ κάμῃ ἔλεος εἰς αὐτὴν τὴν ψυχὴν, ἀλλὰ νὰ τοὺς τὴν δώσῃ, ἐπεὶ ἀπέθανεν εἰς ἀνομίαν θανάσιμον. Ἀπὸ τὸ ἕτερον μέρος, ὁ κοινὸς προστάτης καὶ βοηθὸς τῶν ἁμαρτωλῶν, ἡ πανεύσπλαγχνος Δέσποινα ἀπεκρίνατο λέγουσα· Καὶ εἶναι γεγραμμένον εἰς τὴν θείαν Γραφήν. Ἐν ᾧ εὑρῶσε, ἐκεῖ καὶ κρινῶσε· τὴν ὥραν αὐτὴν, ὁποῦ ἐτελεύτησεν, ἀνεγίνωσκε τὴν Ἀκολουθίαν αὐτοῦ, καὶ προσηύχετο πρός με, λέγων τὸν Ἀσπασμὸν τοῦ Ἀγγέλου, καθὼς εἶχε πάντα συνήθειαν, ὡς θέλός μου εὐλαβὴς ὁποῦ ἦτον· μὲ δικαιοσύνην τὸ λοιπὸν δὲν ἔχετε μέρος εἰς τὴν ψυχὴν, ἀλλὰ εἶναι ἐμένα χωρὶς καμμίαν ἐναντιότητα. Τότε ἐπρόσταξεν ὁ Κριτὴς ἕναν Ἄγγελον νὰ φέρῃ τὴν γλῶσσαν τοῦ Κληρικοῦ ἐκεῖ ἔμπροσθεν. Ὁ δὲ ἀπῆλθεν εὐθὺς εἰς μίαν στιγμὴν εἰς τὸν ποταμὸν καὶ εὔγαλε τὴν γλῶσσαν τοῦ τεθνηκότος, καὶ φέρνειτην εἰς τὸ Κριτήριον, εἰς τὴν ὁποίαν ἦσαν γεγραμμένα ταῦτα.

Χαῖρε Κεχαριτωμένη Μαρία. Τότες εἶπεν ὁ Κύριος τῇ ψυχῇ· Ἐπίστρεψον εἰς τὸ σῶμά σου, καὶ κάμε μετάνοιαν ἱκανὴν, ὅτι δὲν ἔχει τινὰ ἐξουσίαν ὁ δαίμων εἰς ἐσένα, διὰ τὴν εὐλάβειαν, ὁποῦ ἔχεις πρὸς τὴν Μητέρα μου, ἥτις εἶναι σωτηρία, τοῦ γένους σας, καὶ πρέπει νὰ τὴν σέβεσθε ὅσον δύνασθε· κήρυξον οὖν αὐτῆς τὴν μεγίστην πρός με παρρησίαν, καὶ κατὰ δαιμόνων νίκην καὶ δύναμιν. Οὕτω γὰν ἐλυτρώθη ὁ Κληρικὸς τῶν δύω θανάτων· ὅτι ὁ Ἄγγελος εὔγαλε τὸ λείψανον ἀπὸ τὸν βυθὸν τῶν ὑδάτων, καὶ ἐμψυχώσας αὐτὸ, ἀπῆλθεν εἰς οὐρανούς. Ὁ δὲ ἀναστηθεὶς ἀπαρνήθη τὸν κόσμον, καὶ πάσας τὰς σαρκικὰς ἡδονάς, καὶ γενόμενος Μοναχὸς, εἰς Κοινόβιον, κατώρθωσε μεγάλας ἀρετὰς μὲ τὴν θείαν δύναμιν. Γ'δετε, ἀγαπητοὶ πόσην βοήθειαν εὑρίσκει ὅστις εὐλαβεῖται τὴν πολυύμνητον

Δέσποιναν. Καὶ σπουδάσατε πάντες ἄνδρες τε καὶ γυναῖκες νὰ τὴν ἱστορίσετε, οὐχὶ τόσον εἰς τοίχους, σανίδια, καὶ ἱμάτια, ἀλλὰ ἔσω εἰς τὴν καρδίαν ὑμῶν, ὅσον δύνεσθε, ὅτι, ὅση εἶναι ἡ ἀγάπη τοῦ καθ' ἑνὸς καὶ εὐλάβεια πρὸς αὐτὴν τὴν Κυρίαν μας, τοσαύτην βοήθειαν καὶ ἀντίληψιν θέλει ἀξιωθῆ καὶ αὐτὸς παρ' αὐτῆς εἰς ἐκεῖνο τὸ φοβερὸν καὶ ἀδωροδόκητον Κριτήριον, ὅπου οὐ πατὴρ, οὐ τέκνα, οὐ συγγενεῖς, οὔτε πλοῦτος, ἢ ἄλλο τί τῶν ἐνταῦθα δύναται ἡμᾶς ὠφελῆσαι, πάρεξ μόνον αὐτὴ ἡ παντοδύναμος καὶ πολυεύσπλαγχνος Δέσποινα· ἧς ταῖς ἱκεσίαις καὶ πάντων τῶν Ἁγίων ῥυσθείημεν τοῦ πυρὸς τῆς κολάσεως.

ΘΑΥΜΑ ΝΣ'.

Περὶ τοῦ στρατιώτου λῃστοῦ, ὃς καθεκάστην προσηύχετο, διὸ οὐκ ἐφονεύθη ὑπὸ τοῦ δαίμονος.

Ἀνάμεσα εἰς τὰ ἐπίλοιπα τῆς Θεομήτορος θαύματα εἶναι καὶ τὸ παρὸν ψυχωφελὲς ἐκδιήγημα, τὸ ὁποῖον γράφομεν ἐδῶ πλησίον τοῦ ἀνωγεγραμμένου, διὰ νὰ βλέπουσιν ὅσοι ἀμελοῦσι τὴν Ἀκολουθίαν αὐτῶν, νὰ φυλάγωνται, καὶ νὰ φεύγουσι τὴν ἀμέλειαν ὡς ψυχοφθόρον καὶ θανάσιμον ἔγκλημα. Διατὶ εἴτι ἁμαρτίαν καὶ ἂν πράξῃ τινὰς, δὲν εἶναι πρέπον νὰ ἀμελῇ τὴν Ἀκολουθίαν του, καθὼς λέγουσι μερικοὶ ἄφρονες, νομίζοντες ὅτι ὡς ἀνάξιοι δὲν ἁρμόζει νὰ προσεύχωνται, διὰ νὰ μὴ παροργίσουσι τὸν Θεὸν εἰς περισσοτέραν ἀγανάκτησιν. Ὅταν πορνεύῃς ἄγνωστε, δὲν φοβᾶσαι, ὅτε ἐντρέπεσαι, καὶ νὰ ἀναγνώσῃς τὸν Ὄρθρον, τὰς Ὥρας, καὶ ἄλλας προσευχάς, αἰσχύνεσαι; Αὐτὸ δὲν εἶναι εὐλάβεια, ἀλλὰ ἀπόγνωσις. Ἀλήθεια, πρέπει νὰ σταματᾷς ἐνώπιον τῶν Εἰκόνων, ἢ κατὰ Ἀνατολὰς (ἐὰν δὲν εἶσαι εἰς Ἐκκλησίαν) νὰ προσεύχεσαι, ὄχι μὲ ἀναισχυντίαν ἀφόβως, ἀλλὰ μὲ ταπείνωσιν καὶ πόνον καρδίας, μετὰ φόβου καὶ τρόμου πολλοῦ, γινώσκων τοῦ Θεοῦ τὴν μεγαλειότητα, καὶ σοῦ τὴν ἀναξιότητα, νὰ κλαίῃς τὴν ἁμαρτίαν σου, δεόμενος τῆς Ὑπεραγίας νὰ σὲ βοηθήσῃ, νὰ ἐπιστρέψῃς εἰς μετάνοιαν. Ἄκουσον οὖν.

Ἦτον τὶς στρατιώτης ἰσχυρὸς καὶ δυνατὸς ἄνθρωπος, ὅστις ἐκατοίκα εἰς ἕναν πύργον πλησίον ἑνὸς βασιλικοῦ δρόμου μὲ ἄλλους τινὰς λῃστὰς ὁμοίους αὐτῷ, καὶ ὅσοι ἐπερνοῦσον τοὺς ἔβγαινε, καὶ ἔπερνεν εἴτι ἐβαστοῦσαν· ὅμως εἶχε καὶ ταύτην τὴν καλὴν συνήθειαν, νὰ προσεύχεται καθεκάστην πρὸς τὴν Ὑπεραγίαν Θεοτόκον νὰ τῆς λέγῃ πολλάκις τὸν Χαιρετισμὸν τοῦ Ἀγγέλου. Ἐν μιᾷ γοῦν τῶν ἡμερῶν ἐπέρνα ἀπ' ἐκεῖνα τὰ μέρη ἕνας Πνευματικὸς προορατικὸς ἅγιος ἄνθρωπος. Λοιπὸν οἱ ὑπηρέται τοῦ ὁρατιώτου, ὡς ἀνήμερα θηρία, τὸν ἔγδυσαν, καὶ τὸ ἐπῆραν εἴτι ἐβάσταν· αὐτὸς δὲ τοὺς ἐπαρακάλεσε νὰ τὸν ὑπάγουν εἰς τὸν ἀρχηγόν τους, ὁπὸ εἶχε νὰ τοῦ συντύχῃ λόγον. Ἀπελθόντες οὖν εἶπεν αὐτῷ ὁ Ἀββᾶς· σύναξε ὅλους τοὺς συντρόφους νὰ σᾶς συντύχω ἀναγκαίαν ἀπόθεσιν. Ὁ δὲ ἐκέλευσε, καὶ συνήχθησαν. Τότε λέγει ὁ Ἀββᾶς· Ἄλλος ἕνας εἶναι, καὶ πρόσταξε νὰ ἔλθῃ καὶ αὐτός. Οἱ δὲ ἐρευνήσαντες, εἶδασιν ὅτι ἔλειπεν ὁ ὑπηρέτης τοῦ ἀρχηγοῦ τους, ὁποῦ τοῦ ἡτοίμαζε τὰ φαγητά, καὶ κάθε βράδυ τὴν κλίνην, καὶ τὸν ὑπηρέτα νὰ κοιμηθῇ. Ἐφώνησαν οὖν καὶ αὐτὸν, ὅστις, ἦλθε στανικῶς του, καὶ ἰδὼν τὸν Πνευματικὸν ἔστρεφε τοὺς ὀφθαλμοὺς εἰς τὸ ἄλλο μέρος, καὶ ἔτρεμεν ὅλος κάμνωντας τινὰ σημεῖα τῶν δαιμονιζομένων καὶ σχήματα, καὶ δὲν ἐτόλμα νὰ πλησιάσῃ. Τότε τὸν λέγει ὁ Ἀββᾶς· Ὁρκίζωσε εἰς τὸν Κύριον ἡμῶν Ἰησοῦν Χριστὸν νὰ ὁμολογήσῃς τίς εἶσαι, καὶ τί βούλεσαι νὰ κάμῃς ἐδῶ τοῦ κυρίου σου; Ὁ δὲ ἀπεκρίνατο· Ἐγὼ δὲν εἶμαι ἄνθρωπος, ἀλλὰ δαίμων ἀπεσταλμένος ἀπὸ τὸν ἀρχηγόν μας νὰ φυλάγω τοῦ-

τον τὸν ἄνθρωπον, καὶ νὰ προσέχω ἐπιμελῶς, ἐὰν περάσῃ καμμία ἡμέρα νὰ μὴ κάμῃ προσευχὴν πρὸς τὴν Παρθένον Μαρίαν, νὰ τὸν φονεύσω νὰ λάβω τὴν ψυχήν αὐτοῦ διὰ τὰς ἀνομίας του εἰς τὴν κόλασιν, καὶ ἰδοὺ ἔχω σήμερον χρόνους ιδ'. ὁποῦ τὸν ὑπηρετῶ διὰ ταύτην τὴν αἰτίαν, καὶ δὲν ἐπέρασε ποτὲ ἡμέρα νὰ ἀφοχήσῃ τὴν προσευχήν, ἀλλὰ καθ' ἑκάστην ἔβατο ὥραν ἱκανὴν μετ' εὐλαβείας δεόμενος πρὸς τὴν Ἀειπάρθενον, τῆς ὁποίας ἡ δύναμις μὲ ἐμπόδιζε νὰ τὸν θανατώσω. Λέγει τε ὁ Ἀββᾶς· Προσάσσω σε εἰς τὸ ὄνομα τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ νὰ γένῃς ἄφαντος, καὶ νὰ μὴ κακοποιήσῃς ποτὲ τινά, ὅπως νὰ ἐπικαλῆται τῆς Θεοτόκου τὸ ὄνομα. Καὶ ἔτως ὁ μὲν δαίμων ἠφάνισται, ὁ δὲ στρατιώτης πεσὼν ἐπὶ τοὺς πόδας τοῦ Ὁσίου, ηὐχαρίστησε τὴν εὐεργεσίαν ὡς ἔπρεπε, καὶ ἐξομολογήμενος παρρησίᾳ τὰς ἁμαρτίας του, ἀνεχώρησεν ἐκεῖθεν, καὶ γενόμενος Μοναχὸς ἐτελείωσεν εἰς πολιτείαν ἐνάρετον. Ἰδέτε, ἀδελφοί μου, πόσην δύναμιν ἔχει ἡ προσευχή, καὶ ἡ πρὸς τὴν Θεοτόκον εὐλάβεια. Μὴν ἀμελῆ γοῦν τινὰς τὸν κανόνα του, ἀλλὰ ἂς ἀφίνῃ πάσας τὰς ὑπηρεσίας τοῦ σώματος, ὅταν ἔλθῃ ἡ ὥρα τῆς προσευχῆς, καὶ ἐὰν εἶναι ἀσθενὴς καὶ κλινήρης, καὶ δὲν δύναται νὰ στέκεται ὄρθιος, ἂς προσεύχεται καὶ κοιτόμενος, καὶ τόσον τὸν δέχεται ὁ Θεὸς, ἐὰν εὐχαριστῇ εἰς τὴν ἀσθένειάν του, νὰ μὴ βλασφημῇ, ἀλλὰ νὰ δοξάζῃ τὴν εὐεργεσίαν, ὁποῦ τοῦ κάμνει, νὰ τὸν παιδεύῃ πρόσκαιρα, διὰ νὰ τὸν δοξάσῃ αἰώνια.

ΘΑΥΜΑ ΝΖ'.

Περὶ τῆς πτωχῆς χήρας, ἧς τὴν ψυχὴν ἔλαβεν ἡ πανάμωμος Δέσποινα, εἰς δὲ τοῦ πλουσίου τὸν θάνατον ἐπέστησαν Δαίμονες.

Ἦτον εἷς Ἱερεὺς, ἐφημέριος εἰς μίαν ἐνορίαν, τὸν ὁποῖον ποτὲ προσεκάλεσαν νὰ ὑπάγῃ νὰ κοινωνήσῃ μίαν πτωχὴν γυναῖκα, καὶ ἕνα πλούσιον ἄρχοντα. Ὁ Ἱερεὺς ἐκαταφρόνησε τὴν γυναῖκα, διατὶ ἦτον πτωχὴ καὶ χήρα, καὶ ἀπῆλθεν εἰς τὸν ἄρχοντα· Ἀφοῦ γοῦν τὸν ἐκοινώνησεν ἐκεῖ, καὶ τὸν ἐπαρηγόρα, ἐλπίζωντας νὰ τοῦ ἀφήσῃ ἀπὸ τὰ πράγματά του τίποτας, τότε πάλιν ἦλθεν ἄλλος, ἀπεσταλμένος ἀπὸ τὸν οἶκον τῆς χήρας, ὅτι ἦτον εἰς τὴν ὥραν νὰ ξεψυχήσῃ. Ὁ δὲ Ἱερεὺς, ὡς ὑπερήφανος καὶ φιλάργυρος, δὲν ὑπῆγεν. Εἶχε δὲ ἕναν Ἱεροδιάκονον περίσσα ἐνάρετον καὶ θεόφοβον, ὁ ὁποῖος ἰδὼν, ὅτι ὁ Ἱερεὺς δὲν κατεδέχετο νὰ ὑπάγῃ, τὸν ἐπαρεκάλεσε νὰ τοῦ συγχωρήσῃ νὰ τὴν κοινωνήσῃ ἐκεῖνος. Ὁ δὲ ἔστερξεν. Ἀπελθὼν οὖν ὁ Διάκονος μετὰ τοῦ Κυριακοῦ Σώματος εἰς τὸν οἶκον τῆς χήρας, ὅστις ἦτον πτωχὸς καὶ εὔκαιρος ἀπὸ προσωρινὰ ἀγαθὰ, ἀμὴ ἐμπεπλησμένος ἀρετῆς τε καὶ θείας χάριτος εἶδε τὴν πτωχὴν ἐκείνην, καὶ ἔκειτο εἰς μίαν ψάθην· καὶ μὴ ἔχουσα ἀνθρώπους νὰ παραστέκονται, ὡς ὁ πλούσιος, ἐστέκετο ἄνωθεν αὐτῆς (ὦ χαριτωμένη πενία καὶ παμμακάριστε) ἡ Θεοτόκος Μαρία μὲ χορὸν Παρθένων, αἵτινες μὲ λευκὰ μανδήλια ἐσφόγγιζαν τὸν ἱδρῶτα τῆς ἀσθενοῦς, καὶ τὴν ἐρρίπιδιζαν. Ὁ δὲ ἱερὸς Διάκονος ἐξεπλάγη, βλέπωντας μάλιστα τὴν Δέσποιναν ὅτι προσεκύνησε τὸ τίμιον Σῶμα τοῦ Χριστοῦ. Ὁμοίως καὶ αἱ λοιπαὶ Παρθένοι ἔπεσον κατὰ γῆς, καὶ προσεκύνησαν τὸ Δεσποτικὸν Σῶμα· ἔπειτα ἐγειρόμεναι ἐθάρρησαν τὸν Διάκονον νὰ πλησιάσῃ, νὰ τελέσῃ τὴν ἱερὰν ὑπηρεσίαν. Ἀφοῦ γοῦν ἐκοινώνησεν ἡ ἀσθενὴς, ἔλαβον τὴν ἁγίαν αὐτῆς ψυχὴν αἱ ἱεραὶ Παρθένοι, καὶ ἀνῆλθον εἰς οὐρανούς. Ὁ δὲ Διάκονος ἀπῆλθεν εἰς τὸν οἶκον τοῦ πλουσίου, καὶ

βλέπει εἰς τὴν κλίνην αὐτοῦ τινὰς μαύρους σκύλους, περικυκλοῦντας αὐτὸν, τοὺς ὁποίους οἱ παρεστῶτες δὲν ἔβλεπον, ἀμὴ μόνον ὁ ἀσθενὴς, ὅστις ἐφώναζε νὰ τοὺς διώξουν, νὰ μὴ τοῦ δίδουν ἐνόχλησιν. Τέλος πάντων εἶδεν ἕναν αἰθίοπα μὲ φοβερὰν ὄψιν, καὶ καρφώνει ἔγκυφον εἰς τὸ στόμα τῆ πλουσίᾳ ὡσὰν καμάκι, καὶ ἀνέσπασε βιαίως τὴν ἀθλίαν ἐκείνην ψυχὴν μετὰ πολλῆς ἀδύνης καὶ θλίψεως. Ταῦτα ὁρῶν ὁ Διάκονος, ὅλος ἔντρομος, ἔπεσε κατὰ γῆς ὡς ἀπεθαμμένος. Τότε παρέστη αὐτῷ ἡ Ὑπεραγία, ἥτις ἀνέστησεν αὐτὸν λέγουσα· Μὴ φοβῆ ἠγαπημένε μου δοῦλε· σοὶ γὰρ ἡτοίμασται ἡ βασιλεία τῶν οὐρανῶν, καὶ οὐ δύναται κατὰ σῆ ἡ τῶν δαιμόνων πονηρία. Μόνον φύλαττε τὰς θείας ἐντολὰς τοῦ Υἱοῦ μου ἀόκνως πάσας τὰς ἡμέρας τῆς ζωῆς σου, ἕως νὰ ἔλθῃς εἰς τὴν συνοδίαν τῶν Ἁγίων νὰ εὐφραίνεσαι μετ' αὐτῶν ἀτελεύτητα. Ὁ οὖν Διάκονος εὐχαριστήσας ταπεινῶς τὴν βασίλισσαν, ἐπροσκύνησεν ἕως ἐδάφῆς. Καὶ ἡ μὲν ἀνῆλθεν εἰς οὐρανοὺς, ὁ δὲ μερίσας πτωχοῖς τὰ ὑπάρχοντα, καὶ γενόμενος πένης διὰ τὸν Κύριον, καὶ ζήσας πολιτείαν θεάρεστον, ἀπῆλθεν εἰς τὴν οὐράνιον βασιλείαν· ἧς γένοιτο ἡμᾶς ἐπιτυχεῖν.

ΘΑΥΜΑ ΝΗ'.

Περὶ τοῦ πληγωθέντος ἀοράτως διὰ μικρὰν βλασφημίαν, καὶ ἰατρευθέντος ὑπὸ τῆς Θεομήτορος.

Πτωχὸς τὶς εἰς τὰ πρόσκαιρα ἀγαθὰ, εἰς δὲ τὰς ἀρετὰς πλουσιώτατος, περιπατῶν εἰς τὸν δρόμον ἐσκόνταψεν ἐξ ἀπροσεξίας, καὶ ἐκτύπησεν εἰς ἕνα λίθον τὸν πόδα του, ὅστις γυμνὸς ὢν ἐπόνεσε δυνατὰ, καὶ ῥαθυμήσας ἀπὸ τὸν πόνον, ὡς ἄνθρωπος, εἶπε πρὸς τὸν λίθον αὐτὰ τὰ λόγια· Καθολικὰ ὁ διάβολος σὲ ἔθεσεν ἐδῶ εἰς τὸ μέσον τοῦ δρόμου καὶ ὄχι ἄνθρωπος. Εὐθὺς οὖν, ὁποῦ εἶπε ταύτην τὴν βλασφημίαν, τὸν ἐτιμώρησεν ὁ παναγαθος Κύριος μὲ τρόπον θαυμάσιον, καθὼς ἔχει συνήθειαν πάντοτε νὰ κολάζῃ, τοὺς ἐναρέτους εἰς τοῦτον τὸν κόσμον, διὰ νὰ μὴ ζημιωθῇ ἡ ψυχή τους. Ἐφάνη γοῦν τοῦ πτωχοῦ ἐκείνου πῶς τοῦ ἔχυσαν ἕνα χάλκωμα νερὸν βραστὸν εἰς τὴν κεφαλὴν, καὶ ἐπῆρε τόσον πόνον, ὁποῦ ἔμεινε τυφλὸς καὶ ἀκίνητος. Ἐσήκωσάν τον γοῦν τινὲς, καὶ τὸν ὑπήγασιν εἰς τὸν οἰκόν τε ὅπε ἔκειτο κλινήρης πολὺν καιρὸν ἀπὸ τὴν μέσην καὶ κάτω παράλυτος, καὶ ὁ ἐπίλοιπος ὅλος πεπληγωμένος καὶ σαπημένος τοιουτοτρόπως, ὁποῦ δὲν ἐδύνετο τινὰς νὰ τοῦ πλησιάσῃ, μόνον οἱ συγγενεῖς του, ὁποῦ τὸν ὑπηρετοῦσαν. Καὶ οὕτως ἐκείτετο ἱκανὸν καιρὸν ὀδυνώμενος, χωρὶς ποσῶς νὰ εἰπῇ λόγον βαρετὸν, ἢ ἄπρεπον πρὸς τὸν Κύριον. Μόνον εὐχαρίστα· ὑμνολόγα, καὶ τὸν ἐδόξασε, λέγωντας, Οὓς ἀγαπᾷ Κύριος παιδεύει, καὶ ἄλλα ὅμοια, ἔχων ὑπομονὴν καὶ καρτερίαν πολλὴν· ἐνήστευεν, ἀγρύπνα, προσηύχετο διὰ τοὺς ἐλεοῦντας καὶ διακονοῦντας αὐτόν. Βλέπων οὖν τὴν θαυμαστὴν αὐτοῦ καρτερίαν ὁ Κύριος ἠθέλησε νὰ τὸν θεραπεύσῃ, καὶ τὴν Ἀγρυπνίαν τῆς ἁγίας Λαμπρᾶς, ὅταν ἔλειπαν εἰς τὴν Ἐκκλησίαν οἱ συγγενεῖς του, ἦτον μοναχὸς, καὶ ἀκούων τὰ σήμαντρα, ὁπῆ ἔκαμναν τὴν χαρὰν τῆς τῆ Χριστοῦ Ἀναστάσεως, ἔκλινε τὴν κεφαλὴν ὁ πτωχὸς, δοξάζων τὸν Θεὸν ὡς ἐδύνετο· καὶ οὕτως εὐχόμενος βλέπει ἔμπροσθεν αὐτοῦ μίαν ὡραιοτάτην Γυναῖκα, καὶ λέγει του· Διὰ τὰς ἀγαθοεργίας καὶ πολλὴν καρτερίαν σου σὲ ἐλυπήθη ὁ Κύριος, καὶ ὑπήκουσέ σου· εἰπὲ ἕν τῶν συγγενῶν σου νὰ σὲ ὑπάγουσιν εἰς τὸν ναὸν τῆς Θεοτόκου, νὰ σὲ θέσουν ἐνώπιον τῆς Εἰκόνος της, καὶ ἐκεῖ κάμε δέησιν νὰ ἰδῇς τὴν θείαν βοή-

Θειαν. Οὕτω ποιήσας ὁ ἀσθενὴς, ἔλαβε χάριτι Θεοῦ τελείαν τὴν ἀγείαν καὶ ἔστρεψεν εἰς τὸν οἶκόν του περιπατῶν καὶ ἀγαλλιώμενος. εὐχαριστῶν τῷ Κυρίῳ, καὶ τῇ Ἀειπαρθένῳ Μητρὶ αὐτοῦ· ἧς ταῖς πρεσβείαις ἀξιωθείημεν τῆς οὐρανίου Μακαριότητος.

ΘΑΥΜΑ ΝΘ'.

Περὶ τοῦ ἰατρευθέντος λεπροῦ, καὶ ἀπελθόντος εἰς Μοναστήριον.

Μοναχός τις, Ἀδὰμ τῷ ὀνόματι, ἦτον εἰς Κοινόβιον, περίσσα ἐνάρετος, ὁπῦ ποτὲ δὲν ἐσκανδαλίσθη τινὰς μὲ τῦ λόγῦ τῦ. Ἐπάνω εἰς ὅλας τὰς ἀρετὰς εἶχε πρὸς τὰ Θεῖα τὴν εὐλάβειαν ἄμετρον, καὶ τόσον ἐχαίρετο ὅταν ἀνεγίνωσκεν αὐτὸς, ἢ ἕτεροι Ἀδελφοὶ τινὰ Θαυματεργίαν, ἢ ἐγκώμιον τῆς Ὑπεραγίας Θεοτόκου, ὁποῦ ἠσθάνετο περισσοτέραν γλυκύτητα, πάρεξ νὰ ἔτρωγε τὴν ὡραιότερην βρῶσιν. Μάλιστα δὲ πολλάκις ὑστερεῖτο τῆς σωματικῆς βρώσεως, διὰ νὰ ἀπολαμβάνῃ τὴν ψυχικὴν, ἤγουν τὴν μελέτην καὶ Θείαν Ἀνάγνωσιν. Οὕτω πολιτευόμενος ὁ μακάριος ἠσθένησεν εἰς Θάνατον. Εἷς δὲ ἀπὸ τοὺς Ἀδελφοὺς τὸν ἐπαρακάλεσε νὰ εἰπῇ πῶς ἠξιώθη τοιαύτης χάριτος. Λέγει τῦ ὁ Ἀδάμ· Ὅταν ἤμην παιδίον εἰς τὸ σχολεῖον, εἶχα εἰς τὴν κεφαλὴν λέπραν, καὶ εὔγαινε δυσωδία τοσαύτη, ὁπῦ τινὰς δὲν ἐδύνετο νὰ μοῦ πλησιάσῃ. Λοιπὸν εἶχα περὶ τούτου θλίψιν πολλὴν, διατὶ ἐξωδίασα εἰς τοὺς ἰατροὺς πολλὰ χρήματα, καὶ τινὰ ὠφέλειαν δὲν ἐγνώρισα, ὅμως ὑπόμενα τὴν θλίψιν καρτερικῶς, καὶ εὐχαρίστουν τὸν Κύριον. Πάντοτε δὲ, ὅταν ὑπήγαινα εἰς τὸ σχολεῖον, ἐπέρνων ἀπὸ μίαν Ἐκκλησίαν τῆς Παναγίας, καὶ προσηύχομουν ὥραν ἱκανὴν μὲ εὐλάβειαν. Ἀπὸ δὲ τὰς Ἀγρυπνίας τῶν Ἑορτῶν ποτὲ δὲν ἔλειψα· καὶ μίαν νύκτα μοῦ ἐφάνη πῶς ἐσήμανα τὸν Ὄρθρον, καὶ ἐγερθεὶς ἀπῆλθον εἰς τὸν ῥηθέντα ναὸν, τὸν ὁποῖον εὑρὼν κεκλεισμένον, ἐσταμάτησα ἔξωθεν προσευχόμενος. Τότε βλέπω, καὶ ἀνοίχθησαν αἱ Θύραι, καὶ ἔσωθεν ἦτον φωτοχυσία πολλή. Ὅθεν εἰσελθὼν μετ' ἐκπλήξεως βλέπω ἑπτὰ ὡραιοτάταις κορασίδαις. Μιὰ δὲ λαμπροτέρα τῶν ἄλλων ἐπὶ Θρόνου καθεζομένη ὡς τούτων βασίλισσα, εἶπε πρός με· Διατὶ, τέκνον δὲν ἐπιμελᾶσαι νὰ Θεραπεύσῃς τῆς κεφαλῆς σου τὴν ἀσθένειαν; Ἐγὼ δὲ εἶπον· Πολλὰ ἐκοπίασαν, Κυρία μῦ, οἱ συγγενεῖς καὶ φίλοι μου νὰ μὲ ἰατρεύσουν, ἀλλὰ δὲν ἐδυνήθησαν. Ἡ δὲ εἶπε· Γνωρίζεις με; Λέγω της, Οὐχὶ, Δέσποινα. Τότε μῦ λέγει· Ἐγὼ εἰμὶ ἡ Μήτηρ τοῦ Ἰησοῦ καὶ ἦλθον ἐπὶ ταυτοῦ ἐδῶ, ὁποῦ ἔχεις συνήθειαν νὰ προσεύχεσαι νὰ σὲ Θεραπεύσω. Ταῦτα εἶπε, καὶ μῦ ἔκαμε νεῦμα νὰ πλησιάσω. Καὶ βάνει τὴν ἄχραντον χεῖρα αὐτῆς εἰς τὸ κεφάλι μου, λέγῦσα. Εἰς τὸ ὄνομα τοῦ Πατρὸς, καὶ τοῦ Υἱοῦ, καὶ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος ἔσω ὑγιὴς ἡ κεφαλὴ αὕτη, καὶ ποτὲ νὰ μὴ πονίσῃ ἕως Θανάτου, διὰ τὴν εὐλάβειαν, ὁποῦ ἔχει πρός με. Καὶ ἔτως ἡ μὲν ἀνῆλθεν εἰς οὐρανοὺς, ἐγὼ δὲ ἔμεινα ὅλος ὑγιής. Καὶ ἀπὸ τότε ἔγεινα Μοναχὸς, καὶ ἐδούλευον τῆς εὐεργέτου μὲ ὅσον πόθον γινώσκεις, διὰ νὰ μὴ φανῶ πρὸς ἐκείνην ἀχάριστος, καὶ τώρα ὑπάγω ἀγαλλιώμενος νὰ τὴν ὑμνῶ, καὶ νὰ τὴν δοξάζω διηνεκῶς καὶ ἀκαταπαύστως μετὰ πάντων τῶν Ἁγίων· Ταῦτα εἰπὼν ὁ ἀείμνηστος ἀνεπαύσατο ἐν Κυρίῳ.

ΘΑΥΜΑ Ξ'.

Περὶ τοῦ μὴ φλεχθέντος παιδὸς ὑπὸ τοῦ πυρός.

Γυνή τις εὐλαβὴς τῆς Ἀειπαρθένου Μαρίας, πτωχὴ εἰς τὴν σωματικὴν περιουσίαν, ἀμὴ εἰς τὴν ψυχὴν πιστὴ καὶ ἐνάρετος, εἶχεν ἕνα παιδίον μικρὸν ἑνὸς χρόνου· καὶ μίαν ἡμέραν ἤθελε νὰ ὑπάγῃ τῷ ἀνδρός της γεῦμα εἰς τὸ χωράφιον, ὅπου ἐδούλευε. Μὴ ἔχουσα γοῦν ἄλλον τινὰ εἰς τὸν οἶκον νὰ φυλάγῃ τὸ βρέφος προσηύξατο τῇ Θεομήτορι λέγουσα· Δέσποινά μου, εἰς τὴν σκέπην σου καὶ βοήθειαν παραδίδω τὸ τέκνον μου, ὅτι δὲν ἔχω ἄλλον τινὰ νὰ τὸ φυλάγῃ, εἰμὴ τὴν χάριν σε, ὁπῶ εἶσαι Μήτηρ τῶν ὀρφανῶν. Ταῦτα μετὰ πίστεως λέγουσα, ἀπῆλθεν εἰς τὴν ὑπηρεσίαν της. Καὶ ὡς ἀνεχώρησεν, ἔτυχε καὶ ἄναψεν ἕνα σπῆτι τῷ γειτόνισσης της, καὶ ἀπ' ἐκεῖ ἄναψε καὶ εἰς τὸ ἐδικόν της, ἡ στία. Ταῦτα ὡς ἤκουσεν εἰς τὸ χωράφιον, ἔδραμον μετὰ τοῦ ἀνδρός της κλαίοντες τὸν θάνατον τῷ παιδός. Φθάσαντες δὲ εὗρον τὸν οἶκον στάκτη γενόμενον, ἔξω ἀπὸ τὰς τοίχους καὶ ἔδαφος. Νομίζουσα δὲ ἡ γυνὴ ὅτι ἐκάη τὸ παιδίον, ἐθρήνει ἀπαραμύθητα λέγουσα· Ὦ παμμακάριστε Δέσποινα, ἐγὼ παρέδωκα μετὰ πίστεως τὸ τέκνον μου εἰς τὴν σκέπην σου καὶ βοήθειαν, καὶ πῶς δὲν τὸ ἐφύλαξες ἄβλαβον, Μῆτερ τῆς ἐλεημοσύνης, ἀμὴ ἀφῆκες, καὶ ἀπώλετο; Ἐρευνήσαντες δὲ τὸ ηὗρασι ζωντανόν, καὶ ἐξέστησαν, διατὶ κανένα ξύλον δὲν ἔμεινεν ἄκαγον, οὔτε ἱμάτιον. Καὶ πάντες ἐδόξασαν τὸν Θεὸν εὐχαριστοῦντες τὴν Ἀειπάρθενον Μητέρα τῶν ὀρφανῶν, ὁπῶ σκέπει, καὶ διαφυλάττει αὐτὰ, καὶ ῥύεται ἐκ διαφόρων περιστάσεων.

ΘΑΥΜΑ ΞΑ'.

Περὶ τοῦ φωτισθέντος τυφλοῦ.

Τυφλός τις ἐκ κοιλίας μητρὸς γεγεννημένος, ὀνόματι Δίδυμος, ἄνθρωπος θεοσεβὴς καὶ ἐνάρετος, ἠγάπα τόσον τὴν Ἐκκλησίαν, ὁποῦ ποτὲ δὲν ἔλειπεν ἀπὸ τὰς Ἀκολουθίας καὶ Διδαχὰς, ὁποῦ ἐγίνοντο. Λοιπὸν ἀπὸ τὴν πολυπειρίαν, καὶ διὰ νὰ εἶναι ἐκ φύσεως συνετὸς, καὶ ὀξὺς εἰς τὸν νοῦν, ἤ καὶ ἀπὸ θείαν χάριν, πολλὰ γραμματισμένος, καὶ διελέγετο πολλάκις μὲ τοὺς αἱρετικοὺς καὶ τοὺς Ἰουδαίους, καὶ πάντες ὑπ' αὐτοῦ ἐνικοῦντο, μὴ δυνάμενοι νὰ τοῦ ἀντισταθοῦσι ποσῶς. Καὶ μίαν ἡμέραν, ὁποῦ ἔκαμε σοφωτάτην διάλεξιν κατ' αὐτῶν εἰς ἐγκώμιον τῆς Ἀειπαρθένου Θεοτόκου, κατησχύνθησαν οἱ ἀσεβεῖς Ἰουδαῖοι· καὶ μὴ δυνάμενοι ἀντιστῆναι αὐτῷ τὸν ὠνείδισαν λέγοντες· Δὲν ἐντρέπεσαι, τετυφλωμένε καὶ ἄγνωστε, νὰ δουλεύῃς καὶ νὰ πιστεύῃς εἰς ἐκείνην, ὁποῦ δὲν δύνεται νὰ σὲ φωτίσῃ; ἐὰν ἦτον ἀληθῶς Θεοτόκος, σὲ ἤθελε θεραπεύσει, νὰ μὴν εἶσαι τυφλὸς, ὁποῦ ἔχεις εἰς αὐτὴν τοσαύτην εὐλάβειαν. Ὁ δὲ εἶπεν αὐτοῖς· Τὴν δεῖνα ἡμέραν νὰ σᾶς δώσω περὶ τούτου ἀπόκρισιν. Ἀπελθὼν δὲ εἰς τὸν οἶκον αὐτοῦ ἔδωσεν ἐλεημοσύνας πολλὰς, καὶ προσηύχετο νῆστις τρία νυχθήμερα μετὰ δακρύων καὶ πίστεως πρὸς τὸν παντοδύναμον Θεὸν, καὶ τὴν ὑπερένδοξον Ἄγασσαν, δεόμενος νὰ τὸν φωτίσουν εἰς ἔλεγχον τῶν αἱρετικῶν καὶ τῶν ἀσεβῶν Ἰουδαίων. Ἔπειτα τὴν ὡρισμενὴν ἡμέραν, συνάξας

πάντας τοὺς αἱρετικοὺς καὶ Ἰουδαίους, καὶ πολλοὺς τῶν Χριστιανῶν εἰς μίαν Ἐκκλησίαν εὐρύχωρον, ἐσταμάτησεν ἐνώπιον τῆς Εἰκόνος τῆς Θεομήτορος, λέγων ταῦτα εἰς ἐπήκοον πάντων· Δεσποινα καὶ Κυρία πάσης τῆς Κτίσεως, Ἀειπάρθενε Κόρη, καθὼς ἠξιώθης καὶ ἐγέννησες ἀφθόρως τὸν τῶν ἁπάντων Θεὸν, ὁπὸ δὲν ἠκούσθη ποτὲ θαυμασιώτερον ἔργον, ἔτως τέλεσον καὶ εἰς ἐμὲ τὸν ἁμαρτωλὸν μικρὸν θαυματέργημα δώρησαί μοι τὸ φῶς τῶν ὀμμάτων· καὶ τοῦτο τὸ χάρισμα σοῦ ζητῶ ὄχι δὶ ἀπόλαυσιν ἐδικήν μου, ὅτι καθὼς ἕως τώρα εὐχαρίστως ἐπέρασα τὴν ὑστέρησιν ταύτην, οὕτως ὑπόμενα ἕως τέλους, ὑπὸ τῆς χάριτος βοηθούμενος· ἀλλὰ διὰ νὰ πιστωθοῦν οἱ περιεστῶτες, ὅτι ἀληθῶς ἐγεννήθη ἐκ τῆς ἀχράντου οὐσίας ὁ Υἱὸς καὶ Λόγος τοῦ Θεοῦ μὲ ἄῤῥητον τρόπον, ὡς οἶδε μόνος αὐτός· νὰ ἐπιστρέψουν εἰς τὴν ὀρθόδοξον Πίστιν, καὶ νὰ κηρύττουν τὰ μεγαλεῖά σου. Ταῦτα λέγων μετὰ πίστεως ἀδιστάκτου (ὦ τῶν θαυμασιων σου Δέσποινα) ὠμματώθη ὁ πρώην τυφλὸς, καὶ ἔλαβε τὸ παμπόθητον φῶς. Ὅθεν πάντες ἐδόξασαν τὸν Θεὸν, τὸν ποιοῦντα διὰ τῆς παναμώμου Μητρὸς αὐτοῦ τοιαῦτα τεράστια. Πολλοὶ αἱρετικοὶ καὶ Ἰσδαῖοι ἐβαπτίσθησαν τὴν ἡμέραν ἐκείνην, τοὺς ὁποίους ἐπῆρεν ὁ πρώην τυφλὸς εἰς τὸν οἶκόν του, καὶ ἔκαμε φιλίαν μεγάλην καὶ τράπεζαν εἰς πτωχοὺς καὶ ξένους, εὐχαριστῶν τὴν εὐεργέτιν ἐξ ὅλης καρδίας αὐτοῦ· τῆς ὁποίας ἐδούλευε διηνεκῶς καὶ ἀκαταπαύστως ἐν πάσαις ταῖς ἐντολαῖς τοῦ Κυρίου πολιτευόμενος. Εἰς δὲ τὸ τέλος τῆς ζωῆς αὐτοῦ ἀπῆλθε πρὸς τὴν ἀγήρω καὶ μακαρίαν ζωήν· ἧς γένοιτο πάντας ἡμᾶς ἐπιτυχεῖν, τῇ αὐτοῦ χάριτι καὶ φιλανθρωπίᾳ.

ΘΑΥΜΑ ΞΒ'.

Περὶ τοῦ λυτρωθέντος ἐκ τῶν θαλασσίων ὑδάτων.

Γράφει ὁ Βικέντιος εἰς τὸν Καθρίπτην τῶν Γοτθικῶν, ὅτι ἀρμενίζοντες τινὲς προσκυνητάδες, ὁποῦ ἤρχοντο εἰς τὴν Ἱερουσαλὴμ, ἤνοιξε τὸ πλοῖον, καὶ εἰσέβαινεν ἡ θάλασσα πλῆθος πολύ, ὁποῦ δὲν ἦτον βολετὸν πλέον νὰ τὴν ἐξαντλῆσιν οἱ ἄνθρωποι. Βλέποντας ὁ καραβοκύρης τὸν κίνδυνον, ἔῤῥιψε τὴν βάρκα, καὶ εἰσῆλθε μὲ ἕναν Ἐπίσκοπον καὶ ἄλλους τινὰς πλουσίους Ἄρχοντας· ἀμὴ ἀπὸ τὴν σπουδήν τους ἔπεσεν ἕνας ἀπ' ἐκείνους εἰς τὸ πέλαγος, καὶ ἐβούλησεν. Ἀφῆ γοῦν ἐγέμωσιν ἡ βάρκα, εἶπεν ὁ Ἐπίσκοπος πρὸς τοὺς ἄλλους, ὁποῦ ἔμειναν εἰς τὸ πλοῖον· Συγχωρήσατέ μας, ἀδελφοὶ, καὶ θεωρεῖτε τὸν κίνδυνον, πῶς δὲν δυνόμεσθεν νὰ σᾶς βοηθήσωμεν, μόνον ἐξομολογηθῆτε ἀλλήλοις τὰς ἁμαρτίας σας, νὰ σᾶς συγχωρήσῃ ὁ Κύριος. Οὕτω γὰν ποιήσαντες καὶ λαβόντες ἕνας ἀπὸ τὸν ἄλλον συγχώρησιν, ἐβάλησε τὸ πλοῖον, καὶ πάντες ἐπνίγησαν. Ὁ δὲ Ἐπίσκοπος καὶ οἱ σὺν αὐτῷ ἔκλαυσαν, δεόμενοι τοῦ Θεοῦ, νὰ ἀναπαύσῃ τὰς ψυχὰς αὐτῶν εἰς τόπον ἀνέσεως. Μετὰ ταῦτα ἐκύτταξαν εἰς ἕνα καὶ ἄλλο μέρος τῆς θαλάσσης, καὶ βλέπουσι πῶς εὗγεναν τινὰ περιστέρια ἀπὸ τὰ κύματα, καὶ ἀνέβαινον εἰς τὸ ὕψος τοῦ Οὐρανοῦ, καὶ ἐκατάλαβαν, ὅτι ἦσαν αἱ ψυχαὶ τῶν ἀδελφῶν, ὁποῦ ἐπνίγησαν· ὅθεν ἐχάρησαν, λυπούμενοι πῶς δὲν ἀπέθανον καὶ αὐτοί. Μετὰ ὥραν ἱκανὴν φθάνοντες εἰς τὴν γῆν, βλέπουσιν ἀνελπίστως τὸν σύντροφον ἐκεῖνον, ὁποῦ ἔπεσεν εἰς τὴν θάλασσαν, ὅταν εἰσήρχετο εἰς τὸν σκύφον. Γνόντες οὖν αὐτὸν ἐξεπλάγησαν καὶ τὸν ἠρώτησαν, πῶς ἐγλύτωσεν. Ὁ δὲ εἶπεν· Ὡς ἔπεσα εἰς τὸ πέλαγος, ἐπικαλέσθηκα εἰς βοήθειαν τὴν Ἀειπάρθενον Θεοτόκον μετὰ πίστεως ἀδιστάκτου, καὶ εὐθὺς ὁ ταχὺς βοηθὸς τῶν ἐν θλίψεσιν εὑρέθη ἔμπροσθέν μου, καὶ μὲ ἤφερεν εἰς μίαν στιγμὴν εἰς τὸν αἰγιαλὸν ὑγιῆ τε καὶ ἄβλαβον. Οἱ δὲ ταῦτα ἀκούσαντες, εὐχαρίστησαν τὴν Ὑπεραγίαν, κηρύττοντες πανταχοῦ τὴν θαυματουργίαν, εἰς δόξαν τοῦ ἐξ αὐτῆς ἀῤῥάστως τεχθέντος Θεοῦ ἡμῶν.

ΘΑΥΜΑ ΞΖ'.

Παρόμοιον, περὶ τῶν λυτρωθέντων ἐκ τοῦ κλύδωνος.

Εἰς τὴν αὐτὴν βίβλον φαίνεται, ὅτι ἕνας Ἡγούμενος ἐνάρετος ἐρμένιζεν ὁμοίως εἰς ἕνα πλοῖον, καὶ τοὺς ἦλθε μεγάλη φουρτοῦνα, ὁποῦ ἐκδέχοντο νὰ πνιγοῦν εἰς ὀλίγον διάστημα. Ὅθεν ἄλλοι ἔκραζαν τὸν μέγαν Νικόλαον, ἕτεροι τὸν Ἀπόστολον Ἀνδρέαν, καὶ ἄλλος ἄλλον Ἅγιον, καθὼς πᾶς ἕνας εἶχεν εὐλάβειαν. Ὁ δὲ ἡγούμενος ἰδὼν, ὅτι δὲν ἐπικαλέσθη τινὰς τὴν παντοδύναμον Ἄνασσαν, ὁποῦ δεσπόζει καὶ ἐξουσιάζει τὸν Οὐρανὸν, τὴν γῆν, καὶ τὴν Θάλασσαν, εἶπεν αὐτοῖς: Τί κάμνετε, ἀδελφοί; Πῶς ἐπικαλεῖσθε τοὺς θέλους, καὶ τὴν Βασίλισσαν ἀστοχήσατε, ὁποῦ δύναται ὑπὲρ πάντας τοὺς Ἁγίους; Τότε ὅλοι ὁμοφώνως μετὰ δακρύων ἐβόησαν πρὸς αὐτὴν, δεόμενοι νὰ τὲς λυτρώσῃ τῆ κλύδωνος. Ὁμοίως καὶ ὁ Ἡγέμενος, ὁπῆ ἦτον ἄσιτος τρεῖς ἡμέρας, καὶ ἀσθενὴς ἀπὸ τὴν ταραχὴν τῶν κυμάτων, ἠγέρθη μετὰ κόπου πολλῆ, καὶ ὕψωσε τὴν Παναγίαν, λέγων·

Μέγα τὸ ὄνομα τῆς Ἁγίας Τριάδος. Παναγία Θεοτόκε βοήθει ἡμῖν. Καὶ εὐθὺς βλέπουσιν εἰς τὸ κατάρτι μίαν μεγάλην λαμπάδα μὲ τόσον φῶς, ὁποῦ ἐφώτισεν ὅλον τὸ πλοῖον, καὶ ἐδίωξε τὸ σκότος τῆς νυκτὸς, κατεπράϋνε τὰ ἄγρια κύματα, καὶ ἔγεινε Θαυμασίως γαλήνη εἰς ὅλην τὴν Θάλασσαν· καὶ ὅταν ἐξημέρωσεν, εὑρέθησαν εἰς τὸν λιμένα, ὁποῦ ἐποθοῦσαν νὰ φθάσουσιν εἰς δόξαν τοῦ Δεσπότου Χριστοῦ, καὶ τῆς Ἀειπαρθένου Μητρὸς τῆς Κυρίας μας.

ΘΑΥΜΑ ΞΗ'.

Ὀπτασία καὶ ἔκστασις Θαυμασία τινὸς ἐλεήμονος καὶ εὐλαβοῦς πρὸς τὴν Ὑπεραγίαν Θεοτόκον.

Θαυμάσιον ὄντως καὶ ἄξιον διηγήσεως εἶναι τὸ ὑπόδειγμα, ὁποῦ γράφει ὁ Ἐπισκοπος Βικέντιος εἰς τὸν Ἠθικὸν αὐτοῦ Καθρέπτην, λέγων· ὅτι, εἷς ἄνθρωπος ὕπανδρος, ὁποῦ εἶχε τέκνα καὶ δούλους καὶ πλοῦτον πρὸς αὐτάρκειαν, ἦτον κατὰ πολλὰ ἐλεήμων καὶ φιλόξενος. Καὶ μίαν νύκτα, ἀφοῦ ἐδείπνησεν, ἐκοιμήθη, καὶ τὸ πρωῒ τὸν ηὗρασιν εἰς τὴν γῆν, ὡς ἀπεθαμμένον, ψυχρὸν, καὶ ἀναίσθητον. Οἱ δὲ συγγενεῖς αὐτοῦ τὸν ἐσήκωσαν καὶ ἔβαλαν εἰς στρῶμα, κάμνοντες διαφόρους ἰατρείας, καὶ τὸν ἐζέστεναν, διὰ νὰ ἀναζήσῃ, ἀλλὰ εἰς μάτην ἐκοπιάζασι. Μετὰ δὲ ἡμέρας πολλὰς ἦλθεν εἰς τὸν ἑαυτόν του, καὶ ἐρωτώμενος νὰ εἰπῇ τί ἔπαθε, καὶ ἐκείτετο νεκρὸς τοσαύτας ἡμέρας, οὐδὲν περὶ τούτου ἀπεκρίνετο, μόνον ἔκλαιεν ἀκαταπαύστως ἀπαρηγόρητα, οὔτε ποσῶς λόγον ἐσύντυχεν ὅσον καιρὸν ἔζησεν, ἕως τὴν ὥραν τῆ Θανάτου, ὁποῦ ἐγνώρισε τὸ τέλος του. Καὶ φωνήσας τὸν υἱὸν αὐτοῦ τὸν τρανήτερον, εἶπε ταῦτα εἰς ὑπήκοον πάντων. Τέκνον ἠγαπημένον μου, ταύτην τὴν τελευταίαν μου ἐντολὴν σοῦ δίδω προστακτικῶς, καὶ ὁρίζωσε νὰ ἔχῃς ὅσον δύνεσαι, ἐλεημοσύνην εἰς τοὺς πτωχοὺς, καὶ πολλὴν συμπάθειαν εἰς τοὺς ξένους καὶ ὁδοιπόρους, νὰ τοὺς λαμβάνῃς εἰς τὴν οἰκίαν σου μὲ πολλὴν ἀγάπην, νὰ τοὺς ὑπηρετᾷς ἀόκνως, καὶ νὰ τοὺς δίδῃς ἀφθόνως ὅσα χρειάζονται καθὼς εἶδες ἐμένα· ὅτι αὐτὴ ἡ φιλοξενία εἶναι εὐπροσδεκτοτέρα εἰς τὸν Θεὸν ἀπὸ ὅλας τὰς ἀρετὰς· ὅστις αὐτὴν φυλάξῃ ἐπιμελῶς δι' ἀγάπην Θεοῦ, εὑρίσκει πολὺν μισθὸν εἰς τὴν Βασιλείαν αὐτοῦ τὴν

Οὐράνιον. Καὶ διὰ νὰ παρακινηθῆτε ὅλοι οἱ συγγενεῖς μου εἰς αὐτὴν τὴν φιλόθεον πρᾶξιν τῆς εὐποιΐας, καὶ συμπαθείας πρὸς ξένους καὶ πένητας, θέλω νὰ σᾶς διηγηθῶ τώρα εἰς τὴν τελευταίαν ἡμέραν μου, τὴν φοβερὰν ὀπτασίαν, ὁποῦ εἶδα, ὅταν ἐνθυμᾶσθε καὶ μὲ εὑρήκετε ὡς ἀπεθαμμένον, εἰς τὸ μέσον τοῦ οἴκου κειτόμενον. Γινώσκετε, ὅτι ἐκ νεότητός μου εἶχα πολλὴν εὐλάβειαν εἰς τὴν Ὑπεραγίαν Θεοτόκον, καὶ τῆς ἀνέγνωθα καθεκάστην ἐγκώμια καὶ εὐχάς, ὅσας ἐδύνομουν· καὶ δι' αὐτὸν τὸν πολὺν πόθον καὶ ἀγάπην, ὁποῦ τῆς εἶχα ἐξ ὅλης ψυχῆς καὶ καρδίας μου, μὲ ἠξίωσεν ὁ Δεσπότης διὰ πρεσβειῶν αὐτῆς πολλῶν δωρεῶν καὶ χαρίτων· καὶ μάλιστα τὴν συμπάθειαν καὶ εὐσπλαγχνίαν εἰς τοὺς πτωχοὺς καὶ ξένους, καθὼς ὅλοι σας τὸ ἠξεύρετε, πόσην ἐπιμέλειαν εἶχα εἰς τὴν φιλοξενίαν, καθ' ἕναν ἀποδεχόμενος· καὶ παρέχων πᾶσιν ἀφθόνως τὰ χρειαζόμενα. Τὴν νύκτα γοῦν ἐκείνην, ὁπῦ ἠξεύρετε πῶς εἶδα τὴν ὀπτασίαν, ἤκουσα φωνήν, καὶ μὲ ἔκραζεν ἐξ ὀνόματος, προστακτικῶς πρός με λέγουσα· Ἔγειραι ἐκ τοῦ κραββάτου, καὶ ἀκολούθει μοι, Ἐγὼ δὲ ἐγερθείς, μὲ ἐπίασεν ἐκ τῆς χειρός, καὶ μὲ ἐτράβιξε σπουδαίως ἐκεῖνος, ὁποῦ μὲ ἐφώνησε, καὶ ὑπῆγέ με εἰς ἕνα μεγάλο λιβάδι· καὶ τότες ὁ ὁδηγός μας ἔγεινεν ἄφαντος, καὶ ἀφῆκέ με εἰς ἐκείνην τὴν μεγάλην πεδιάδα πολλὰ περίλυπον. Οὕτως ἱστάμενος, καὶ μὴν ἠξεύρωντας τί νὰ γένω, ἤκουσα ὄπισθέν μου φοβερὰς φωνὰς καὶ μεγάλην σύγχυσιν· καὶ στρεφόμενος, βλέπω ἄπειρον πλῆθος δαιμόνων, καὶ ἤρχοντο κατεπάνω μου νὰ μὲ ἁρπάσουν ὡς θηρία ἀνήμερα. Ἐγὼ δὲ ὡς τὰς εἶδα, ἔφυγα ὅσον ἐδύνουμουν, τρέχωντας μὲ φόβον καὶ τρόμον ἀνείκαστον, ἕως οὗ ἔφθασα εἰς ἕνα σπῆτι, καὶ εἰσερχόμενος ἔκλεισα τὴν θύραν· ἀμὴ αὐτοὶ τὴν ἐτζάκισαν, καὶ εἰσῆλθον νὰ μὲ ἁρπάσουσιν. Ἀλλὰ διὰ νὰ καταλάβῃς καλὰ τὴν ὑπόθεσιν, ἄκουσον καὶ ταῦτα: Εἶναι τρεῖς χρόνοι, ὁπῦ ἐπῆρα ἕνα ξένον ἐδῶ εἰς τὸν οἶκον μας ἀφ' ἑσπέρας τῶν Ἁγίων Πάντων, νὰ τὸν φιλοξενήσω κατὰ τὸ σύνηθες· καὶ φθάνωντας ἐδῶ, ηὗρα ἄλλον ἕνα πτωχόν, ὁπῦ τὸν ἐκράτησεν ἡ μήτηρ μου, κατὰ τὸ πρόσταγμά μου, ὁποῦ τῆς ἔδωσα, νὰ ὑποδέχεται καθ' ἕνα, νὰ τὸν ὑπηρετᾷ ὡς Ἄγγελος· καὶ εἰς ὀλίγην ὥραν ἔτυχε, καὶ ἔφερεν ἄλλον ἕναν ὁ ἀδελφός μας. Ὅθεν ἐχάρηκα περισσῶς πῶς ἠξιώθηκα νὰ ὑποδεχθῶ εἰς τὴν οἰκίαν μου τοὺς τρεῖς ξένους ἐκείνους, εἰς τύπον τῆς παναγίας Τριάδος· καὶ τοὺς ἐφίλευσα πλουσιοπάροχα, ὅσον ἦτον ἡ δύναμίς μου μὲ χαρέμενον πρόσωπον. Ὅταν οὖν ἔρριψαν τὴν θύραν οἱ δαίμονες, καθὼς εἶπον ἄνωθεν, καὶ εἰσῆλθον, ἄρχισα νὰ φωνάζω πρὸς Κύριον νὰ μοῦ βοηθήσῃ, διὰ πρεσβειῶν τῆς Ἀειπαρθένου Μαρίας. Καὶ τότε βλέπω τρεῖς ἄνδρας ὡραίους, καὶ λέγουσι πρός με· Μὴ φοβᾶσαι, ὅτι ἡμεῖς ἤλθομεν νὰ σοῦ βοηθήσωμεν. Καὶ οὕτως, ἀφοῦ ἐδίωξαν τοὺς δαίμονας, μὲ ἠρώτησαν ἐὰν τοὺς ἤξευρα. Ἐγὼ δὲ εἶπον, ὄχι, κύριοί μου. Οἱ δὲ ἀπεκρίθησαν· Ἡμεῖς εἴμεσθεν ἐκεῖνοι οἱ τρεῖς ξένοι, ὁποῦ ἐφίλευσες εἰς τὴν οἰκίαν σου μὲ πλουσιωτάτην καὶ ἀβραμιαίαν καρδίαν, καὶ μᾶς ἔστειλεν ὁ Κύριος εἰς βοήθειάν σου, διὰ νὰ σοῦ ἀνταμείψωμεν τὴν πολλὴν ἀγάπην, ὁποῦ μᾶς ἔδειξες· καὶ ἰδὲ σὲ ἐλυτρώσαμεν ἀπὸ τὰς χεῖρας τῶν δαιμόνων. Ταῦτα εἰπόντες ἔγειναν ἄφαντοι. Ἐγὼ δὲ εὐχαριστήσας τῷ Θεῷ, ἔμεινα ὀλίγην ὥραν εἰς τὸν οἶκον ἐκεῖνον, φοβούμενος νὰ εὔγω, μήπως καὶ τύχῃ πάλιν νὰ μὲ πειράξουσι. Πλὴν ἔκαμα τὸ σημεῖον τοῦ τιμίου Σταυροῦ, καὶ ἐξῆλθον, ἔχωντας τὴν ἐλπίδα μου εἰς τὸν Κύριον. Περιπατήσας οὖν ὀλίγον, ἰδοὺ πάλιν ἔτρεχον κατόπιν οἱ δαίμονες, φωνάζοντες ταῦτα: Ἂς δράμωμεν ἐγλήγορα, νὰ τὸν πιάσωμεν κἂν τώρα νὰ μὴ μᾶς φύγῃ. Ἐγὼ δὲ φοβηθείς, περισσότερον ἔτρεχον, καὶ ἐφώναζα· Παναγία Θεοτόκε, βοήθει μοι. Οὕτω τρέχωντας, ἔφθασα εἰς ἕνα ποταμὸν πύρινον, ὅστις ἦτον γεμάτος ὄφεις καὶ ἄλλα θηρία φοβερὰ τοῦ Ἅδου, τὰ ὁποῖα ἦτον χωσμένα εἰς τὸ πῦρ ἕως τὸν λαιμόν, καὶ τὰς κεφαλὰς εἶχασιν ἔξω μὲ ἀνοικτὰ στόματα, ὥσπερ νὰ ἐδέχοντο τίποτας βρῶμα. Οἱ δαίμονες, ὁπῦ μὲ ἐκυνηγοῦσαν, μᾶ ἐφώναζαν νὰ πέσω μέσα εἰς τὸ ποτάμι, ἢ ἐκεῖνοι βιαίως μὲ ῥίπτουσιν. Ἐγὼ δὲ ἐκύτταζα γύρωθεν, ἐὰν

ἦτον ἄλλος τόπος, νὰ εὕρω βοήθειαν· καὶ βλέπω ἐκεῖ πλησίον ἕνα γεφύρι στενώτερον ἀπὸ μίαν πιθαμὴν, καὶ τόσον ὑψηλὸν, ὁπῦ μοῦ ἐφαίνετο πῶς ἔφθανεν εἰς τὸν Οὐρανόν. Μὴν ἐξεύρωντας οὖν τὶ νὰ κάμω ἀπὸ τὰ γ'. ταῦτα, ὅτι νὰ πέσω εἰς τὸν ποταμὸν ἐφοβούμουν, τὸ πῦρ καὶ τὲς δράκοντας· νὰ ἀνέβω εἰς τὴν γέφυραν, μοῦ ἐφαίνετο δύσκολον πρᾶγμα πολλὰ καὶ ἀδύνατον· νὰ μείνω εἰς τὴν ἐξουσίαν τῶν δαιμόνων, χειρότερον. Ὅμως ἠβουλήθηκα νὰ ἀνέβω εἰς τὸ γεφύρι καλλίτερα, παρὰ νὰ πέσω εἰς τὸ ποτάμι· καὶ ἔτως ἀνέβαινον ἕνα σκαλὶ μὲ πολὺν φόβον καὶ τρόμον ἀμέτρητον. Οἱ δὲ πονηροὶ δαίμονες ἠκολούθουν κατόπι, φωνάζοντες. Ὅταν δὲ ἤμεν εἰς τὴν κορυφὴν τοῦ γεφυρίου, ἔφθασαν καὶ οἱ δαίμονες, ἐγὼ δὲ ἐβόησα ταῦτα μετὰ δακρύων· Ὑπεραγία Θεοτόκε βοήθει μοι. Τότε εὑρέθη παρευθὺς ἐκεῖ ἔμπροσθεν ἡ φιλεύσπλαγχνος Μήτηρ τῆς ἐλεημοσύνης, καὶ τῶν Ἀγγέλων Βασίλισσα, καὶ μοῦ ἔδωσε τὴν ἁγίαν αὐτῆς δεξιὰν λέγουσα· Μὴ φοβοῦ ἠγαπημένε δοῦλέ μου. Ὅτι καθὼς ἐσὺ ἦσουν πάντοτε φίλος μου ἀναγινώσκων εὐχὰς καὶ ἐγκώμια, καὶ ἠλέεις τὲς πτωχοὺς ἀδελφὲς τοῦ Υἱοῦ καὶ Δεσπότου μου, οὕτως, ἦλθα καὶ ἐγὼ νὰ σῦ βοηθήσω εἰς τὴν ἀνάγκην σου. Ταῦτα εἰπῦσα μὲ ἐβάσταξεν ἀπὸ τὴν χεῖρα, καὶ (ὢ τῦ θαύματος) εἰς μίαν στιγμὴν μὲ ἤφερεν εἰς τὸν οἶκόν μου, ὅπου με ηὕρετε, καὶ ἔμεινα ὡς νεκρὸς τόσας ἡμέρας ἀπὸ τὸν φόβον μου. Λοιπὸν, τέκνον μου φυλάγου νὰ μὴν ἀμελήσῃς ποτὲ εἰς τὴν ὑπηρεσίαν αὐτῆς τῆς παντοδυνάμου Μητρὸς τῦ Δεσπότου, ἀλλὰ καθ' ὥραν τὴν ὑμνολόγα καὶ δόξαζε κατὰ τὸ πρέπον, καθὼς ἠξεύρεις πῶς ἔκαμνα καὶ ἐγὼ, ἐὰν θέλῃς νὰ τὴν εὕρῃς καὶ σὺ εἰς τοσαύτην ἀνάγκην βοήθειαν. Καὶ τῦτο σῦ παραγγέλλω πρῶτόν μου πρόσταγμα. Δεύτερον δὲ (καθὼς καὶ προεῖπόν σοι) βίαζε τοῦ λόγου σου ὅσον δύνασαι νὰ ἀγαπᾷς τοὺς ξένους, καὶ πένητας, νὰ τοὺς δίδῃς πάντα τὰ πρὸς τὴν χρείαν, ἐὰν θέλῃς νὰ ἀπολαύσῃς εἰς τὸν Κόσμον πᾶν ἀγαθὸν, καὶ εἰς τὸ μέλλον νὰ κληρονομήσῃς Βασιλείαν ὐράνιον. Ταῦτα εἰπὼν ὁ ἀοίδιμος, καὶ νουθετήσας τοὺς παρεστῶτας, νὰ εὐλαβοῦνται πολλὰ τὴν Πανύμνητον, καὶ νὰ βοηθοῦσι τοὺς πένητας, παρέδωκε τὴν ἁγίαν αὐτοῦ ψυχὴν εἰς χεῖρας Θεοῦ. Ὁ δὲ υἱὸς αὐτοῦ ἐνθυμήμενος τὰς πατρῴας παραγγελίας ἐπέρασε πολιτείαν ἐνάρετον, καὶ μετὰ τὸ τέλος τῆς ζωῆς του ἠξιώθη τῆς αἰωνίου Μακαριότητος.

Θ Α Υ Μ Α ΞΘ'.

Θαῦμα φρικωδέστατον περὶ ὑπακοῆς πρὸ τοὺς Γονεῖς. Καὶ περὶ τῆς ἱερᾶς Λειτουργίας.

Εἰς τὰς ἡμέρας Θεοδοσίου τοῦ μεγάλου, ἦτον τὶς ἄνθρωπος εἰς τὴν Κωνσταντινούπολιν ἐνάρετος εἰς τὴν πολιτείαν, καὶ πλήσιος καταπολλὰ εἰς τὴν νεότητα, ἔχων Υἱὸν μονογενῆ ὀνόματι Θεόφιλον. Εἰς δὲ τὸ γῆρας αὐτοῦ ἐπτώχευσε περισσὰ, καὶ μὴ ἔχων τὰ ἀναγκαῖα τοῦ σώματος, εἶπε τῷ Υἱῷ αὐτοῦ· Τέκνον μου, ἰδὲ καθὼς βλέπεις ἐγὼ εἶμαι ἀδύνατος καὶ πτωχὸς, τόσον ὁποῦ δὲν ἔχω πῶς νὰ πορεύσω τὴν ζωήν μου. Λοιπὸν θέλω νὰ σὲ παρακαλέσω νὰ μῦ κάμῃς ἕνα θέλημα, διὰ νὰ σωθῶ καὶ ἐγὼ ὁ ταπεινὸς εἰς τὸ γῆράς μου, καὶ ἐσὺ πάλιν νὰ ἀξιωθῇς διὰ τὴν ὑπακοήν σου τῆς οὐρανίου μακαριότητος. Ὁ δὲ ἀπεκρίνατο· Λέγε μοι Πάτερ εἴτι ὁρίσεις, καὶ ἐγὼ δέν σου θέλω παρακούσει εἰς τὰ πρεπούμενα πράγματα. Λέγει τον ὁ Γέρων. Ὁ μακάριος Ἀβραὰμ εἶχεν ἕνα Υἱὸν ἐξ ἐπαγγελίας, καὶ ἐπῆγεν εἰς ἕνα βουνὸν νὰ τὸν σφάξῃ, καὶ ἐκεῖνος δὲν ἔστρεψεν ὀπίσω· ἀλλὰ καὶ τὰ ξύλα ἐβάσταζε, μετὰ χαρᾶς καὶ προθυμίας ἀκολουθῶν τὸν πατέρα του· καὶ οὐ μόνον οὗτος,

ἀλλὰ καὶ ἄλλοι πολλοὶ ὑπήκουσαν τοὺς πατέρας τους. Οὕτω κάμε καὶ σὺ Υἱέ μου, παμφίλτατε, ὑπάκουσον τὴν ἐντολήν μου, καὶ ἐλπίζω εἰς τὸν φιλάνθρωπον Θεὸν, ὅτι δὲν θέλεις λυπηθῇ δι' αὐτό. Λέγει του ὁ Θεόφιλος· Μὴ νὰ θέλῃς καὶ σὺ νὰ μὲ θανατώσῃς; Ὁ δὲ ἀπεκρίνατο· Μὴ γένοιτο τέκνον νὰ πράξω τοιαύτην ἀνομίαν. Ἀλλὰ μίαν ἐντολὴν ποίησον, καὶ καταδέξου νὰ σὲ πουλήσω ὡς σκλάβον μου, νὰ πορευθῶ εἰς τὸ γῆράς μου· διὰ νὰ μὴ περιπατῶ νὰ ζητῶ ὡς πένης καὶ ἄπορος. Καὶ ὁ ἐλεήμων Θεὸς θέλει κάμει ἔλεος εἰς ἐσένα διὰ τὴν καλοσύνην σου ταύτην, νὰ σᾶ δώσῃ πλοῦτον ἄπειρον εἰς τοῦτον τὸν κόσμον, καὶ τὴν ψυχήν σου νὰ ἀναπαύσῃ εἰς τοὺς κόλπους τοῦ Ἀβραάμ. Ἔτι δὲ καὶ δευτέραν μου ἐντολὴν φύλαξον ἕως τὴν ὥραν τοῦ θανάτου σου. Εἶτι ὑπηρεσίαν καὶ ἂν ἔχῃς, καὶ ὅπου σὲ στείλῃ ὁ αὐθέντης σου, ἐνθυμοῦ νὰ πηγένῃς πρότερον εἰς τὴν ἁγίαν ἱερουργίαν, ὅταν εἶναι καιρὸς, ἔπειτα πάλιν πήγενε εἰς τὴν δουλείαν σε μετὰ τὴν τῆς Ἐκκλησίας ἀπόλυσιν. Ὁμοίως ἔχε εἰς τὴν Παναγίαν πολλὴν εὐλάβειαν. Ἐὰν κάμῃς οὕτω, σὲ θέλει λυτρώσει ὁ Κύριος ἀπὸ μέγαν καὶ ἀφόρητον κλύδωνα. Ὁ δὲ ἀπεκρίνατο· Ὡς θέλεις πάτερ μου ποίησον. Τῇ ἐπαύριον ἦν ἐπώλησεν ὁ Ἰουλιανὸς τὸν Υἱόν τε εἰς ἕνα ἄρχοντα τοῦ Παλατίου Πατρίκιον, Κωνσταντῖνον ὀνόματι. Ὅς τις ἠγάπησε τὸν νέον πολλὰ διὰ τὴν πολλήν του ὑπακοήν, σωφροσύνην καὶ ταπείνωσιν· διὰ τὴν ὡραιότητα τοῦ προσώπου· διὰ τὴν γνῶσίν τε καὶ τὰ γράμματα· καὶ τὸν εἶχε πάντα εἰς τὴν συνοδίαν αὐτοῦ καὶ τράπεζαν, διατὶ τὸν ὑπηρέτα ἐπιμελῶς. Ὅθεν ἐν μιᾷ τῶν ἡμερῶν ἀπερχόμενος εἰς τὰ Βασίλεια ὁ αὐθέντης του, ἀστόχησε τὸ σκαμάδριον, ἦγεν τὸ συρτάριον, ὅπου εἶχε μέσα τοὺς ὁρισμοὺς, καὶ ἔστειλε τὸν Θεόφιλον νὰ δράμῃ σπουδαῖος νὰ τοῦ τὸ φέρῃ. Ὁ δὲ νέος ἔτρεχεν ὡς ἐδύνετο. Καὶ εἰσελθὼν εἰς τὴν κάμεραν τοῦ Πατρικίου θαρρετὰ, ἅρπαξε τὸ συρτάριον. Τὴν ὥραν ἐκείνην ἐκείτετο εἰς τὴν κλίνην ἡ γυνὴ τοῦ Πατρικίου μὲ ἕνα τῆς δοῦλον καὶ ἐμοιχεύετο. Ὁ δὲ νέος δὲν τοὺς ἐκύτταξεν ἀπὸ τὴν βίαν του. Ἐκεῖνοι δὲ οἱ ἄθλιοι, ὅπου ἔκαμναν τὴν ἁμαρτίαν ἐμελέτησαν κατ' αὐτοῦ κενὰ καὶ μάταια. Ἐλθὼν δὲ ὁ Πατρίκιος, εἶπεν αὐτῷ ἡ γυνή του· Διὰ τοῦτο ἠγόρασες τὸν σκλάβον αὐτὸν, διὰ νὰ ἔλθῃ εἰς τὴν κλίνην νὰ μὲ μοιχεύσῃ ὁ ἀναίσχυντος; καὶ ἂν δὲν ἤθελα φωνάξῃ νὰ μοῦ βοηθήσῃ ὁ δεῖνας ἔπερνε τὴν τιμήν με ὁ ἀσεβέστατος· μὴ νὰ εἶμαι ἐγὼ ἀπὸ ἄτυχον γένος, καὶ μὲ ἐκαταφρόνησες; μὰ τὴν εὐχὴν τῶν γονέων με, καὶ τὴν σωτηρίαν τῆς ψυχῆς με, ἐὰν μὴ αὔριον ἰδῶ τὴν κεφαλήν αὐτοῦ τοῦ αὐθάδους καὶ παντόλμε δούλου κομμένην, δὲν σαματῶ πλέον μίαν ὥραν εἰς τὴν οἰκίαν σε, ἀλλὰ χωρίζομαί σε, καὶ λαμβάνω τὴν προῖκά μου. Ταῦτα ἀκούσας ὁ Πατρίκιος ἐθυμώθη κατὰ τοῦ δούλου, καὶ τῆς ἔταξε νὰ κάμῃ τὸ θέλημά της ἐξ ἀποφάσεως. Καὶ τῇ ἐπαύριον ἀνταμώθη εἰς τὸ παλάτιον μὲ τὸν Ἔπαρχον, καὶ λέγει του· Αὔριον τὸ ταχὺ σοῦ θέλω ἕνα μου σκλάβον, καὶ κόψαι τὴν κεφαλήν του, βάλε την εἰς ἕνα φουτὰ, βούλωσαί την νὰ μοῦ τὴν πέμψῃς. Ὁ δὲ Ἔπαρχος ἀπεκρίνατο· Ἐγὼ δὲν κάμνω ἄδικον κρίσιν, μόνον ἂς μαρτυρήσῃ τρεῖς ἄνθρωποι γραφικῶς, ὅτι εἶναι ἄξιος θανάτου, νὰ τὸν φονεύσω. Τότε ὁ Πατρίκιος εἶπεν ἐνώπιον τριῶν μαρτύρων. Ὅτι νέον σκλάβον ἀγόρασα, καὶ αὐτὸς ἐδυνάστευε τὴν κυράν του νὰ κοιμηθῇ μετ' αὐτῆς. Ταῦτα εἰπὼν ἔγραψε τὸν θάνατον αὐτοῦ μὲ τὸ χέρι τε, καὶ τότε ἔξερξεν ὁ Ἔπαρχος νὰ τὸν θανατώσῃ. Ὅταν δὲ ἐξημέρωσεν, ἐφώνησεν ὁ Πατρίκιος τὸν ἀνεύθυνον, λέγων αὐτῷ. Ἄπελθε εἰς τὸν Ἔπαρχον, καὶ εἰπέ τε πῶς τὸν χαιρετῶ, καὶ νὰ μᾶ στείλῃ ἀπόκρισιν· Ἀπερχόμενος ἦν ὁ καλὸς δοῦλος ἐπέρασεν ἀπὸ ἕνα Ναὸν τῆς Ὑπεραγίας Δεσποίνης ἡμῶν Θεοτόκου, ὅπου ἐλειτουργοῦσαν, καὶ ἀνέγνωθαν τὸν Ἀπόστολον. Τότε ἐνθυμήθη τὴν πατρῴαν παραγγελίαν, καὶ εἰσελθὼν εἰς τὴν Ἐκκλησίαν, ἔμεινεν ἕως τὴν ἀπόλυσιν. Ὁ δὲ κάκιστος δοῦλος, ὅπου ἐμοίχευε τὴν Πατρικίαν, βλέποντας, ὅτι ἄργησε νὰ στείλῃ τὴν κεφαλὴν ὁ Ἔπαρχος, εἶπε τὸν Πατρίκιον, ὑπάγω ἐγὼ νὰ τὴν φέρω ἐὰν ὁρίζῃς. Ὁ δὲ εἶπεν αὐτῷ, ἄπελθε. Ὅθεν

ἔδραμε πηλαλητὸς, ὡσὰν νὰ ἔμελλε νὰ λάβῃ θησαυρὸν πολύτιμον, καὶ φθάσας εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ Ἐπάρχου, εἰσελθὼν ἐχαιρέτισεν αὐτὸν ἀπὸ ὄνομα τοῦ Πατρικίου. Καὶ ἐκεῖ ἐξέκετο κουφέως ὁ φονεὺς μὲ τὴν οἰκονισμένην σπάθην, καὶ ἔκοψε τὴν κεφαλὴν αὐτῷ πάραυτα· τὴν ὁποίαν ἔβαλαν εἰς λεκάνην, καὶ πλύναντες αὐτὴν ἐτύλιξαν εἰς μανδύλιον, καὶ ὅταν ἤθελαν νὰ τὴν βγάλωσουν, ἰδοὺ ἔφθασε καὶ ὁ πιστὸς καὶ ἄδολος δοῦλος ἀφ' οὗ ἐλειτουργήθη, καὶ χαιρετήσας τὸν Ἔπαρχον, ἔλαβε παρ' αὐτῷ τὴν κεφαλὴν βουλωμένην εἰς τὸ φουτὰν, μὴν ἠξεύρωντας τί ἔχει μέσα. Ὅς τις ὅταν ὑπῆγεν εἰς τὸν Πατρίκιον, καὶ τὸν εἶδασιν, ὅλοι ἐθαύμασαν, καὶ μάλιστα ἡ κυρά του, διατὶ τὸν ἔστειλε νὰ κόψουν τὴν κεφαλήν τε, καὶ αὐτὸ ἔβρεψε ζωντανός. Καὶ ἐρωτήσαντες αὐτὸν τί ἐβάστα, ἀπεκρίνατο λέγων· Καθὼς ἐπαράγγειλες κύριέ μου ἐχαιρέτησα τὸν Ἔπαρχον καὶ εὐθὺς μᾶ ἔδωκεν αὐτὸ τὸ πρᾶγμα νὰ σᾶ φέρω· ἀμὴ δὲν ἠξεύρω τί ἔχει μέσα. Οἱ δὲ λαβόντες αὐτὸ καὶ ξεβελλώσαντες, εὗρον τὴν κεφαλὴν τῆ μοιχοῦ. Ἡ δὲ μοιχαλὶς ἐτρόμαξε καὶ ἔμεινεν ἄλαλος ὥραν πολλήν. Ἔπειτα ἀφ' οὗ ἐσυνῆλθε ὁ νοῦς της, ἐκατανόησε τὴν δικαίαν κρίσιν τῆ Θεῆ. Καὶ φοβηθεῖσα μήπως καὶ πάθῃ τὰ ὅμοια καὶ αὐτὴ ὡς κακοῦ αἴτιος, ἔκλαυσεν ἐξ ὅλης καρδίας, καὶ ὡμολόγησε παῤῥησίᾳ τὴν ἀνομίαν της, λέγουσα· Ἐγὼ αὐθέντη μου ἡ ἀθλία καὶ ταλαίπωρος εἶμαι ἡ ἀφορμὴ τοῦ κακοῦ, καὶ φοβοῦμαι μήπως καὶ παθὼ κατὰ τὰ ἔργα μᾶ. Ὅτι οὐκ ἔστι κρυπτὸν (κατὰ τὴν τοῦ Κυρίου φωνὴν) ὃ οὐ φανερὸν γενήσεται, ἐγὼ κύριέ μου ἔκαμνα τὴν πονηρὰν ἁμαρτίαν μὲ τὸν φονευθέντα δῶλον, εἶναι σήμερον τρεῖς ἥμισυ χρόνοι, καὶ δὲν τὸ ἠξευρες. Οὗτος δὲ ὁ νέος σκλάβος εἶναι καθαρὸς ἀπὸ λόγου μου, καὶ ἁμαρτίαν ποσῶς δὲν ἔπραξεν, ἀλλὰ ἀδίκως τὸν ἐκατηγόρησα ἡ ταλαίπωρος. Διὸ δίκαιος ὁ Κύριος, καὶ δικαιοσύνας ἠγάπησεν, ἀποδίδων ἑκάστῳ κατὰ τὰ ἔργα αὐτοῦ· λοιπὸν αὐθέντα μου συγχώρησόν μοι διὰ τοὺς οἰκτειρμοὺς τοῦ Θεοῦ, καὶ νὰ μή σου πταίσω πλέον ἀπὸ τὴν σήμερον. Κατέλαβεν οὖν ἅπαντας φρίκη καὶ ἔκστασις, καὶ ἐδόξασαν τὸν φιλάνθρωπον Κύριον, ὅτι ἀδέποτε παραβλέπει τὸν ποιοῦντα τὸ θέλημα αὐτοῦ. Τότες ὁ Πατρίκιος ἠρώτησε τὸν νέον, νὰ εἰπῇ πάντα τὰ κατ' αὐτὸν, ἤγουν τὴν πολιτείαν καὶ ἀρετάς του. Καὶ αὐτὸς ἐδιηγήθη τὴν προτέραν εὐγένειαν τοῦ πατρός του, τὴν ἐσχάτην την πενίαν, τὴν ὑπακοὴν ὁποῦ τοῦ ἔκαμε νὰ πουληθῇ σκλάβος διὰ νὰ τὸν γεροθροφήσῃ, καὶ τὴν παραγγελίαν ὁποῦ τοῦ ἔδωσε νὰ παγένῃ εἰς τὴν ἱερὰν Λειτουργίαν, καὶ τὰ ἐπίλοιπα. Ὁ δὲ Πατρίκιος ταῦτα ἀκούσας, ἔλαβεν αὐτὸν ἀχὶ ὡς δοῦλον, ἀλλ' ὡς Υἱὸν αὐτοῦ γνήσιον συνεσθίοντα τέτῳ καὶ συναυλιζόμενον. Οὐ μόνον δὲ, ἀλλὰ καὶ κληρονόμον τὸν ἔγραψεν εἰς ὅλον τὸ πρᾶγμά του. Διὸ καὶ ἡμεῖς ἀγαπητοὶ ἂς φοβηθῶμεν τὰ κρίματα τοῦ Θεοῦ, καὶ ἂς πηγένωμεν εἰς τὴν Ἐκκλησίαν, καὶ ἂς στέκωμεν μετὰ φόβου καὶ τρόμου μέχρι τῆς ἀπολύσεως, ὥσπερ νὰ ἐβλέπαμεν καὶ μὲ τοὺς αἰσθητοὺς ὀφθαλμοὺς αὐτὸν τὸν Δεσπότην Χριστὸν, ὁποῦ μέλλει νὰ μᾶς κρίνῃ τὴν φοβερὰν ἐκείνην ἡμέραν τῆς κοινῆς ἀναστάσεως. Καὶ μὴν εὐγένῃ ἔξω χωρὶς νὰ τελειώσῃ ἡ ἀκολυθία. Οὔτε τολμήσῃ τὶς νὰ συντύχῃ τὸ σύνολον. Ὅτι ὅς τις ἐξέρχεται τῆς Ἐκκλησίας χωρὶς ἀνάγκης μεγάλης, ἢ συντύχῃ τίποτες περὶ σωματικῶν φροντίδων, τὸν Ἰούδα μιμεῖται, ὁπῆ ἠγέρθη ἀπὸ τὸν δεῖπνον, καὶ ἀπελθὼν ἐπρόδωκε τὸν Χριστὸν ὁ ἀχάριστος.

ΘΑΥΜΑ ΞΕ'.

Περὶ τῶν δύω παίδων, οἵ τινες, καταστραφέντος τοῦ οἴκου ὑπὸ τοῦ σεισμοῦ, ἀσινεῖς ἐφυλάχθησαν.

Εἰς τοὺς ᾳφξ'. χρόνους ἀπὸ τὸ σωτήριον Πάθος τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, τὸν Μαΐον Μῆνα, ἔγινεν εἰς τὴν Κ[illegible]ην σεισμὸς μέγας, καὶ ἐχάλασαν οἰκ[illegible] καὶ

ἐργαστήρια ἀναρίθμητα εἰς τὸν Χάνδακα, ἤγκυ τὸ μεγάλον κάστρον. Ἦτον δὲ εἰς τὸν ἔξω φόρον ἕνα ἐργαστήριον, καὶ εἰς αὐτὸ ἦτον ἱστορισμένη εἰς τὸν τοῖχον ἡ Παναγία. Εἰς τὴν ὁποίαν εἶχασι πολλὴν εὐλάβειαν οἱ τζαγγαρέοι ὁποῦ ἐδούλευαν ἐκεῖ, καὶ κάθε βράδυ ἀναπταν κηρία, καὶ ἐθυμίαζαν· ἔπειτα ὑπήγεναν εἰς τὸν οἰκόν τους ἀφίνοντες ἐκεῖ δύω παιδία καὶ τὰ ἐκλείδοναν διὰ νὰ φυλάγουν τὸ ἐργαστήριον. Τὴν νύκτα γοῦν, ὁπὸ ἔγινεν ὁ σεισμὸς, ἐδραμεν ὁ μάστωρος νὰ ἀνοίξῃ, νὰ εὔγουσι τὰ παιδία, καὶ βλέπει ὅτε ἦτον ὅλον τὸ ἐργαστήριον χαλασμένον, καὶ ἐνόμισεν ὅτι ἀπέθανον τὰ παιδία. Ἀρχίζει γοῦν καὶ ἐωκαπτε νὰ εὕρῃ τὰ λείψανα. Καὶ ἔτω σκάπτων ἤκουσεν αὐτῶν, καὶ ἐσυντύχεναν ἀποκάτω ἀπὸ ταῖς πέτραις. Εὔγαλέν τα γῦν μὲ τρόπον ἐπιτήδειον, καὶ ἐρωτήσας αὐτὰ, πῶς ἔκαμαν καὶ δὲν ἐθανατώθησαν, ἀπεκρίθησαν ἔτω· Ὅταν ἠκούσαμεν τὸν σεισμὸν, ἐκλαίαμεν ἔμπροσθεν τῆς ἁγίας αὐτῆς εἰκόνος, δεόμενοι τῆς Θεοτόκου νὰ μᾶς βοηθήσῃ· καὶ εὐγένει ἀπὸ τὴν εἰκόνα μία σκέπη, καὶ στένεται ἄνωθεν ἡμῶν, καὶ πίπτοντες οἱ λίθοι καὶ τὰ ξύλα ἐσταματοῦσαν ἐπάνω εἰς τὴν σκέπην, καὶ δὲν μᾶς ἤγγιζαν τίποτες. Ἐφαίνετο δὲ ἡ Παναγία καθὼς εἶναι ἱστορισμένη, καὶ ἔλεγέμας νὰ μὴ φοβούμεσθεν. Τὴν ὁποίαν ἐβλέπαμεν ἕως τὴν ὥραν, ὁποῦ μᾶς ἀνεχώσετε. Ταῦτα ἀκούσαντες οἱ περιεστῶτες ἐδόξασαν τὴν Ὑπεραγίαν, καὶ ἐκήρυξαν εἰς ὅλον τὸ Κάστρον τοιοῦτον Θαυμάσιον. Ταῦτα μαθὼν καὶ ὁ ἐκλαμπρότατος Ἱερώνυμος Δονάτος ὁ Δοὺξ τῆς Κρήτης (ὅς τις ἦτον σοφώτατος διδάσκαλος εἰς Ῥωμαϊκὰ καὶ Ἑλληνικὰ γράμματα) ἐπρόσταξε, καὶ ἔκτισαν εἰς τὸν τόπον αὐτὸν μίαν Ἐκκλησίαν. Ἡ δὲ εἰκὼν ἐκείνη ἔμεινεν εἰς τὸν ναὸν, ὅτι δὲν ἐχάλασεν ὁ τοῖχος ἐκεῖνος, ὅπου ἦτον ἱστορισμένη ἡ Παναγία. Καὶ ἔκτισαν ἄλλον τοῖχον πλησίον αὐτοῦ τεχνηέντως, καὶ δὲν ἠφανίσθη ἡ εἰκὼν, ἀλλὰ στέκεται ἕως τὴν σήμερον, καὶ ἑορτάζουσι πανήγυριν κάθε χρόνον τῇ Δ'. τοῦ Μαΐου εἰς ἐνθύμησιν τῆς Θαυματουργίας ταύτης. Ὀνομάζεται οὗτος ὁ ναὸς ἡ Κυρία τοῦ φόρου. Εἰς τὸν ὁποῖον κρέμονται τασσίματα ἀκριβὰ καὶ πολύτιμα. Ὅτι οὐ μόνον τὴν ἄνωθεν Θαυματουργίαν, ἀλλὰ καὶ ἕτερα τεράστια ἀναρίθμητα ἐτέλεσε, καὶ καθ' ἑκάστην τελεῖ ἡ παντοδύναμος Ἄνασσα. Πολλοὺς κλυδωνιζομένους ἀπὸ μεγάλαις φουρτούναις ἐγλύτωσε, πληγωμένους καὶ τετραυματισμένους ἐκ θανάτου ἐρύσατο· ἀσθενησμένους καὶ παραλύτους ἀνώρθωσε· καὶ ἁπλῶς, ἀπὸ διαφόρους κινδύνους ἐλύτρωσεν ἀναριθμήτους, καθὼς φαίνονται εἰς τὸν ἄνωθεν ναὸν ἱστορισμέναι ὅλαις ἡ Θαυματουργίαις ὁποῦ ἐτέλεσεν, εἰς δόξαν τοῦ ἐξ αὐτῆς ἀφράστως τεχθέντος Θεοῦ ἡμῶν. Ὦ πρέπει τιμὴ καὶ προσκύνησις εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων. Ἀμήν.

ΘΑΥΜΑ ΞΖ'.

Περὶ τοῦ πεπτωκότος ἐκ τοῦ τείχους, καὶ συνθλασθέντος, καὶ παρὰ τῆς Θεοτόκου ἰατρευθέντος.

Εἰς τὸ αὐτὸ Κάστρον τῆς Κρήτης εἶναι ἄλλη μία εἰκὼν Θαυματουργὸς τῆς Ὑπεραγίας Θεοτόκου εἰς τὴν Μητρόπολιν τοῦ ἁγίου Ἀποστόλου Τίτου, καὶ κάμνει μεγάλα τεράστια, οὐ μόνον τὸν παλαιὸν καιρὸν, ἀλλὰ καὶ ἕως τὴν σήμερον, δηλονότι κατὰ τὴν πίστιν τοῦ καθ' ἑνὸς. Πολλοὺς κλινήρεις καὶ παραλύτους ἀνώρθωσε· ζουγλοὺς ἰάτρευσε, καὶ διαφόρους ἀσθενείας ἐθεράπευσε, καθὼς μαρτυροῦσι τὰ ἀργυρᾶ, καὶ χρυσία τασσίματα, ὁποῦ κρέμονται γύρωθεν τῆς Ἱερᾶς ταύτης Εἰκόνος, τὴν ὁποίαν ὀνομάζουσι, Κυρίαν Μεσοπαντίτισσαν, καὶ τὴν εὐγάζουσι πᾶσαν Τρίτην ἡμέραν τῆς Ἑβδομάδος ἀκολουθῶν ὁ, τε Πρωτοπαπᾶς καὶ Πρωτοψάλτης τῆς αὐ-

τῆς πόλεως, καὶ τινὲς Ἱερεῖς, καὶ λαὸς πολὺς, καὶ μάλιστα αἱ γυναῖκες πλῆθος ἀναρίθμητον· καὶ ἀπελθόντες εἰς τὸν ἅγιον Μάρκον, ποιοῦσιν εὐλαβῶς Λιτανείαν, εἶτα ὑπάγουσι καὶ λειτουργοῦσιν εἰς ὅσας Ἐκκλησίας τοὺς δώσουν λόγον προτήτερα· καὶ τυχαίνει πολλάκις, καὶ ἔχουσιν ἕξη Λειτουργίας, καὶ δίδουσιν ἕνα φλουρὶ χρυσὸν τοῦ Πρωτοπαπᾶ πᾶς ἕνας, ὁποῦ θέλει νὰ τὴν λειτουργήσῃ εἰς τὴν Ἐνορίαν του. Καὶ ὅταν ὑπάγουσιν εἰς ὅσας Ἐκκλησίας τοὺς ἔχουσι πληρωμένους, στρέφουσι πάλιν τὴν ἁγίαν εἰκόνα εἰς τὴν Μητρόπολιν, καὶ δίδουσι τὰ ἥμισυ ἄσπρα, καὶ τὰ ἐπίλοιπα μοιράζουσιν, ὅ, τε Πρωτοπαπᾶς, καὶ ὁ Πρωτοψάλτης. Ἀπὸ τοῦτο οὖν ἠμπορεῖ πᾶς ἕνας νὰ καταλάβῃ, πόσας Θαυματουργίας τελεῖ ὁ Παντοδύναμος Θεὸς διὰ τῆς ἱερᾶς ταύτης εἰκόνος, ἀπὸ τὰς ὁποίας νὰ εἰποῦμεν μίαν, ὁποῦ ἔγεινε τώρα νεωστὶ εἰς τὰς ἡμέρας μας. Εἰς τοὺς αφιθ'. χρόνους, τὸν Ἀπρίλιον Μῆνα ἐκρημνίσθη ἕνας στρατιώτης μίαν νύκτα ἀπὸ τὰ τείχη τοῦ ἁγίου Πέτρου, ὅπου ἐφύλαγε κατὰ τὴν τάξιν, ἣν ἔχουσιν εἰς ὅλα τὰ Κάστρη τῆς Κρήτης. Οὗτος οὖν ὁ στρατιώτης (τὸν ὁποῖον ὠνόμαζαν Ἰωάννην) εἶχεν εἰς τὴν Παναγίαν πολλὴν εὐλάβειαν, καὶ ὑπήγαινε πολλάκις, καὶ ἐπροσκύνα εἰς τὸν ἄνωθεν Ναὸν τοῦ ἁγίου Τίτου, ὅταν εἶχεν ἄδειαν ἀπὸ Αὐθεντικὴν ὑπηρεσίαν. Καθὼς οὖν ἐπεριπάτει τὴν νύκτα ἀπὸ τὸ ἕνα μέρος τοῦ τείχους ἕως τὸ ἄλλο, κατὰ τὴν τάξιν, συνεργείᾳ τοῦ δαίμονος ἔπεσεν εἰς τὸ βάθος, ὁποῦ εἶναι σχεδὸν ὀργυίας δέκα τὸ ὕψος, καὶ ὑποκάτω λίθοι σκληροὶ καὶ βραχώματα, καὶ ἐσυντρίφθησαν ὅλα τὰ κόκκαλα, καὶ ἔγεινεν ἐλεινὸν θέαμα, οὔτε νὰ συντύχῃ ποσῶς, ἢ νὰ σαλεύσῃ ἐδύνετο. Τὸ πρωῒ λοιπὸν τὸν ἐσήκωσαν, καὶ τὸν ὑπῆγαν εἰς τὸ Νοσοκομεῖον τοῦ ἁγίου Πέτρου, διὰ νὰ τὸν ἐνταφιάσουν, ὅταν ξεψυχήσῃ· διατὶ τινὰς δὲν ἐθάρρει ποσῶς, νὰ ζήσῃ κἂν μίαν ὥραν, οὔτε ἰατρὸν ἔφεραν. Τῇ ἐπαύριον ἐσύντυχεν ὀλίγον· καὶ εἶπεν ἑνὸς φίλου του, νὰ πιάσῃ τὸ πουγκίτου, ὅπου εἶχε καμπόσα ἄσπρα, νὰ δώσῃ Ἱερέως, νὰ λειτουργήσῃ τὴν Παναγίαν. Μετὰ δὲ τὴν Ἱερουργίαν τὸν ἐσήκωσαν, καὶ τὸν ὑπῆγαν εἰς τὸν ἄνωθεν Ναὸν τοῦ ἁγίου Τίτου. Ἔκειτο γοῦν ὁ ἀσθενὴς ὅλην τὴν ἡμέραν ἐνώπιον τῆς ἁγίας Εἰκόνος. Καὶ τὸ βράδυ, ὅταν ἤθελε νὰ κλείσῃ τὰς Θύρας ὁ Ἐκκλησιάρχης, τὸν ἐσήκωσε, καὶ τὸν εὔγαλεν ἔξω, διατὶ οὕτως ἔχουσι συνήθειαν, καὶ δὲν ἀφίνουσιν ἔσω τινὰ, διὰ τὰ σκεύη τῆς Ἐκκλησίας. Ἐκείτετο γῦν ὅλην τὴν νύκτα, δεόμενος τῆς Ὑπεραγίας μετὰ δακρύων καὶ πίστεως, νὰ τὸν θεραπεύσῃ. Τὸ μισόνυκτον ἀπεκοιμήθη ὀλίγον, καὶ βλέπει εἰς τὸ ὅραμά του τὴν Παναγίαν, καὶ λέγει του· Ἰδοὺ ἰατρεύθης καὶ δόξαζε τὸν Θεόν. Ὁ δὲ διυπνισθεὶς, ἐγείρεται ὅλως ὑγιὴς καὶ περιεπάτει, ὥσπερ ποτὲ νὰ μὴν εἶχεν ἀσθένειαν, καὶ προσηύχετο τὸ ἐπίλοιπον τῆς νυκτός. Τὸ πρωῒ ἰδὼν αὐτὸν ὁ Ἐκκλησιάρχης, ἐξέστη, καὶ τὸ ἀνήγγειλε τὸν Μητροπολίτην· ὅστις ἐφώνησεν ἐκείνους, ὁποῦ τὸν ἤφεραν σηκωτὸν εἰς τὸν ναὸν, νὰ μαρτυρήσουσι τὴν ὑπόθεσιν· καὶ βεβαιωθεὶς ὑπ' αὐτῶν τὴν ἀλήθειαν, ἔγραψε τὴν Θαυματουργίαν εἰς ἐνθύμησιν. Καὶ προστάσσει νὰ εὐγάλουσι τὴν ἁγίαν Εἰκόνα, νὰ λιτανεύσουν γύρωθεν ἁπάσης τῆς πόλεως τρεῖς ἡμέρας, καὶ οὕτως ἐποίησαν, ἀκολουθῶν καὶ ὁ τεθεραπευμένος, καὶ κηρύττων ἐκφώνως τὸ τῆς Ἀειπαρθένου Θαυμάσιον. Οὐ μόνον δὲ τοῦτο τὸ Θαῦμα ἔκαμεν ἡ ἀειμακάριστος Δέσποινα, ἀλλὰ καὶ ἕτερα ἀναρίθμητα, ὁποῦ τὰ ἠξεύρουσιν ὅλα τὰ Χωρία τοῦ Χάνδακος· ὅτι οὐ μόνον εἰς τὸ Κάστρον ἔσω Θαυματουργᾷ, ἀλλὰ καὶ ἔξωθεν τούτου. Καὶ ὅστις ἀσθενὴς τὴν ἐπικαλεσθῇ μὲ εὐλάβειαν, ἀξιοῦται τῆς Θεραπείας αὐτοῦ, καὶ τὸν ἰατρεύει ἡ Παναγία· ἧς ταῖς ἱκεσίαις ἀξιωθείημεν τῆς οὐρανίου Μακαριότητος.

ΘΑΥΜΑ ΞΗ'.

Περὶ τῆς ἐν τῷ φρέατι τοῦ Θραψανοῦ Θαυματουργίας. Ἔτι δὲ καὶ περὶ τινῶν ὑδάτων τερατώδους φύσεως.

Εἰς ἕνα χωρίον τῆς ἄνωθεν περιφήμου Κρήτης λεγόμενον Θραψανὸν, εἶναι ἕνας Ναὸς τῆς Ὑπεραγίας, μακρὰν ἀπὸ τὸ χωρίον ὡσεὶ λίθου βολήν· καὶ τὸν ὀνομάζουσιν ἡ Κυρία ἡ Πηγαδιότισσα. Ἔμπροσθεν τῆς Ἐκκλησίας εἶναι ἕνα πηγάδι βαθὺ ὀργυίαις τέσσαρες. Ἔχει πολὺ νερὸν, καὶ φθάνει τὸ χωρίον καὶ πορεύονται, μὲ ὅλον ὁποῦ εἶναι πολυάνθρωπον, καὶ τὸ περισσότερον εἶναι τζουκαλάδες, καὶ ἄλλο νερὸν δὲν εἶναι ἐκεῖ πλησίον. Λοιπὸν ἀπὸ ταῦτα ποτίζουν ὅλα τὰ ζῶά των, καὶ ὑπηρετοῦνται καὶ αὐτοὶ εἰς ὅλαις ταῖς χρείαις τους· καὶ πολλαῖς φοραῖς τὸ εὐκαιρώνουσιν ὅλον τὸ βράδυ, καὶ πάλιν αὔριον εἶναι γεμάτον. Εἰς τοῦτο τὸ πηγάδι γίνεται ἕνα Θαῦμα ἐξαίσιον ἀπὸ τὴν χάριν, καὶ δύναμιν τῆς Ὑπεραγίας Θεοτόκου, καὶ διὰ αὐτὸ τὴν κράζουσι Πηγαδιότισσαν· ἤγουν, πολλάκις συνέβη καὶ ἔπεσε τινὰς ἔσω ἢ ἄνδρας ἢ γυναῖκα διατὶ εἶναι ἴσια τῆς γῆς· καὶ ὅσαις φοραῖς τὸ ἔκτισαν παράνω τῆς γῆς, ἐχάλασεν ἀπὸ λόγου του. Καθὼς οὖν σπρώχνουν ἕνας τὸν ἄλλον, τίς νὰ γεμίσῃ τὴν στάμναν του πρότερον, συμβαίνει καὶ πίπτει μέσα ἢ ἄνδρας, ἢ γυνή· καὶ παρευθὺς (ὦ Θαῦμα ἐξαίσιον) πληθαίνει τὸ ὕδωρ ἕως τὸ χεῖλος τοῦ πηγαδίου, καὶ εὐγάζει τὸν ἄνθρωπον ὑγιῆτε καὶ ἄβλαβον. Καὶ τοῦτο δὲν ἔγεινε μόνον μίαν ἢ δύω φοραῖς, ἀλλὰ πολλαῖς καὶ ἀμέτρηταις, καὶ ἕως τὴν σήμερον γίνεται, καθὼς ὅσοι τὸ εἶδασιν ὀφθαλμοφανῶς, τὸ μαρτυροῦσιν. Εἰς τοῦτο εἶχα πολλὴν ἀμφιβολίαν καὶ ἐγὼ, καὶ μὴ πιστεύωντας τοῦτο τὸ Θαυμάσιον, ἔχι πῶς νὰ μὴ δύνεται ἡ Παναγία νὰ κάμῃ μεγαλήτερα Θαύματα, ἀλλὰ διατὶ ἡ ὀλιγόστευσε, καὶ δι' αὐτὸ δὲν Θαυματουργοῦσι πλέον οἱ Ἅγιοι. Ἠρώτησα οὖν τινὰς ἀπ' ἐκείνους, ὁποῦ τὸ εἶδασι καὶ τοὺς ὥρκισα εἰς τὸν Θεὸν, νὰ εἰποῦσι τὴν ἀλήθειαν· οἵτινες ὤμοσαν μὲ ἀφορισμὸν, ὅτι οὕτως ἐστὶν ἡ ἀλήθεια. Καὶ οὐ μόνον ὁ κοινὸς λαὸς, ἀλλὰ καὶ αὐτὸς ὁ Ἐκλαμπρότατος Αὐθέντης Ἀνδρέας ὁ Κορνάριος, ὁποῦ ἦτον ἐδικόν του τὸ χωρίον, μὲ τὸν ὁποῖον ἔκαμα δύω χρόνους γραμματικός του ὁποῦ ἔγραφα τὰ ποιήματά του, διατὶ ἦτον γραμματισμένος πολλὰ, οὐ μόνον εἰς τὴν Ἰταλικὴν γλῶσσαν, ἀλλὰ καὶ εἰς τὴν Ἑλληνικήν. Τοῦτον οὖν τὸν Ἄρχοντα ἠρώτησα, ἐὰν ἔτυχε κανένα καιρὸν, ὅταν ἦτον εἰς τὸ ῥηθὲν χωρίον, νὰ πέσῃ τινὰς εἰς αὐτὸ τὸ πηγάδι· καὶ μοῦ ἀπεκρίνατε, λέγωντας: Ἀδελφὲ, δὲν εἶναι πρέπον νὰ ἔχῃ τινὰς ἀμφιβολίαν εἰς τὴν δύναμιν τῆς Ἀειπαρθένου Μαρίας, ἀλλὰ νὰ πιστεύῃ ἀδιαφάκτως, ὅτι πάντα, ὅσα βούλεται, ποιεῖ. Τοῦτο τὸ Θαυμάσιον, ὁποῦ ἐρωτᾷς, ὅταν ἤκουσα καὶ ἐγὼ τὴν πρώτην φοράν, δὲν τὸ ἐπίστευσα· καὶ ἐπρόφταξα τοὺς ἀνθρώπους μου ταῖς ἡμέραις, ὁποῦ ἤμουν ἐκεῖ, ὅταν πέσῃ τινὰς μέσα, νὰ μοῦ τὸ εἰποῦσι τὴν ὥραν ἐκείνην· καὶ οὕτως ἔτυχε μίαν ἡμέραν, καὶ ἔπεσε τὶς γυνὴ, ὅθεν ἔδραμα, ὡς τὸ ἤκουσα, καὶ τὴν εἶδα τὴν ὥραν, ὁποῦ τὴν ἔρριξεν ἔξω τὸ ὕδωρ, ὅταν ἦτον βασιλευμένος ὁ Ἥλιος, ὁποῦ εἶχασιν ὅλον τὸ νερὸν εὐγαλμένον, καὶ πάλιν εὑρέθη γεμάτο τὸ πηγάδι ἕως τὴν κορυφήν. Τότε ἔκλαυσα ἀπὸ τὴν χαράν μου, καὶ εἰσερχόμενος εἰς τὸν ἱερὸν Ναόν, ἐζήτησα συγχώρησιν τῆς Ὑπεραγίας εἰς τὴν προτέραν μου ὀλιγοπιστίαν. Ἐπάνω εἰς τοῦτο μοῦ εἶπεν ἕνας ἰατρὸς, ὅτι τὸ νερὸν τοῦ πηγαδιὸ ἔχει τὴν δύναμιν ταύτην· ἐπειδὴ εἶναι καὶ ἄλλα νερὰ εἰς τόπους πολλοὺς τῆς Ἰταλίας, καὶ ἔχουσι διαφόρους ἐνεργείας καὶ χάριτας.

Εἰς τὴν Ἰουδαίαν εἶναι μία μεγάλη λίμνη, ὁποῦ τὴν ὠνόμαζαν παλαιὰ Ἀσφάλτιδα, ὕστερον δὲ νεκρὰν Θάλασσαν. Περὶ τῆς ὁποίας γράφσιν οἱ παλαιοὶ Ἱστοριογράφοι θαυμάσια πράγματα, καὶ λέγουν ὅτι δὲν γενοῦνται ποτὲ εἰς ταύτην ὀψάρια· δὲν βουλᾷ κανένας ἄνθρωπος, οὔτε κτῆνος εἰς ἐκεῖνα τὰ ὕδατα, ἐὰν ἦναι καὶ δεμένος χεῖρας καὶ πόδας, ἀλλὰ πλέει ὡς ξυλόν· οὔτε ταράσσεται τὸ νερόν της, εἴτι ἄνεμον κάμῃ, ἐὰν ἦτον ὁ μεγαλήτερος. Εἰς τὴν αὐτὴν Θάλασσαν εἰσέρχεται ὁ Ἰορδάνης, ὁποῦ εἶναι τὸ ὕδωρ αὐτοῦ νόστιμον καὶ ὡραιότατον, καὶ χάνει τὴν γεῦσίν του ἀπὸ τὴν κακοσύνην ἐκείνης. Εἰς τὴν Ἰταλίαν εἶναι λίμνη, ὁποῦ τὴν λέγουν Ἀβέρνο, καὶ ὅσα περάσουν ἐπάνωθεν ἐκείνου τοῦ ὕδατος, πίπτουσιν ἔσω καὶ πνίγονται. Εἰς τὴν Ἰνδίαν εἶναι μία βρύσις, καὶ ἄλλη εἰς τὴν Αἰθιοπίαν, καὶ εἶναι τὰ νερά τους καὶ τῶν δύω ὥσπερ τὸ λάδι, καὶ ὅστις εἰσέλθη εἰς τὸ νερὸν ἐκεῖνο γυμνὸς, εὐγένει ἀλειμμένος μὲ λάδι, καὶ εἴτι ἄλλο πρᾶγμα βουτίσουν μέσα ἅπτει εἰς τὴν στίαν ὥσπερ δαδί. Ὁ ῥηθεὶς Θεόφραστος γράφει, ὅτι εἶναι δύω βρύσαις εἰς τὴν Καρθαγένην, καὶ ὅσαις γυναῖκες πίουσι νερὸν ἀπὸ τὴν μίαν, γίνονται στείραις· καὶ ἤτις πίῃ ἀπὸ τὴν ἄλλην, ἐγκαστρώνεται. Εἰς τὴν Ἀρκαδίαν εἶναι ἄλλη, καὶ ὅστις πίῃ τὸ ὕδωρ αὐτῆς, ἀποθένει πάραυθα. Ὁμοίως ἄλλη μία εἰς τὴν Θράκην, καὶ ἄλλη εἰς τὴν Σαρματίαν τῆς αὐτῆς. Γράφει ὁ Φιλόστρατος, ὅτι εἶναι ἕνας ποταμὸς, καὶ ὅταν ἤθελε νὰ ὁμόσῃ τινὰς, ἔβανε τὴν χεῖρά τς εἰς τὸ νερόν του· καὶ εἰ μὲν ὤμνυεν ἀλήθειαν, δὲν ἐλάμβανε ζημίαν τινά· εἰ δὲ καὶ ἔλεγε ψεύματα, εὔγενε λελεπρωμένη ἡ χέρα τς. Εἰς τὴν Ἰσδαίαν ἦτον ἕνα ποταμάκι, καὶ κάθε Σάββατον ἐξηραίνετο, καὶ ταῖς ἄλλαις ὅλαις ἡμέραις ἔτρεχε. Εἰς τὰ ὅρια τῆς Καραμανίας ἦτον μία βρύσις, τὴν ἡμέραν ἦτον τὸ ὕδωρ γλυκὸν καὶ ψυχρότατον, ὁποῦ δὲν ἠμπόρει τινὰς νὰ πίῃ πολύ· καὶ τὴν νύκτα πάλιν ἦτον τόσον βραστὸν, ὁποῦ ὅστις ἔβανε μέσα τὴν χεῖρα, ἐζεματίζετο· αὐτὴν τὴν βρύσιν ὠνόμαζαν ἅπαντες πηγὴν τοῦ Ἡλίου. Εἶναι ἄλλη βρύσις, ὁποῦ τὴν κράζουν Ἐλευσίνα· τὸ ὕδωρ αὐτῆς εἶναι καθαρὸν καὶ ἥσυχον, καὶ ὅταν παίζῃ τὶς ἐκεῖ πλησίον κανένα ὄργανον τοῦ χοροῦ, σκιρτᾷ τὸ ὕδωρ, καὶ ἀναβλύζει ἔξω, καὶ χύνεται ἀπὸ τὸ χεῖλος τῆς πηγῆς, ὥσπερ νὰ εἶχεν αἴσθησιν, νὰ ἤκουσε τὸ μουσικὸν ὄργανον. Οἱ αὐτοὶ Ποιηταὶ γράφουσιν, ὅτι ὁ ποταμὸς Σίδαλος μετατρέπει τὰ ξύλα, καὶ φύλλα τῶν δένδρων, ὅσα τοῦ βάλλουν εἰς τὸ ὕδωρ, καὶ κάμνειτα πέτρας. Καὶ εἰς τὸ Ἰλλυρικὸν εἶναι πηγὴ, καὶ εἶναι τὸ ὕδωρ γλυκύ· ἔπειτα εἴτι τοῦ βάλλουν ἔσω, τὸ καίει, ὥσπερ νὰ ἦτον πῦρ. Εἰς τὸ Ἤπυρον εἶναι ἄλλη βρύσις, καὶ ἐὰν βουτίσουν ἀναμμένην λαμπάδα, σβύνεται· εἰδὲ καὶ βάλλουν σβυμένην, ἀνάπτει· τὸ μεσημέρι ξηραίνεται, καὶ τὸ μεσόνυκτον ξεχειλίζει καὶ χύνεται. Εἰς τὴν Ἀρκαδίαν εἶναι μία βρύσις, ὁποῦ ἀναβλύζει ἀπὸ βουνά· καὶ εἶναι τὸ νερόν της τοσοῦτον ψυχρὸν, ὁποῦ δὲν ὑποφέρει κανένα ἀγγεῖον νὰ τὸ βαστάξῃ, οὔτε ἀργυροῦν ἢ χρυσοῦν, ἢ ἄλλο μέταλλον, ἀλλὰ σχίζεται, μόνον εἰς τὰ ὀνύχια τῆς μούλλας τὸ βάνουσιν. Ὁ ποταμὸς Λίγκεστος μεθεῖ τὸ νερόν του τὸν ἄνθρωπον, ὁποῦ τὸ πίῃ, καθὼς ὁ οἶνος. Ὁ μέγας Ἄλβερτος λέγει, πῶς ἔβαλε μονοχός του ἕνα σεντοῦκι εἰς ἕνα ποταμὸν τῆς Ἀλαμανίας, καὶ ὅσον ἐχώνετο εἰς τὸ ὕδωρ τοῦ ποταμοῦ, ἔγεινε λίθος ξηρὸς, καὶ τὸ ἐπίλοιπον ὁποῦ ἐξενέριζεν, ἔμεινε ξύλον, ὡς πρότερον. Περὶ πάντων τῶν ἄνω εἰρημένων γράφουσι πολλοὶ ἀξιολόγους συλλογισμοὺς λέγοντες, ὅτι ἡ ποιότης τῆς γῆς, καὶ τῶν λίθων ἡ ἰδιότης καὶ ἡ μινέραις, ὅπου γεννῶνται ἡ βρύσαις καὶ τρέχουσι τὰ ποτάμια, εἶναι αἰτία τῶν ἄνωθεν διαφόρων ἐνεργειῶν, καὶ μὴν ἀμφιβάλῃ τὶς εἰς αὐτὰ, ὅτι μάρτυς μς ὁ Θεὸς, ψεῦδος ποσῶς δὲν εἶναι εἰς ὅλα τὰ ἄνωθεν· καὶ ἀκούσατε καὶ ἄλλο, ὅσοι δὲν τὸ ἠξεύρετε. Εἰς μίαν Νῆσον εἰς ταῖς Καναρίαις, ὁποῦ τὴν κράζουν Σίδηρον, εἶναι δένδρον εἰς τὸ μέσον τῆς Νήσου, καὶ τρίχουν ἀπὸ ὅλα τς τὰ φύλλα καὶ κλάδους ῥανίδες νε-

ρὸν τόσον πολὺ, ὁποῦ φθάνει ὅλους τοὺς οἰκήτορας τῆς Νήσε, καὶ πορεύονται μὲ τὸ ὕδωρ ἐκεῖνο, ὅτι ἀλλοῦ ποθὲς νερὸν δὲν εὑρίσκεται, καὶ ἔχουσιν ἀποκάτω γοῦρνα καὶ δεχεῖον μέγα, νὰ συναίζωνται τὰ ὕδατα· καὶ τοῦτο τὸ ἠξεύρουν ὅλοι ὅσοι πλησιάζουν εἰς ἐκεῖνα τὰ μέρη. Εἶναι καὶ ἄλλα πολλὰ ὕδατα εἰς διαφόρες τόπες ὁποῦ ἐργάζουν διαφόρους αἰτίας· ἀμὴ διὰ βραχυλογίαν, καὶ διὰ νὰ μὴν εὔγωμεν πολλὰ ἀπὸ τὸ προκείμενον, τὰ ἀφίνομεν. Εἰς τὸ δὲ τὸ ὕδωρ τοῦ Θραψανοῦ πιστεύω νὰ θαυματουργᾶ ἡ Παναγία, καὶ ὄχι ἡ φύσις τὸ ὕδατος. Διατὶ ἡ Ἐκκλησία εἶναι παλαιὰ, καὶ ὅταν τὴν ἔκτιζαν, νομίζω νὰ εὑρήκασι καὶ τὸ ὕδωρ, καθὼς ἀπ' ἐκεῖνον τὸν εὐλαβῆ καὶ σοφώτατον Ἄρχοντα ἐβεβαιώθηκα, καὶ τὸ ἔγραψα εἰς ἐνθύμησιν, νὰ τὸ μάθουσιν εἰς ὅλον τὸν Κόσμον ὅσοι δὲν τὸ ἠξεύρουσι, νὰ δοξάζουσι τὴν παντοδύναμον Θεοτόκον· ἧς ταῖς ἱκεσίαις τύχοιμεν τῆς αἰωνίου Μακαριότητος.

ΘΑΥΜΑ ΞΘ'.

Ὀπτασία θαυμάσιος, ὅτι ὁ Κύριος πρὸς ἡμᾶς εὐμενίζεται, ταῖς τῆς Μητρὸς ἱκεσίαις ἐπικαμπτόμενος.

Φαίνεται εἰς τὸν Λειμῶνα τῶν Ἀνθέων, εἰς τὸ ἡ. Κεφ. τῆ γ'. Μέρους, ὅτι ἦτον εἷς Πνευματικὸς ἁγιώτατος, καὶ τοιαύτης θαυμαστῆς διαγωγῆς εἰς τὴν ἱερὰν Λειτουργίαν, καὶ εἰς ἄλλας ἐναρέτους πράξεις, ὁπῆ εἶδε πολλὰς ὁράσεις Ἀγγέλων, καὶ ὀπτασίας, διὰ τὴν καθαρὰν αὐτῆ πολιτείαν, εἰς δὲ τὸ τέλος τῆς ζωῆς αὐτῆ ἠξιώθη ταύτης τῆς θαυμασίας ἐκφάσεως, τὴν ὁποίαν γράφομεν ἐδῶ εἰς τὸ τέλος τῆς Βίβλου διὰ σφραγίδα τῶν ἄλλων, καὶ εἰς μνήμην ἡμῶν, νὰ τὴν ἐνθυμούμεσθεν πάντοτε, ἴσως ἀπὸ τὸν φόβον τοιαύτης ἀληθεστάτης καὶ φρικώδους ὁράσεως μετανοήσωμεν τὰς ἀνομίας ἡμῶν, ἵνα λυτρωθῶμεν τῆς τῆ δικαίου Κριτοῦ δεινῆς ἀποφάσεως. Λέγει οὖν, ὅτι εἶδεν ἐν πνεύματι δι' ἐκφάσεως ὁ ἄνωθεν Ἱερεὺς τὸν Κύριον ἡμῶν Ἰησοῦν Χριστὸν, καθεζόμενον ἐπὶ Θρόνου μεγαλειότητος, καὶ ἐκ δεξιῶν αὐτῆ ἡ πανύμνητος Δέσποινα. Πᾶσα δὲ ἡ Οὐράνιος φρατιὰ ἐκέλευσεν ἑνὸς ἰσχυροῦ Ἀγγέλου νὰ κτυπήσῃ τὴν φοβερὰν σάλπιγγα ὁπῆ ἐκράτει, ἡ ὁποία ἦτον τόσον μεγάλη, καὶ εὐγῆκε τοιοῦτος βροντώδης φωνὴ, ὁπῆ τῆ ἐφάνη πῶς ἔτρεμεν ὅλος ὁ Κόσμος ὡς φύλλον δένδρου, ὅταν τῆ δίδῃ ὁ ἄνεμος. Εἰς ὀλίγην ὥραν ἔκαμε νεῦμα πάλιν ὁ Κύριος πρὸς τὸν Ἄγγελον, νὰ σαλπίσῃ ἐκ δευτέρου τὴν σάλπιγγα, καὶ ὑπήκουσεν. Ἡ δὲ παναμωμος Μήτηρ τῆ Ἰησῆ γινώσκουσα, ὅτι μετὰ τὸν τρίτον ἦχον ἔμελλε νὰ τελειώσῃ ὅλος ὁ Κόσμος, ἠγέρθη τοῦ θρόνε αὐτῆς, σιωπῶντες μετὰ πολλῆς ἡσυχίας καὶ εὐλαβείας πάντες οἱ Ἅγιοι, καὶ προσπίπτσα εἰς τὰς ἀχράντους πόδας τῆ δικαίου Κριτῆ, ἐδέετο ἐκτενῶς δυσωποῦσα τὴν αὐτοῦ ἀγαθότητα, νὰ καταδεχθῇ διὰ τὴν ἄπειρον αὐτοῦ εὐσπλαγχνίαν, τὰ δώσῃ διωρίαν καιροῦ τοῖς ἁμαρτωλοῖς, νὰ κλαύσῃ τὰς ἀνομίας τους, μὲ ταῖς ὁποίαις παρώργησαν αὐτὸν, καὶ εἰς ἀγανάκτησιν παρεκίνησαν. Ὁ δὲ Κύριος ἀπεκρίνατο λέγων: Οἶδας, ὦ Μῆτερ φιλτάτη μου, πόσας αἰσχρουργίας ἐκτέλεσεν ὁ ἀχάριστος Κόσμος, καὶ καθεκάστην ἐργάζεται; λοιπὸν δὲν εἶναι πρέπον πλέον, οὔτε δίκαιον ποσῶς νὰ τοὺς ἐλεήσω· ὅτι ὄ μόνον οἱ κοσμικοὶ ἄνδρες τε καὶ γυναῖκες, ἀλλὰ καὶ οἱ Κληρικοὶ, καὶ Μοναχοὶ μοῦ κεντοῦσι τὰ σπλάγχνα, καὶ μὲ ξαναφαυρώνσι, καὶ ὅλως διόλε ἐμίαναν τὸ ἅγιον σχῆμα καὶ Ἀγγελικὴν διαγωγὴν μὲ τὰς ἀσελγείας τους. Τότε πάλιν ἡ Δέσποινα ἐδέετο ἐκτενέστερον, λέγουσα: Τέκνον μου γλυκύτατον, ἐπάκουσόν μου διὰ τὰ σπλάγχνα τῶν οἰκτιρμῶν σου, καὶ διὰ τὰ ἄχραντα πάθη σου, ὁποῦ ὑπέμεινας διὰ τοὺς ἁμαρτωλούς. Ὁ δὲ εἶπε: Γινώσκεις, ὦ Μῆτέρ μου, ὅτι καὶ ἄλλαις πολλαῖς φοραῖς μὲ τὰς δεήσεις καὶ ἱκεσίας σου ἐλάρυνες τὴν δικαίαν με ἀγανάκτησιν, καὶ δὲν μὲ ἄφησες νὰ κάμω τὴν πρέπουσαν κρίσιν· ὅμως

οἱ ἄνθρωποι ποσῶς δὲν ἐκαλιτέρευσαν ἀπὸ τὴν προτέραν κακίαν καὶ πονηρίαν τους, ἀλλὰ μᾶλλον χεῖρον χειρότεροι ἔγιναν καταφρονοῦντες τὸν Σταυρὸν καὶ τὸ Πάθος μου. Οἱ ἡγεμόνες καὶ προεστοὶ τυραννοῦσι μὲ ἀναισχυντίαν τὸ ὑπήκοον, καὶ μιαίνουσι τοὺς ἱεροὺς νόμους μὲ τὴν ἀσελγῆ πολιτείαν. Ὁ κοινὸς λαὸς πάλιν ἀθετεῖ διαπαντὸς, καὶ καταφρονοῦσι τὰς ἐντολάς μου, ἐπιτελῶν τὰ σαρκικά του θελήματα, πορνείας, φονικὰ, ἀδικίας, καὶ ἄλλα αἰσχρὰ καὶ βδελυρὰ ἀνομήματα. Τότε λέγει ἡ Δέσποινα. Ὅλα ταῦτα εἶναι ἀλήθεια γλυκύτατον Τέκνον μου, ἀλλὰ δέομαί σου, μὲ τὴν ἄπειρον εὐσπλαγχνίαν σου, νὰ τοὺς στέλῃς τὸ φῶς τῆς σῆς χάριτος, ὅπως γνωρίσουσι τὴν ζημίαν τους, καὶ ἐπιστρέψαντες τύχωσιν ἀφέσεως. Ναὶ πολυέλεε Κύριε, ἐπάκουσόν μου, καὶ πλήρωσον τὴν αἴτησιν ταύτην, ὄχι διὰ νὰ τοὺς πρέπῃ (ἀνάξιοι γὰρ εἰσι παντὸς ἐλέους καὶ συγχωρήσεως) ἀλλὰ διὰ τὴν ἀγάπην ἐμοῦ καὶ πάντων σε τῶν Ἁγίων τούτων, ὁπῆ ἔχυσαν διὰ ὄνομά σου τὸ αἷμά τους, καὶ παρέδωκαν εἰς διαφόρους θανάτους τὰς σάρκας τους, καὶ κατεφρόνησαν πάσας τοῦ Κόσμου τὰς ἡδονὰς, διὰ νὰ ἔχουσι τὴν ἀγάπην σου. Λοιπὸν ἐπάκουσον ἐλεήμων τῆς ἡμετέρας δεήσεως. Τότε πάντες οἱ Ἅγιοι προσεκύνησαν μὲ τὴν Παναγίαν, δεόμενοι τῆ Κυρίᾳ νὰ κάμῃ ἔλεος. Τούτων πάντων ταῖς ἱκεσίαις ἐπικαμπτόμενος ὁ πανοικτίρμων Κριτὴς, ἀπεκρίθη μὲ γαληνὸν πρόσωπον: Νενίκησας, Μῆτέρ μου, μὲ τὴν εὔσπλαγχνον ἱκεσίαν σου, καὶ εὐμένισας τὴν ἐμὴν ἀγανάκτησιν· λοιπὸν νὰ γένῃ τὸ θέλημά σου. Καὶ ἐσεῖς, ἀδελφοὶ καὶ φίλοι μου, μὲ ταῖς πρεσβείαις σας μετεβάλετε τὸν θυμόν μου εἰς ἔλεον· νὰ στείλωγοῦν πάλιν εἰς τὸν Κόσμον διδασκάλους, καὶ κήρυκας νὰ διορθώσουν τοὺς ἁμαρτάνοντας. Ταῦτα εἰπὼν ὁ Δεσπότης, ἔλαβε πέρας ἡ ὅρασις, τὴν ὁποίαν ἐδιηγήθη ὁ ἄνωθεν πᾶσι τοῖς ἀδελφοῖς τοῦ Κοινοβίου, καὶ διὰ νὰ πιστωθοῦσιν, ὅτι ἦτον ἡ ὀπτασία ἀληθινὴ, τοὺς εἶπε καὶ τινὰ ἀπόκρυφα καθ' ἑνὸς ἐγκλήματα κατ' ἰδίαν, ὁποῦ τοῦ τὰ ἐφανέρωσε, καὶ ἐπεκάλυψεν ὁ Κύριος, νὰ τοὺς τὰ εἰπῇ πνευματικὰ νὰ διορθωθοῦσι. Ταῦτα λέγων ὁ Ὅσιος παρέδωκε τὴν ψυχὴν εἰς χεῖρας Θεοῦ. Δεῦτε οὖν Ἀδελφοὶ, καὶ Πατέρες, οἱ ἀκούοντες καὶ ἀναγινώσκοντες ταῦτα, ἐλᾶτε νὰ κλαύσωμεν τὰς ἀνομίας ἡμῶν. Ἂς πενθήσωμεν πρόσκαιρα, ἵνα μὴ ὀδυρώμεσθεν αἰωνίως ἀνώνητα. Μὴν ἀμελοῦμεν τὴν σωτηρίαν ἡμῶν, ὅτι ὁ θάνατος ἔρχεται, καὶ ἁρπάζει μας ὡς θηρίον ἀνήμερον. Μὴν ἀναγνώθωμεν μόνον τὰς Βίβλους, καὶ νὰ ἀκούωμεν τοὺς μαργαρίτας τῶν θείων διδαχῶν, ἔπειτα νὰ γένωμεν ἀδιόρθωτοι, ὅτι κανένα μισθὸν εἰς τοῦτο δὲν ἔχομεν. Οὐ γὰρ οἱ ἀκροαταὶ τοῦ νόμου δικαιωθήσονται, καὶ τὰ ἑξῆς· ἤγουν, δὲν σώνονται ὅσοι ἀκροάζονται τὸν νόμον, καὶ ἀναγινώσκουσι τὰς Βίβλους, ἀλλὰ ὅσοι ποιοῦσι τὰ θεῖα θελήματα, Φροντίσωμεν οὖν, ἀγαπητοὶ, τὰ τῆς σωτηρίας ἡμῶν. Ὁ ἰατρὸς μᾶς παρακαλεῖ νὰ θεραπευθῶμεν, καὶ ἡμεῖς ἀμελοῦμεν, καὶ νυστάζομεν; Λυτὸς ἔρχεται μὲ πολλὴν εὐσπλαγχνίαν νὰ μᾶς ἰατρεύσῃ ἀναργύρως, καὶ χωρὶς πληρωμὴν, καὶ ἡμεῖς οἱ ἄγνωστοι ἀθετοῦμεν, καὶ καταφρονοῦμεν τοσαύτην κηδεμονίαν καὶ ἔλεος; Ὢ τῆς ἀνοίας καὶ ἀφροσύνης μας. Ἡ πάναγνος Δέσποινα στέκεται, καὶ πρεσβεύει τὸν Δεσπότην διηνεκῶς διὰ τὴν σωτηρίαν ἡμῶν, καὶ ἡμεῖς ἀγνωμονοῦμεν εἰς τοιαύτην μεγίστην εὐεργεσίαν. Ἂς σηκωθοῦμεν ἀπὸ τὴν ἁμαρτίαν, ἀγαπητοί. Ἂς εὐχαριστήσωμεν τὴν Ἀειπάρθενον εἰς τὰς ἀναριθμήτους δωρεὰς καὶ χαρίσματα, ὁποῦ λάβομεν, καὶ καθεκάστην λαμβάνομεν παρ' αὐτῆς. Ναὶ, φιλάγαθε, καὶ φιλάνθρωπε Δέσποινα. Εὐχαριστοῦμεν, μεγαλύνομεν, καὶ δοξάζομέν σε. Κηρύττομεν τὰς εὐεργεσίας. Οὐ κρύπτομεν τὸν ἔλεον. Τὴν πρόνοιαν οὐκ ἀγνοοῦμεν. Τὴν κηδεμονίαν ὁμολογοῦμεν· Εὐχαριστοῦμεν τὰς ἀναριθμήτους δωρεὰς τε καὶ χάριτας, ᾄδοντες μεγαλοφώνως τὰ σὰ θαυμάσια. Σὺ γὰρ τὴν ἀρχαίαν τῶν Προπατόρων ἀνόρθωσας ἔκπτωσιν. Σὺ τὴν ἀμαυρωθεῖσαν εἰκόνα εἰς τὸ κάλλος τὸ πρότερον ἀνεμόρφωσας. Σὺ τὰς ἐν λύπαις ὀδύνας τῆς Προμήτορος εἰς χαρᾶς γεννήματα τῇ φρικτῇ Κυήσει σου μετεποίησας. Διὰ σῆς τῆς στρεφομένης ῥομφαίας ἡ ὑποχώρησις γέγονεν. Ἡ κεκλισμένη πύλη τῆς τρυφῆς

ἡμῖν ἠνέῳκται, καὶ τῆς προτέρας τοῦ Παραδείσου τρυφῆς ἀπελαύσαμεν. Διὰ σοῦ τῆς φθορᾶς ἐλυτρώθημεν, καὶ τῆς ἐσχάτης ἀναβιώσεως πάλιν καὶ Οὐρανῶν Βασιλείας τυχεῖν ἐλπίζομεν. Σὲ τῆς ἡμῶν σωτηρίας ἐπίκουρον καὶ βοηθείας ὑπέρμαχον ἔχομεν. Σὺ τὸ ἡμέτερον ἀγαλλίαμα, καὶ πάσης τῆς Οἰκουμένης τὸ καύχημα. Σὺ οὖν, πολυύμνητε Κόρη καὶ παντοδύναμε, μὴ παρόψῃ τῶν πιστῶς ἐπικαλουμένων τὴν δέησιν. Ὄρεξον χεῖρα τοῖς κάμνουσιν. Ἐπιλαβοῦ τῶν κλυδωνιζομένων, καὶ τὰ ἄγρια κύματα καταπράϋνον. Διέγειρον εἰς αὔραν τὰ τῶν ἐπειρεαζόντων πνεύματα. Δὸς τῇ αἰτήσει κατάλληλον ὡς δυναμένη τὴν ἔκβασιν. Ἔχεις ὡς Μήτηρ πρὸς τὸν Υἱὸν τὴν παρρησίαν μεγίστην καὶ ἀπαραίτητον, τὴν δύναμιν ἀήττητον, καὶ τὸ κράτος ἀπροσμάχητον. Οὐδὲν τῇ σῇ δυνάμει ἀνθέστηκε. Πάντα ὑπείκει τῇ κελεύσει σε. Πάντα ὑποχωρεῖ τῇ προστάξει σου. Πάντα δουλεύει τῇ ἐξουσίᾳ σου. Ὑψηλοτέραν σὲ τῶν ἁπάντων ποιημάτων ὁ ἐκ σοῦ γεννηθεὶς ὑπερουσίως προέστησε, καὶ πάντα πληροῖ τῇ δεήσει σου. Τέρπεται τῇ αἰτήσει. Χαίρει τῇ παρακλήσει. Οὐκ ἀντιτείνει πρὸς τὴν ἐκπλήρωσιν, τὴν σὴν δόξαν οἰκείαν ἡγούμενος, καὶ ὡς Υἱὸς χρεωστικῶς ἐκπληροῖ τὰς αἰτήσεις σου. Τῇ σῇ κἀγὼ πεποιθὼς, ὦ Δέσποινα, δυνάμει τε καὶ φιλανθρωπίᾳ, τὸν ἐξ ἀπόρων χειλέων καρπὸν σοι προσενήνοχα. Ἀνάξιον μὲν εἰσφορὰν ἔχοντα, μεγίστην δέ σοι τὴν προαίρεσιν ὑποφαίνοντα. Οὐ γὰρ ἡ κατ' ἐμὲ δύναμις τῆς ἐφέσεως διαμαρτάνει, ἀλλὰ καὶ τῶν μεγάλων αἱ προσδοκίαι ταύτης ἀποτυγχάνουσι. Δέξαι οὖν, ὑπερύμνητε καὶ μυριώνυμε Δέσποινα, οὐ τὸ καταχρέος καὶ ὀφειλόμενον (καὶ γὰρ ἐὰν γένωνται εὔλαλοι γλῶσσαι πάντα τὰ ἄνθρα καὶ φύλλα τῶν δένδρων, οὐ δυνήσονται ἐπαξίως ὑμνῆσαί σε), ἀλλὰ τὸ κατὰ δύναμιν τῆς ἐμῆς ἀσθενείας καὶ ταπεινότητος μὴ τοῖς ἔργοις προσέχουσα, ἀλλὰ προσιεμένη τὴν προθυμίαν, ὡς εὔσπλαγχνος καὶ φιλάγαθος, ἁμαρτημάτων λύτρον ἀντιδοῦσα, καὶ Βασιλείας Οὐρανῶν καταξιοῦσα, εὐμενῆτε ποιοῦσα τὸν Υἱὸν καὶ Θεὸν πανοικτίρμονα, ὅπως διηνεκῶς τε καὶ ἀκαταπαύστως δοξάζωμεν σέ, καὶ τὸν ἐκ σοῦ τεχθέντα Θεὸν, σὺν τῷ ἀνάρχῳ αὐτοῦ Πατρὶ, καὶ τῷ παναγίῳ, καὶ ἀγαθῷ, καὶ ζωοποιῷ αὐτοῦ Πνεύματι, εἰς τοὺς αἰῶνας. Ἀμήν.

ΤΕΛΟΣ τῇ τοῦ Θεοῦ χάριτι τῆς τῶν Ἁμαρτωλῶν Σωτηρίας.

ΕΚ ΤΗΣ ΑΓΙΑΣ ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΚΗΣ ΕΒΔΟΜΗΣ ΣΥΝΟΔΟΥ ΚΑΝΩΝ.

« Τοῖς μὴ πίστει καθαρᾷ καὶ ὁλοψύχῳ » καρδίᾳ τὰ τοῦ Σωτῆρος ἡμῶν καὶ Θεοῦ, » καὶ τῆς ἀχράντως αὐτὸν τεκούσης Δε» σποίνης ἡμῶν Θεοτόκου, καὶ τῶν λοιπῶν » Ἁγίων ἐξαίσια θαύματα δεχομένοις, ἀλ» λὰ πειρωμένοις ἀποδείξεσι καὶ λόγοις σο» φιστικοῖς ὡς ἀδύνατα διαβάλλειν, ἢ κατὰ » τὸ δοκεῖν αὐτοῖς παρερμηνεύειν, καὶ κατὰ » τὴν ἰδίαν γνώμην συνιστᾶν. Ἀνάθεμα.»

Τοῦτον τὸν Ὅρον τῆς ἄνωθεν ἁγίας Συνόδου ἐτυπώσαμεν ἐδῶ εἰς τὸ τέλος τῶν θαυμάτων τῆς πανυμνήτου Δεσποίνης ἡμῶν Θεοτόκου, καθὼς εἶναι εἰς τὸ Τριῴδιον τῇ Κυριακῇ τῆς Ὀρθοδοξίας, διὰ νὰ τὸν βλέπουν ὅσοι ἀδιακρίτως διακρίνουν, καὶ κατακρίνουσι, καὶ διαβάλλουσιν, ἀμφιβάλλουσιν, ἀπιστοῦντες τὰ ἐγγραφέντα ὡς ἀδύνατα, διὰ νὰ ταπεινωθοῦν κἂν, διὰ νὰ μὴν ὑποπέσουν τῷ ἄνωθεν Ἀναθέματι, καὶ πιστεύσουν ὁμολογοῦντες, ὅτι οὐ μόνον ὅσα ἐγράψαμεν, ἀλλὰ καὶ ἕτερα ἀναρίθμητα δύνεται νὰ τελέσῃ ἡ παντοδύναμος Ἄνασσα· ἧς ταῖς ἱκεσίαις τύχοιμεν τῆς αἰωνίου Μακαριότητος. Ἀμήν.

ΤΕΛΟΣ

ΠΙΝΑΞ

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟΝ.

Δύω νουθεσίαι ὠφέλειμοι. Σελ. 1
Περὶ Ἀνασίμου ἁμαρτίας κοινῶς. » 3
Περὶ τῶν μεγάλων ἁμαρτιῶν. » 4
Περὶ τῶν ἐλαφρῶν ἐγκλημάτων. » 8
Θεραπεία κατὰ πάσης ἁμαρτίας. » 9
Περὶ Βλασφημίας. » 11
Περὶ Ὑπερηφανίας. » 17
Περὶ Κενοδοξίας. » 22
Περὶ Φιλαργυρίας. » 25
Περὶ Πορνείας. » 32
Περὶ Θυμοῦ καὶ Ὀργῆς. » 41
Περὶ Γαστριμαργίας. » 44
Περὶ Φθόνου. » 49
Περὶ Ἀκηδίας, ἤτοι ἀμελείας. » 52
Περὶ Ἀγνωμοσύνης. » 58
Περὶ Θλίψεων διαφόρων. » 64
Διατὶ οἱ δίκαιοι ἔχουσι Θλίψεις. » 70
Ὅτι πρέπει νὰ ποθῶμεν τὴν Θλίψιν. » 73
Πρώτη τῶν τεθλεμμένων Παράκλησις, ἡ ἐπίγνωσις. » 80
Δευτέρα, ὅτι διὰ προσκαίρων Θλίψεων λυτροῦται ὁ πάσχων. » 81
Τρίτη, ἡ ἀπόλαυσις τῆς οὐρανίου. » 82
Τετάρτη, ἡ μελέτη τῶ Δεσποτικοῦ. » 84
Πέμπτη, ἡ Προσευχή. » 86
Μία μελέτη εἰς τὰς Θλίψεις. » 87
Ἑβδόμη παράκλησις ἡ Ἁγία Δωρεά. » 89
Παράκλησις εἰς τοὺς πένητας. » 90
Ἑτέρα διὰ ὅσους ἤτον πλούσιοι. » 92
Ἄλλη διὰ τοὺς ἀῤῥώστους. » 94
Ἑσχάτη Παράκλησις διὰ ἐκείνους, ὁποῦ κλαίουν τοὺς νεκρούς. » 96
Περὶ ἀφροσύνης ἐκείνων. » 101
Περὶ ματαιότητος τῶν προσκαίρων πραγμάτων. » 105
Ὅτι ἡ ἀπόλαυσες τοῦ Κόσμου. » 107
Περὶ κινδύνων τῆς ζωῆς ἡμῶν. » 109
Ὅτι δὲν πρέπει νὰ καυχᾶται τινὰς εἰς τὴν εὐτυχίαν τοῦ σώματος. » 112
Περὶ ἀπάτης τοῦ Κόσμου. » 115
Περὶ ματαιότητος καὶ βραχύτητος. Σελ. 120
Περὶ τοῦ γινώσκειν σαυτὸν, καὶ περὶ δυστυχίας τῆς ἀνθρωπίνης. » 123
Ὅτι ξένοι καὶ πάροικοι ἐσμέν. » 127

ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΝ.

Περὶ τοῦ χρέους, ὁποῦ ὀφείλομεν. » 133
Περὶ τῆς πρὸς τὸν πλησίον ἀγάπης. » 139
Περὶ κυβερνήσεως σώματος. » 143
Περὶ προσοχῆς, καὶ ἀνδρείας, ἧς χρειαζόμεσθεν. » 148
Περὶ Συντριβῆς καὶ Κατανύξεως. » 154
Περὶ Ἐξομολογήσεως. » 159
Περὶ τῶν γυναικῶν, ὁποῦ ἐκολάσθησαν διὰ μίαν ἁμαρτίαν. » 167
Περὶ Ἱκανοποιήσεως. Ἤγουν Νηστείας, Ἐλεημοσύνης. » 171
Περὶ προετοιμασίας τῆς ἱερᾶς. » 177
Περὶ φόβου τοῦ ἀναξίως κοινωνεῖν. » 180
Προσευχὴ πρὸ τῆς ἁγίας Μεταλήψεως. » 185
Ἑτέρα μετὰ τὴν ἄχραντον Κοινωνίαν. » 186
Περὶ τῶν ἀναξίων Ἱερέων. » 190
Περὶ τῶν ἀναξίως Κοινωνούντων. » 195
Περὶ δύω ἐναρέτων γυναικῶν. » 197
Θαυμάσια τοῦ δεσποτικοῦ Σώματος. » 199
Ὅτι οὐ κληρονομοῦσι βασιλείαν. » 202
Περὶ καταφρονήσεως προσκαίρου. » 208
Περὶ τῶν τεσσάρων ἐσχάτων. » 215
Περὶ τῆς δευτέρας τοῦ Κυρίου. » 220
Περὶ τῆς ἀφράστου δόξης. » 230
Περὶ τῶν τιμωριῶν τῆς Κολάσεως. » 238
Περὶ Μετανοίας. » 247

ΜΕΡΟΣ ΤΡΙΤΟΝ.

Περὶ τῶν Θαυμασίων τῆς Πανυμνήτου Θεομήτορος.

Προοίμιον. » 255
Κανὼν εἰς ἐγκώμιον τῆς Θεοτόκ. » 258
Ὁ ἀκάθιστος Ὕμνος. » 261

Περὶ τῶν τυφλωθέντων Ἰουδαίων, καὶ τοῦ ἐκκοπέντος τὰς χεῖρας. Σελ. » 263
Περὶ τῆς γαλακτοθρεψάσης νεκράς. » 265
Γ'ωάννου τινὸς ὀπτασία ὠφέλιμος. » 267
Περὶ τοῦ ἐν τῷ Νεωσίῳ Ναοῦ. » 268
Περὶ τοῦ φωτισθέντος τυφλοῦ. » 269
Περὶ τοῦ σοφοῦ Βασιλέως Λέοντος. » 270
Περὶ τοῦ ἀναστηθέντος Θετταλοῦ. » 271
Περὶ Ῥωμανοῦ τοῦ Μελωδοῦ. » 272
Περὶ τοῦ Θαυματουργοῦ Γρηγορίς » 273
Περὶ τοῦ Δαμασκηνοῦ Ἰωάννου. » 274
Περὶ τῆς Βασιλίσσης τῆς Φραγκίας. » 277
Περὶ τῆς ἐξορυξάσης. » 281
Περὶ τῆς ἐκκοψάσης τὰ χείλη. » 284
Περὶ τῶν ἀνευθύνων νεανίδων. » 286
Περὶ τοῦ μεθυσθέντος Μοναχοῦ. » 287
Περὶ τοῦ πειραζομένου. » 288
Ο"τι τὸ πανσέβαστον "Ονομα. » 289
Παρόμοιον. » 290
Ρερὶ τοῦ ἀναχηθέντος Νεχοριανοῦ. » 291
Περὶ Ἰωάννου τοῦ Κουκουζέλη. » 292
Περὶ τῆς ἁγίας Λαύρας τοῦ "Αθω. » 294
Περὶ τῆς ἱερᾶς Μονῆς τῶν Ἰβήρων. » 297
Περὶ τῦ ἀρνησαμένου τὸν Χριχόν. » 302
Ε"τερον παρόμοιον περὶ Θεοφίλου τοῦ τὸν Χριστὸν ἀρνησαμένου. » 304
Περὶ τοῦ ἑωρακότος τὴν Παναγίαν. » 307
Περὶ τῆς τεχάσης μέλαν παιδίον. » 308
Περὶ Μοναστηρίου τινός. » 310
Περὶ τοῦ ἀναχηθέντος Ῥωμαίου. » —
Περὶ τοῦ μὴ δυνηθέντος. » 311
Περὶ τοῦ λυτρωθέντος παιδός. » 312
Περὶ του λυτρωθέντος Ἰουδαίου. » 313
Περὶ τοῦ φονευθέντος παιδός, » 314
Περὶ τοῦ ἐνδυναμωθέντος ἀσθενοῦς, » 316
Περὶ τῶν σκανδαλισθέντων ἀδελφῶν. » —
Περὶ τοῦ πόρνου στρατιώτου. » 317
Περὶ τῆς ἀνεκφράχου ὡραιότητος τῆς Ἀειπαρθένου. » 318
Περὶ τοῦ ἀναστηθέντος παιδός. » 320
Περὶ τοῦ κοινωνήσαντος παιδὸς Ἰουδαίου. » 321
Περὶ τῆς αἱμομίκτρας καὶ παιδοτόνου. » 321
Περὶ τοῦ παραδοθέντος. » 323
Περὶ τοῦ ἀμφιβάλλοντος εἰς τὴν τῆς Θεομήτορος Παρθενίαν, » 325
Ε"κστασις Θαυμάσιος. » 326
Περὶ τοῦ διστάζοντος εἰς τὰ τῆς Εὐχαριστίας Μυστήρια. » 327
Περὶ τοῦ φονευθέντος ὑπὸ τὸν Ἰουδαίων. » 328
Ο"τι ἡ Εἰκὼν τῆς Θεοτόκου ἥτις ἠφάνισε τὸ Θανατικὸν ἐκ τῆς Ῥώμης. » 329
Περὶ τῆς εἰς τὸν ζωγράφον. » —
Περὶ εὐλαβοῦς τινός. » 330
Περί τινος Κόρης. » 331
Περὶ τῆς ἀξιωθείσης ἰδεῖν τὸν Κύριον σαρκοφόρον τριετῆ. » 333
Περὶ Ἀνδρογύνου τινός. » 334
Περὶ τοῦ ἀρχιληστοῦ. » 335
Περὶ βλασφήμου τινός. » 337
Περὶ βλασφήμε τινὸς, ὃν ἡ Θεία. » —
Περὶ τῆς ἐκ νεκρῶν ἀναχηθείσης. » 338
Περὶ τοῦ πορνεύσαντος Κληρικοῦ. » 340
Περὶ τοῦ στρατιώτου λῃστοῦ. » 341
Περὶ τῆς πτωχῆς Χήρας. » 342
Περὶ τοῦ πληγωθέντος ἀοράτως διὰ μικρὰν βλασφημίαν. » 343
Περὶ τοῦ ἰατρευθέντος λεπροῦ. » 344
Περὶ τοῦ μὴ φλεχθέντος παιδός. » 345
Περὶ τοῦ φωτισθέντος τυφλοῦ. » —
Περὶ τοῦ λυτρωθέντος. » 346
Παρόμοιον. » 347
Ο'πτασία καὶ ἔκχασις Θαυμασία τινὸς ἐλεήμονος. » —
Θαῦμα φρικωδέστατον περὶ ὑπακοῆς πρὸς τοὺς Γονεῖς. » 349
Περὶ τῶν δύω παίδων. » 351
Περὶ τοῦ πεπτωκότος ἐκ τοῦ τείχες. » 352
Περὶ τῆς ἐν τῷ φρέατι τῦ Θραφανεῦ Θαυματουργίας. » 364
Ο'πτασία Θαυμάσιος. » 356